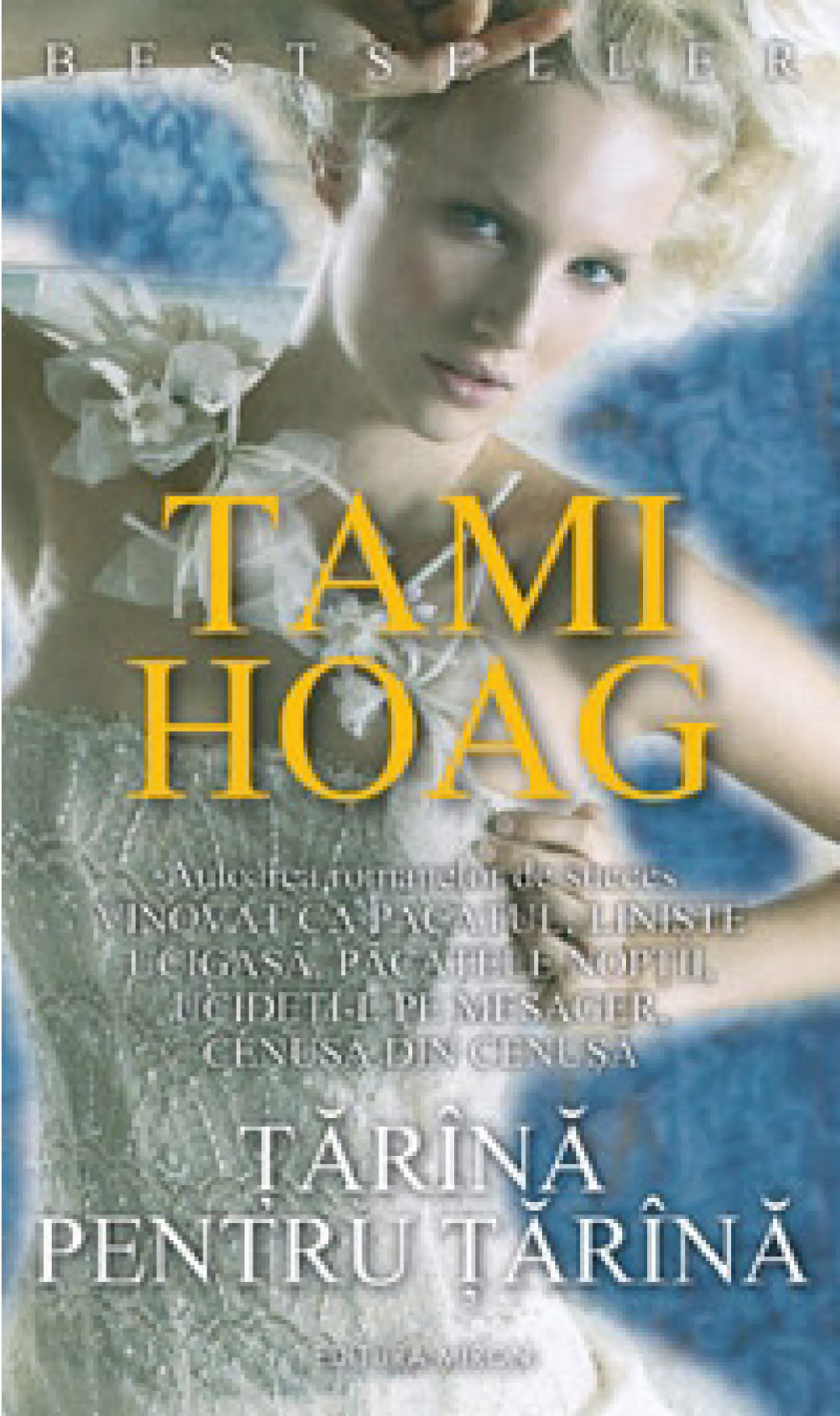
BESTSELLER
TAMI HOAG
Autoarea romanelor de succes
VINOVAT CA PĂCATUL, LINIȘTE
ÎNCĂTUȘĂ, PĂCATELE NOPȚII,
UCIDE-TI-L PE MESAGER,
CENUȘA DIN CENUȘĂ
ȚĂRÎNĂ
PENTRU ȚĂRÎNĂ

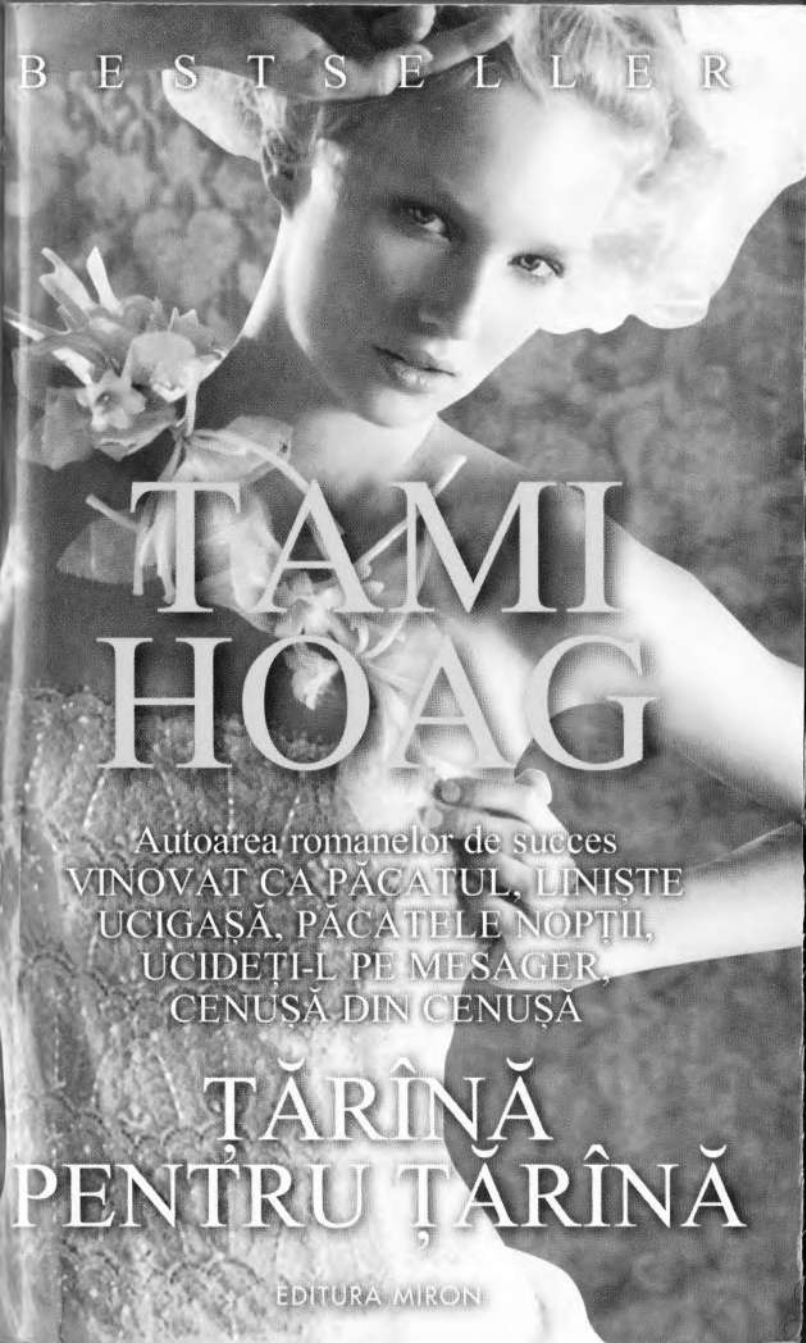
BESTSELLER
TAMI HOAG
Autoarea romanelor de succes
VINOVAT CA PĂCATUL, LINIȘTE UCIGAȘĂ, PĂCATELE NOPȚII, UCIDEȚI-L PE MESAGER, CENUȘĂ DIN CENUȘĂ
ȚĂRÎNĂ PENTRU ȚĂRÎNĂ
EDITURA MIRON

TAMI HOAG

Autoarea romanelor de succes
VINOVAT CA PĂCATUL, LINIȘTE
UCIGAȘĂ, PĂCATELE NOPȚII,
UCIDEȚI-L PE MESAGER,
CENUȘĂ DIN CENUȘĂ

24
TARINA PENTRU T
YMIR00038 F2

ISBN 973-87442-

PF237863
Tarina pentru tarina (Miron
Tami Hoag)

Traducere:
MIHNEA COLUMBEANU

Prolog

E uluitor cît de repede se întîmplă. Ce puțin timp e necesar pentru a trece de la încurcătură la tragedie. Secunde. Doar cîteva secunde fără aer, iar creierul începe să se blocheze. Nu rămîne timp pentru luptă. Nici măcar pentru panică.

Precum un boa constrictor care-şi sufocă prada, laţul se strînge şi se tot strînge. Nu contează ce gînduri explodează în creier. *Mişcă! Apucă funia! Aer!* Comenzile nu mai urmează căile neurale spre muşchii braţelor. Coordonarea a dispărut.

Frînghia groasă pîrîie sinistru, în timp ce greutatea trupului o întinde. Grinda scîrţîie. Trupul se întoarce uşor încoace şi-ncolo. Braţele se trag în sus, cu spasme hidoase, parcă filmate cu încetinitorul. Dansul macabru al unei marionete – braţe ridicîndu-se şi cobrîndu-se, mîini zvîcnind, răsucindu-se, îndoindu-se; degete încîrligîndu-se. Genunchii încearcă să se strîngă spre trup, apoi se îndreaptă iar. Pos-

tura: semn de vătămare cerebrală. Contorsionările morbide continuă. Secundele trec, iar dansul morții parcă nu se mai sfîrşeşte. Un minut. Două. Patru. În camera tăcută se aud numai scîrțîielile funiei şi ale bîrnei.

Ochii sînt deschişi, dar goi. Gura se mişcă într-un ţipăt final, inutil. Cea mai acuzatoare, cea mai rară fracțiune de secundă a vieții: ultima bătaie de inimă dinainte de moarte. Şi se termină.

În sfîrşit.

Blitzul explodează într-un fulger orbitor de lumină albă, iar imaginea e imortalizată în timp.

Capitolul 1

– Ar trebui să-l spînzure pe nenorocitul care-a inventat căcănăria asta, mîrîi Sam Kovac, despachetînd o pastilă de gumă cu nicotină din foița de staniol botită.

– Guma sau ambalajul?

– Ambele. Nu pot să desfac afurisitul ăsta de pachet şi mai bine aş mesteca un rahat de mîță.

– Şi prin ce s-ar deosebi gustul de al unei țigări? întrebă Nikki Liska.

Treceau printr-un mic grup de oameni aflați în holul spațios şi alb. Polițişti îndreptîndu-se spre treptele primăriei din Minneapolis ca să fumeze o țigară, polițişti întorcîndu-se de la o țigară, şi cîte un cetățean căutînd ghişeul unde să-şi plătească impozitele.

Încruntat, Kovac o privi cu coada ochiului. Liska supraviețuia printr-un efort de voință pur. Întotdeauna își spusese că Dumnezeu o făcuse scundă fiindcă, dacă ar fi avut statura lui Janet Reno, s-ar fi luat de piept cu lumea. Atîta energie avea – și atitudine, cît cuprinde.

– Ce știi tu despre asta? întrebă el provocator.

– Fostul meu fuma. Uneori, mai lingea și scrumierele. Știi, de-asta am divorțat. Nu voiam să-i bag limba-n gură.

– Iisuse, Tinks, de parcă m-ar interesa chestiile astea!

El îi dăduse porecla – Tinker Bell cu Steroizi. Păr blond nordic tuns în stil Peter Pan ciufulit, ochi albaștri ca un lac într-o zi însorită. Feminină, dar cu constituție atletică. De cînd lucra în poliție, dăduse mai multe șuturi în fund decît jumătate dintre bărbații pe care-i cunoștea.

Venise la omucideri de – Christoase, cît trecuse? Cinci, șase ani? Le pierduse șirul. Și el lucra acolo de nu mai ținea minte cînd. De patruzeci și patru de ani, cîți avea cu totul, după cîte se părea. În cea mai mare parte a unei cariere de douăzeci și trei de ani, cu siguranță. Din care mai rămăseseră șapte.

Atunci urma să facă treizeci și să iasă la pensie. Să recupereze somnul pierdut, în următorii zece ani.

Uneori, se întreba de ce nu se mulțumise cu douăzeci, apoi să meargă înainte. Dar nu avea încotro să meargă, înainte, așa că rămăsese.

Liska se strecură printre doi agenți în uni-

forme, nervoşi, care blocau intrarea în Camera 126 – Afacerile Interne.

– Auzi, asta era o nimica toată, spuse ea. Mai tare m-a enervat unde voia să-şi înfigă scula.

Kovac scoase un sunet de durere şi dezgust, schimonosindu-se.

Liska zîmbi răutăcios, triumfător.

– Îl chema Brandu.

Birourile Diviziei de Investigaţii Criminalistice fuseseră remobilate recent. Pereţii aveau culoarea singelui uscat. Kovac se întreba dacă era o alegere intenţionată, sau doar una trendy. Probabil a doua. Nimic nu fusese conceput cu gîndul la sticleţi. În boxele înguste, gri, de cîte două persoane, ar fi putut lucra la fel de bine şi nişte contabili.

Prefera sediile temporare pe care le avuseseră în timpul renovărilor: o cameră murdară şi răpănoasă, plină de birouri jegoase şi zgîriate, şi copoi ponosiţi pe care-i durea capul de la tuburile de neon. Omuciderile înghesuite într-o cameră, jafurile în alta, jumate din tipii de la crime sexuale îngrămădiţi într-o debara de mături. Asta era atmosfera.

– Care-i situaţia cu cazul Nixon?

Glasul îl opri pe Kovac în loc la fel de eficient ca un cîrlig agăţat de guler. Muşcă puţin cam cam prea tare din Nicorette. Liska îşi văzu de drum. Sediu nou, locotenent nou, morcov în cur nou. Biroul locotenentului de la omucideri avea o uşă rotativă – la figurat. Era un popas în drumul tipilor aflaţi în ascensiune rapidă. Cel puţin ăsta nou – Leonard – îi punea să lucreze

ca parteneri cu schimbul, nu ca ultimul, care-i tortura cu niște concepții căcăcioase despre munca de echipă, punîndu-i la lucru după tot felul de sisteme prin rotație care-i împiedicau să doarmă. Desigur, asta nu însemna că nu era un bou.

– Vom vedea, spuse Kovac. Elwood tocmai a adus un tip pe care-l suspectează pentru omorul lui Truman.

Leonard se înroşi ca racul. Avea un ten rumen şi păr scurt, cărunt-albicios, ca un puf de rață, pe tot capul.

– Ce naiba ai tu cu cazul Truman? Cît a trecut, o săptămînă? De-atunci, eşti băgat în agresiuni pîn-la gît.

Liska reveni, cu expresia ei tipică de polițistă.

– Credem că tipul e dublu-suspect, Lou. S-ar putea să-i fi atacat şi pe Nixon, şi pe Truman. Cred că Națiunea vrea să-nceapă să numească victimele Preşedinției Morți.

Kovac rîse – un amestec de lătrat şi pufnet.

– De parcă dobitocii ăia ar şti să recunoască un preşedinte, chiar şi dacă s-ar pişa pe ei!

Liska ridică privirea spre el.

– Elwood l-a adus în camera de oaspeți. Hai să mergem, pînă nu zice vorba aia cu „L".

Leonard făcu un pas înapoi, încruntat. Nu avea buzele, iar urechile îi stăteau perpendicular pe cap, ca ale unui cimpanzeu. Kovac îl poreclise Maimuțoiu-Boss. Arăta de parcă rezolvarea unei crime i-ar fi stricat toată ziua.

– Nici o grijă, spuse Kovac. Mai sînt şi alte atacuri, acolo de unde-l avem pe ăsta.

Se întoarse înainte ca Leonard să reacționeze şi porni spre camera de interogatoriu, cu Liska.

– Deci, tipul ăsta a fost implicat şi-n Nixon?

– Habar n-am. Lui Leonard i-a plăcut.

– Dobitoc de boss, mormăi Kovac. Ar trebui să-l ducă cineva afară şi să-i arate rahatul ăla de plăcuță de pe uşă. Scrie „Omucideri", nu?

– Ultima dată cînd m-am uitat, da.

– El nu vroa decît să rezolve agresiuni.

– Agresiunile de azi, omuciderile de mîine.

– Mda, ar merge marfă pentru un tatuaj. Ştiu şi unde poate să şi-l facă.

– Dar ai avea nevoie de-o cască de miner ca să-l citeşti. Am să-ți fac una cadou, de Crăciun. Să ai şi tu de ce să aştepți sărbătorile.

Liska deschise uşa, iar Kovac intră înaintea ei în cameră, care era mare cam cît o debara de haine mai răsărită. Arhitectul ar fi numit-o „intimă". În ton cu ultimele teorii despre interogarea căcănarilor, masa era mică şi rotundă. Fără nici o latură dominantă. Toți sîntem egali. Amici. Confidenți. La masă nu stătea nimeni.

Elwood Knutson stătea în colțul de lîngă uşă, arătînd ca un urs desenat de Walt Disney, cu pălărie melon de fetru negru pe cap. Jamal Jackson ocupase colțul opus, lîngă etajera încastrată în perete, goală şi absolut inutilă, dedesubtul camerei video montate sub tavan, conform legii din Minnesota, ca să poată dovedi că nu băteau suspecții la interogatoriu.

Lui Jackson, atitudinea îi stătea la fel de rău ca hainele. Blugii care i-ar fi venit bine lui Elwood îi alunecau de pe fundul slăbănog.

O canadiană imensă, neagră cu roşu, i se înfoia pe trup. Avea buza de jos groasă ca un furtun de grădină, şi şi-o ţinea scoasă înainte, ca a lui Kovac.

– Dom'le, asta-i ţeapă. N-am făcut nimic la nimeni.

Kovac înalţă din sprîncene.

– Nu? I-auzi, trebuie să fie vreo greşeală.

Se întoarse spre Elwood, desfăcîndu-şi mîinile.

– Parcă spuneai că el e tipul, Elwood. Uite, zice că nu-i tipul.

– Înseamnă că l-am confundat, răspunse Elwood. Scuzele mele, domnule Jackson.

– O să te trimitem acasă cu maşina, continuă Kovac. Poate le dăm ordin să anunţe prin goarnă în cartier că te-am arestat din greşeală. O mare greşeală, asta a fost tot.

Jackson se holbă la el, cu buza mişcîndu-i-se în sus şi-n jos.

– Putem spune să anunţe că ştim că n-ai fost cu adevărat implicat în asasinarea lui Deon Truman. Ca să nu încapă nici o îndoială de ce te luaserăm. Nu vrem să circule tot felul de zvonuri despre dumneata, din cauza noastră.

– Du-te-n mă-ta, dom'le! strigă Jackson, cu glasul ridicîndu-i-se cu o octavă. Vrei să mă omoare?

Kovac rîse.

– Ei, ziceai că n-ai făcut-o. Bine. Te trimit acasă.

– Şi fraţii o să creadă c-am ciripit! Pîn-să mă trezesc, o s-am fundu' pe-orizontală. Îmi bag picioarele!

Se învîrti puţin prin cameră, trăgîndu-se de codiţele scurte, zbîrlite în toate direcţiile. Avea mîinile prinse cu cătuşele, în faţă. Să uită urît la Kovac.

– Bagă-mă la arest, băi labă.

– Nu pot. Şi ce frumos m-ai rugat! Îmi pare foarte rău.

– Sînt *arestat*, insistă Jamal.

– Ba, dacă n-ai făcut nimic, nu eşti.

– Am făcut destule.

– Deci, acum mărturiseşti? întrebă Liska.

Jackson o privi, nevenindu-i a crede.

– Cine dracu' mai e şi asta? Gagică-ta?

– N-o insulta pe doamna, îl apostrofă Kovac. Vrei să spui că i-ai făcut de petrecanie lui Doon Truman.

– Pe dracu', i-am făcut!

– Atunci, cine?

– 'Te-n mă-ta, dom'le, nu vă zic nimica.

– Elwood, ai grijă ca domnul să ajungă acasă în stil mare.

– Da's *arestat!* se tîngui Jackson. Băgaţi-mă-n celulă!

– Ba în mă-ta am să te bag, i-o întoarse Kovac. Arestul e arhiplin. Aici nu-i hotel, naibii. De ce l-ai săltat, Elwood?

– Pentru vagabondaj, cred.

– Un fleac.

– Fleac în curu' meu! răcni Jackson, scandalizat; arătă spre Elwood cu ambele degete arătătoare. M-ai văzut cum vindeam crack! Chiar aici, la colţu' Chicago cu Douăşase!

– Avea crack la el cînd l-ai arestat? întrebă Kovac.

– Nu, domnule. Doar o pipă.

– Aruncasem marfa!

– Posesie de ustensile pentru consumul de droguri, comentă Liska, neimpresionată. Mare scofală. Dă-i drumul. Nu merită să ne pierdem timpul cu el.

– Fir-ai a dracu' de curvă! strigă Jamal, întorcîndu-se spre ea. Nu te-aş lăsa nici să-mi dai muie!

– Mai repede mi-aş scoate ochii c-un cui ruginit.

Liska veni spre el, sfredelindu-l cu ochii ei albaştri ca două lasere.

– Țineți-o-n nădragi, Jamal. Dacă ai zile, poate găseşti în puşcărie vreun tip destul de amabil să te servească.

– Nu se duce-n nici o puşcărie pe ziua de azi, anunță nervos Kovac. Hai, să terminăm odată. Trebuie s-ajung la o petrecere.

Jackson acționă în clipa cînd Kovac dădu să se întoarcă spre uşă. Smulse un raft din etajeră şi-l atacă pe la spate.

Luat pe nepregătite, Elwood strigă o obscenitate şi sări – prea tîrziu. Kovac se răsuci la timp ca să prindă colțul raftului, dar muchia îl tăie deasupra sprîncenei stîngi.

– Rahat!

– La dracu'!

Kovac căzu în genunchi, cu o ceață neagră împăienjenindu-i vederea. Sub el, pardoseala părea de cauciuc. Elwood îl apucă pe Jackson de încheieturi şi-i smuci brațele în sus. Scîndura zbură cît colo, ciupind cu un colț din peretele proaspăt zugrăvit.

Apoi Jackson urlă şi căzu pe neaşteptate, cu genunchiul stîng îndoindu-i-se sub trup. În cădere, mai ţipă o dată, arcuindu-şi spatele, Elwood sări înapoi, cu ochii mari. Liska îl apăsa pe Jackson cu genunchiul în mijlocul spatelui, pînă-l făcu să atingă podeaua cu obrazul. Uşa se deschise şi apărură vreo şase detectivi, cu pistoalele scoase. Liska ridică un baston tactic A.S.P. scurt şi negru, cu o privire surprinsă şi inocentă.

– Io uitaţi ce-am găsit la mine-n buzunar!

Se aplecă spre urechea lui Jamal Jackson şi-i murmură seducător.

– Se pare că voi reuşi să-ţi îndeplinesc una dintre dorinţe, Jamal. Eşti arestat.

– Pare cam gen popo.

– Vorbeşti cu glasul autorităţii, Tippen?

– Să te aia, Tinks.

– Asta-nseamnă „nu", sau e o dorinţă sinceră?

Din jurul mesei izbucniră rîsete, aspre şi răguşite, ca ale oamenilor care văd prea multe lucruri urîte în fiecare zi. Umorul poliţiştilor era dur şi acid, fiindcă trăiau într-o lume crudă şi sălbatică. Nu aveau nici timp şi nici răbdare pentru replici elegante. Grupul se înghesuise la o rîvnită masă din colţ, la Patrick's, un bar cu nume irlandez aflat în proprietatea unor suedezi.

În zilele obişnuite, cîrciuma – amplasată strategic, la distanţe egale de departamentul poliţiei din Minnesota şi oficiul şerifului comitatului Hennepin – era la ora aceea ticsită de

polițiști. Polițiști din schimbul de zi, care se destindeau și se pregăteau pentru activitățile din afara programului. Polițiști în retragere, care constataseră că nu puteau lega relații sociale cu civilii, după ce ieșiseră la pensie.

Polițiști de noapte care profitau de-o cină și de camaradarie, omorîndu-și timpul înainte de a intra în schimb. Dar aceea nu era o zi ca oricare alta. Pe lîngă mulțimea obișnuită, se adunaseră mahări de la departamentul poliției, politicieni municipali și ziariști.

Adaosuri nedorite care sporeau tensiunea din atmosfera deja albăstrită de fum și de limbaj. O echipă de televiziune de la un post local se instala lîngă vitrină.

– Trebuia să insiști să te coasă, continuă Tippen. Așa, în stil vechi.

Își scutură scrumul țigării și o ridică la buze ca să tragă un fum prelung, privind cu ochi îngustați spre echipa de televiziune. Avea un chip ca al unui ogar irlandez: prelung și prietenos, cu mustață gri țepoasă și ochi negri, inteligenți.

Detectiv la oficiul șerifului, făcuse parte din forța operativă care lucrase la crimele Incineratorului, cu un an și ceva în urmă.

Unii dintre membrii forței operative se împrieteniseră și se întîlneau în baruri, ca să discute de-ale meseriei și să se înjure.

– Și pe urmă, să rămînă cu-o cicatrice mare și nasoală ca a lui Frankenstein, spuse Liska. Copca asta fluture o să-i lase o urmă subțire, abia vizibilă, pe care femeile au s-o găsească sexy.

– Femeile sadice, comentă Elwood.

Tippen îşi răsfrînse buza.

– Mai există şi altele?

– Sigur, replică Liska. Alea care umblă cu tine. Masochistele.

Tippen aruncă în ea cu un chip de porumb.

Kovac se examina critic în oglinda pudrierei lui Liska. Tăietura de la frunte îi fusese dezinfectată şi pansată de o rezidentă extenuată de la camera de urgenţă a Centrului Medical din Comitatul Hennepin, unde membrii găştilor erau de regulă peticiţi sau băgaţi în saci de plastic cu fermoar.

Se jenase că ajunsese acolo cu o rană mai puţin gravă decît una de glonţ, iar tînăra îi dăduse clar de înţeles că tratarea oricărui caz mai uşor era sub demnitatea ei. Atracţia sexuală nu intrase în combinaţie.

Aprecia efectele cu un ochi critic. Chipul lui era un dreptunghi brăzdat cu riduri de stres, vreo două cicatrice şi un nas coroiat care se potrivea armonios cu gura arcuită sardonic ce pîndea sub mustaţa poliţienească din dotare.

Părul îi era mai mult cărunt decît şaten. O dată pe lună, plătea zece dolari unui frizer norvegian bătrîn să i-l tundă, ceea ce probabil explica faptul că-i stătea mereu zbîrlit în sus.

Nu fusese niciodată un bărbat chipeş în sensul *G.Q.* al cuvîntului, dar nici nu fugiseră femeile de el – sau, cel puţin, nu din cauza felului cum arăta. O cicatrice în plus n-avea să conteze.

Liska îl studia în timp ce sorbea din bere.

– Îţi dă caracter, Sam.

– Îmi dă dureri de cap, mîrîi el, înapoindu-i pudriera. Am deja tot caracterul de care aveam nevoie.

– Ei, atunci am să ți-o pup ca să-ți treacă. Dar i-am tras deja un genunchi tipului care ți-a făcut-o. Cred că mi-am făcut datoria.

– Şi te mai miri de ce eşti nemăritată, remarcă Tippen.

Liska îi suflă o bezea.

– Auzi, cine mă iubeşte, îmi iubeşte şi A.S.P.-ul. Sau în cazul tău, Tip, mă pupă-n A.S.P.

Uşa de la intrare se deschise şi năvăli o rafală de vînt, împreună cu un nou grup de clienți. Ochii tuturor polițiştilor din local deveniră într-o clipă mați, iar nivelul tensiunii crescu perceptibil. Haita de copoi făcînd front unit în fața străinilor.

– Omul momentului, comentă Elwood, cînd recunoaşterea străbătu rîndurile celorlalți, provocînd un salut colectiv. A venit să se tragă de şireturi cu masele nespălate, înainte de înălțarea la cer.

Kovac nu spuse nimic. Ace Wyatt stătea în uşă, într-un palton din păr de cămilă la două rînduri, arătînd leit Captain America, stăpîn peste tot ce avea sub ochi. Bărbie pătrată, zîmbet alb, spilcuit ca un prezentator de futu-i gameshow.

Probabil îi dădea coaforului zece dolari bacşiş, iar manichiurista îi făcea şi-o muie cu complimente din partea firmei.

– Se fardează? întrebă Tippen printre dinți. Am auzit că-şi dă cu rimel.

– Aşa păţeşti cînd te duci la Hollywood, răspunse Elwood.

– Aş fi gata să suport umilinţa, replică sarcastic Liska. Aţi auzit ce bani cîştigă pentru omisiunea aia?

Tippen trase lung din ţigară şi suflă fumul. Kovac îl privea pe căpitanul Ace Wyatt prin norul albăstrui. O vreme, lucraseră în aceeaşi brigadă. Parcă ar fi trecut o sută de ani de-atunci. Format se mutase de la jafuri la omucideri.

Wyatt era deja o legendă şi tindea să devină un star. Avusese un succes frumos în cadrul departamentului, apoi se reprofilase pe televiziune – menţinîndu-şi funcţia de căpitan şi apărînd într-o încrucişare din Minneapolis între *„America's Most Wanted"* şi o emisiune comercial-informativă despre motivaţii, *„Crime Time"*, cu audienţă naţională.

– Nu pot să-l sufăr.

Întinse mîna spre paharul de Jack pe care n-ar fi trebuit să-l amestece cu analgezicele şi-şi turnă pe gît ce mai rămăsese din el.

– Eşti invidios? îl împunse Liska.

– De ce? Că nu-s şi eu un fandosit?

– Nu te vinde ieftin, Kojak. Eşti la fel de fandosit ca toţi de- aici.

Kovac scoase un mîrîit din gîtlej, simţind dintr-o dată dorinţa să fie oriunde, numai acolo nu. De ce naiba venise? Avea trei sferturi de comoţie şi o scuză perfectă să-şi ia liber şi să se ducă acasă. Dar acasă nu-l aştepta nimic – doar un apartament gol, cu un acvariu gol în living. Toţi peştii muriseră, neglijaţi, în timp ce el lucrase şaptezeci şi două de ore nonstop, în

cazul Incineratorului. Nu se deranjase să-i înlocuiască.

Dacă stătea la o petrecere dată pentru Ace Wyatt, însemna că era la fel de masochist ca femeile cu care se întîlnea Tippen.

Îşi terminase băutura. Imediat ce potera lui Wyatt degaja uşa, putea să se strecoare prin mulţime şi să dispară. Poate avea să se ducă la barul unde se adunau sticleţii din Circumscripţia Cinci. Pe ăia-i durea-n fund de Ace Wyatt.

În clipa cînd se hotărî, Wyatt îl zări şi se îndreptă spre el cu un zîmbet orbitor şi cîrdul de acoliţi după el. Îşi croi drum printre oameni, atingînd mîini şi umeri ca Papa împărţind binecuvîntări în treacăt.

– Kojak, cal bătrîn ce eşti! strigă el peste toată hărmălaia, luîndu-i mîna într-o strînsoare puternică.

Kovac se ridică de pe scaun, simţind că i se clătina pardoseala sub picioare. Efectele remanente ale întîlnirii de gradul trei cu scîndura, sau amestecul de doctorii şi pileală. În nici un caz nu ameţea de încîntare că Wyatt îi dădea atenţie. Ce bou, să-i zică „Kojak"! Nu putea suferi porecla. Oamenii care-l cunoşteau bine o foloseau mai mult ca să-l enerveze.

Unul dintre scutieri veni cu un Polaroid, iar blitzul aproape-l orbi naibii.

– Una pentru album, spuse sluga, un tip de cover-boy de vreo treizeci şi ceva de ani, cu păr negru lucios şi ochi albaştri ca de cobalt. Arăta ca un personaj de telenovelă la oră de maximă audiţie.

– Am auzit c-ai mai încasat una, pentru binele cauzei! mugi Wyatt, rînjind. Iisuse, lasă-te cît mai eşti întreg. Lasă-te cît mai ai *capul* întreg!

– A.M.R. 7, Filfizonule, răspunse Kovac. Mie nu-mi dau jos uşa ăia de la Hollywood. Apropo, felicitări.

– Mersi. Trecerea emisiunii la nivel naţional e o şansă să şi aducă o contribuţie importantă.

La contul din bancă al lui Ace Wyatt, îşi spuse Kovac, deşi o păstră pentru el. Niciodată nu i plăcuseră costumele de comandă şi manichiura săptămînală. Era doar un copoi. Asta-şi dorise întotdeauna să fie. Ace Wyatt ţinuse întotdeauna în colimator tot ceea ce era mai mare, mai bun, mai strălucitor, mai rapid; întindea mîna după inelele de alamă ale vieţii – şi le prindea dracu' pîn-la ultimul.

– Mă bucur c-ai putut veni la petrecere, Sam.

– Auzi, sînt caraliu. Potol pe gratis, pileală tot aşa – sînt aici.

Privirea lui Wyatt căuta deja o mînă mai importantă de strîns. Scutierul cel drăgălaş îi atrase atenţia şi-i arătă camera de televiziune. Rînjetul wyattez se lumină cu vreo două sute de waţi. Liska sări de pe scaun ca o păpuşă cu arc şi întinse mîna înainte ca Wyatt să-şi poată vedea de drum.

– Domnule Căpitan Wyatt. Nikki Liska, omucideri. E o mare plăcere. Vă urmăresc emisiunea.

Kovac înălţă o sprînceană spre ea.

– Partenera mea. Ambiţia blondă.

– Dulău norocos ce eşti! remarcă Wyatt, cu misoginism vesel.

Muşchii fălcilor lui Liska se flexară spasmodic, ca şi cum ar fi înghiţit ceva amar.

– Cred că ideea dumneavoastră de a strînge legăturile între comunităţi şi forţele de poliţie cu ajutorul emisiunii şi a Internetului e o inovaţie strălucită.

Wyatt se umflă în pene.

– America e o cultură multimedia, spuse el sonor, în timp ce reportera de televiziune – o brunetă cu bleizăr roşu ca sîngele proaspăt – se apropia cu un microfon. Se întoarse spre cameră, aplecîndu-se ca să-i audă întrebarea.

Kovac o privi pe Liska dezaprobator.

– Auzi, poate-mi dă şi mie un post de consultant tehnic. Aş putea fi consultant tehnic, continuă ea, cu o arcuire răutăcioasă a buzelor. Asta ar putea fi treapta mea spre munca la filmele lui Mel Gibson.

– Eu mă duc la budă.

Kovac îşi croi drum prin gloata ce venise să bea pe banii lui Ace Wyatt şi să înfulece aripi de pui şi caşcaval pane cu condimente.

Jumătate din oamenii de-acolo nu-l cunoscuseră niciodată pe Wyatt, necum să mai fi şi lucrat cu el, dar se bucurau să-i sărbătorească retragerea. Ar fi sărbătorit şi ziua de naştere a lui dracu', dacă făcea cinste.

Kovac se opri în fundul salonului şi privi scena, care arăta şi mai suprarealist datorită podoabelor de Crăciun care străluceau în reflectoarele de televiziune.

O mare de oameni – multe feţe familiare –

şi totuşi se simţea singur. Gol. Era timpul să se trotileze zdravăn sau să plece.

Liska se învîrtea prin jurul oamenilor lui Wyatt, încercînd să facă frumos pe lîngă acolitul principal.

Wyatt se dusese să dea mîna cu o blondă atrăgătoare şi serioasă care părea vag familiară. Îi puse mîna stîngă pe umăr şi se aplecă să-i spună ceva la ureche.

Elwood tăia brazdă prin bufet. Tippen încerca să flirteze cu o ospătăriţă care se uita la el de parcă tocmai călcase în ceva.

Avea să sosească ora închiderii pînă să-i observe lipsa. Iar atunci, lipsa lui n-avea să fie decît un gînd trecător.

Unde-i Kovac? S-a dus? Schmeck, bag-ai-cea berea.

Porni spre uşă.

– Ai fost ăl' mai tare pe meserie! mugi un glas beţivănesc. Cine nu zice la fel, să iasă-n faţă! Haidaţi! Haidaţi! I-aş da- mputitele mele de picioare lu' Ace Wyatt!

Beţivul stătea într-un scaun cu rotile care şovăia deasupra celor trei trepte din faţa barului, unde se afla Wyatt.

Nu avea ce picioare să-i dea. De douăzeci de ani nu-i mai erau de nici un folos. Nu mai rămăseseră din ele decît oase subţiri şi muşchi atrofiaţi.

În contrast, chipul îi era plin şi roşu, iar partea de sus a trupului, ca un butoi.

Kovac clătină din cap şi făcu un pas spre fotoliul rulant, încercînd să atragă atenţia bătrînului.

– Hei, Mikey! îl strigă el. Nu te contrazice nimeni.

Mike Fallon îl privi fără a-l recunoaşte, cu ochii sticloşi de lacrimi.

– I-un erou în mă-sa! Nu-ncerca să zici altfel! replică el furios; îşi repezi un braţ în direcţia lui Wyatt. Mor după el! Mi-e drag ca un fiu!

Pe ultimul cuvînt, glasul bătrînului se frînse, în timp ce chipul i se schimonosea de o durere interioară care n-avea nici o legătură cu cantitatea de Old Crow pe care o turnase-n el în cîteva ore. Lui Wyatt îi pieri zîmbetul de star şi porni spre Mike Fallon tocmai cînd mîna stîngă a acestuia se lăsa pe roata scaunului. Kovac se repezi înainte, ciocnindu-se de un alt beţiv.

Scaunul se înclină peste trepte şi-şi scuipă ocupantul. Mike Fallon lovi podeaua ca un sac de cartofi. Kovac îl împinse pe celălalt beţiv într-o parte şi coborî scara. Oamenii se retraseseră surprinşi. Wyatt stătea încremenit, la trei metri distanţă, privind încruntat spre Mike Fallon. Lăsîndu-se într-un genunchi, Kovac spuse:

– Gata, Mikey, hai, mutra sus! Iar ai confundat-o cu curu'.

Cineva îndreptă scaunul. Bătrînul se întoarse pe spate şi făcu o încercare jalnică să se ridice, zbătîndu-se ca o focă eşuată pe plajă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Un tip pe care Kovac îl cunoştea de la jafuri îi trecu în partea cealaltă, şi amîndoi îl săltară pe Fallon la loc în scaun. Oamenii din jur se întoarseră, ruşinaţi de situaţia bătrînului. Fallon îşi lăsă capul în piept, umilit – o imagine pe care Kovac n-ar fi vrut s-o vadă niciodată.

Îl cunoştea pe Mike Fallon din prima zi de meserie. Pe-atunci, toţi sticleţii de patrulă din Minneapolis îl cunoscuseră pe Iron Mike. Îi urmaseră exemplul şi ordinele. Şi mulţi dintre ei plînseseră ca nişte ţînci cînd Mike Fallon fusese împuşcat. Dar să-l vadă aşa – zdrobit în toate sensurile – era strigător la cer. Kovac îngenunche lîngă scaun şi-i puse lui Mike o mînă pe umăr.

– Hai, Mike. Ajunge pe seara asta, mm? Te duc cu maşina acasă.

– E totu-n regulă, Mike? întrebă cu glas lemnos Wyatt, apropiindu-se în sfîrşit.

Fallon întinse spre el o mînă tremurătoare, dar nu se putu îndura să ridice privirea, nici chiar cînd Wyatt îl luă de mînă. Glasul îi era crispat şi răguşit.

– Te iubesc ca pe un frate, Ace. Ca pe-un fiu. Mai mult. Ştii, nici nu pot spune...

– Nu e nevoie să spui, Mike. Lasă.

– Îmi pare rău... Îmi pare rău... bălmăjea la nesfîrşit bătrînul, acoperindu-şi faţa cu cealaltă mînă. Mucii îi atîrnau ca un cordon elastic din nas pînă-n poală. Îşi udase pantalonii.

Cu coada ochiului, Kovac îi zări pe ziarişti dînd tîrcoale ca nişte hiene.

– Îl duc eu acasă, îi spuse el lui Wyatt, ridicîndu-se.

Wyatt îl privea fix pe Mike Fallon.

– Îţi mulţumesc, Sam, murmură el. Eşti un băiat bun.

– Sînt un sentimental de rahat. Da' altfel, cu ce să-mi omor timpul?

Blonda dispăruse, iar bruneta de la televizi-

une se strecură iar lîngă Wyatt.

– Dumnealui e Mike Fallon? Ofițerul Fallon de la cazul Throne, din anii șaptezeci?

Scutierul cu păr negru apăru ca din pămînt și o îndepărtă pe reporteră, șușotindu-i serios ceva la ureche.

Wyatt își reveni și se întoarse, făcîndu-le semn ziariștilor să se îndepărteze, cu o privire dezaprobatoare.

– Doar un mic accident, băieți. Să ne vedem de treabă.

Kovac îl privi pe omul care suspina în scaunul cu rotile.

Să ne vedem de treabă.

Capitolul 2

– Mda, exact de-asta am angajat o guvernantă-n seara asta, spuse Liska. Ca să-i car pe toți betivii acasă. Am făcut-o destul, cînd purtam uniformă.

– Nu te mai plînge, îi ordonă Kovac. Puteai să spui nu, *colega*.

– Sigur, și să arăt prost în fața Domnului Serviciu Comunitar. Speram doar să-mi observe altruismul și să-și aducă aminte, cînd i-aș cere o slujbă la emisiunea lui, răspunse ea pe un ton ironic.

– Am avut impresia că-ncercai să te dai la asistent, cu alte gînduri.

Liska îi dădu un pumn în braț, încercînd să nu rîdă.

– Nu-i adevărat! Drept cine mă iei?

– Drept cine să te fi luat *el?* Asta-i întrebarea.

– Nu m-ar fi luat.

– Nu te-a luat. E o diferență.

Femeia se prefăcu îmbufnată.

– Se vedea de la o poştă că-i gay.

– De la care poştă?

Străbătură în tăcere cîteva străzi, în timp de ştergătoarele oscilau peste fulgii de zăpadă.

Mike Fallon stătea rezemat într-un colț al banchetei din spate, mirosind a urină, sforăind.

– Ai lucrat cu el, hmm? întrebă Liska, arătînd cu capul spre pasager.

– Toată lumea a lucrat cu Iron Mike, de cînd am intrat eu în meserie. El era calul de război, la început. Mereu la datorie. Fiindc-aşa trebuie, spunea. Asta-nseamnă să fii polițist. Şi pe el l-a nimerit glonțul în şira spinării. Nu pe cine ştie ce puturos care stă şi trage de timp pînă-i vine vîrsta pensionării.

– Nu există dreptate pe lumea asta.

– Mersi pentru noutate. Cel puțin, l-a înfundat pe corcitul care-a tras în el.

– Era cazul Throne.

– Îl mai ştii?

– Pe vremea aia eram copil, băi Matusalem!

– Acum douăzeci de ani? pufni el. Probabil erai ocupată să te dai în bărci cu căpitanul echipei de fotbal.

– Cu extrema stîngă, replică ea. Şi dă-mi voie să-ți spun, nu degeaba-l porecliseră Mînosu.

– I-auzi, mormăi Kovac, cu colțul gurii tresă-

rindu-i într-un chicotit. Tinks, eşti mare figură!

– Trebuie să te mai bine-dispună şi pe tine cineva. Prea-ţi place să te bălăceşti în butoiul cu melancolie.

– Uite cine vorbeşte...

– Şi care-a fost treaba cu Thorne?

– Bill Thorne era copoi. De ani de zile în patrulă. Nu-l cunoşteam. Pe-atunci, eram nou în branşă. Locuia într-un cartier de lîngă West High School, unde stăteau pe-atunci mai mulţi poliţişti. Aşa că Mike patrula prin cartier, şi vede ceva care nu părea în regulă acasă la Thorne. Anunţă, şi pe urmă intră-n casă.

– Ar fi trebuit să aştepte întăririle.

– Mda, ar fi trebuit. Mare greşeală. Dar maşina lui Thorne era acolo. Doar era un cartier plin de poliţişti. Oricum, exista un om la toate care lucrase prin zonă. Un vagabond. Thorne încercase să-l alunge de cîteva ori, dar nevestii-i era milă de el, şi-l plătea ca să-i spele ferestrele. A reieşit că Thorne avea dreptate – tipul era periculos. A intrat cu forţa în casă şi i-a violat nevasta.

În seara aia, Thorne era de serviciu, dar trecuse pe-acasă ca să-şi ia ceva. Vagabondul găsise un pistol, şi l-a împuşcat pe Thorne. Mortal.

Atunci a apărut Mike, şi a intrat. Vagabondul a tras. Mike a ripostat. L-a nimerit, dar a căzut şi el.

Pe-atunci, Ace Wyatt locuia vizavi. La un moment dar, soţia lui Thorne l-a chemat, isterizată. El l-a ţinut pe Mike în viaţă, pînă a venit salvarea.

– Aşa se explică ce-am auzit astă seară.

– Mda, făcu Kovac, gînditor din nou. În parte, cel puțin.

Erau multe de spus despre drumul parcurs de Iron Mike Fallon, eroul căzut, pînă la bătrînul Mike Fallon, alcoolicul decăzut. Breasla era prea plină de povestiri triste şi beţivi şi mai trişti. Cel de pe bancheta din spate se aplecă şi borî pe jos, chiar cînd Kovac oprea în faţa casei lui. Gemînd, Kovac îşi lovi fruntea de volan. Liska deschise portiera şi-l privi.

– Nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită. N-am să-ți fac curat aici, *colega*.

De afară, casa arăta mică şi îngrijită, într-un cartier de case mici şi îngrijire. Înăuntru era cu totul altceva. Soţia lui Fallon murise cu ani în urmă. De cancer. Locuia singur. Peste tot mirosea a bătrîn şi a ceapă prăjită. Camerele erau mobilate doar cu strictul necesar, ca să rămînă loc pentru scaunul rulant. Un amestec pestriț de vechituri şi obiecte moderne. Un şezlong de masaj stătea în centrul livingului, îndreptat spre televizorul color cu diagonală mare.

Canapeaua era o relicvă din anii şaptezeci. Sufrageria arăta de parcă n-ar mai fi fost folosită de două decenii, probabil rămasă aşa cum o lăsase doamna Fallon, cu excepţia sticlelor de alcool de pe masă.

Două paturi gemene ocupau aproape tot dormitorul strîmt – unul plin cu grămezi de haine, celălalt cu o încîlceală de cearşafuri. Rufe murdare fuseseră aruncate în preajma

coşului plin. O sticlă de Bourbon Maker's Mark stătea pe noptieră, lîngă un borcan de jeleu cu Barney Dinozaurul pe etichetă.

În celălalt capăt al camerei, scrinul răposatei soții era acoperit cu fotografii de familie, dintre care vreo jumătate de duzină zăceau cu fața în jos.

– Îmi pare rău... Îmi pare-aşa de rău... mormăia Mike, în timp ce Kovac îl punea în pat.

Liska găsi un alt coş de rufe şi strînse hainele aruncate, strîmbînd din nas, dar fără să se plîngă.

– Las-o moartă, Mike. Tuturor ni se întîmplă, uneori, îl consolă Kovac.

– Christoase, m-am pişat pe mine.

– N-are nimic.

– Îmi pare rău. Unde lucrezi, Sam?

– La omucideri.

Fallon rîse slab, disprețuitor, beţivăneşte.

– Mare sculă! Prea mişto pentr-un agent în uniformă.

Kovac oftă adînc şi se îndreptă, cu privirea oprindu-i-se pe fotografiile de pe scrin.

Fallon avea doi fii. Cel mai tînăr – Andy – era polițist. Lucrase o vreme la jafuri. Ale lui erau fotografiile întoarse cu fața în jos, descoperi Kovac cînd le ridică. Un băiat arătos. Atletic. Avea şi o poză în echipament de baseball. Era clădit compact, ca un motan. O altă fotografie îl arăta în uniforma de polițist, la absolvirea academiei. Mîndria şi bucuria lui Mike Fallon, ducînd mai departe tradiția familiei.

– Ce mai face Andy?

– A murit, mormăi Fallon.

Kovac se întoarse brusc spre el.

– Ce?

Fallon îşi feri privirea. În lumina lămpii, arăta firav, cu pielea palidă şi zbîrcită ca pergamentu vechi.

– Pentru mine e mort, spuse el încet.

Apoi închise ochii şi-şi pierdu cunoştinţa.

Tristeţea şi finalitatea cuvintelor lui Mike Fallon îl urmăriră pe Kovac tot drumul pînă înapoi la Patrick's, unde o lăsă pe Liska să prindă finalul petrecerii. Îşi continuă drumul pe străzile lăturalnice pustii, care se umpleau cu zăpadă, îndepărtîndu-se de centru, spre cartierul cam sărăcăcios unde locuia.

Copacii bătrîni dominau bulevardul, cu rădăcinile făcînd trotuarele să se cocoşeze ca autostrada din Los Angeles după un cutremur.

Casele erau înghesuite umăr la umăr, unele mari şi pătrate, împărţite în apartamente, altele mai mici. Pe o parte a străzi se înşira un rînd pestriţ de maşini, cealaltă era degajată pentru înlăturarea zăpezii. Casa de la est de a lui Kovac era împodobită pentru Crăciun de părea mai-mai să-şi dea sufletul, sufocată de povara ghirlandelor colorate. Un Santa de plastic şi un ren erau montaţi pe acoperiş.

Alt Santa încerca să se îndese în horn. A treilea stătea pe peluză, contemplîndu-i pe primii doi, în timp ce la doi paşi distanţă magii se pregăteau să-l viziteze pe Christos în iesle.

Toată curtea era luminată de reflectoare. Kovac coti pe aleea casei lui şi intră, fără a se deranja să aprindă lumina. Intra destulă de la

vecini. Locuința lui nu era foarte diferită de a lui Mike Fallon, conținînd la fel de puțină mobilă.

Ultimul divorț îl lăsase numai cu resturi, pe care nu se ostenise să le înlocuiască. Şi el era un rest, aşa că se potrivea. Cea mai mare plăcere a lui din ultimii cinci ani fusese acvariul. O încercare jalnică de a-şi aduce în casă alte făpturi vii. Nu avea fotografii ale copiilor sau rudelor. Două căsnicii ratate nu păreau a fi motive de laudă. Păstrase multe amintiri neplăcute, şi nu-şi mai văzuse fiica încă din copilărie.

Într-un fel, era moartă pentru el, probabil. Dar mai degrabă părea nici să nu fi existat vreodată. După divorț, mama ei se recăsătorise jenant de repede, iar noua familie se mutase la Seattle. Kovac nu-şi văzuse fata crescînd, practicînd sporturi sau urmîndu-l în lumea legii.

Se învățase să nu se gîndească la şansele pierdute... de cele mai multe ori. Se duse sus în dormitor, dar patul nu-l atrăgea. Îl durea capul. Se aşeză în fotoliul de lîngă fereastră şi privi la spectacolul de lumină țipătoare din vecini.

Pentru mine e mort, spusese Mike Fallon despre fiul lui.

Ce l-ar fi îndemnat pe un om să spună aşa ceva despre un copil care fusese mîndria vieții lui? De ce rupsese această legătură, cînd în rest nu mai avea aproape nimic?

Kovac îşi scoase din buzunar guma Nicorette şi o aruncă în coşul de gunoi, luă din sertarul noptierei un pachet de Salem pe jumătate gol şi-şi aprinse una.

Cine să-i spună să n-o facă?

Capitolul 3

Fotografia are o anume falsitate. Majorita
tea oamenilor i-ar arunca o privire, ar simți ur
fior prompt de oroare, apoi s-ar grăbi să con
chidă că era o glumă perversă. Fotografiul nu e
ca majoritatea oamenilor.

În timp ce artistul contemplează portretul
are o senzație inițială de şoc, dar ceea ce ur
mează imediat după ea e un amestec straniu ş
complicat de emoții: groază, fascinație, uşu
rare, vinovăție. Iar dedesubtul acelui strat, o
altă dimensiune, mai întunecată, a simțirii: o
anumită stare de surescitare... un sentiment de
control... o senzație de putere. Simțăminte care
sînt înspăimîntătoare, grețoase.

Există o putere enormă în a lua o viață. A
lua o viață: fraza implică luarea energiei une
alte ființe vii şi adăugarea ei la propria forță
vitală. Ideea e seducătoare, într-un sens sinis
tru. Creează dependență la un anumit gen de
individ: genul care ucide sportiv.

Eu nu sînt aşa. N-aş putea fi niciodată aşa.

Chiar în timp ce jură astfel, amintiri ale une
alte morți străfulgeră fotogramă cu fotogramă
prin memorie: violență, mişcare, sînge, zgomo
alb vuind în urechi, un urlet intern asurzito
care nu poate fi auzit. Apoi tăcere şi nemişcare
şi cumplita revelație: *eu am făcut-o.*

Şi senzația de surescitare... şi putere...

Sentimentele tenebroase se tîrăsc prin su

flet ca un şarpe, sinuos şi lucios. În urma lor, conştiinţa se cutremură. Frica se ridică precum un val care inundă totul.

Fotograful priveşte imaginea imortalizată a unui cadavru ce dansează la capătul unei funii, imaginea reflectată într-o oglindă, oglinda pe care e mîzgălit un singur cuvînt. *Sorry.*

Îmi pare-aşa de rău...

Capitolul 4

– Andy Fallon a murit.

Liska îl întîmpină pe Kovac cu vestea la intrarea în sediul C.I.D. I se tăie respiraţia.

– Ce?

– Andy Fallon a murit. L-a găsit un prieten, azi-dimineaţă. Pare să se fi sinucis.

– Iisuse... murmură Kovac, simţindu-se la fel de dezorientat ca dimineaţă, cînd se dăduse jos din pat prea repede pentru capul care-i pulsa de durere. În ochiul minţii îl văzu pe Mike Fallon, firav şi alb; îl auzi rostind cuvintele: *Pentru mine e mort.* Iisuse.

Liska îl privea, în aşteptare. Reveni la realitate.

– Cine-i sus?

– Springer şi Copeland, răspunse ea, uitîndu-se în jur să nu tragă cineva cu urechea. *Erau* sus. La trecut. M-am aşteptat s-o vrei tu, aşa c-am înhăţat-o.

– Nu ştiu dac-ar trebui să-ţi mulţumesc, sau să doresc ca părinţii tăi să fi folosit prezervative

mai bune, mormăi Kovac, pornind spre boxa lor.

– L-ai cunoscut pe Andy?

– Nu. Nu prea. Ne-am întîlnit doar de cîteva ori. Sinucidere... Băi frate, nu vreau să fiu eu ăla care-i va spune lui Mike.

– Ai prefera să trimiți un agent? Sau pe cineva de la morgă? întrebă Liska pe un ton dezaprobator.

Kovac suflă scurt şi închise ochii o secundă în timp ce povara i se aşeza pe umeri.

– Nu.

Soarta îl legase de Iron Mike cu ani în urmă, şi din nou, în seara trecută. Putea măcar să mențină o anumită continuitate pentru băr trîn. Să-l ajute să primească vestea de la ci neva cunoscut.

– Nu crezi c-ar trebui să ne repezim? în trebă Liska, uitîndu-se în jur după Copeland şi Springer. Să-ncercăm s-o ținem sub obroc Andy fiind de meserie, aşa şi pe dincolo.

– Mda, răspunse Kovac, aruncînd o privire spre beculeţul telefonului, care clipea. Hai s-o ardem pînă nu ne-ncalță Leonard cu încă o „crimă de mîine".

Andy Fallon locuia într-o casă cu mezanin la nord de cartierul trendy cunoscut ca Uptown.

Zonă a păturilor stilate în continuă ascensi une, Uptown-ul se afla, de fapt, la sud de Downtown, ceea ce pentru Kovac n-avusese sens niciodată. „Uptown" în sensul de a fi prea şic pentru de-alde el, probabil. Centrul de afa ceri era plin de reclame şi renovări – barur

restaurante Yuppie şi cinematografe de artă. Casele din vest, lîngă Lake of Isles şi Lake Calhoun, aveau mare căutare.

A lui Fallon se afla doar destul de departe spre nord-est ca să poată fi plătită dintr-un singur salariu de poliţist. Două maşini ale poliţiei staţionau la bordură. Liska porni înainte pe trotuar, mereu nerăbdătoare să înceapă un nou caz. Kovac o urma mai încet, îngrozindu-se de cel de-acum.

– Aşteptaţi doar s-aruncaţi o privire, spuse agentul care le deschise uşa. Ăsta-i pentru album.

Vorbea pe un ton aproape ironic. Era prea vechi în branşă, imaginea morţilor îl amorţise pînă la a nu mai fi oameni pentru el, ci doar simple cadavre. Toţi poliţiştii ajungeau aşa, sau se lăsau de meserie înainte de a-şi pierde minţile. Moartea pur şi simplu nu-i putea afecta la nivel personal de fiecare dată cînd o întîlneau. Kovac ştia că nici el nu făcea excepţie. Dar de astă dată avea să fie altfel. Deja era altfel.

Liska îi aruncă poliţistului privirea mată pe care toţi detectivii ajungeau s-o stăpînească încă de la începuturile carierei.

– Unde-i cadavrul?

– În dormitor. Sus.

– Cine l-a găsit?

– Un „prieten", răspunse agentul, pe acelaşi ton ironic, schiţînd ghilimelele cu degetele. E în bucătărie, plînge.

Kovac îi privi ecusonul cu numele şi se aplecă spre el, înghesuindu-l.

– Burgess?

– Mda, răsunsul agentul, rezistînd vizibil imboldului de a face un pas înapoi.

Liska notă numele şi numărul matricol în carnet.

– Ai fost primul la faţa locului? întrebă Kovac.

– Mda.

– Ţi-ai folosit gura asta ca să vorbeşti cu tipul care-a găsit cadavrul?

Burgess se încruntă, bănuitor.

– Mda...

Kovac făcu încă un pas în spaţiul personal al poliţistului.

– Burgess, mereu eşti un căcănar aşa de-mputit, sau azi e o zi specială?

Agentul se înroşi, cu chipul crispîndu-i-se.

– Vezi cum vorbeşti, îi ordonă Kovac. Victima era copoi, şi ta- su la fel. Arată puţin respect.

Burgess îşi strînse buzele şi făcu un pas înapoi, cu ochii reci.

– Da, domnule.

– Nu vreau să intre nimeni aici dacă n-are insignă, sau dacă nu-i de la medico-legal. Ai înţeles?

– Da, domnule.

– Şi vreau să înregistrezi fiecare nume, număr matricol, şi orele cînd intră şi ies pe uşă. Eşti în stare?

– Da, Domnule.

– A, asta nu i-a plăcut, şopti încîntată Liska, în timp ce-l lăsau pe Burgess la uşă şi porneau spre fundul casei.

– Zău? Dă-l în mă-sa.

Kovac îi aruncă o privire.

– Andy Fallon era poponar?

– Gay, îl corectă ea. De unde să ştiu? Nu mă-nvîrtesc cu şobolanii de la I.A. Drept cine mă iei?

– Chiar vrei să ştii? i-o întoarse Kovac, apoi o întrebă: lucra la Interne? Nu mă mir că Mike a spus că puştiul era mort pentru el.

Bucătăria era decorată în verde vînătoresc, cu lemnărie albă imaculată şi toate lucrurile la locurile lor. Arăta ca bucătăria cuiva care ştia să facă mai mult decît să pună în funcţiune cuptorul cu microunde – bufet comercial, vase agăţate pe suportul de fier deasupra mesei de lucru cu plasă de granit, plină de cuţite mari şi un fund de lemn.

În latura opusă a încăperii, la masă rotundă cuibărită într-un bovindou, stătea „prietenul", cu capul în mîini. Un tip arătos, în costum închis la culoare. Păr roşcat, tuns cu stil. Un chip rectangular plin de unghiuri ascuţite şi pistrui.

Pistruii ieşeau în evidenţă pe pielea palidă de stres şi din cauza luminii cenuşii reci care intra pe ferestre. Abia dacă ridică privirea cînd intrară în bucătărie. Liska îi arătă legitimaţia şi făcu prezentările.

– Înţelegem că dumneavoastră aţi găsit cadavrul, domnule...

– Pierce, răspunse el cu glas răguşit, trăgîndu-şi nasul. Steve Pierce. Da. Eu... l-am găsit.

– Ştim că e îngrozitor pentru dumneavoastră, domnule Pierce, dar va fi nevoie să stăm de vorbă, cînd terminăm. Înţelegeţi?

– Nu, răspunse el, clătinînd din cap. Nu în-

țeleg nimic. Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– Ne pare rău pentru pierderea suferită, spuse automat Liska.

– N-ar fi făcut asta, mormăi Steve Pierce, privind tăblia mesei. N-ar fi făcut-o. Pur şi simplu nu e posibil.

Kovac nu spunea nimic. În timp ce urcau scara, în piept i se forma un sentiment de groază.

– Am o presimțire rea, Tinks, murmură el, trăgîndu-şi mănuşile de latex. Sau poate mă paşte un atac de inimă. Ăsta ar fi norocul meu. În sfîrşit m-am lăsat de fumat, şi acum fac un atac de inimă.

– Ei, să nu mori la locul faptei, replică Liska. Mare pacoste ar mai fi hîrțogăraia, pe urmă.

– Ce înțelegătoare eşti!

– Mai bine aşa, decît ca tine. Nu faci nici un atac de inimă.

Etajul făcuse cîndva parte din pod, dar fusese convertit cu pricepere într-un apartament. Grinzile de lemn rămăseseră expuse, creînd un efect de mansardă. Un loc frumos şi intim pentru a muri, îşi spuse Kovac, observînd totul dintr-o privire. Cadavrul era spînzurat cu un ştreang tradițional, la cîteva zeci de centimetri dincolo de patul cu baldachin. Frînghia era petrecută peste o grindă şi legată undeva la capul patului, într-un loc ascuns de aşternut.

Patul era făcut cu grijă, nu părea să fi fost folosit recent. Kovac observă aceste lucruri subconştient, concentrat asupra victimei. Îşi aminti fotografiile pe care le văzuse pe scrinul

lui Mike Fallon: tînărul chipeş, atletul, poliţistul îngrijit, cu Mike zîmbind mîndru alături. Aceeaşi fotografie de la absolvirea academiei stătea şi pe scrinul lui Andy Fallon. *Chipeş puşti,* îşi aduse el aminte că-şi spusese. Acum, chipul cel arătos era decolorat, desfigurat, vînăt şi umflat, cu gura încremenită într-un rictus.

Ochii erau întredeschişi şi tulburi. Trecuse cîtva timp de cînd era acolo. O zi, două, presupuse Kovac, după lipsa vizibilă a rigidităţii cadaverice, întinderea pielii şi miros. Aroma greţos-dulceagă a începutului descomperii, combinată cu urină şi fecale stătute. Moartea făcuse muşchii să se relaxeze, iar vezica şi rectul de deşertaseră pe podea.

Trupul era gol. Braţele îi atîrnau pe de lături, cu pumnii strînşi, aduşi puţin în faţă. Pe noduri le degetelor avea pete vinete – sîngele adunat în extremităţile inferioare. Picioarele, la doar cîţiva centimetri deasupra podelei, erau umflate şi de un vînăt închis şi ele.

Kovac se lăsă pe vine, apucă o gleznă şi apăsă un moment carnea cu degetul, apoi îi dădu drumul. Aşteptă ca pielea să se albească, dar nu se întîmplă nimic. Sîngele se coagulase de mult. Piciorul era rece la atingere. O oglindă mată, în ramă de stejar, stătea rezemată de perete, la vreo trei metri în faţa cadavrului.

Acesta se reflecta complet, distorsionat de unghiul oglinzii. Pe sticlă fusese scris cuvîntul *Sorry,* cu ceva închis la culoare.

– Mereu mi-am închipuit că tipii ăştia de la Interne sînt perverşi.

Kovac se uită la cei doi agenţi în uniformă

care stăteau la zece paşi distanţă, privind oglinda cu zîmbete afectate.

Erau doi malaci tunşi perie, iar cel mai înalt avea capul pătrat ca un bloc de ciment. Pe ecusoanele lor scria „Rubel" şi „Ogden".

– Băi, Tăntălăul şi Gogomanul, se răsti Kovac. Cărați-vă dracu' din cîmpul meu infracțional. Ce puii mei aveți? Călcați totul în picioare.

– S-a sinucis, răspunse cel mai urît dintre ei, de parcă ar fi avut vreo importanţă.

Kovac simţi că se înroşea la faţă.

– Nu-mi zi tu mie ce-a făcut şi ce n-a făcut, băi Bulă. Habar n-ai de nimic. Poate că peste dooj' de ani o să ai şi tu dreptul la o opinie. Şi-acum, beş în mă-ta de-aici. Duceți-vă jos şi securizați zona. Nimeni să nu vină mai aproape de trotuar. Şi țineți-vă fleanca. Unde-i un cadavru, hop şi ziariştii. Dacă citesc în ziar un singur cuvînt despre treaba asta, continuă el, arătînd spre oglindă, am să ştiu cine-a dat din gură. S-a-nțeles?

Ofițerii se uitară unul la altul posomorîți, apoi porniră spre scară.

– Un şobolan de la I.A. îşi scurtează zilele, mormăi printre dinți urîtul. Ce mare crimă? A făcut un bine la toată lumea, după mine.

Kovac privi lung cadavrul. O vedea pe Liska cercetînd prin jur, notînd fiecare detaliu, schițînd camera, poziția mobilei şi a oricărui lucru care-ar fi putut să fie semnificativ. Făceau cu rîndul treaba asta – însemnările de la locul faptei. Acum era rîndul lui să facă fotografiile Polaroid preliminare. Începu cu planurile generale ale camerei, apoi se apropie încet de cadavru,

fotografiindu-l din toate unghiurile. Fiecare fulger al blitzului îi întipărea cîte o amintire în memorie – mortăciunea care fusese fiul lui Mike Fallon; grinda peste care era petrecut lațul; treptele de gimnastică Reebok din spatele cadavrului, destul de aproape ca să fi fost folosite de Andy Fallon pentru marea lui urcare spre căderea în lumea de apoi; oglinda. *Sorry*.

Sorry. Da, era trist.

Îi păruse rău lui Andy Fallon? Pentru ce? Sau altcineva mîzgălise cuvîntul?

Ventilatorul cuptorului intră în funcțiune, iar cadavrul începu să se răsucească încet, ca o pița uriașă, în putrefacție. Imaginea din oglindă îi era parteneră în dansul macabru.

– Nu i-am înțeles niciodată pe oamenii care se dezbracă în pielea goală înainte de a se sinucide, comentă Liska.

– E un gest simbolic. Lepădarea pielii lumești.

– Pe mine n-o să mă găsească nimeni goală.

– Poate că nu s-a sinucis, răspunse Kovac.

– Crezi că s-ar putea să i-o fi făcut-o altcineva? Sau să-l fi silit? Omorurile prin spînzurătoare sînt foarte rare.

– Ce-ți spune oglinda asta? se interesă Kovac, deși pentru el nu era o întrebare.

Liska studie un moment trupul gol, apoi se uită spre oglindă, unde văzu reflectată o parte din sine însăși, alături de Andy Fallon.

– Băi nene... murmură ea încet. Un accident autoerotic? N-am mai văzut niciodată.

Kovac nu răspunse, încercînd să-și imagi-

neze ce i-ar fi putut spune lui Mike. Era destul de rău că trebuia să le explice unor străini asfixia autoerotică, cum făcuse de cîteva ori în cariera lui.

Dar cum să-i spui unui polițist aspru, de linie dură, de pe vremuri, că fiul lui încercase să-şi facă o plăcere sexuală tăindu-şi alimentarea cu oxigen, prilej cu care se strangulase?

– Dar de ce mesajul? se întrebă cu voce tare Liska. Pentru mine, *sorry* înseamnă sinucidere. De ce-ar fi scris asta, dacă voia doar să se distreze?

Kovac îşi atinse cu o mînă creştetul capului îndurerat şi se strîmbă.

– Ştii, în unele zile pur şi simplu nu merită să te dai jos din pat.

– Mda, mă rog... Ai de ales, replică Liska, arătînd cu capul spre cadavru. Nu mi se pare c-arată prea drăguț. Întotdeauna mi-am zis că o zi proastă, viu, e mai bună decît orice fel de zi, mort.

– Fir-ar să fie! mormăi Kovac.

Liska se ghemui în fața oglinzii, ca să examineze mai îndeaproape scrisul. Privi imaginea reflectată a lui Kovac.

– Nu cu mine, în fața unui mort. Nu-s genul.

– Las' c-ai înțels tu.

– Am înțeles.

Se ridică încet, încetînd jocul, şi-l atinse pe braț, privindu-l cu ochii ei albaştri plini de sinceritate.

– Îmi pare rău, Sam. De parcă nu-i era şi aşa destul de greu lui Iron Mike, bătrînu'...

Kovac îşi privi colega un moment, coborî

ochii spre mîna mică de pe mîneca lui, apoi se gîndi o clipă s-o ia într-a lui. Doar pentru mîngîierea contactului cu altă ființă umană. Liska nu purta inele – ca să nu-şi încurce peţitorii, spunea ea. Avea unghiile scurte şi nelăcuite.

– Mda, şopti el.

De la parter se auzi un strigăt, apoi o bubuitură sonoră, urmat de alte strigăte. Liska coborî scara din două salturi, ca o capră neagră. Kovac o urmă tropăind greoi. Rubel încerca să-l smulgă pe Steve Pierce de deasupra trupului prăbuşit al lui Odgen.

– Dă-te de pe el!

Turbat de furie, Pierce îl îmbrînci şi-i dădu un pumn lui Odgen, nimerindu-l în plin, după sunetul bufniturii şi mormăitul înfundat care o însoţi. Rubel îl înhăţă din nou pe Pierce, înconjurîndu-i gîtul cu un braţ şi smulgîndu-l în sus, în timp ce-i zbiera la ureche:

– Am zis să te dai de pe el!

Odgen, adunîndu-şi picioarele sub trup, alunecă pe podeaua lustruită. Sub pantalonii groşi îi trosniră cioburi de sticlă şi porţelan. Se agăţă de marginea dulapului cu veselă peste care se răsturnaseră şi se săltă în picioare, Avea chipul pătat cu roşu şi-i curgea sînge din nas. Se şterse cu o mînă, holbînd neîncrezător ochii. Probabil avea cu vreo douăzeci de kile mai mult decît Steve Pierce.

– Eşti arestat, băi labă! răcni el, arătînd spre Pierce cu degetul plin de sînge.

– Dă-i drumul! strigă Liska la Rubel.

Chipul lui Pierce se învineţise, deasupra braţului care-l strîngea de gît. Rubel îl eliberă,

iar Pierce căzu în genunchi, gîfîind țiuitor. Tuşi şi-l privi pe Odgen cu ochi plini de venin.

– Ticălosule!

– Nu e arestat nimeni, declară Kovac, păşind între ei.

– Vreau să plece de-aici! ceru răguşit Pierce, ridicîndu-se cu greu în picioare; ochii îi luceau de lacrimi şi furie. Scoateți-i de-aici!

– Băi... începu Odgen.

Kovac îl izbi în piept cu podul palmei. Parcă ar fi plesnit o lespede de bazalt.

– Gura! Afară!

Rubel trecu pe lîngă el, iar Odgen îl urmă, fierbînd. Kovac se ținu după ei pînă în living.

– Ce dracu' i-ai spus?

– Nimic, replică Rubel.

– Cu boul ăstălalt vorbeam. I-ai zis o idioție, este? Christoase, ce întrebare! La fel de bine puteam să-ntreb dacă rahatu-i căcăniu, remarcă dezgustat Kovac.

– M-a atacat! protestă indignat Odgen. Ultraj la adresa unui ofițer.

– Zău? replică scurt Kovac, vîrîndu-i-se în față. Vrei s-o iei pe calea asta, Odgen? Să scrii un raport în care să explici rasolul ăsta? Vrei ca domnul Pierce să dea o declarație? Vrei ca superiorii tăi să citească acolo ce bătut în cap eşti?

Îmbufnat, ofițerul scoase o batistă murdară din buzunar şi se tamponă sub nas.

– O să ai noroc dacă nu sună la comisia cetățenească, să dea-n judecată departamentul poliției, continuă Kovac. Şi-acum, cărați-vă de-aici şi făceți-vă treaba.

Rubel ieşi pe uşa din faţă, cu fălcile strînse şi ochii îngustaţi. Odgen îl urmă tropăind mărunt pînă-n stradă, cu batista însîngerată la nas, în timp ce dădea din mîna cealaltă încercînd să-şi convingă de ceva colegul, care nici nu voia s-audă. Furgonul criminalistic opri în spatele maşinii de la bordură. Două maşini mici şi ticsite năvăliră din direcţii opuse, ca nişte bondari.

Ziariştii. Lui Kovac începu să i se răsfrîngă buza. Reveni în casă, unde-l surprinse pe Burgess întinzînd mîna spre un raft cu casete video de lîngă televizor.

– Nu pune mîna pe nimic! îl repezi Kovac. Ieşi în faţă şi ţine reporterii afară. *„No comment"* – crezi că eşti în stare s-o zici, sau are prea multe silabe pentru tine?

Burgess lăsă capul în piept.

– Şi vreau să fie notate şi verificate toate numerele maşinilor de pe stradă. E clar?

– Da, să trăiţi, scrîşni printre dinţi poliţistul, ieşind.

– De unde i-or fi găsind pe-ăştia? se întrebă Kovac, revenind în bucătărie.

– Îi prăsesc în nord, ca animale de turmă, răspunse Liska, ieşindu-i în întîmpinare sub arcada uşii. Odgen a făcut o poantă despre-un poponar în minus. Pierce şi-a pierdut cumpătul. Cine să-l condamne?

– Excelent, bombăni Kovac. Să sperăm că n-o să facă gură. E destul de rău că Andy Fallon a murit. N-avem nevoie să afle toată zona metropolitană încotro dădea cu scula.

Chiar atunci intrară criminaliştii, cu trusele şi

camerele de luat vederi. Locul faptei avea să fie fotografiat din nou şi filmat pe video. Urmau să se preleveze amprentele. Dacă existau probe de recoltat, aveau să fie fotografiate, cu poziţiile măsurate precis şi notate; totul urma să fie înregistrat, marcat şi împachetat cu mare grijă pentru a stabili succesiunea de custodie, astfel încît să existe evidenţa fiecărui moment.

Şi în tot acel timp, trupul lui Andy Fallon avea să rămînă atîrnat acolo, în aşteptarea celor de la medicină legală. Kovac îi dădu cîteva informaţii criminalistului şef şi-i trimise sus.

Liska îl adusese pe Steve Pierce înapoi la bucătărie. Stătea aşezat la masă ca un om căruia-i venea să se plimbe nervos, frecîndu-şi gîtul cu o mînă. Avea degetele mînjite de sîngele lui Odgen. Îşi lărgise cravata şi-şi descheiase gulerul. Costumul negru îi stătea boţit pe trup.

– Putem să luăm loc, Steve? întrebă Kovac.

Pierce nu răspunse. Se aşezară oricum. Kovac scoase un reportofon din buzunar, îl deschise şi-l puse pe masă.

– O să înregistrăm ce vorbim aici, Steve, îi explică el pe un ton firesc, ca să fim siguri că toate detaliile sînt clare cînd ajungem la secţie, să ne scriem rapoartele. E totul în regulă?

Pierce dădu din cap obosit, trecîndu-şi o mînă prin păr.

– Am nevoie să răspunzi cu voce tare, Steve.

– Da. Sigur. Perfect.

Încercă să-şi dreagă glasul. Gura îi era încadrată între două riduri de amărăciune.

– Au să-l... aducă jos acum? întrebă el, cu glasul înecîndu-i-se pe ultimele cuvinte.

– Oamenii medicului legist vor face asta, răspunse Liska.

O privi ca şi cum abia atunci ar fi înţeles că urma să se facă o autopsie. Ochii i se umplură de lacrimi şi se uită pe fereastră, la zăpada din curte, încercînd să se stăpînească.

– Cu ce te ocupi, Steve? întrebă Kovac.

– Investiţii. Lucrez la Daring-Landis.

– Locuieşti aici? În casa asta?

– Nu.

– De ce-ai venit azi încoace?

– Trebuia să mă întîlnesc cu Andy la o cafea, ieri, la Caribou, în Uptown. Voia să-mi spună ceva. N-a venit. Nu mi-a răspuns nici la telefon. M-am alarmat, aşa că am trecut pe aici.

– În ce relaţii erai cu Andy Fallon?

– Sîntem prieteni.

Vorbea la prezent.

– Din colegiu. Amici. Înţelegeţi.

– Poate ne ajuţi să înţelegem mai bine, îi ceru Kovac. Ce fel de prieteni?

Fruntea lui Pierce se brăzdă.

– Păi, ştiţi, la o bere, la o pizza, la cîte-un meci de baschet... Ne uitam împreună la *Monday Night Footbal*... Chestii de-ale băieţilor.

– Nimic mai... intim?

Kovac îl observă atent. Văzu cum se înroşea de la guler în sus.

– Ce sugeraţi, domnule detectiv?

– Întreb dacă aveaţi o relaţie sexuală, răspunse Kovac cu o brutalitate calmă.

Pierce arăta de parcă ar fi fost gata să-i explodeze capul.

– Sînt hetero. Nu că v-ar privi cu ceva.

– Sus e un mort, răspunse Kovac. Asta-nseamnă că mă priveşte tot ce are legătură cu el. Domnul Fallon cum era?

– Andy-i gay, spuse Pierce, cu ochii plini de înverşunare amară. Asta-nseamnă că nu-i nici o problemă c-a murit?

Kovac îşi desfăcu mîinile.

– Ascultă, pe mine nu mă interesează cine unde şi-o bagă. Am nevoie doar de un sistem de referinţă pentru anchetă.

– Mare meşter mai eşti cu cuvintele, domnule detectiv.

– Ai spus că Andy voia să vorbiţi ceva, îi aminti Liska, atrăgîndu-i atenţia spre ea, astfel încît Kovac să poată observa fiecare tic facial. Ştii despre ce anume?

– Nu. Nu mi-a spus.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu el? întrebă Kovac.

Pierce îi aruncă o privire piezişă, cu ostilitate.

– Ăă, vineri, cred că era. Logodnica mea era ocupată în seara aia, aşa că am trecut pe la Andy. Nu ne-am văzut prea mult în ultima vreme. Am venit să-i propun să ieşim la o cafea, sau ceva. Să mai povestim.

– Deci, trebuia să vă întîlniţi ieri, dar Andy n-a apărut.

– Am sunat de vreo două ori, şi mi-a răspuns robotul. M-am hotărît să trec pe-aici. Să văd dacă era totul în regulă.

– De ce nu te-ai gîndit că poate era doar ocupat? Poate trebuise să se ducă la slujbă mai devreme.

Pierce îl privi încruntat.

– Scuză-mă că-mi fac griji pentru prietenii mei. Cred c-ar trebui să fiu la fel de nesimțit ca noi. La ora asta puteam să fiu la birou. Aş fi scăpat de neplăcerea să văd...

Se întrerupse, cînd în minte îi reveni imaginea. Cu chipul încă roşu, dar lucios ca de ceară, se uită pe fereastră, de parcă albul senin al zăpezii ar fi putut să-l liniştească.

– Şi cum ai intrat în casă? se interesă Kovac. Ai cheie?

– Uşa nu era încuiată.

– Vorbise despre sinucidere? întrebă Liska. Părea deprimat?

– Părea... frustrat. Cam abătut, da, dar nu atît de rău încît să se sinucidă. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. N-ar fi făcut una ca asta, fără ca mai întîi să-ncerce să ia legătura cu cineva.

Aşa voiau întotdeauna supraviețuitorii să creadă, la început. Kovac o ştia din experiență. Întotdeauna voiau să creadă că cei dragi ar fi cerut ajutor, înainte de a face pasul fatal. Niciodată nu acceptau ideea că se putea ca ei înşişi să nu fi observat anumite semnale.

Dacă reieşea că Andy Fallon se sinucisese, la un moment dat Steve Pierce ar fi început să se întrebe dacă nu existaseră zeci de semne, care lui îi scăpaseră pentru că era egoist, sau laş, sau orb.

– De ce era abătut?

Pierce făcu un neputincios.

– Nu ştiu. De-ale serviciului. Sau poate de-ale familiei. Ştiu că avea nişte probleme cu taică-său.

– Şi alte relaţii? întrebă Liska. Era cu cineva?

– Nu.

– Cum poţi fi atît se sigur? insistă Kovac. Nu locuiai aici. Nu vă vedeaţi des. Vă întîlneaţi doar din cînd în cînd, la o cafea.

– Eram prieteni.

– Şi totuşi, nu ştii prea bine ce-l frămînta. Nu ştii cu adevărat cît de deprimat putea să fie.

– Îl cunoşteam pe Andy. *Nu* s-ar fi sinucis, insistă Pierce, ajungînd la capătul răbdării.

– Pe lîngă că uşa era descuiată, reluă Liska, mai părea ceva anormal, sau să lipsească?

– N-am observat. Oricum, nici n-am fost prea atent. Venisem să-l caut pe Andy.

– Steve, l-ai ştiut vreodată pe Andy să practice unele ritualuri sexuale neobişnuite? întrebă Kovac.

Pierce sări de pe scaun, împingîndu-l înapoi.

– Sînteţi ceva de *necrezut,* fraţilor!

Se răsuci în loc, ca şi cum ar fi căutat un martor sau o armă. Kovac îşi aminti de cuţitele de pe masa de lucru şi de furia turbată cu care Pierce îl lovise pe Odgen.

Se ridică şi trecu între Pierce şi cuţite.

– Nu e nimic personal, Steve. Meseria, doar. Avem nevoie de cea mai clară imagine posibilă.

– Sînteți niște sadici împuțiți! strigă Pierce. Prietenul meu e *mort*, și voi...

– Și noi nu știm nimic despre el, completă rezonabil Kovac. Și nici despre *tine* nu știm. Ce știu eu, puteai chiar tu să- l omori.

– Dar e absurd!

– Și mai știi ceva? continuă Kovac. Găsesc un tip gol, spînzurat, în fața oglinzii... Zi că-s un puritan, dar mi se pare cam ciudat. Știi, îmi vine să cred că se ținea de unele chestii mai neobișnuite. Dar poate că și ție-ți place. Poate nici nu clipești cînd e vorba de rahaturi de-astea. De unde să știu eu? Poate că-n fiecare zi te strîngi de gît ca să te exciți. Poate faci na-na cu varga electrică de-nsemnat vite. Dacă așa e, dacă tu și Fallon practicați împreună ceva de soiul ăsta, ar fi mai bine să ne spui acum, Steve.

Pierce începuse să plîngă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și mușchii feței încordați, ca și cum s-ar fi chinuit să-și stăpînească emoțiile care-l sfîșiau.

– Nu.

– Nu, adică nu făceați așa ceva, sau nu, nu vrei să ne spui?

Pierce închise ochii și-și lăsă capul în piept.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred...

Dintr-o dată, povara deveni prea grea pentru el. Căzu pe pardoseală în genunchi și se chirci înainte, cu capul în mîini.

– De ce se-ntîmplă toate astea...?

Kovac îl privi, cu un sentiment familiar de remușcare obosită. Se ghemui lîngă el și-i puse o mînă pe umăr.

– Asta vrem și noi să aflăm, Steve, spuse el

încet. Poate că nu-ți place întotdeauna felul cum o facem. Şi poate că nu-ți place nici ce descoperim. Dar pînă la urmă, asta dorim cu toții – adevărul.

Chiar în timp ce vorbea, Kovac ştia că, la găsirea adevărului, nimeni n-avea să-l dorească. Pur şi simplu n-avea să existe un motiv întemeiat pentru ca Andy Fallon să fi murit.

Capitolul 5

Casa lui Mike Fallon arăta oarecum mai singuratică în lumina cenuşie a zilei. Noaptea avea felul ei de a învălui un cartier; casele păreau să se strîngă laolaltă ca o turmă, doar cu fîşii de întuneric catifelat între ele. Ziua, erau despărțite şi izolate de lumină şi alei, de garduri şi zăpadă. Kovac privea casa, întrebîndu-se dacă nu cumva Mike ştia deja. Uneori, oamenii aflau singuri. Ca şi cum o undă de şoc s-ar fi propagat de la locul faptei, ajungînd la ei mai repede decît viteza sunetului, sau a mesagerului.

Pentru mine e mort.

Se îndoia că Mike Fallon îşi mai amintea că rostise aceste cuvinte, dar lui Kovac continuau să-i răsune în urechi, pe cînd stătea în maşină, singur. O lăsase pe Liska la secție ca să înceapă procedurile investigației. Avea să ia legătura cu superiorul lui Andy Fallon de la Afacerile Interne şi să afle la ce lucrase, ce atitudine avusese în ultima vreme. Urma să

ceară şi dosarul lui de la personal, pentru a vedea dacă apelase recent la psihologul departamentului.

Kovac ar fi făcut schimb de locuri cu ea cît ai bate din palme, dar simțul datoriei era prea puternic. Se ocărî în sinea lui că era un sentimental şi coborî din maşină. În unele zile, viața pur şi simplu era o curvă, oricît de civilizat ca om ai fi fost. Se uită în casă printr-o fereastră îngustă, dreptunghiulară, din uşa de la intrare.

Livingul părea şi mai sordid decît arătase în seara trecută. Pereții aveau nevoie de o zugrăveală. Canapeaua ar fi trebuit să ajungă la Goodwill cu ani în urmă. Contrasta straniu cu şezlongul de masaj şi televizorul cu ecran lat.

Sună la uşă şi, ca să fie sigur, ciocăni, apoi aşteptă, nerăbdător, încercînd să nu se întrebe ce-ar fi zis un străin despre livingul *lui* de-acasă, cu acvariul gol. Într-o bună zi, trebuia să-nceapă să se ocupe şi de viața din afara meseriei. Mîinile i se foiau în buzunarele mantoului. Scoase o lamă de Juicy Fruit, cu nervii de la ceafă furnicîndu-l pe sub piele.

Bătu din nou. În minte îi reveniră imagini din seara trecută - Mike Fallon, bătrînul polițist, frînt, aruncat, deprimat, beat... În casă nu se zărea nici un semn de viață. Nici o mişcare. Nici un sunet.

Cu picioarele afundîndu-i-se în zăpadă pînă la jumătatea gleznelor, ocoli pînă într-o parte a casei, căutînd fereastra unui dormitor.

N-ar fi fost o bombă grozavă pentru ştirile de la ora şase? Sinuciderile simultane ale unor polițişti, tată şi fiu.

Probabil că ar fi luat-o şi Paul Harvey, ca să deprima America a doua zi, la prînz. Morţi absurde ca garnitură la Big Mac-urile cu salată de pui. Găsi o scară în micul garaj doldora de boarfe abia folosite, adunate într-o viaţă de om. Un Subaru Outback aproape nou, cu comenzile modificate pentru un şofer handicapat, ocupa aproape tot spaţiul.

Probabil alt poliţist îl adusese înapoi din parcarea de la Patrick's, după petrecere, sau altcineva îl dusese pe Mike la bar, apoi se pierduse în peisaj, cînd începuseră problemele.

Cineva care nu voia borîtură de beţiv în maşină. Fereastra de la dormitorul lui Mike avea jaluzelele ridicate. Mike zăcea pe spate, cu braţele în lături, capul într-o parte şi gura căscată ca o poartă smulsă din balamale. Kovac îşi ţinu respiraţia şi se uită după vreun semn că inima-i bătea sub tricoul subţire.

– Hei, Mikey! strigă el, bătînd în geam.

Fallon nu se clinti.

– Mike Fallon!

La a doua rundă de ciocăneli, bătrînul tresări, cu ochii întredeschizîndu-i-se, deranjaţi de lumină. Scoase un sunet răguşit de spaimă la vederea chipului lipit de geam.

– Mike, eu sînt, Sam Kovac!

Fallon se ridică în pat, horcăindu-şi flegma adunată toată noaptea.

– Ce mama mă-sii faci? strigă el. Ţi-ai pierdut minţile?

Kovac îşi puse mîinile căuş lîngă faţă, ca să vadă mai bine.

– Deschide-mi, Mike. Avem de vorbit.

Respirația sa aburea geamul, şi-l şterse cu mîneca.

Fallon se încruntă şi-i făcu semn să plece.

– Lasă-mă-n pace. N-am nevoie s-aud de la tine.

– Ce s-auzi?

– Despre aseară. E destul de rău c-am făcut-o. N-am chef să-mi mai aminteşti.

Arăta jalnic, cum stătea pe pat în lenjerie, ca o epavă de Humpty-Dumpty: trupul ca un butoi şi picioarele ca două bețe, țepii bărbii şi ochii injectați. Îşi trecu mîna peste creştetul țeapăt, apăsînd uşor, cu o strîmbătură.

– Deschide uşa, bine? insistă Kovac. E important.

Fallon miji ochii spre el, încercînd să se dezmeticească. Nimeni nu detesta o surpriză mai mult decît polițiştii.

În cele din urmă, ridică o mînă, înviind.

– E o cheie sub preşul din spate.

– Ții cheia sub preş!

Kovac o puse pe bufet şi-i aruncă o privire batrînului.

– Băi Mike... Ai fost polițist. Ar trebui să ai mai multă minte.

Fallon îl ignoră. În bucătărie mirosea a untură de şuncă şi ceapă prăjită. Perdelele erau țopene de murdărie. Pe toate suprafețele se înşirau ceşti, pahare, farfurii şi cutii de cereale, şi un borcan uriaş de Metamucil, cu flacoane de medicamente îngrămădite în jurul lui ca niște ciuperci cu pălării albe. Toate uşile dulapurilor de jos fuseseră scoase, lăsînd să se vadă

conținutul: cutii de cartofi instant, conserve de legume, o ladă de supă Campbell's aproape plină. Fallon nu se deranjase să-şi ia pantalonii pe el. Îşi împingea scaunul prin încăperea strîmtă, cu piciorele atrofiate şi păroase îndoite într-o parte. Scoase o sticlă de Tylenol din farmacia de pe bufet şi-şi turnă un pahar de apă din sticlă luată din frigider.

– Ce-i aşa de-al dracu' de important? întrebă el arțăgos, deşi Kovac îi observa crisparea umerilor, ca şi cum s-ar fi încordat, în aşteptare. Am o mahmureală, de-ar doborî şi-o vacă.

– Mike.

Aşteptă pînă cînd Fallon întoarse capul să-l privească, apoi trase adînc aer în piept.

– Andy a murit. Îmi pare rău.

Scurt şi direct. Oamenii credeau întotdeauna că era mai bine să dai veştile proaste pe ocolite, cu platitudini, dar greşeau. Nu făceau decît să-i dea celuilalt ocazia de a intra în panică, cu gîndul la tot felul de posibilități oribile. Învățase de mult s-o spună simplu şi să termine mai repede. Fallon îşi mută privirea, cu fălcile mişcîndu-i-se în gol.

– Încă nu ştim ce s-a întîmplat.

– Cum adică, nu ştiți ce s-a întîmplat? întrebă Fallon. A fost împuşcat? Înjunghiat? A avut un accident de maşină?

Începea să se enerveze, furia fiindu-i mai la îndemînă, mai comodă, decît durerea. La baza gîtului îi apăru un val de roşeață, urcînd treptat.

– Eşti detectiv. A murit un om. Nu poți să-mi spui ce-a pățit? Iisuse H.!

Kovac nu-i răspunse direct.

– S-ar putea să fi fost un accident. Sau sinucidere, Mike. L-am găsit spînzurat. Aş vrea să nu fi trebuit să-ţi spun, dar asta e. Crede-mă că regret din tot sufletul.

Regret. Ceea ce simţise şi Andy. Vedea în minte cuvîntul scris pe oglindă, peste imaginea reflectată a lui Andy Fallon. Gol. Mort. Balonat. Putrezind. „Regretul" nu însemna prea mult în faţa unei asemenea privelişti.

Mike păru să se dezumfle şi să se scofîlcească. Ochii săi mici şi roşii se umplură de lacrimi, care începură să i se rostogolească pe obraji ca nişte mărgele de sticlă.

– O, Iisuse... murmură el; era o rugăciune, nu un blestem. O, Sfinte Iisuse...

Îşi ridică o mînă tremurătoare la gură. Era mare cît o şuncă, dar arăta fragilă, cu pielea subţire şi pătată. Din piept i se smulse un sunet de durere cumplită. Kovac îşi mută privirea, dorind să-i acorde măcar puţină discreţie.

Aceasta era partea cea mai rea a rolului de mesager: violarea acelor prime momente de durere acută, momente care n-ar fi trebuit să aibă nici un martor. Asta, şi faptul de a şti că trebuia să-i calce suferinţa în picioare, cu întrebările lui. Brusc, Fallon îşi întoarse scaunul şi ieşi din cameră. Kovac îl lăsă să plece. Întrebările puteau să mai aştepte. Andy era mort deja, cel mai probabil de propria lui mînă, intenţionat sau nu.

Ce mai contau zece minute? Se rezemă de bufet şi numără flacoanele de medicamente. Şapte sticluţe maro pentru tot felul de trata-

mente, de la indigestie pînă la aritmie, insomnie şi dureri. Prilosec, Darvocet, Ambien. Cel puţin, Mike avea destule chimicale ca să-l ajute s-o scoată la capăt.

– Luate-ar dracu'! Dracu' să te ia!

Strigătele erau însoţite de bufnituri şi zgomote de sticlă spartă. Kovac se repezi afară din bucătărie, pe micul coridor.

– Să te ia dracu'! urlă Mike Fallon, lovind de marginea scrinului o fotografie înrămată. Rama ieftină de metal se îndoi ca plastilina. Cioburile se împrăştiară pe scrin.

– Mike! Termină!

– Dracu' să te ia! strigă din nou bătrînul, rotindu-şi braţul, iar rama şi alte cîteva cioburi zburară prin cameră. Lua-te-ar dracu'!

Kovac bănui că pe el îl înjura acum, în timp ce-l apuca de încheietura mîinii. Rama străbătuse camera ca un disc Frisbee, lovindu-se de perete. Fallon continua să se zbată, cu o putere uluitoare pentru un om de vîrsta lui. Îşi abătu braţul liber peste scrin, măturînd alte fotografii pe podea. Kovac trecu în spatele scaunului, aplecîndu-se într-o încercare de a-l opri.

Văietîndu-se, Fallon îşi azvîrli capul pe spate, lovindu-l cu putere în rădăcina nasului. Într-o clipă îl podidi sîngele.

– La naiba, Mike, termină!

Sîngele îi curgea pe bărbie şi pe umărul lui Fallon, pe ureche, în păr. Suspinînd, bătrînul se arunca spre scrin, apoi îndărăt. Înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Cu fiecare mişcare, energia îl părăsea puţin cîte puţin, pînă rămase cu faţa căzută pe scrin, printre cioburi, mişcîndu-şi

numai mîinile. Lovind, lovind, plesnind, plesnind, bătînd, bătînd... Kovac făcu un pas înapoi, ştergîndu-şi sîngele cu mîneca în timp ce-şi căuta batista. Se aplecă spre prima ramă distrusă şi încercă s-o împingă cu piciorul. Avea pantofii şi manşetele pantalonilor udate de zăpadă, dar abia acum începea să simtă frigul. Nu-şi mai simţea degetele de la picioare.

Cu batista apăsată sub nări, se lăsă pe vine şi luă fotografia în mîna cealaltă. Andy Fallon la absolvirea academiei. Andy zîmbind radios, Mike lîngă el, în scaun, şi între ei, o spărtură în zigzag, ca un fulger. Scutură ultimul ciob rămas prins în ramă şi încercă s-o îndrepte la loc.

– Mike, spuse el încet. Aseară ai zis că Andy era mort pentru tine. Ce voiai să spui cu asta?

Fallon rămase cu capul rezemat pe scrin, privind în gol, cu ochi goi. Nu răspunse. Kovac fu nevoit să-l privească un timp, ca să se asigure că nu murise în faţa lui. Asta le-ar fi pus capac la toate, într-o zi şi-aşa destul de proastă – şi încă nu era nici măcar ora două.

– Aţi avut probleme, voi doi? întrebă el.

– Îl iubeam pe băiatul ăsta, spuse Fallon cu voce slabă, tot fără să se mişte. Îl iubeam. El era picioarele mele. Era inima mea. Era tot ce eu nu mai puteam să fiu.

Dar...

Cuvîntul plutea în aer, nerostit. Kovac simţea că ştia unde ar fi dus. Privi în jur spre fotografiile risipite. Un tînăr chipeş, atletic. Şi gay.

Un tip dur şi de modă veche, ca Mike, n-ar fi putut-o accepta uşor. La naiba, Kovac nu ştia

nici chiar *el* cum ar fi suportat, dacă era vorba de copilul lui.

– L-am iubit, murmură Mike. A distrus totul. A distrus totul...

Chipul i se schimonosi, în timp ce privea înlăuntrul lui, văzîndu-şi propria durere în cea mai clară lumină. Se înroşi, într-un efort de a-şi stăpîni lacrimile – sau poate de a le forța să iasă. Era greu de spus ce anume ar fi fost mai greu, pentru un om ca Iron Mike.

Kovac îşi tamponă absent nasul, apoi îşi vîrî batista în buzunarul hainei. Încet, adună toate fotografiile şi le puse pe scrin, ca să fie acolo cînd furia trecea şi apărea nevoia de amintiri.

Întrebările i se înşirau în minte, automate, ordonate, rutiniere: *Cînd ai vorbit ultima oară cu Andy? Ți-a spus la ce lucra? În ce stare de spirit era ultima dată cînd l-ai văzut? Vorbea vreodată despre sinucidere? Fusese deprimat? Îi cunoşteai prietenii, amantele... amanții?*

Nici una dintre aceste întrebări nu i se desprinse de pe buze. Mai tîrziu.

– Ai vrea să suni pe cineva, Mike?

Fallon nu răspunse. Durerea îl înconjura ca un cîmp de forță. Nu auzea nimic altceva decît glasul regretului din capul lui, nu mai simțea nici o durere în afara aceleia din cele mai adînci străfunduri ale sufletului.

Era imun la totul din jur, chiar şi la cioburile de sticlă care-i tăiau obrazul. Kovac expiră prelung, încet, cu privirea căzîndu-i pe o fotografie care rămăsese pe podea, pe jumătate vîrîtă sub scrin. O scoase şi privi spre un trecut ce părea la fel de îndepărtat ca planeta Marte. Toți

Fallonii împreună, înaintea şirului de tragedii care spulberaseră familia. Mike, cu soţia şi cei doi copii.

– Am să-l sun pe celălalt fiu al tău, dacă vrei, se oferi el.

– N-am nici un alt fiu, răspunse Mike Fallon. Unul m-a respins cu ani în urmă, iar pe celălalt l-am respins eu. Grozav am mai brodit-o, hmm, Kojak?

Kovac privi încă o clipă fotografia, apoi o puse deasupra celorlalte. Mărturisirea lui Fallon îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru, ca un ecou al emoţiilor bătrînului. Sau poate emoţiile erau ale lui. Se simţea la fel de singur ca Mike Fallon.

– Mda, Mikey. Ai brodit-o, nu zic.

Liska stătea în hol, privind uşa camerei 126. Afacerile Interne. Denumirea îi inspira celule de interogatoriu cu becuri goale şi ofiţeri SS ce ochi îngustaţi şi bastoane de cauciuc.

Brigada Şobolanilor. Nu prea avusese motive să se asocieze cu ei, n-o anchetaseră niciodată. Ştia că sarcina Afacerilor Interne era să-i demaşte pe poliţiştii corupţi, nu să-i persecute pe cei buni. Dar frica şi dezgustul le erau comune celor mai mulţi dintre ei. Copoii stăteau strîns uniţi, se apărau unii pe alţii. Cei de la Interne îi devorau pe-ai lor. Ca nişte canibali.

Pentru Liska, aversiunea era mult mai profundă. În Minneapolis P.D., din I.A. făceau parte carieriştii şi oportuniştii. Cei destinaţi să conducă. Cei născuţi să fie urîţi de semeni.

Cei care, în copilărie, erau bruscaţi mereu

pe terenul de joacă şi de fiecare dată alergau cu pîra. Genul de oameni care nu inspirau nici admiraţie, nici loialitate. Liska se gîndi la Andy Fallon, spînzurat în dormitor, şi se întrebă cine i-o fi făcut-o. Intră în sediul I.A. înainte de a-şi fi pierdut curajul. Nu văzu capete de oameni înfipte-n pari. Nici căţuşe prinse cu lanţuri pe pereţi. Cel puţin, la recepţie nu erau.

– Liska, omucideri, se prezentă ea, arătîndu-i recepţionerei insigna. O caut pe doamna locotenent Savard.

Îi dădea recepţionerei vreo cincizeci şi ceva de ani. Durdulie şi acră, femeia n-o întrebă nimic. O sună pe locotenentă. În zona recepţiei erau trei birouri – unul întunecat, unul închis şi cu lumina aprinsă, iar altul deschis şi luminat. Privind în ultimul, văzu un tip slab, cu costum şi cravată, conversînd încruntat cu un individ scund, cu păr argintiu ca platina, tuns scurt, şi o canadiană verde-electric.

– ...nu-mi place să fiu lucrat pe la spate, se smiorcăia Electricul, cu un glas suficient de ascuţit ca să irite. Chestia asta a fost un coşmar încă de la-nceput. Şi-acum, îmi spui că altu-m ia cazul.

– Ideea e că-i închis. Dacă ai nevoie de u om de legătură, eu sînt ăla. Nu e decît curtoazie pură din partea departamentului. Mă ten că-n legătură cu schimbarea de personal n pot face nimic, îi explică tipul în costum. Cir cumstanţele ne depăşesc. Sergentul Fallon n mai e printre noi.

Apoi, omul cu costum surprinse privirea l Liska.

Se încruntă şi mai tare, ocoli biroul şi închise uşa.

– Locotenenta Savard vă aşteaptă, spuse recepţionera, pe tonul evlavios al unui antreprenor de pompe funebre.

Cabinetul lui Savard era imaculat. Nimic din obişnuita îngrămădeală a poliţiştilor. Toate erau la locurile lor. Acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre locotenentă. Stătea în spatele biroului, într-un costum negru cu pantaloni, perfect croit. În jur de patruzeci de ani, cu trăsături perfect simetrice şi o piele impecabilă, ca de porţelan.

Părul blond-cendres pînă la bărbie îi era coafat perfect, cu ondulaţii aranjate ingenios astfel încît să pară întîmplătoare, dar necesitînd probabil o diplomă în cosmetologie ca să fie potrivite în fiecare zi. Liska îşi stăpîni imboldul de a-şi atinge, jenată, tunsoarea simplă, băieţească.

– Liska, omucideri, se prezentă ea, fără să întindă mîna. Am venit în legătură cu Andy Fallon.

– Da, murmură Savard, aproape ca şi cum ar fi vorbit singură. Da, desigur.

Părea prea feminină ca să corespundă cu reputaţia, îşi spuse Liska. Amanda Savard fusese descrisă ca o persoană dură şi şlefuită, tăioasă şi rece ca o lamă de oţel tungsten.

Liska se aşeză. Calmă, dezinvoltă, stăpînă pe situaţie. Cel puţin, reuşea să dea impresia. Îşi scoase carnetul şi pixul.

– E o tragedie îngrozitoare, comentă Savard, aşezîndu-se cu grijă pe scaun; ca şi cum

ar fi durut-o şalele, dar nu voia să arate; mîna îi tremura uşor, în timp ce o întinse spre ceaşca de cafea. Îmi plăcea Andy. Era un băiat bun.

– Ce fel de poliţist era?

– Conştiincios. Dedicat meseriei.

– Cînd l-aţi văzut ultima oară?

– Duminică seara. Aveam ceva de discutat, în legătură cu un caz la care lucra. Nu-l mulţumise rezultatul.

– Şi unde v-aţi întîlnit?

– La el acasă.

– Nu e cam intim?

Savard nici nu clipi.

– Andy era gay. Eu aveam drum prin Uptown, să fac nişte cumpărături de Crăciun. L-am sunat şi am întrebat dacă puteam veni într-o vizită.

– Ce oră era?

– În jur de opt. Am plecat pe la nouă şi jumătate.

– A spus că mai aştepta pe cineva?

– Nu.

– Şi în ce stare de spirit era cînd aţi plecat?

– Normală, cred. Clarificaserăm totul.

– Dar ieri n-a venit la birou?

– Nu. A cerut să-şi ia liber, luni. Pentru cumpărături de Crăciun, a spus. Dacă ştiam...

Îşi mută privirea, încercînd să-şi recapete calmul.

– Dăduse vreun semn că avea probleme emoţionale în ultima vreme?

Savard oftă delicat, părînd captivată de frumuseţea fotografiei de pe perete, care reprezenta un peisaj de iarnă în alb şi negru.

– Da. Era tăcut. Abătut. Slăbise puțin. Știam că avea niște probleme cu un caz. Și mai știam că exista un anumit stres în viața lui personală. Dar n-am considerat că era un risc pentru el. Andy știa să-și ascundă bine sentimentele.

– Consulta psihologul?

– Din cîte știu eu, nu. Acum îmi doresc să-o fi propus mai categoric.

– I-ați *propus-o?*

– Le explicam clar oamenilor din departamentul meu că psihologul e aici cu un anumit rost. Munca la Afacerile Interne poate fi foarte dură. Există o cantitate considerabilă de stres profesional.

– Mda, cred că activitatea de a nenoroci alți polițiști poate avea neajunsurile ei, mormăi Liska, notînd în carnețel.

– Polițiștii se nenorocesc singuri, sergent, replică Savard, cu o undă de oțel lucindu-i acum în voce. Noi îi oprim să nenorocească și viețile altora. Facem o muncă necesară, aici.

– N-am vrut să insinuez altceva.

– Ba cum să nu?

Liska se foi pe scaun, mutîndu-și privirea dinspre ochii verzi și reci ai lui Savard.

– Am pierdut un anchetator bun, continuă locotenenta. Și un tînăr care-mi plăcea mult. Crezi că nu simt nimic, sergent? Crezi că șobolanilor de la I.A. le curge apă rece ca gheața prin vene?

Liska rămase cu privirea în jos.

– Nu, doamnă. Îmi pare rău.

– Sînt convinsă. În clipa asta, te întrebi dacă am să mă plîng locotenentului dumitale.

Liska nu spuse nimic, căci Savard avea dreptate. Mai mult o interesa felul cum acea gafă urma să-i afecteze cariera, decît dacă o deranjase pe Savard personal. Trist, dar adevărat. Îşi punea cariera pe primul loc, cînd nu era ocupată să dea cu bîta-n baltă.

Obişnuinţa – în ambele cazuri. Ambiţia profesională era o parte a mentalităţii de supravieţuitor care o făcuse să-şi păstreze toată viaţa capul deasupra apei. Cealaltă era o tendinţă nefericită care-i stînjenise nu o dată avansul.

– Nu-ţi face griji, sergent, spuse Savard cu voce obosită. Am pielea prea tăbăcită pentru aşa ceva.

După un moment se tensiune, Liska o întrebă:

– Credeţi că Andy Fallon s-a sinucis?

Fruntea lui Savard se încreţi delicat.

– Dumneata crezi altceva? Am auzit că s-a spînzurat.

– A fost găsit spînzurat, da.

– Dumnezeule, doar nu crezi c-a fost...

Locotenenta se întrerupse înainte de a rosti cuvîntul. *Asasinat*. Avea în faţa ei o detectivă de la omucideri.

– S-ar putea să fi fost un accident, spuse Liska. Nu putem exclude autoasfixierea erotică. În momentul de faţă, nici măcat nu ştim ce s-a putut întîmpla.

– Un accident, repetă Savard, coborîndu-şi genele. Şi aşa ceva ar fi îngrozitor, dar cu siguranţă, e de preferat în locul celorlalte variante. Orice-ar fi, spînzurătoarea nu este o moarte uşoară.

Mîna i se opri o clipă la baza gîtului, apoi se îndepărtă.

– Cred că nici un fel de a muri nu e prea distractiv, spuse Liska. Cel puțin, moartea prin spînzurătoare e rapidă. Nu trece mult pînă-ți pierzi cunoștința. Maximum două minute.

Gîndul la ceea ce se întîmpla în acele două minute le veni amîndurora în același timp. Liska înghiți în sec.

– La ce lucra? Cazul despre care ați discutat duminică seara... Ce anume era?

– Nu am libertatea să spun.

– Investighez un deces, doamnă locotenent. Dacă Andy Fallon nu s- a sinucis? Dacă a murit din cauza unuia dintre cazurile lui?

O aşteptă pe Savard să cedeze, dar nu văzu nici un semn că aşa ceva s-ar fi putut întîmpla înainte de sfîrşitul deceniului.

– Sergent Liska, Andy fusese deprimat, îi aminti calmă Savard. A fost găsit spînzurat. Presupun că locuința nu era deranjată, aşa e? Oamenii nu spun „posibilă sinucidere", dacă uşa e spartă şi lipseşte stația stereo. Nu văd nici o crimă aici, sergent. Văd numai o tragedie.

– Nu are importanță ce vedeți dumneavoastră, replică Liska. Mie îmi revine sarcina de a pune detaliile în ordine. Încerc doar să-mi fac datoria, doamnă locotenent. Aş dori să văd dosarele şi însemnările lui Andy.

– Nici nu intră în discuție. Vom aştepta pînă auzim ce are de spus medicul legist.

– E perioada Crăciunului, sublinie Liska. Plouă cu sinucigaşi. S-ar putea să treacă zile întregi pînă să ajungă şi la Fallon.

Savard nici nu clipi.

– O anchetă I.A. e o treabă serioasă, sergent. Nu vreau să se afle detalii dacă nu e absolut necesar. Poate fi distrusă cariera cuiva.

– Credeam că asta şi urmăriţi, replică Liska, ridicîndu-se în picioare.

Îşi închise carnetul, îl vîrî în buzunarul hainei şi făcu o mutră abătută.

– Rahat. Iar mi-a scăpat. Mă scuzaţi, spuse ea fără părere de rău. Mă rog, cînd o să-i spuneţi locotenentului meu cît de obraznică sînt, adăugaţi şi că nu vreţi să cooperaţi în investigarea unui deces, doamnă locotenent Savard. Poate-o să vă convingă el mai uşor decît mine.

Făcu un gest de salut ironic şi ieşi. Recepţionera nici nu ridică privirea. Uşa de la biroul tipului în costum era tot închisă. Liska auzea două glasuri certîndu-se, dar nu înţelegea ce-şi spuneau. Electricul venise acolo în legătură cu Andy Fallon. Cazul îi era repartizat altcuiva.

Ieşi în hol şi se uită în ambele direcţii. Pustiu – pe moment cel puţin. Clădirea dădea adesea această impresie, deşi era plină de poliţişti şi infractori, oficialităţi ale oraşului şi cetăţeni.

Se duse la ţîşnitoarea de pe hol, vizavi de numărul 126, şi aşteptă.

După vreo trei minute, uşa se deschise şi apăru Electricul.

Avea chipul roşu, contrastîndu-i discordant cu canadiana verde. Se duse la ţîşnitoare, îşi udă degetele, apoi şi le apăsă delicat pe obraji. Respiră deliberat printre buzele ţuguiate, făcînd eforturi vizibile să se calmeze.

– Frustrant loc, este? remarcă Liska.

Electricul întoarse capul brusc. Ochii săi verzi erau strălucitori, limpezi şi translucizi – şi suspicioşi.

– Nici eu n-am obţinut ce-am vrut, mărturisi Liska, apropiindu-se. Poţi să-i urăşti cît vrei. Toţi îi urăsc pe ăştia de la I.A. – inclusiv eu, şi lucrez aici.

– Un motiv în plus, nu? replică Electricul. Din cîte-am văzut, ai şi ce urî.

Liska miji ochii spre el.

– Eşti poliţist? De la narcotice? Altfel, te-aş cunoaşte.

Era la fel de poliţist ca băiatul care-i aducea ei ziarele, dar faptul că-l întrebase o făcu să crească în ochii lui. De aproape, constată surprinsă că nu era mai înalt decît ea – iar opt centimetri se datorau tălpilor unor pantofi foarte excentrici.

Calificativul de *mignon* i se potrivea cel mai bine. Era fardat cu rimel şi luciu de buze, şi avea cinci cercei într-o ureche.

– Doar un cetăţean îngrijorat, spuse el, privind suspicios în lungul holului.

– Şi ce te îngrijorează?

– Nedreptatea.

– Atunci, ai venit unde trebuia – teoretic.

Scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o dădu Electricului.

– Poate ai vorbit cu cine nu trebuia.

Electricul luă cartea de vizită. Avea manichiura mai îngrijită ca a ei. Privi cartea de parcă ar fi încercat s-o memoreze.

– Poate, spuse el şi o vîrî în buzunar, îndepărtîndu-se.

Capitolul 6

Neil Fallon îşi repudiase nu numai tatăl, ci şi oraşul. Kovac mergea cu maşina spre vest, pe autostrada latã 394, care se strîmta la patru benzi, apoi la două, apoi două fără acostament, ca o panglică îngustă de drum încolăcindu-se împrejurul degetelor Lacului Minnetonka. Pe marginile altor afluenți de asfalt din jurul lacului se înălțau conace vechi care fuseseră construite de baronii şi industriaşii cherestelei, şi vile noi, clădite în ultimii ani de sportivi profesionişti şi rock staruri. Aici însă, fîşiile de teren erau prea înguste pentru clădiri ostentative.

Pe maluri stăteau cabane, ghemuite sub brazi înalți. Unele erau locuințe de vară, altele barăci de pescuit care nu mai văzuseră un bairam de vreo zece, douăzeci de ani, iar altele, locuințe permanente modeste.

Fratele lui Andy Fallon avea o colecție pestriță de cabane adunate pe o fîşie de teren dintre lac şi o intersecție.

Barul şi Magazinul de Momeli Fallon stăteau chircite lîngă drum, într-o clădire nu mult mai mare decît un garaj pentru trei maşini, cu țigle verzi şi ferestre atît de mici încît construcția părea să-şi mijească ochii. În vitrine, litere de neon făceau reclamă la Miller's, Coors şi momeli vii de pescuit.

Ideea unui prînz tardiv fremătă şi se stinse în stomacul gol al lui Kovac.

Își introduse rabla de Chevy Caprice în parcarea mică și înghețată, opri motorul și-l ascultă cum amuțea încet. Circula de peste un an cu aceeași mașină din parcul auto al departamentului.

În acel timp, nici un mecanic nu reușise s-o vindece de sughițuri sau să convingă caloriferul să facă mai mult decît eforturi simbolice. Ceruse un alt vehicul, dar hîrtiile nimeriseră într-o gaură neagră a birocrației, iar cu telefoanele nu rezolva nimic.

Poate că și din cauza antecedentelor lui de șofer, dar prefera să creadă că-l săpa cineva. Așa, avea o scuză să fie șucărit.

O masă de biliard domina mult din spațiul barului. Pereții cu lambriuri vechi și ieftine erau pline cu fotografii ale unor oameni – probabil clienți – cu pești în mîini. La televizorul de deasupra micului bar se transmitea o melodramă. O femeie grăsună, cu păr șaten rar și o țigară atîrnată în colțul gurii stătea în adîncitura tejghelei în formă de potcoavă, ștergînd o halbă de bere cu o cîrpă murdară. „Aviz pentru Kovac: să bei din sticlă." De cealaltă parte a barului, un pescar bătrîn cu mutră de castor jumate dintre dinți lipsă stătea pe un taburet, cu o șapcă de baseball roșie și jegoasă înclinată strengărește pe cap.

– Sper să nu-i facă asta lui Bo, pufni femeia. E amoru' vieții ei, în mă-sa.

– *Era,* o corectă castorul. Nu ești atentă, Maureen? Microcipul ăla pe care i l-a înfipt Stephano în creier o face să fie rea ca toți dracii. Gina cea Rea, așa i se zice acum.

– Gogoşi, proclamă Maureen, bîţîindu-şi ţigara cu jarul de-un centimetru.

Kovac îşi drese glasul.

– Neil Fallon?

Femeia îl măsură din creştet pînă-n tălpi.

– Ce vinzi?

– Veşti proaste.

– E-n spate.

Halal prietenă. Îi arătă cu capul spre uşa bucătăriei. Bucătăria era aglomerată ca o tarabă de bîlci şi mirosea a untură rîncedă şi cîrpe de vase împuţite. Sau poate că mirosul acela umed provenea de la guvizii morţi. Kovac îşi ţinu mîinile în buzunarele paltonului, şi paltonul strîns împrejurul trupului. Încercă să nu se întrebe unde-şi ţinea Neil momelile vii.

Fallon stătea în uşa deschisă a unei magazii mari. Arăta la fel ca bătrînul Mike cu vreo douăzeci de ani în urmă: clădit ca un taur, cu un chip rumen şi cărnos şi colţurile gurii arcuite în jos. Îl privi pe Kovac cum venea prin curte, îşi trase o mască de sudură pe faţă şi se aplecă asupra tălpicii unui scurte de zăpadă. Din lampa de sudură ţîşniră scîntei, ca nişte mici artificii, strălucind în întunericul magaziei.

– Neil Fallon? strigă Kovac peste vuietul sudurii; îşi scoase insigna din buzunar şi o ridică, stînd la distanţă de scîntei. Kovac. Minneapolis P.D.

Fallon făcu un pas înapoi, stinse lampa de sudură şi-şi ridică masca. Faţa îi era lipsită de orice expresie.

– A murit.

Kovac se opri la un metru de snowmobil.

– Te-a sunat cineva?

– Nu. Doar că am ştiut mereu c-au să trimită un copoi să-mi spună, atîta tot. Îi eraţi nişte rude mai apropiate ca mine.

Îşi scoase o basma roşie din buzunarul salopetei şi-şi şterse sudoarea de pe faţă, în pofida frigului de afară.

– Deci, ce-a pătit? Inima? Sau s-a-mbătat şi a căzut din afurisitul ăla de scaun?

– Nu de tatăl tău e vorba, răspunse Kovac.

Neil îl privi ca şi cum ar fi început să vorbească greceşte.

– Pentru Andy am venit. E mort. Îmi pare rău.

– Andy.

– Fratele tău.

– Iisuse Christoase, ştiu că-i frate-meu! se răsti Fallon.

Puse lampa de sudură pe un banc de lucru, cu mişcări nesigure, apoi îşi scoase mănuşile groase şi murdare. Îşi smulse masca de pe cap şi o aruncă de parcă l-ar fi ars. Căzu cu zgomot printre nişte bidoane de benzină vechi.

– E mort? întrebă el, cu răsuflarea tăiată. Cum a murit? Cum se poate? N-are cum.

– Pare sinucidere. Sau accident.

– Sinucidere? repetă Fallon.

Gîfîind şi mai tare, se duse la un dulap metalic ruginit de lîngă bancul de lucru, scoase o sticlă de Old Crow pe jumătate goală şi trase două înghiţituri din ea.

Apoi o puse jos şi se aplecă înainte, cu mîinile rezemate pe genunchi, dînd drumul unui lung şir de înjurături.

– Andy...

Scuipă pe jos.

– Sinucidere...

Scuipă iar.

– Iisuse.

Ieşi în curte şi vomă în zăpadă.

Fiecare om reacţiona în felul lui.

Kovac scoase din buzunarul hainei o pastilă de Nicorette. Rahat.

– Iisuse... bîigui Fallon.

Reveni şi se aşeză pe un taburet făcut dintr-un trunchi de copac. Îşi puse sticla de Old Crow între picioare.

– Andy.

– Aţi fost apropiaţi? întrebă Kovac, rezemîndu-se de bancul de lucru.

Fallon clătină din cap, răvăşindu-şi cu degetele părul des, de culoarea ruginii vechi.

– Am fost odată, cred. Sau poate niciodată. Cînd eram mici, mă respecta mult, pentru că eram mai mare, mai puternic. Că puteam să-l înfrunt pe bătrîn. Da' el a fost întotdeauna favoritul lui Iron Mike. Cît l-am mai urît pentru asta...

Vorbea de parcă ura i-ar fi trecut de mult, dar în tonul lui încă se mai simţea o undă de înverşunare. Kovac ştia din experienţă că resentimentele de familie rareori dispăreau cu totul. În schimb, oamenii şi le ascundeau şi le ignorau, ca pe nişte mobile vechi şi urîte.

– Arăta ca un copil american tipic, nici vorbă, comentă el, zgîndărind vechea rană. Starul sportiv. Studentul de succes. Păşea pe urmele lui taică-său.

Fallon rămase cu privirea în pământ. Gura i se crispase strîns, aspru.

– Era tot ce-şi dorea bătrînul de la un fiu. Sau, cel puţin, aşa credea Mike. Amarnic se mai înşela.

Vîrî mîna în fermoarul deschis al salopetei şi scoase o ţigară şi o brichetă. În timp ce sufla primul fum, mormăi:

– Fir-ar al dracului.

Apoi rîse acru, fără haz, luă sticla şi trase încă o duşcă.

– Vă vedeaţi des? se interesă Kovac.

Fallon clătină din cap, deşi Kovac nu-şi dădea seama dacă era un răspuns negativ, sau tot o reacţie la vestea primită.

– Trecea pe la mine din cînd în cînd. Îi cam plăcea pescuitul. Îşi ţinea echipamentele aici. Şi barca, iarna. E ca o relaţie între fraţi simbolică, aş crede. Ca şi cum ar crede că e dator să se folosească de firma mea. Andy are un mare simţ al datoriei.

– Cînd ai vorbit cu el ultima oară?

– A fost pe-aici duminică, da' n-am vorbit. Eram ocupat. Îmi venise un tip ca să cumpere un snowmobil.

– Şi cînd aţi discutat ultima dată mai serios?

– Mai serios? Acu' vreo lună, cred.

– Despre ce?

Buzele lui Fallon se răsfrînseră.

– Voia să-mi spună că nu se mai ascundea. Că era poponar. De parcă asta aveam eu nevoie s-aud.

– Nu ştiai că era gay?

– Ba cum să nu ştiu? Ştiam de ani de zile.

Din liceu. Am ştiut pur şi simplu. Nici nu era nevoie să-mi spună.

Trase încă un gît de Crow, apoi din ţigară.

– I-am şi spus bătrînului, odată. Atunci, demult. Doar fiindcă eram ofticat. Sătul. Sătul să tot aud: „De ce nu poţi fi şi tu ca frate-tău?"

Rîse zgomotos, ca de un banc bun.

– Băi nenică! Era să-mi rupă falca, aşa de tare m-a pocnit! În viaţa mea nu l-am mai văzut atît de furios. Puteam să spun că Fecioara Maria a fost o curvă, şi nu s-ar fi înfuriat nici pe jumate la fel de rău. Păcătuisem împotriva copilului de aur. Dacă n-ar fi fost în scaunul ăla, mi-ar fi-nvineţit fundul.

– În ce stare părea să fie Andy cînd ţi-a spus?

Fallon stătu un moment pe gînduri.

– Intensă, răspunse el într-un tîrziu. Cred că pentru el a fost o traumă. Îi spusese lui Mike. Ce scenă trebuie să fi ieşit! M-aş fi întors la el numai ca să n-o pierd. Nu mi-a venit să cred că pe bătrîn nu l-a lovit apoplexia.

Trase din ţigară, aruncă pe jos chiştocul şi-l strivi sub vîrful ghetei.

– Totuşi, era ciudat, ştii? Mi-a părut rău pentru Andy. Eu ştiu ce-nseamnă să-l dezamăgeşti pe bătrîn. El nu ştia.

– De-atunci l-ai mai văzut?

– De vreo două ori. A venit să pescuiască la copcă. Foloseşte una dintre barăcile mele. Am şi băut un rînd, o dată. Cred că voia să fim ia ca fraţii da', ce pisici, în afară de bătrîn, ce ma avem în comun? Nimic.

Încet, cu privirea tot în jos, întrebă:

– Cum a primit Mike vestea? Asta, a morții lui Andy.

Suflă fumul prin nările dilatate.

– El te-a trimis aici? Nu putea să mă sune ca să-mi spună. Nu putea recunoaşte că fiul lui cel perfect nu era chiar aşa de perfect în măsu, la urma urmei. Aşa-i Mike. Dacă a greşit cu ceva o dată, înseamnă că-i un bou.

Luînd de gît sticla de Old Crow, se ridică în picioare şi porni spre uşă.

– Mai dă-i în mă-sa.

Kovac îl urmă, strîngîndu-şi haina pe trup. Se făcea tot mai frig, un frig umed, care-l pătrundea pînă la oase. Îl durea capul, iar nasul îi ardea. Fallon ocoli colțul hambarului şi se opri, privind printre micile cabane de pescuit pe care le închiria vara. Clădirile se înşirau pe malul lacului Minnetonka, dar malul nu se vedea. Zăpada se întindea pînă pe gheața lacului, ascunzînd limita dintre pămînt şi apă. Peisajul era o mare albă, întinzîndu- se spre orizontul portocaliu.

– Cum a făcut-o?

– S-a spînzurat.

– Hm.

Atîta tot: *hm*. Mai stătu un timp, în timp ce vîntul sufla vălurile subțiri de ceață albă dintr-o parte a lacului în cealaltă. Nici o negare, nici o expresie de neîncredere. Poate că nu-şi cunoscuse fratele la fel de bine ca Steve Pierce.

Sau poate îi dorise moartea, în trecut, aşa că-i era mai uşor s-o accepte.

– Cînd eram mici, ne jucam de-a cowboyii, spuse el. Eu eram mereu ăla pe care-l ridicau

în ştreang. Banditul. Andy era întotdeauna şeri
ful. Ciudat, cum le-ntoarce viaţa.

Cîteva minute, nu mai spuseră nimic. Kovac
bănuia că prin mintea lui Fallon se derulau
amintiri de demult. Doi băieţei, cu toată viaţa
înainte, cu pălării de doi dolari, călare pe coz
de mătură. Un viitor luminos, întinat de invidii ş
tensiuni, şi de dezamăgirile maturizării. Peste
amintirile din copilăriei se suprapuse imaginea
lui Andy Fallon gol, spînzurat de o grindă.

– Pot să trag şi eu un gît? întrebă el, arătînd
cu capul spre sticlă.

Fallon i-o întinse.

– Nu eşti de serviciu?

– Tot timpul sînt de serviciu. Asta-i tot ce
am, recunoscu Kovac. N-am să le zic başta
nilor, dacă nici tu nu le zici.

Fallon se întoarse din nou spre lac.

– Mai dă-i în mă-sa.

Vecinul era în curte, strîngîndu-şi becurile
de Crăciun arse, cînd Kovac opri maşina în
faţă. Se opri la jumătatea aleii, privindu-l cum
deşuruba un bec din aureola Fecioarei Mari
şi-l vîra într-o pungă de gunoi.

– Ar putea să se ardă şi jumătate din ele, ş
tot aş avea impresia că stau cu soarele-n ve
cini, comentă Kovac.

Vecinul îl privi cu un amestec de indignare
şi teamă, strîngînd punga la piept. Era un băr
bat scund, de vreo şaptezeci de ani, cu o pri
vire de om înrăit şi ochi mici, veninoşi. Purta
şapcă de aviator roşie în carouri, cu clapetele
lăsate peste urechi.

– Unde ți-e spiritul Crăciunului? întrebă el.

– Mi l-am pierdut cam prin a patra noapte când n-am putut dormi din cauza rahaturilor ăstora de becuri. Nu poți să le pui un ceas automat?

– Asta arată cîtă minte ai, pufni vecinul.

– Am atîta minte ca să știu că ești sonat.

– Vrei să provoc o pană de curent? Asta ar întîmpla, dacă le-aș aprinde și le-aș stinge pe toate dintr-o dată. Pană de curent. Ar putea lăsa-n beznă tot cartierul.

– N-avem noi norocul ăsta, răspunse Kovac și intră în casă.

Deschise televizorul, ca să se simtă mai puțin singur, încălzi nişte lasagna veche, se așeză pe canapea și începu să ciugulească.

Se întreba dacă Mike Fallon stătea în fața televizorului său cu ecran lat, încercînd să mănînce, încercînd să se ascundă de suferință, în activitățile casnice de rutină. Pe tot parcursul carierei sale la omucideri, Kovac văzuse mulți oameni oscilînd la acea limită tulbure dintre normalitatea și realitatea neverosimilă a unei crime violente care le tulbura cursul vieții.

De regulă, nu se gîndea niciodată prea mult la asta. Nu era asistent social. Sarcina lui era să rezolve crima și să meargă mai departe. Dar în seara aceea se gîndea, fiindcă Mike era polițist. Și poate și din alte cîteva motive.

Abandonînd lasagna și emisiunea *„Dateline"*, se duse la birou și începu să caute printr-un sertar, de unde scoase o agendă de adrese care nu mai văzuse lumina zilei de vreo jumătate de deceniu.

Fosta lui soție era trecută cu numele de fată. Formă numărul și aștepă, apoi închise, cînd răspunse robotul. Un glas de bărbat. A doilea soț. Ce i-ar fi fost? *Azi am găsit un cadavru și mi-a amintit că am un copil?*

Nu. Îi amintise că nu avea pe nimeni. Reveni în livingul cu acvariul gol și Stone Phillips la televizor. Semăna prea mult cu Iron Mike, așezat în scaunul lui de masaj, în fața ecranului mare, singur într-o lume plină doar de amintiri amare și speranțe acrite. Și un fiu mort.

În cea mai mare parte a timpului, Kovac își spunea că era mai fericit fără a avea o viață adevărată. Serviciul era un loc sigur. Știa la ce să se aștepte. Știa cine era. Știa ce să facă. Niciodată nu se pricepuse prea bine la aceste lucruri, fără insignă. Existau și sorți mai rele decît aceea de a fi polițist de carieră. De cele mai multe ori, îi plăcea meseria lui, chiar dacă nu și politica profesională care o însoțea.

Avea talent. Nu prea mult, nimic țipător. Fără stilul flamboiant al lui Ace Wyatt, care era ahtiat după mediatizare și-și repezea fălcile de granit în fața fiecărei camere de luat vederi care se nimerea pe-acolo. Dar era bun într-un fel care conta.

– Ține-te de ce știi cel mai bine să faci, mormăi el, apoi își luă pardesiul și, lăsînd cina pe masă, ieși în noapte.

Steve Pierce locuia într-un duplex de cărămidă, pe o stradă mohorîtă, prea aproape de autostrada din Lowry Hill. Cartierul era plin de yuppies și artiști care aveau bani ca să reno-

veze clădirile vechi de gresie. Dar acea porțiune fusese tăiată în unghiuri mici şi discordante, cînd fuseseră lărgite arterele Hennepin şi Lyndane, cu ani în urmă, şi rămăsese fragmentată nu numai fizic, ci şi psihic.

Vecinii lui Steve Pierce nu aveau exponate de Crăciun stridente, care să consume resursele de energie electrică ale tuturor statelor din nord. Totul era moderat şi cu gust. O creangă de brad ici. O coroană cu o fundă roşie colo. Oricît de mult detesta Kovac acel cartier, al lui îi displăcea şi mai mult. Strada părea o zonă ai cărei locuitori nu aveau nici un fel de relații între ei, nici chiar de dușmănie.

În seara aceea, îl făcea să se simtă în largul lui. Stătea în maşină, vizavi de casa lui Pierce, în aşteptare, pe gînduri. Gîndindu-se că probabil Andy Fallon nu-şi lăsase uşile descuiate.

Gîndindu-se că Steve Pierce părea să ştie multe, şi totuşi nimic, despre vechiul lui prieten. Gîndindu-se că povestea ascundea şi lucruri pe care Steve Pierce nu voia să le spună. Oamenii îi mințeau tot timpul pe polițişti. Nu numai cei răi sau vinovați. Mințitul era o activitate proprie tuturor. Mințeau şi nevinovații. Mamele cu copii mici mințeau. Funcționarii cu creionul după ureche mințeau.

Bunicile cu părul vopsit albastru mințeau. Toți îi mințeau pe polițişti. Minciunea părea să fie imprimată în codul genetic uman. Steve Pierce mințea. Kovac nu avea nici cea mai mică îndoială. Trebuia doar să restrîngă aria minciunilor posibile şi să hotărască dacă vreuna dintre ele era semnificativă pentru moartea

lui Andy Fallon. Scoase un pachet de Salem de sub fotoliul din dreapta, duse o țigară la nas şi inspiră adînc, apoi o puse la loc şi coborî din maşină.

Pierce îi deschise uşa în indispensabili şi un pulovăr de hockey al Universității din Minnesota, cu mirosul de scotch bun plutind în jurul lui ca o colonie, şi o țigară agățată pe buză.

În orele trecute de la descoperirea cadavrului lui Andy Fallon, aspectul său fizic se degradase pînă la acela al unui om care de mult timp se lupta cu o boală incurabilă. Supt la față, pămîntiu, cu ochii roşii. Un colț al gurii i se arcui într-un rictus, cînd trase din țigară şi suflă fumul.

– Ia te uită. Fantoma lui Moş Crăciun. Ți-ai adus şi bastonul de cauciuc? Fiindcă, ştii, am senzația că n-am fost destul de cotonogit pe ziua de azi. Îmi găsesc cel mai bun prieten mort, mă iau la trozneală cu Hulk Hogan în uniformă de polițist, şi mă hărțuieşte un detectiv bătut în cap. Nu-i de-ajuns. Mi-ar prinde bine şi o partidă de tortură.

Gura şi ochii i se rotunjiră, chipurile de şoc.

– Oops! Mi-am trădat secretul! Sado-maso!

– Ascultă, spuse Kovac, n-a fost nici ziua mea favorită. A trebuit să-i spun unui om la care țin mult că fiul lui, probabil, s-a sinucis.

– A ascultat, măcar?

– Ce?

– Mike Fallon. Măcar a ascultat cînd i-ai spus despre Andy?

Fruntea lui Kovac se brăzdă.

– N-a prea avut de ales.

Pierce privi pe lîngă el, spre strada întunecată, ca şi cum o parte din el încă s-ar mai fi agăţat de fantezia că Andy Fallon avea să se materializeze din întuneric şi să apară pe alee. Povara realităţii îl învinse. Aruncă ţigara afară.

– Trebuie să beau ceva, spuse el şi se întoarse, lăsînd uşa deschisă.

Kovac îl urmă, observînd locuinţa dintr-o privire. Culori dramatice şi mobilier de stejar, într-un stil retro pe care nu putea să-l definească. Nu se pricepea deloc la decoraţiuni interioare, dar recunoştea calitatea şi nivelul preţurilor. Pereţii holului erau acoperiţi cu fotografii de artă în rame albe şi negre. Intrară într-un cabinet cu pereţi bleumarin şi fotolii de piele în culoarea unor mănuşi de baseball. Pierce se duse la un mic bar din colţ şi-şi mai puse un pahar din sticla de Macallan. Cincizeci de parai sticla. Kovac ştia, căci participase la o chetă pentru ultimul locotenent, cînd plecase. Personal, nu plătise în viaţa lui mai mult de douăzeci de dolari pe-o sticlă de pileală.

– Fratele lui mi-a spus că Andy a trecut pe la el acu' vreo lună, ca să-i spună că ieşea din ascunzătoare, începu Kovac, rezemîndu-se de bar.

Pierce se încruntă şi începu să şteargă demonstrativ un condens imaginar de pe placa de piatră a barului.

– Cred că bătrînului nu i-a căzut bine, hmm? continuă Kovac.

– Ce rost avea să-i spună?

Glasul lui Pierce era crispat de o furie pe care încerca să şi-o ascundă.

– Sigur, tată, sînt acelaşi fiu de care-ai fost mîndru la toate meciurile alea, remarcă el cu sarcasm. Doar că-mi place s-o iau la creţ, atîta tot.

Îşi turnă scotchul pe gît, de parc-ar fi fost suc de mere.

– Iisuse, la ce s-o fi aşteptat? Mai bine-l lăsa în pace. Bătrînul n-avea decît să vadă ce voia el să vadă. Oricum, asta vor de fapt oamenii.

– De cît timp aflaseşi că Andy era gay?

– Nu ştiu. N-am notat în calendar, răspunse Pierce, îndepărtîndu-se.

– De-o lună? De un an? De zece ani?

– De-o vreme.

Începea să se enerveze.

– Ce importanţă are?

– Ieşirea asta la lumină... era o treabă pe care o rezervase pentru familia lui? Pentru toţi cunoscuţii? Pentru prieteni, colegi?

– Nu se purta ca o regină, sau aşa ceva, se răsti Pierce. Nu era treaba nimănui, dacă el nu voia să fie. Am fost colegi de cameră, în colegiu. Atunci mi-a spus. Nu mi-a păsat. Nu conta. Îmi rămîneau mai multe gagici mie, nu?

– De ce să le spună tocmai acum? întrebă Kovac. Tatălui său, fratelui? Ce l-a determinat? Oamenii nu-şi dezvăluie secretele aşa, hodoronc tronc. Ceva îi determină s-o facă.

– Au vreun rost toate astea? Fiindcă dacă n-au, aş prefera să stau jos, singur, şi să beau pînă uit de mine.

– Nu-mi faci impresia unui om care vrea să stea jos, Steve, comentă Kovac.

Se desprinse de bar, ducîndu-se să se rezeme de unul dintre fotoliile de piele. Şi de mirosit, tot ca o mănuşă de baseball mirosea. Probabil că asta îl făcea să coste şi mai scump.

Pierce îi susţinea privirea, ţeapăn. Oamenii mînţeau chiar şi cu limbajul trupului – sau măcar încercau. Rareori reuşeau la fel de bine ca prin viu grai.

– Prietenul tău a făcut un mare pas, ieşind la lumină, reluă Kovac. Şi a căzut în nas – cel puţin, cu taică-său. Genul ăsta de respingere poate fi greu de suportat pentru unii. Pentru un om ca Andy, apropiat de tatăl lui, dornic să-l mulţumească...

– Nu.

– A scris un cuvînt de scuză pe oglindă. De ce să facă asta dacă se juca doar, dacă voia să se excite?

– Nu ştiu. Ştiu doar că nu s-ar fi sinucis, atîta tot.

– Sau poate că nu el a scris cuvîntul de pe oglindă, sugeră Kovac. Poate că Andy avea la el un prieten. Poate se distrau împreună, şi ceva a ieşit prost... Prietenul s-a speriat... Ştii întîmplător numele vreunuia dintre partenerii lui?

– Nu.

– Nici unul? Cînd eraţi amici atît de buni? Mi se pare ciudat.

– Nu mă interesa viaţa lui sexuală. N-avea nici o legătură cu mine.

Trase o duşcă de scotch şi privi posomorît spre o priză electrică de pe peretele opus.

– În dimineaţa asta mi-ai spus că nu se

întîlnea cu nimeni. Ca şi cum, *poate*, te-ar fi interesat.

– Asta-mi aminteşte că am mai discutat acelaşi lucru, domnule detectiv, remarcă Pierce. Nu-mi place să retrăiesc experienţa.

Kovac îşi desfăcu mîinile.

– Ştii, Steve, îmi faci impresia unui om care vrea să-şi uşureze conştiinţa de ceva. Îţi ofer o şansă, dacă înţelegi ce vreau să spun...

– Ştiu că n-am nimic de folos pentru voi.

Kovac îşi trecu o mînă peste mustaţă şi bărbie.

– Eşti sigur?

În uşa din faţă clănţăni o cheie, dîndu-i lui Pierce posibilitatea să scape. Kovac îl urmă în antreu.

O blondă trăsnitoare tocmai intrase în casă şi se descălţa de botine, în timp ce punea nişte pungi cu mîncare la pachet pe masa din hol.

Pui cu usturoi şi vită mongolă. Lui Kovac îi ghiorăi stomacul, şi-şi aminti de lasagna din living cu o poftă pe care n-o merita.

– Ţi-am spus că n-am chef să mănînc, Joss.

– Trebuie să mănînci ceva, scumpule, îl dojeni cu blîndeţe blonda, scoţîndu-şi mantoul; avea trăsături frumos sculptate, ochi imposibil de mari, şi un păr pînă la umeri care arăta ca o mătase aurie. Speram ca aroma să-ţi readucă pofta de mîncare.

Îşi agăţă mantoul în cuierul pom de stejar, care părea vechi de o sută de ani şi valora o avere. Cînd se întoarse, îl văzu pentru prima oară pe Kovac şi deveni rigidă. Părea la fel de

nemulțumită ca o regină care găsește un țăran în odăile ei. Chiar și în ciorapi, era la fel de înaltă ca Pierce și avea o constituție atletică. Îmbrăcămintea ei denota flerul conservator al cuiva care a avut bani dintotdeauna – materiale scumpe, stil tradițional; pantaloni de lînă bej și bleizăr bleumarin, și un pulovăr ivoriu, pe gît, care arăta incredibil de moale.

Kovac îi arătă insigna.

– Kovac. Omucideri. Am venit în legătură cu Andy Fallon. Îmi pare rău că vă stric seara, domnișoară.

– Omucideri? repetă ea cu mirare prudentă, lărgind ochii și mai mari; erau căprui, ca ai lui Bambi. Dar Andy n-a fost omorît.

– Trebuie să fim la fel de siguri ca dumneavoastră, domnișoară...

– Jocelyn Daring, se prezentă ea, dar fără să-i întindă mîna. Sînt logodnica lui Steven.

– Și fiica șefului, adăugă Kovac.

– Întreci măsura, Kovac, îl preveni Pierce.

– Scuze. O să vă obișnuiți. „Nesimțit" e numele meu al doilea. Cred că nu m-au crescut bine.

Privirea pe care i-o aruncă Jocelyn Daring ar fi putut înghețа cafeaua în ibric. Lui Kovac nu-i păsa. Se gîndea că Steve Pierce era în ascensiune la Daring-Landis, iar cei în ascensiune la Daring-Landis trebuiau să fie imaculați, fără schelete ascunse în debarale.

Logodnica îi puse mîna pe braț lui Steve Pierce, cu un gest care lui Kovac i se păru atît liniștitor, cît și posesiv. Nu-l scăpa pe detectiv din ochi.

– Aveți cu adevărat vreun motiv de a fi venit aici, domnule detectiv? Steven a suferit azi un șoc îngrozitor. Și-n plus, nu e vina lui că Andy s-a sinucis.

Pierce nici nu se uită la ea. Privirea lui era îndreptată spre ușa deschisă a cabinetului – sau într-o altă dimensiune. Nu era greu de imaginat ce vedea. Întrebarea era ce însemna pentru el, și dacă apăsarea emoției ce-l chinuia avea vreo legătură cu vinovăția. Iar în caz afirmativ, cu ce fel de vinovăție.

– Am avut de pus doar cîteva întrebări, atîta tot, spuse Kovac. Încerc să-mi formez o imagine clară despre Andy: ce fel de om era, ce prieteni avea, ce l-ar fi putut împinge să se sinucidă - dacă a făcut-o într-adevăr. Știți, încerc să descopăr dacă a avut recent vreo dezamăgire, vreo relație ratată, vreun necaz personal de orice fel.

Jocelyn Daring își deschise poșeta neagră și îngustă pe care o pusese pe masă și scoase o carte de vizită. Avea degetele lungi și elegante, cu unghiile lucind ca sideful. Diamantul cu tăietură pătrată de pe inelarul stîng ar fi făcut o capră să se înece.

– Dacă mai aveți întrebări, ce-ar fi să dați mai întîi un telefon? sugeră ea.

Kovac luă cartea de vizită, îi aruncă o privire și înălță sprînceana.

– Avocat?

– Steven mi-a spus cum l-ați tratat azi dimineață, domnule detectiv. Nu voi permite să se mai întîmple așa ceva. Ați înțeles?

Pierce n-o privea nici acum.

Kovac dădu din cap.

– Mda. Sînt cam încet la minte, dar cred că încep să văd cum stau lucrurile.

Trecu pe lîngă ei, spre uşă, apoi se opri cu mîna pe clanţă şi-i privi din nou. Jocelyn Daring încruntă în faţa lui Steve Pierce, stînd între Kovac şi logodnicul-client al ei, protejîndu-l.

– L-aţi cunoscut pe Andy Fallon, domnişoară Daring? întrebă Kovac.

– Da, răspunse ea simplu.

Nici o lacrimă. Nici o undă de regret.

– Condoleanţele mele pentru pierdere, spuse Kovac şi ieşi în frigul de-afară.

Capitolul 7

Mică şi comună, casa lui Liska stătea umăr la umăr cu o duzină de alte case asemănătoare, pe o stradă a unui cartier fără nume din St. Paul. „Lîngă Grand Avenue" le plăcea să spună oamenilor care locuiau acolo, pentru că Grand Avenue exact aşa era: grandioasă.

Mărginită cu conace frumos restaurate ale vechilor baroni ai cherestelei. Casa guvernatorului se afla pe Grand Avenue. Nici chiar faptul că guvernatorul era un fost luptător profesionist nu putea coborî prestigiul cartierului. Versiune din St. Paul a Uptown-ului, centrul zonei Grand Avenue consta într-o serie de magazine trendy şi restaurante selecte.

Cartierul lui Liska semăna mult cu al lui Andy Fallon – dar suficient de departe în afara

razei şic încît să permită întreţinerea dintr-u singur salariu. Teoretic, fostul soţ plătea pens alimentară pentru copii, ceea ce-ar fi trebuit uşureze povara financiară a mamei necăsăt rite. Dar suma pe care-i ordonase instanţa Speed Hatcher s-o plătească şi cea pe care primea Nikki Liska erau cu totul diferite.

Cu asta se alesese pentru că se măritas cu unul de la narcotice. Cei din brigada de na cotice trăiau tot timpul prea aproape de limită limita dintre identitatea lor profesională şi c civilă, care adeseori se amestecau foarte rău Pentru Speed, limita nu mai exista. Îi plăce prea mult să le combine.

Privind retrospectiv, Liska ştia că întrezăris crîmpeie ale personalităţii lui sălbatice încă d la început, pe vremea cînd amîndoi erau înc în uniforme. Recunoştea că, parţial, şi asta atrăsese la el. Asta, zîmbetul orbitor şi cun pietros. Dar dacă sălbăticia era o calitate dez rabilă la un amant, nu la fel era şi pentru u tată. Zîmbetul o putuse face să-l ierte doar de-u număr limitat de ori. Fundul, după cum reieşis reprezentase un pericol serios. Prea multe alt femei voiau să pună mîna pe el.

Frunzărind fotografiile Polaroid ale lui And Fallon, se întrebă dacă şi amanţii lui simţiser acelaşi lucru. Fallon fusese un tip bine, înaint de a se instala rigiditatea cadaverică. Gen care le făcea pe femei să deplîngă atracţia în tre cei de acelaşi sex.

Etală fotografiile pe masa de cafea din l ving, lîngă un număr din *„St. Paul Pionee Press"* cu care să le acopere dacă intra vreun

dintre băieții ei, deși era tîrziu și atît Kyle cît și .J. se culcaseră de o oră. Se mai întîmpla ca nul dintre ei să iasă în pijama, cu ochii cîrpiți, să se ghemuiască lîngă ea pe canapea, în mp ce Nikki încerca să se destindă cu Letter- an sau cu o carte.

O parte din ea își dorea ca același lucru să întîmple și acum, ca să-și poată alunga din inte fotografiile și să-ncerce să fie o ființă nor- nală, un timp. O durea capul, iar fălcile o du- de-atîta scrîșnit din dinți. Ca să le pună pic la toate, Locotenentul Leonard o încol- în timp ce-l aștepta pe Kovac.

Jamal Jackson amenința c-avea s-o dea în locată pentru brutalitate. N-avea nici un te- l, dar asta nu-l împiedica să se înhăiteze cu un avocat slinos din A.C.L.U. ca să-i amă- viața pînă cînd instanța respingea cazul. portul i-ar fi fost pus la dosar indiferent dacă uzațiile erau justificate sau nu. Și nu peste lt s-ar fi trezit cu cei de la I.A. pe cap, în timp încerca să le scormonească pe-ale lor.

Excelent. Dacă incidentul se întîmpla cu o plămînă în urmă, l-ar fi putut cunoaște pe dy Fallon înainte a deveni un cadavru. Stu- fotografiile, fără să simtă același șoc sau pulsie ca o persoană obișnuită. Se călise de lt față de asemenea reacții instinctive. Le ea ca o polițistă, căutînd să vadă ce-i pu- spune.

Apoi îi trecu prin minte ideea că și Andy llon avusese cîndva doisprezece ani, la fel băiatul ei cel mare, Kyle. O străbătu un tre- r de teamă, luînd-o pe nepregătite, pentru

că era obosită. Grija că nu petrecea suficient timp de calitate cu băieții ei nu-i ieșea nici un moment din minte, dîndu-i mustrări de conștiință. Viețile lor păreau să se desfășoare cu accelleratorul. Băieții erau ocupați cu școala, hockey-ul și activitățile Cercetașilor.

Nikki era împovărată de muncă și încerca să vadă de casă, să pună mîncare pe masă, să semneze învoiri, să se ducă la ședințele cu părinții și să rezolve o mie de alte îndatoriri de mamă. Toți trei erau atît de epuizați seara, încît nici nu le mai rămînea energie pentru altceva. De unde să știe dacă nu cumva unul dintre ei se strecura prin crăpături?

Citise că experimentele cu asfixierea autoerotice nu erau deloc rare printre băieții adolescenți. În fiecare an, un mare număr de decese adolescentine clasate ca sinucideri erau de fapt accidente autoerotice. La doisprezece ani, pe Kyle încă îl interesau mai mult jocurile Nintendo decît fetele, dar pubertatea bătea la ușă. Lui Liska îi venea să se strecoare prin ușa aceea și să snopească pubertatea în bătaie cu A.S.P.-ul ei. Încercă să nu se gîndească la acest lucru în timp ce se concentra asupra lui Andy Fallon.

Dacă murise accidental, de ce lăsase mesajul de pe oglindă?

Dacă acel gen de practici sexuale erau obișnuite pentru el, oare Steve Pierce știa? Probabil că nu, dacă erau doar prieteni.

Dacă fuseseră mai mult decît atît... Iar dacă Pierce mințea, o făcea ca să protejeze memoria lui Fallon, sau ca să se protejeze pe sine însuși?

„Manualul statistic şi de diagnosticare a tulburărilor mintale", ediția a patra – cunoscut şi ca D.S.M.-IV – era pe masă, descris la pagina 529, rubrica „Masochism sexual".

Era uluitor ce învățau oamenii să facă pentru a se excita. Gama fanteziilor mergea de la viol la legarea cu frînghii, de la bătăile la fund pînă la purtatul scutecelor sau dorința ca partenerii să facă pipi pe ei. Pe la jumătatea paginii, găsi ceea ce căuta.

O formă deosebit de periculoasă de masochism sexual, numită „hipoxifilie", implică excitarea sexuală prin privarea de oxigen (...). Activitățile privative de oxigen se pot practica de unul singur, sau cu un partener.

Din cauza funcționării defectuoase a echipamentelor, a erorilor de plasare a ştreangului sau a legăturilor, ori dintr-a altor greşeli, uneori se produce moartea accidentală (...).

Masochismul sexual e de obicei cronic, iar persoana tinde să repete aceleaşi acte masochiste.

Singur sau cu un partener. Prima reacție a lui Pierce față de întrebarea despre obiceiurile sexuale ale lui Fallon fusese una de indignare, iar indignarea se putea folosi pentru a camufleze multe alte stări: jenă, frică, vinovăție.

Pierce se declara heterosexual. Poate că încerca să ascundă faptul că de fapt nu era, sau că păşise şi în partea cealaltă. Ori poate ascundea adevărul, şi Andy Fallon avea alți parteneri. Pe cine?

Trebuia să afle mai multe despre viața p
vată a lui Andy Fallon. Dacă avusese noro
urmau să descopere. Oricine-şi băga nasul
viața privată a lui Liska n-ar fi avut ce vedea.

Nu-şi mai amintea cînd avusese ultima înt
nire semnificativă. Nu avea relații sociale dec
cu polițiştii, iar aceştia, de regulă, erau part
neri romantici slabi. Pe de altă parte, bărba
cu profesiuni civile se simțeau cam intimidați d
ea. Ideea unei prietene care putea mînui u
baston tactic şi un pistol de nouă milimetri e
cam greu de acceptat pentru oamenii de rînt
Aşa că, ce să facă? Şi cînd, pe deasupra, m
avea şi doi copii?

Simți prezența de la uşă cu o fracțiune d
secundă înainte de a auzi zgomotul slab al î
cuietorii deschise. Adrenalina o străbătu ca u
val. Sări de pe canapea într-o clipă, fără s
scape uşa din ochi, întinzînd mîna spre tel
fonul fără fir. Ar fi preferat să fie pistolul, d
cînd era acasă şi-l ținea încuiat într-un dulap
măsura de precauție necesară pentru siguran
băieților şi a prietenilor lor.

A.S.P.-ul însă îi era tot timpul la îndemîn
Mîna dreaptă i se strînse pe mînerul capiton
şi-şi smuci încheietura într-o mişcare îndelu
exersată, întinzînd bastonul telescopic de o
cît era de lung.

Trecu în partea dinspre balamalele uşii
timp ce aceasta începea să se deschidă şi lu
poziția de apărare cu bastonul.

O păpuşă manuală Cartman apăru de dup
uşă, personajul din *„South Park"* întorcîndu
spre ea capul grăsun.

– Ei, cucoană, ai să mă-mpuşti?

Uşurarea şi furia o cuprinseră pe Liska într-un amestec care-i încreţi pielea.

– Fir-ai al naibii, Speed, ar *trebui* să-ţi trag un glonţ în cur! Mîine-poimîine, am să te găuresc prin uşa asta şi-am să te las să sîngerezi în prag. Ai merita!

– Aşa se vorbeşte cu tatăl copiilor tăi? întrebă el, intrînd în casă şi închizînd uşa.

Nu pentru prima oară, Liska îşi dori să nu-i fi lăsat o cheie. Nu-i plăcea să vină şi să plece din viaţa ei şi a băieţilor cînd şi cum voia, dar nu dorea nici să aibă o relaţie ostilă cu el – spre binele lui Kyle şi al lui R.J. Speed era un ratat, dar era tatăl lor şi aveau nevoie de el.

– Băieţii-s treji?

– E unşpe jumate, Speed. Nimeni n-ar trebui să fie treaz. Kyle, R.J. şi cu mine trăim în lumea reală, unde oamenii trebuie să se scoale dimineaţa.

Speed ridică din umeri, încercînd să facă o mutră nevinovată. Alte femei l-ar fi crezut. Liska cunoştea prea bine acea expresie şi lipsa ei de sinceritate.

– Ce doreşti de fapt?

Pe chipul lui apăru un rînjet de pirat din romanele picareşti. Probabil lucrase la un caz, aşa cum îi spuse ea.

Deşi părul blond îi era tuns aproape milităreşte, nu se mai bărbierise de cîteva zile. Purta o tunică militară veche şi murdară, descheiată, peste blugi pătaţi cu vopsea şi un tricou negru. Destul, arăta sexy ca toţi dracii. Dar Liska demonise de mult imună.

– Aş putea spune că pe tine te dores
spuse el, făcînd un pas înainte.

– Mda, răspunse Liska neimpresionată. M
laşi rece. Dă-mi un motiv.

Zîmbetul îi pieri de pe buze într-o clipă.

– Nu pot trece pe-aici să las o jucărie pentr
copiii mei? spuse el, scoţîndu-şi păpuşa de p
mînă. Ce naiba e cu tine, Nikki? Trebuie să m
cicăleşti în legătură cu orice?

– Dai buzna-n casă la unşpe jumate noap
tea, mă sperii de moarte, şi vrei să mă bucur c
te văd? Nu ţi se pare nimic anormal?

– N-am dat buzna. Am cheie.

– Mda, ai cheie. Şi un rahat de telefon n-ai
Nu l-ai putea folosi şi pe ăla din cînd în cînd, î
loc să te repezi ca o tornadă?

Speed nu se osteni să-i răspundă. Nicio
dată nu răspundea la întrebările care nu-i pl
ceau. Puse păpuşa Cartman pe masa de cafe
şi ridică una dintre fotografiile lui Andy Fallon.

– Laşi peste tot rahaturile astea să le vad
copiii mei?

– Copiii *tăi,* mormăi ea, smulgîndu-i fot
grafia din mînă. De parcă ai fi făcut şi altcev
decît să vii cu materia primă – şi aia doar p
jumătate. Cum de nu-s niciodată copiii *tăi* cîn
sînt bolnavi sau au nevoie de haine noi, ori
alte probleme?

– Trebuie neapărat s-aud chestiile astea
întrebă el, făcînd o mutră acră.

– Ai venit la mine-n casă. Auzi orice am d
spus.

– Tati!

R.J. străbătu camera înainte ca ecoul excl

naţiei să se fi stins. Se aruncă spre tatăl lui, îmbrăţişîndu-i piciorele. Liska se grăbi să pună la loc A.S.P.-ul şi să acopere fotografiile cu ziarul, deşi nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

– R.J., omul meu! zîmbi Speed şi-şi ciocni palma de a fiului său, desprinzîndu-se din îmbrăţişare ca să se lase pe vine în faţa lui.

– Vreau să-mi zică lumea Rocket acum, spuse R.J., frecîndu-se la ochi, în pijamaua echipei Minnesota Vikings moştenită de la Kyle, prea mare pentru el, şi cu părul blond ştîndu-i ciufulit. Vreau să am o poreclă ca a ta, tati.

– Rocket. Îmi place, declară Speed. Foarte cool, omuleţule.

R.J. descoperi păpuşa, şi cei doi începură un episod de cinci minute din *„South Park"*. Liska îşi pierdea răbdarea încet dar sigur.

– R.J., e foarte tîrziu, spuse ea, dezolată că trebuia s-o facă şi revoltată pe Speed că o punea într-o postură proastă numai prin prezenţa lui în casă; trecea prin viaţa băieţilor după cum îi trăsnea, numai distracţii, jocuri şi aventuri; ca deţinătoare a custodiei, Liska simţea că le oferea foarte puţin din acestea, şi prea multă disciplină şi cicăleală. Mîine ai şcoală.

Fiul ei o privi cu ochii săi albaştri aidoma ai lor ei, supărat şi dezamăgit.

– Da' tati abia a venit!

– Atunci, supără-te pe el, nu pe mine. El a găsit că-i o idee grozavă să vină-n toiul nopţii, cînd toată lumea doarme.

– Tu *nu* dormi, sublinie R.J.

– Eu n-am nici zece ani. Cînd vei avea treizeci şi doi, ai să poţi sta şi tu treaz jumătate din noapte, muncind şi luînd Tagamet. Aşa că ai ce să aştepţi cu nerăbdare.

– Am să lucrez sub acoperire, la narcotice, ca tati.

– Ai să fii sub acoperire în pat, în două minute, domnule!

R.J. şi Speed schimbară o privire care o excluea pe Liska din combinaţie. Speed ridică din umeri.

– Ordin de la comandant, Rocket. Mai bine du-te la culcare.

– Pot să-l iau pe Cartman cu mine?

– Sigur.

Ciufuli părul băiatului, întorcîndu-se deja spre fosta lui soţie. Liska se aplecă să-l sărute pe R.J. pe obraz, dar acesta se feri şi porni pe hol, vorbindu-i păpuşii cu un glas de desene animate şi imitînd sunetele unor vînturi. După ce dispăru, Liska îl privi încruntată pe Speed.

– Mare căcănar mai eşti, şuieră ea, făcînd un efort să vorbească încet, deşi îi venea să urle. N-ai venit aici ca să-l vezi pe R.J...

– Rocket.

– ...sau pe Kyle. Acum n-o să mai adoarmă cîteva ore.

– Scuze.

– Nici o scuză. Tu niciodată n-ai ce scuze să-ţi prezinţi. Ce vrei, Speed? întrebă ea cu înverşunare. Pariez că n-ai venit ca să-mi dai banii pe care mi-i datorezi.

Speed trase adînc aer în piept.

– Săptămîna viitoare. Îţi promit, spuse el cu

un aer spăşit îndelung exersat. Sînt în mijlocul unei acţiuni, dar săptămîna viitoare...

– Scuteşte-mă. Repetă mai bine textul şi du-te cu spectacolu-n turneu, aruncă Liska, luînd ziarul de deasupra fotografiilor, pe care le adună într-un teanc. Am avut o zi foarte grea. Acum aş vrea să mă culc, dacă nu te superi.

Un moment, Speed tăcu, apoi bătu cu degetul în fotografia de deasupra.

– Îl cunosc? întrebă el încet. Am auzit că unul de-ai voştri s-a omorît. El e?

– Aşa se pare. Un tip de la I.A. N-ai de unde să-l cunoşti.

Amîndoi îşi începuseră cariera ca agenţi în uniformă, în St. Paul; Speed rămăsese acolo, dar Liska trecuse rîul, în Minneapolis. Fostul ei soţ cunoştea mulţi poliţişti din Minneapolis – în special de la narcotice şi omucideri – dar nu avea nici un motiv să-l cunoască pe Andy Fallon. Nimeni nu se dădea peste cap să lege relaţii cu cei de la Interne.

Speed îi luă fotografia din mînă ca s-o examineze mai atent.

– Nasol mod de a-şi pune capăt zilelor. Cred că ăia de la I.A. nici nu ştiu să tragă cu pistolul, hmm?

– Cine poate şti ce le trece prin cap oamenilor? comentă Liska.

Fusese o vreme, în căsnicia lor, cînd discutaseră detaliile cazurilor şi se ajutaseră unul pe altul să le rezolve. Se gîndea la acele vremuri ca la nişte Momente de Aur, scurta perioadă dinainte ca infidelitatea şi rivalitatea profesională să le destrame relaţia.

– Poate că nu el a făcut-o, spuse ea.

– Iisuse, fraieri mai sînteți, voi, ăştia de la omucideri, remarcă Speed, aruncînd fotografia la loc pe masă. E clar ca bună ziua, Nikki. De ce să te mai chinuieşti, uitîndu-te la asta? Şi-a făcut-o singur. Spînzurătoarea e sau sinucidere, sau accident, nu crimă. O clasezi şi mergi mai departe.

– Cînd medicul legist va zice s-o clasez, am s-o clasez, nu înainte, insistă ea, mai mult din încăpățînare. Asta mi-e meseria. Aşa sînt eu.

– Mda. Mă rog, nu e nevoie să le aduci cu tine acasă.

– Acum să nu mă acuzi că-i corup pe copiii *tăi,* declară ea acră. L-ai auzit pe R.J. Vrea să ajungă la narcotice. Mai rău de-atît, nici că se putea.

– Ba se putea. Poate ajunge şi la Interne. Şi uite cum o sfîrşesc ăştia.

Liska nu se uită la fotografia pe care i-o arăta Speed. Nu era nevoie.

– În regulă. Destul cu amabilitățile pentru seara asta. A fost... ca de obicei. Ştii unde e uşa.

Speed nu se clinti. Afişă mutra care spunea da-pot-să-fiu-şi-adult. Liska oftă.

– Ştii, am venit aici să văd ce mai faci, mărturisi el. Am auzit că ți-au dat cazul ăsta, Nikki. M-am gîndit că s-ar putea să-ți fie greu – fiindcă era polițist, fiindcă era de la I.A. Şi datorită bătrînului tău, şi toate.

– Bătrînul meu nu şi-a scurtat singur zilele, răspunse repede Liska – prea repede, prea defensiv.

Greşeala o făcea să se simtă vulnerabilă.

– Ştiu asta, dar toată povestea cu I.A....

– N-are nici o legătură, declară ea sec.

Speed stătu un moment pe gînduri. Liska îl citea pe figură, îl vedea căutînd modul de a juca. De a o juca pe ea pe degete.

Îşi desfăcu mîinile. Gestul unui prieten care nu făcea decît să ofere o sugestie.

– Totuşi... Mă rog, poţi s-o laşi baltă imediat ce legistul va spune că a fost sinucidere. Sau poţi s-o laşi de pe-acum. Un caz ca ăsta nici n-are nevoie de doi detectivi. Lasă-i-l lui Kojak.

Tactică greşită. Aluzia că nu era destul de dură ca să-i facă faţă o irită pe Liska imediat.

– Ce te priveşte pe tine? Am primit cazul, am să lucrez la el pînă se termină.

– Perfect. Eu doar...

Scoase un oftat de îndelungată suferinţă şi-şi trecu o mînă peste cap.

– Încă mai ţin la tine, Nikki, asta-i tot. Avem un trecut împreună. Înseamnă ceva... chiar şi pentru un nemernic ca mine.

Liska nu spuse nimic. Nu avea încredere nici în propria-i voce, nici în hăţişul de emoţii care i se înnodau în piept.

Preocuparea lui era neaşteptată, iar ea nu era pregătită pentru felul cum o făcea să se simtă – vulnerabilă, frustrată. Cuvinte pe care nu voia să le asocieze cu sine însăşi.

Speed duse mîna în haină, scoase o ţigară şi şi-o lipi pe buză.

– Ei, spuse el încet, atingîndu-i obrazul. Să nu spui că n-am încercat să fac ceva pentru tine.

Liska păşi într-o parte, întorcînd capul.

– Mda, murmură Speed, lăsîndu-şi mîna să cadă. Ştiu unde-i uşa. Ne mai vedem, Nikki.

Pusese mîna pe clanţă, cînd Liska se îndură în sfîrşit să vorbească.

– Ăă... Speed... îţi mulţumesc pentru solicitudine. Dar mi-e bine. Mă descurc. Nu e decît un caz ca oricare altul.

– Sigur. Cum zici tu. Ai să scapi de el într-o zi jumate, maximum.

O mai privi o dată, lung, iar Liska avu senzaţia că voia să-i mai spună ceva. Dar n-o făcu. Apoi plecă. Încuie uşa în urma lui şi stinse luminile. Adună fotografiile lui Andy Fallon, ducîndu-le în dormitor ca să le pună în servietă.

Apoi se uită la băieţi, care se prefăceau amîndoi că dormeau, se spălă pe dinţi, luă pe ea un tricou larg de la F.B.I. National Academy şi se duse la culcare, ca să privească în tavan şi să vadă cum trecutul i se învîrtea prin memorie ca un carusel. Dansul din gimnaziu, între tată şi fiică. Avea treisprezece ani şi era mortificată. Ruşinată. Vinovăţia o apăsa în stomac ca un bolovan uriaş, colţuros, din cauza celorlalte emoţii. Tatăl ei stătea lîngă ea, ţeapăn, cu privirea în jos, la fel de ruşinat că-i priveau oamenii.

Un bărbat îndesat, cu ochi albaştri pătrunzători, cu partea stîngă a feţei inertă şi căzută, ca şi cum toţi nervii i-ar fi fost tăiaţi cu foarfecele. Oamenii se uitau la ei – nu numai din cauza feţei tatălui ei, ci şi dintr-a relatărilor pe care le auziseră: referiri la corupţia din departamentul poliţiei, bani sustraşi din fondurile con-

fiscate de la droguri, o anchetă a Internelor...

Nimic din toate acele lucruri nu era adevărat, Nikki ştia. Părea să creadă acest lucru cu mai multă convingere decît tatăl ei, ceea ce o înfuria. Era nevinovat. De ce nu lupta mai tare ca s-o dovedească? De ce nu-i scuipa în faţă? Să nege, să-i sfideze, să facă ceva. Şi cînd colo, el mergea prin public cu ochii în jos, ca să-şi ascundă ruşina şi pareza provocată de stres.

Cuvintele ca *slab* şi *fără şira spinării* se învîrteau prin mintea fiicei lui ca praful într-o cameră de aspirator. Şi fiecare îi adîncea sentimentul de vinovăţie şi-i ascuţea revolta. Ancheta se lungise timp de aproape optsprezece luni, fără să ajungă nicăieri.

Nu se formulase nici o acuzaţie. Toţi trebuiau să uite şi să ierte. Între timp, sănătatea lui Thomas Liska începuse să se deterioreze serios. Peste doi ani, murise de cancer pancreatic. Fu o noapte foarte lungă.

Capitolul 8

Trupul a fost descoperit. Sinucidere. Accident. Tragedie.

Cuvîntul *crimă* nu a fost menţionat. Chiar se poate numi crimă dacă e dictată de necesitate, dacă o însoţeşte remuşcarea?

Sorry...

Există un sentiment de neliniştе în a şti că acum sînt conştienţi şi alţii, chiar dacă nu

bănuiesc nimic. E ca şi cum nişte străini ar invada un spaţiu care trebuie să rămînă privat.

Intimitatea morţii a fost împărtăşită doar de ei doi. Urmarea va fi un eveniment public. Asta ieftineşte oarecum experienţa. Andy Fallon priveşte din fotografie, cu ultima scînteie de viaţă stingîndu-se în ochii întredeschişi, cu limba ieşindu-i printre buzele despărţite. Expresia pare să dobîndească o calitate acuzatoare.

Sorry...

Fotografia, ţinută cu grijă într-o mînă, se ridică la buze, imaginea măştii mortuare e sărutată.

Sorry...

Însă chiar în timp ce sînt prezentate scuzele, excitaţia creşte.

Capitolul 9

Liska intră valvîrtej în boxă, cu faţa crispată de nervi şi obrajii roşii de frig. Kovac o privi cu oroare, căci cunoştea expresia aceea, ştiind ce fel de zi anunţa. Totuşi, nu se clinti cînd Liska se repezi la el. Îi dădu un pumn în braţul drept, din răsputeri. Kovac avu senzaţia că-l lovise un ciocan de cricket.

– Au!

– *Asta,* pentru că m-ai lăsat aseară cu ochii-n soare! anunţă ea. Te-am aşteptat, şi fiindcă te-am aşteptat, Leonard m-a încolţit şi mi-a făcut gît în legătură cu cazul Nixon şi că Jamal Jackson nu poate fi legat de el în nici un fel.

Iar acum, i-a intrat în cap că Jackson ar putea cumva să acuze arestare falsă şi s-o folosească în procesul împotriva departamentului.

– Ce proces? întrebă el, frecîndu-şi locul lovit.

– Procesul cu care ne ameninţă Jackson. Împotriva mea. Pentru brutalitate.

Kovac îşi dădu ochii peste cap.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Avem banda video cu el repezindu- se la mine. N-are decît să ne dea în judecată. Dacă Leonard crede că Jackson are vreun argument, înseamnă că i-a intrat capu-n cur aşa de-adînc c-ar trebui să-i anunţăm pe-ăia de la Guinness. Ăsta sigur e un record.

– Ştiu, răspunse Liska, începînd să se mai calmeze; îşi aruncă poşeta într-un sertar al biroului şi-şi lăsă servieta pe scaun. Iartă-mă că te-am croit. Am avut o noapte nasoală. Speed a trecut pe-acasă. N-am prea dormit.

– I-auzi. Sper că nu trebuie s-aud iar despre sex, da?

Faţa lui Liska se întunecă din nou, în timp ce-şi lua avînt şi-l pocnea iar, exact în acelaşi loc.

– Au!

Capul uriaş al lui Elwood apăru de după marginea peretelui despărţitor.

– E cazul să chem poliţia?

– De ce? întrebă Liska, scoţîndu-şi haina. Au scos în afara legii capsomania?

Kovac îşi frecă braţul.

– Cred c-am spus ce nu trebuia.

– Iar, adăugă Elwood. Ea ți-a făcut chestia aia la nas?

Kovac încercă să-şi vadă chipul reflectat în ecranul întunecat al computerului, deşi ştia deja cum arăta: umflat şi roşu ca al unui beţiv. Cel puţin, nu avea nasul rupt – pentru a nu ştiu cîta oară.

– Agresarea fizică a bărbaţilor de către femei, spuse Elwood. Unul dintre marile tabuuri ale societăţii. Asistenţa Victimelor ţi-ar găsi un loc la un grup de sprijin, cred, Sam. S-o sun pe Kate Conlan?

Kovac aruncă spre el un pix.

– Ce-ar fi să mă cauţi prin altă parte?

Liska se aşeză pe scaun şi se răsuci spre el, îmbufnată şi puţin spăşită.

– N-am dormit fiindcă mintea mea a preferat să rămînă trează, meditînd la cît de bou e fostul meu soţ – printre alte subiecte alese. Ce-al păţit la nas? Nu i-a convenit lui Iron Mike s-audă că fiu-său practica sexul pervers?

– A fost un accident, spuse Kovac. N-a primit uşor vestea. El şi Andy se certaseră, probabil acum vreo lună, cînd Andy s-a hotărît să-i spună că prefera D.C. în loc de A.C. Nu-i uşor pentru un tată să accepte aşa ceva, cred. Ce-al descoperit la I.A.?

– Ochi reci şi nasul pe sus. Locotenenta Boarfă-de-Gheaţă mi-a trîntit o grămadă de atitudine şi nici o informaţie. Susţine că nu vrea să compromită o anchetă a Internelor. Cică s-ar putea să aibă de suferit cariera cuiva.

– Credeam că asta urmăresc.

Liska ridică din umeri.

– A fost acasă la Fallon duminică seara, între opt şi nouă jumate, să discute un caz care-l nemulţumea. Zice că părea să se simtă normal, cînd a plecat. Mi-a spus că fusese deprimat. Nu-i ordonase să consulte psihologul, dar i-o sugerase.

– Ştim cumva dacă i-a urmat sfatul?

– Informaţie confidenţială.

– Nimeni n-o să vorbească pînă nu-i gata autopsia, spuse Kovac. Toţi aşteaptă s-audă *sinucidere,* ca să nu trebuiască să vorbească deloc, şi-atunci ducă-se dracului oricine vrea să ştie de ce s-a sinucis băiatul ăsta. Dacă asta a făcut.

Liska luă un pix cu un glob ocular de plastic, plin de vinişoare, lipit în capăt. Una dintre numeroasele comori bizare din boxa lor. Şi le cumpărau unul altuia în glumă. Cea mai preţuită piesă a lui Kovac era un deget fals foarte realist, care arăta ca şi cum ar fi fost tăiat cu bomfaierul. Îi plăcea să le facă oamenilor surprize cu el, lăsîndu-l în dosare şi sertare.

– Te duci la autopsie? îl întrebă Liska.

– Ce rost ar avea? A fost destul de nasol să-l văd pe puşti mort. N-am nevoie să mă uit degeaba cum îl spintecă. Frate-său mi-a spus că Andy a trecut pe la el acum o lună. Îi spusese lui Mike, şi nu ieşise bine.

– Ar coincide cu momentul depresiei lui.

– Mda. Sigur, miroase a sinucidere. Criminaliştii n-au găsit nimic suspect, din cîte-am auzit.

– Da, dar de bîrfit, se bîrfeşte altceva, răspunse Liska. Tippen mi-a spus ce se vorbea

aseară la Partick's. Că au găsit tot felul de jucării sexuale şi pornografie gay. De unde crezi c-or fi pornit zvonurile astea?

Kovac se încruntă.

– De la Stan şi Bran în uniforme. Unde te-ai văzut cu Tippen, aşa de devreme?

– La Caribou Coffee. Are un viciu rău cu espresso sublu.

– Copoii adevăraţi ar trebui să bea lăturile alea de la bufet. Aşa zice tradiţia.

– Şi Crăciunul e o tradiţie, preciză Liska. Poţi evita o cafea proastă. Chestia care mă deranjează în toată perspectiva asta sexuală, continuă ea, este: dacă Andy Fallon *era* sadomaso? Să zicem că el şi un amic se jucau cu funia, şi au greşit ceva. Fallon moare. Amicul intră-n panică şi fuge. La mine, asta se numeşte crimă. Vina partenerului: indiferenţă depravată. Cel puţin.

– Mă gîndeam şi eu la asta, spuse Kovac. Aseară am fost pe la Steve Pierce. Pare un om cu ceva greu pe conştiinţă.

– Ce-a spus?

– Mai nimic. Ne-a întrerupt logodnica lui frumoasa Miss Jocelyn Daring, avocat.

Sprîncenele lui Liska se înălţară pînă sub breton.

– Daring, de la Daring-Landis?

– Şi eu am presupus. Nu m-a corectat nimeni.

– Interesantă întorsătură. Ceva nou de la amprente?

– Nu, dar ne putem aştepta să le găsească pe ale lui Pierce. Erau prieteni.

Telefonul sună, iar Liska se întoarse să răspundă. Lîngă boxă apăru dintr-o dată locotenentul Leonard.

– Kovac. La mine. Acum.

Cu un oftat, Kovac îl urmă. Un perete al biroului locotenentului era dominat de un calendar uriaş plin cu abţibilduri rotunde, colorate. Roşu pentru omoruri calificate, negru pentru cazuri rezolvate.

Portocaliu pentru agresiuni, albastru cînd erau rezolvate. Lupta contra crimei coordonată cromatic. Asta-i învăţau la cursurile de management.

Leonard se opri în spatele biroului, încruntat, cu mîinile-n şolduri. Purta un pulovăr maro, peste cămaşă şi cravată. Avea mînecile prea lungi. Îi amintea lui Kovac de un maimuţoi de jucărie pe care-l avea cînd era mic.

– Ai să primeşti azi raportul preliminar de la autopsia lui Fallon.

Kovac scuturâ uşor din cap, ca şi cum ar fi avut apă în ureche.

– Ce? Am auzit că s-ar putea să treacă patru, cinci zile, pînă-i vine rîndul.

– A intervenit cineva. În interesul lui Mike Fallon, adăugă Leonard. E un erou al departamentului. Nimeni nu vrea să-l ştie suferind mai mult decît e nevoie. Şi, în circumstanţele sinuciderii...

Gura fără buze i se arcui ca un vierme. Dezgustătoare treabă: sinucidere în pielea goală, cu nuanţe de perversiune sexuală.

– Mda, răspunse Kovac. Ce nesimţire din partea puştiului, să- şi scurteze zilele aşa.

Dacă asta s-a întîmplat. Face de rîs departamentul.

– Asta-i pe planul doi, dar tot contează, spuse pe un ton defensiv Leonard. Presa-i în culmea fericirii cînd ne poate pune într-o lumină proastă.

– Ei, cu asta au să reuşească. Mai întîi, copoii care se duceau la cluburi de striptease în timpul programului, acum asta... Avem aici o Sodoma şi Gomora în toată regula.

– Poţi păstra pentru dumneata comentariul ăsta, sergent. Nu vreau să sufle nimeni o vorbă presei despre cazul de-acum. Am să dau eu o declaraţie oficială, azi. „Decesul prematur al sergentului Fallon a fost un accident tragic. Îi deplîngem pierderea şi sîntem alături de familia îndurerată," recită el textul memorat, încercîndu-i impctul.

– Scurt, sec şi la obiect, comentă Kovac. Sună bine, cu condiţia să fie adevărat.

Leonard îl privi lung.

– Ai vreun motiv să crezi că *nu* e adevărat, sergent?

– Pe moment, nu. Ar fi bine să am două zile ca să lămuresc toate detaliile. Ştii, ca o investigaţie. Dacă a fost un joc sexual scăpat de sub control? S-ar putea pune problema culpabilităţii.

– Ai vreo dovadă că a mai fost cineva la locul faptei?

– Nu.

– Şi ţi s-a spus că avea probleme depresive, că-l consulta pe psihologul departamentului?

– Ăă... mda, răspunse Kovac, cu gîndul că era măcar o jumătate de adevăr.

– Avea... *probleme,* sublinie Leonard, stînjenit de subiect.

– Ştiu că era gay, dacă la asta te referi.

– Atunci, nu răscoli şi tu rahatul, se răsti Leonard. N-avem nimic de cîştigat. Fallon s-a sinucis – sau accidental, sau intenţionat. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine. Ai şi alte cazuri în lucru.

– A, da, replică sec Kovac. Omuciderile de mîine.

– Omuciderile de cînd?

– Nimic, domnule locotenent.

– Rezolvă-l pe ăsta şi revino la cazul Nixon. Procurorul de comitat mă călăreşte de parc-aş fi cal de curse. Bandele violente au prioritate.

Mda, îşi spuse Kovac, pornind înapoi spre boxa lui, *ţine-te de ele, ca să împaci primăria.* Moartea stranie şi inexplicabilă a unui poliţist era un mizilic.

Liska îi întinse paltonul.

– Ai nevoie de o ţigară, aşa-i, Sam?

– Ce spui? M-am lăsat. De mare ajutor îmi mai eşti şi tu.

– Atunci, ar trebui să respiri cît mai mult aer curat. Ca să-ţi cureţi plămînii.

Se apropie de el şi-l privi cu subînţeles. Kovac o urmă spre uşă, luîndu-şi paltonul pe el.

– Fallon e gata.

Liska îl privi la fel cum îl privise el pe Leonard – poate şi mai strîmb.

– Autopsia e pe terminate.

– Ce?

– Toți se-așteaptă la un verdict de sinucidere. Doar că o vor declara accidentală, ca să-l cruțe pe Mike. Azi vom primi un raport preliminar și binecuvîntarea lui Leonard. Nimeni nu vrea ca Mike – sau departamentul – să ajungă într-o lumină proastă, din cauza detaliilor sordide.

– Mda, nici nu mă mir, răspunse Liska, pălind dintr-o dată.

Kovac nu-i ceru nici o explicație. Se înțelegeau unul pe altul, se respectau. O însoți prin labirintul de coridoare, pînă la o ușă rareori folosită, din partea de nord a clădirii. Soarele strălucea, reflectat orbitor de zăpadă. Cerul era albastru pal ca un ou de prigorie. O zi de o frumusețe înșelătoare, cu un vînt rece. Kovac se strîmbă cînd simți frigul în obraz. Își înfundă mîinile în buzunare și-și cocoșă umerii.

– Leonard ți-a spus că Fallon e gata, repetă Liska.

– Rezolvat și clasat.

– Cine-a intervenit ca autopsia să se facă atît de repede?

– Cineva plasat mai sus pe lanțul trofic.

Liska privi strada, cu mușchii fălcilor încordîndu-i-se. Vîntul îi flutura părul scurt și-i umezea ochii. Kovac simțea că se pregătea să-l spună ceva neplăcut.

– Ei, ce te rîcîie? întrebă el iritat. Hai, că-l un frig aici, mai ceva ca-n sufletul soacră-mii de-a doua.

– Tocmai am primit un telefon de la cineva care susține că știe la ce caz lucra Andy Fallon.

– Cineva ăsta n-are și un nume?

– Încă nu. Dar l-am văzut ieri, în sediul I.A. Alt client nemulțumit.

Pumnul din stomacul lui Kovac se întoarse cu nodurile degetelor în jos şi începu să apese.

– Şi la ce susține că lucra Fallon?

– La un omor.

– Omor? repetă neîncrezător Kovac. De cînd se ocupă Internele de omoruri? Aiurea! Delictele penale merg întotdeauna la divizie, ăia de la I.A. nu-s în stare să-şi găsească nici propriul cur într-o cameră cu lumina stinsă. Cum putea Fallon să lucreze la o crimă, şi noi să nu ştim? Astea-s gogoşi.

– S-ar fi putut, dacă noi clasaserăm cazul. Îți mai aminteşti de Eric Curtis?

– *Curtis?* Polițistul de patrulă? Corcitura care i-a făcut felul putrezeşte-n puşcărie. Cum îl chema, Vierme?

– Verma. Renaldo Verma.

– O serie de tîlhării cu violență. Victime gay. Atacase... cîți? Trei sau patru, în optişpe luni.

– Patru. Două dintre victime au murit. Curtis a fost ultimul.

– Acelaşi mod de operare ca la ceilalți, nu? Legat, bătut, jefuit.

– Da, dar Eric Curtis era polițist.

– Şi?

– Şi, era polițist, *şi* gay pe deasupra. Conform omului meu fără nume, cu cîteva luni înainte de moarte, Curtis se plînsese la I.A. că era hărțuit la slujbă din cauza preferințelor lui sexuale.

– Vrei să spui că din cauza asta s-ar putea să-l fi omorît un polițist? întrebă Kovac. Iisuse,

Tinks. Dacă vrei să crezi una ca asta, poate-ar trebui să te-angajezi în locul lui Fallon.

– Du-te-n mă-ta, Kojak, se răsti ea. Nu-i pot suferi pe-ăia de la I.A. Îi urăsc, ceva ce nu se poate. Dar Eric Curtis era polițist, şi gay, iar acum e mort. Andy Fallon ancheta cazul, era gay, iar acum *şi el* e mort.

– Şi mie tocmai mi s-a spus că Fallon e un caz clasat, murmură Kovac, cu privirea spre stradă.

– Nici ție nu-ți place, Sam, spuse încet Liska. O simți la nivel visceral, nu?

Kovac nu-i răspunse imediat. Lăsa toate ideile să-i treacă prin cap ca un film, în timp ce clopotele ceasului din turnul primăriei începeau să anunțe ora, cîntînd *„White Christmas"*.

– Nu, spuse el într-un tîrziu. Nu-mi place nimic la cazul ăsta. Tăcură amîndoi un moment. Pe Fourth Street treceau maşini. Vîntul urla prin spațiile dintre clădiri, fluturînd steagurile clădirii federale de vizavi.

– Probabil că Andy Fallon s-a sinucis, spuse Liska. La locul faptei nu s-a găsit nimic care să indice contrariul. Tipul ăsta care m-a sunat – de unde ştiu eu cît îi pasă de Andy Fallon? Poate că tot ce-l interesează e cazul Curtis, şi speră ca noi să-l strecurăm pe uşa din spate... Dar dacă nu-i aşa, Sam? Noi sîntem tot ce are Andy Fallon. Noi, şi Mike. Tu m-ai învățat asta – noi pentru cine lucrăm?

– Pentru victimă, murmură el, cu acelaşi presentiment neplăcut apăsîndu-l în golul din stomac.

Lucrau pentru victimă. Le-o vîrîse în cap tu-

turor celor pe care-i instruia. Victimele nu-şi mai puteau susține interesele. Detectivului îi revenea rolul de a pune toate întrebările pertinente, de a săpa şi scormoni, de a întoarce piatră cu piatră, pînă descoperea adevărul. Uneori, era uşor. Alteori, nu.

– Cu ce strică dacă mai punem cîteva întrebări? continuă Kovac, ştiind că suna prea asemănător cu ceva pentru dosarul Celebrelor Cuvinte Finale.

– Mă duc eu la morgă, spuse Liska, întorcîndu-se înapoi spre uşă. Tu du-te la I.A.

– Am vorbit deja cu partenera dumitale, sergent, spuse locotenenta Savard, abia ridicînd privirea dinspre rapoartele de pe birou. Şi, în caz că n-ai fost informat, decesul lui Andy Fallon a fost declarat accidental.

– Într-un timp record, spuse Kovac.

La asta, locotenenta de la Interne îl privi în sfîrşit. Verdele ochilor ei era aproape surprinzător. Limpede şi rece, sub sprîncenele mai închise cu cîteva nuanțe decît blondul cendres al părului. Contrastul îi intensifica seriozitatea expresiei. Probabil sperla o mulțime de polițişti cu privirea aceea.

Kovac era prea vechi în meserie ca să se mai teamă. Era amorțit. Sau poate, doar prost. Se aşează pe scaunul din fața biroului, cu picioarele încrucişate la glezne. Şi el făcuse un scurt stagiu la Interne, cu o sută de ani în urmă, pe vremea cînd departamentul fusese condus de un polițist adevărat, nu de un lingău preocupat doar să urce treptele ierarhiei. Nu se

ruşinase cu munca lui. Nu tolera poliţiştii corupţi. Dar nici nu-i plăcuse. Pe vremea aceea, în poliţie nu existau locotenenţi care să arate ca Savard.

– Admirabil, că au investigat şi rezolvat totul aşa de repede, nu credeţi? remarcă el. Mai ales cînd te gîndeşti cît de plină e morga, în perioada asta a anului. Le stau cadavrele îngrămădite, ca lemnele-n pivniţă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Curtoazie profesională, replică scurt Savard.

Kovac îi privi buzele. Aveau forma perfectă a unui arc de Cupidon, cu un strat de ruj.

– Mda, mă rog, răspunse el, consider că şi eu îi datorez lui Mike aceeaşi curtoazie, înţelegeţi? Îl cunoaşteţi? Pe Mike Fallon?

Ochii lui Savard reveniră spre hîrtii.

– Am auzit de el. Azi i-am dat telefon şi i-am prezentat condoleanţele mele.

– Mda, sînteţi prea tînără. Nu eraţi pe-aici în zilele lui Iron Mike. Cred că aveţi... cît? Treizeci şi şapte, treizeci şi opt de ani?

Îl privi ca şi cum tocmai ar fi luat o gură de anghinare.

– Nu te priveşte, sergent. Şi-ţi dau un sfat: dacă încerci să ghiceşti vîrsta unei femei, mai bine greşeşte cu minus, nu cu plus.

Kovac se strîmbă.

– Am nimerit chiar atît de departe?

– Nu. Atît de aproape. Sînt vanitoasă. Iar acum, dacă nu te superi...

Ridică nişte hîrtii, foşnindu-le ostentativ.

Semnalul de plecare.

– Am doar două întrebări să vă pun.

– N-ai nevoie să-mi pui nici o întrebare. Nu mai ai ce caz să investighezi.

– Dar îl am pe Mike, îi reaminti el. Încerc doar să clarific cîteva lucruri, pentru el. E greu pentru un părinte să-şi piardă copilul. Dacă pot să-i explic despre ultimele zile din viaţa lui Andy, atunci am s-o fac. Nu vă cer prea mult, nu credeţi?

– Ba cred, dacă doreşti informaţii confidenţiale despre o anchetă a Afacerilor Interne, ripostă Savard, împingîndu-şi scaunul de la birou. Încercase să-l expedieze discret. Acum avea să folosească forţa. Ocoli biroul, ca să-i deschidă uşa. Kovac mai rămase aşezat un moment, doar ca s-o irite, să-i dea de înţeles că n-avea să cedeze atît de uşor, apoi se ridică brusc, făcînd-o să ezite. Savard făcu un pas înapoi, încruntată, nemulţumită că bătuse în retragere.

– Ştiu despre cazul Curtis, şarjă Kovac.

– Atunci ştii că n-ai ce să discuţi cu mine, nu-i aşa?

Colţul gurii lui Kovac se arcui într-un zîmbet răutăcios.

– N-aţi ajuns aici cu căruţa drepturilor egale, nu-i aşa, doamnă locotenent?

– Crede-mă, sergent Kovac, sînt mai mult decît calificată pentru meseria mea.

În vocea ei se simţea un amuzament ironic. Pentru Kovac nu era important, dar reţinu detaliul ca pe o curiozitate, pentru mai tîrziu.

– Ştiaţi că Andy Fallon era gay? o întrebă.

– Viaţa lui personală nu mă privea.

– Nu asta v-am întrebat.

– Da, mi-a spus chiar Andy.

– Înaine de a vă duce la el acasă, duminică seara?

– Îți forțezi norocul, sergent, răspunse Savard. Ți-am spus deja, n-am să-ți răspund la nici o întrebare. Chiar vrei să vorbesc cu locotenentul dumitale despre asta?

– Puteți să-l sunați, dar acum e ocupat cu repetițiile discursului a-fost-un-accident-tragic-acum-lăsați-o-baltă.

– Ar trebui să-l repete mai mult – în fața dumitale.

– I-am spus deja părerea mea – nu sună bine, nu poți dansa. Ar trebui să-şi vadă de birocrația lui şi să lase politica în pace.

– Sînt sigură că pune mult preț pe opiniile dumitale.

– Mda. Un zero cît el de mare. Pe ale dumneavoastră va pune mai mult, dacă vă hotărîți s-o luați pe calea aia. O să mă cheme la ordine şi-mi va spune să lucrez cum zice el, că altfel mă suspendă. Treizeci de zile fără salariu. Şi totul, numai fiindcă încerc să fac ceva decent pentru alt polițist. Viața pute – în unele zile, mai rău decît în altele. Dar ce să fac? Să mă spînzur?

– Nu ai haz, sergent.

– Nici n-am urmărit. Sînt sigur că ştiți că am vrut să vă amintesc imaginea lui Andy Fallon. Vă pot arăta fotografiile, dacă vreți.

Scoase una din buzunarul de la piept şi o ridică, arătîndu-i-o ca un scamator făcînd un truc cu cărți de jos.

– Interesantă poză, nu credeți?

Locotenentei îi fugi sîngele din față. Îl privi de parcă ar fi vrut să-i dea cu ceva-n cap.

– Bag-o la loc!

Kovac întoarse fotografia şi o privi cu expresia rece a unui om care văzuse sute de asemenea imagini.

– Îl cunoşteați. Lucrați împreună. Vă pare rău că a murit. Gîndiți-vă ce simte tatăl lui.

– Ia-o de-aici, repetă ea.

Cu un tremur abia simțit în voce, adăugă:

– Te rog.

Kovac vîrî fotografia la loc în buzunar.

– Vă pasă destul de mult ca să ajutați un tată să scape de orice îndoieli?

– Mike Fallon are vreo îndoială în legătură cu caracterul accidental al morții lui Andy?

– Mike are îndoieli în legătură cu omul care era Andy.

Savard se îndepărtă, tăcută un moment, pe gînduri.

– Nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Nu cu adevărat. Cei mai mulți dintre noi nu ne cunoaştem nici măcar pe noi înşine.

Kovac o privi, intrigat de trecerea neaşteptată la filosofie. Părea mai degrabă gînditoare decît în defensivă.

– Eu ştiu foarte bine cine sînt, doamnă locotenent, spuse el.

– Şi cine eşti, sergent Kovac?

– Sînt exact omul pe care-l aveți în față, răspunse, ridicîndu-şi uşor brațele în lateral. Un polițist simplu şi cinstit, într-un costum ieftin de la J.C. Penney. Un stereotip vorbitor şi umblă-

tor. Mănînc mîncare proastă, beau prea mult şi fumez – deşi încerc să mă las şi cred c-ar trebui să iau cîteva puncte pentru asta. Nu alerg la maraton, nu fac tai chi, nu compun operă în timpul liber. Dacă am de pus o întrebare, o pun. Oamenilor nu le convine întotdeauna, da-i dau în mă-sa – scuzaţi limbajul, încă un obicei prost de care nu mă pot dezbăra. A, da – şi sînt încăpăţînat ca un catîr.

– Lasă-mă să ghicesc. Eşti divorţat?

– De două ori, dar asta nu m-ar opri să mai încerc din nou. Sub costumul ăsta ieftin bate inima unui romantic fără speranţă.

– Mai există şi altfel de romantici?

Kovac preferă să nu răspundă.

– Deci, vreau să fac asta pentru Mike, reluă el. Să mă interesez de copilul lui, să încerc să reconstitui o imagine pe care s-o poată accepta. Mă ajutaţi?

Savard stătu un moment pe gînduri, digeră ideea, o disecă, analizînd argumentele pro şi contra.

– Andy Fallon era un anchetator bun, spuse ea în cele din urmă. Întotdeauna îşi dădea silinţa. Uneori, şi-o dădea prea tare.

– Ce înseamnă asta? Că-şi dădea silinţa prea tare?

– Doar că pentru el munca era totul. Muncea prea mult şi punea prea tare eşecurile la inimă.

– Avusese vreun eşec în ultima vreme? Cazul Curtis?

– Ucigaşul ofiţerului Curtis e în puşcărie, unde-şi aşteaptă sentinţa.

– Renaldo Verma.

– Dacă ştiţi asta, ar trebui să ştiţi că în acest departament nu există nici un caz în lucru cu privire la Eric Curtis.

– Cred că nu, din moment ce anchetatorul a murit.

– Cazul a murit înaintea lui Andy.

– Curtis se plînsese de hărţuire?

Savard nu răspunse. Kovac simţea că începea să-şi piardă răbdarea.

– Ascultaţi, pot să mă duc la secţia ofiţerilor gay şi lesbiene. Curtis ar fi vorbit cu ei, înainte de a veni la I.A. Dar am să întorc aici, şi nu pot decît să cred că m-aţi văzut destul ca să mă ţineţi minte.

– Într-adevăr, spuse ea, aşteptînd apoi o clipă. Ofiţerul Curtis depusese o plîngere, cu cîva timp înaintea morţii. Din acest motiv, Internele şi-au manifestat un anumit interes, cînd a fost omorît. Dar dovezile nu-l indicau decît pe Verma, iar cazul s-a încheiat cu mărturisirea autorului.

– Şi numele ofiţerilor implicaţi?

– Vor rămîne confidenţiale.

– Pot să le aflu.

– Puteţi să aflaţi tot ce vreţi, replică Savard. Dar nu de aici. Cazul e închis şi n-am nici un motiv să-l redeschid.

– De ce era atît de nemulţumit Fallon, dacă ucigaşul e în închisoare?

– Nu ştiu. Andy avea multe pe cap, cam de vreo lună. Numai el v-ar putea spune ce anume, sau de ce. Mie nu mi se confesa. Şi prefer să nu speculez. Nimeni nu poate şti ce-i

în inima altcuiva. Sînt prea multe bariere.

– Cum să nu se poată?

Kovac îi susținu privirea cu o expresie directă, care încerca să vadă dincolo de barierele ei. Nereușind, recunoscu: pereții aceia erau groși. Nici o femeie n-ar fi ajuns unde se afla era, dacă lăsa să i se vadă slăbiciunile.

– E suficient doar să ai voința de a săpa pînă dai la o parte balivernele, spuse el. Eu, unul, jumate din timp stau îngropat în ele pîn-la genunchi. Nici nu mă mai deranjează mirosul.

Locotenenta nu spuse nimic, deși lui Kovac i se părea că ar fi avut multe de spus, că se adunau în ea cuvintele ca apa după un stăvilar. Îi simțea tensiunea.

Dar, în cele din urmă, se îndepărtă de el.

– Atunci, ia-ți tîrnăcopul și sapă în altă parte, sergent Kovac.

Deschise ușa, făcîndu-i loc să iasă.

– Ți-am spus tot ce-aș avea să-ți spun vreodată.

Kovac porni încet spre ușă, fără să se grăbească. Ajungînd în dreptul Amandei Savard, se opri – la un milimetru în interiorul spațiului ei personal.

Destul de aproape ca să-i simtă mirosul subtil al parfumului.

Destul de aproape ca să-i vadă pulsul bătînd sub pielea delicată a gîtului.

Destul de aproape ca să simtă sub piele ceva ca un curent electric.

– Știți, doamnă locotenent, cumva, nu-mi vine să cred, spuse el încet. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Capitolul 10

Renaldo Verma era un şobolan slinos. Slab de constituţie, avea aspectul uscat al unui toxicoman cu vechime, cum şi era. Ar fi fost greu să ţi-l imaginezi doborînd pe cineva în luptă, şi cu atît mai puţin pe un ofiţer de poliţie.

Totuşi, pledase vinovat de uciderea unui om în bătaie, cu o bîtă de baseball. Dosarul lui conţinea toată gama, de la posesie de droguri, pînă la spargeri şi tîlhării. Agresiunea şi crima erau cele mai recente adaosuri în repertoriu, dar dovedise fler pentru amîndouă. Îşi formase un model al jafurilor şi agresiunilor care presupunea trăsături comune dincolo de modul de operare.

Psihologii îl numeau „semnătură", acte comise în timpul delictului care nu erau necesare, ci satisfăceau o nevoie interioară.

În cele din urmă, ar fi putut ajunge la rangul de ucigaş în serie, dacă ar fi reuşit să scape necapturat. Verma intră în camera de interogatoriu cu pas legănat şi ţanţoş, ca şi cum ar fi avut vreun motiv să fie mîndru. Se aşeză în faţa lui Kovac şi imediat întinse mîna spre pachetul de Salem de pe masă. Avea mîini lungi şi osoase, ca labele unui rozător, cu pielea marcată de leziuni ce puteau indica S.I.D.A.

– N-ar trebui să vă vorbesc fără avocatul meu, spuse el, suflînd fumul pe nări.

Nasul îi era subţire şi lung, cu două co-

coaşe. O mustaţă subţire ca un creion i se întindea peste buza de sus ca o umbră murdară. Avea un mod de a vorbi afectat, oarecum efeminat, şi un limbaj corporal elaborat. Cînd vorbea, toată partea de sus a trupului i se unduia şi se răsucea, ca şi cum ar fi auzit în cap o muzică de bal.

– Atunci, cheamă-ţi avocatul, răspunse Kovac, ridicîndu-se. Dar n-am timp pentru gogoşi de-astea. Pînă ajunge el aici, eu am să plec de mult, iar tu ai să rămîi cu nota de plată.

– Cu nota aia de plată au să rămînă contribuabilii, replică Verma cu un rîs afectat, adunîndu-şi umerii. Ce-mi pasă mie?

– Mda, văd şi eu că te doare-n fund de toate. Aşa c-ai să-mi spui doar ce crezi că vreau s-aud, fiindcă te interesează un tîrg. Numai că-i prea tîrziu pentru tîrguri. Ţi-ai făcut pactul cu procurorul de comitat. E-n ţarc, la St Cloud.

– Ba nu e, răspunse Verma fudul, legănîndu-şi degetul spre Kovac. E-n Oak Park Heights. Nu mă duc eu la pietroiul ăla de granit, tocmai în nord. E medieval. Eu mă duc la Heights. Aşa ne-am înţeles. La Heights am prieteni.

Kovac scoase o hîrtie împăturită din buzunarul sacoului, o consultă ca şi cum ar fi fost mai importantă decît chitanţa de la curăţătoria chimică, apoi o puse la loc.

– Mda, mă rog, cum crezi.

Verma îşi îngustă ochii, suspicios.

– Cum adică? Am avut o învoială. Un tîrg.

Indiferent, Kovac ridică din umeri.

– Zi-i cum vrei. Te-am chemat aici în legătură cu omorul lui Eric Curtis.

– Nu l-am omorît eu.

– Ştii cîţi stricaţi zic la fel? ripostă Kovac. Pîn-la ultimu'. E nevoie să-ţi amintesc că aici nu sîntem la Ritz- Carlton?

– Am recunoscut crima lui Franz. Şi n-am vrut să-l omor.

– Sigur că n-ai vrut. Cum era să ştii că un cap de om suportă bătaia doar pînă la un punct?

– Nu m-am *dus acolo* ca să-l omor, preciză Verma, îmbufnat.

– A, înţeleg. A fost vina lui că era acasă cînd ai venit tu ca să-l jefuieşti. Clar, era un idiot. Ai merita şi felicitări că l-ai exclus din fondul genetic.

Verma se ridică.

– Auzi, Kovac, n-am nevoie de morcovii tăi în fund.

– Mda, sînt sigur c-ai unul mai mare şi mai marfă, acolo la pîrnaie. Crezi c-o să meargă şi el la St. Cloud? Sau va trebui să-ncepi iar să-ţi alegi peţitorii?

Verma îndreptă ţigara spre el, cu scrumul căzînd pe masă.

– Eu *nu* mă duc la St. Cloud. Vorbeşte cu avocatul meu.

– Avocatul tău din oficiu, salariat suprasolicitat şi prost plătit al Comitatului Hennepin? Bine, am să-l caut. Să vedem dacă-ţi mai ţine minte numele.

Se ridică şi-i puse mîna pe umăr.

– În loc, domnule Vierme.

Fundul lui Verma căzu pe scaun cu un su
net înfundat. Își strivi țigara de tăblia mesei și-ș
aprinse alta.

– N-am omorît nici un polițist.

– Mhm. Deci, procurorul de comitat te-a în
vinuit doar c-așa a vrut el? Fiindcă voia ca un
băiet răcan de la el din procuratură să aibă mai
multe hîrtii de lucrat?

Făcu o mutră, așezîndu-se la loc.

– Mai scuteşte-mă. Te-a învinuit fiindcă te
potriveai perfect. Același mod de operare ca la
celelalte.

– Și, ce? N-ai auzit niciodată de imitatori?

– Nu-mi prea faci impresia unui model.

– Zău? Și-atunci, cum de-am ajuns la o-n
voială? întrebă îngîmfat Verma. Nu m-aveau la
mînă nici c-un căcățiș pentru crima aia. Nu l
martori, nu amprente...

– Nu? Ei, da' eşti un împuțit de Shadow
nu? Şi dacă nu l-ai omorît tu, ce căuta ceasu
lui la tine-n apartament?

– Și pentru mine-a fost un şoc, insist
Verma. Nu eu l-am pus acolo. De ce să-l fur?

– E bun și-ăla la ceva. Putea să-ți vină la-n
demînă, acolo unde te duci. L-ai cunoscut p
Eric Curtis, continuă el. Te-a chemat ca să-l
ceară serviciile – de două ori.

Verma ridică din umeri, țuguindu-și buzel
și coborîndu-și genele cu sfială.

– Nici o problemă. Ultima dată i-am făcu
cinste. Era drăgălaș. A zis: „Poate altă dată
Mai bine o rezolvam atunci.

– Așa c-ai trecut pe la el în contul dății viitoa
Și, de la una ați ajuns la alta...

– Nu, îl întrerupse ferm Verma, privindu-l în ochi, în timp ce trăgea din țigară; suflă fumul cu putere, drept spre pieptul lui Kovac. Ascultă, Kojak, polițiștii ăilalți n-au încercat să mă-nțeleagă cu crima lui Curtis, şi nici n-ar fi putut. Şi procurorul de comitat a-ncercat, şi nici el n-a putut.

Se aplecă peste masă, încercînd să arate seducător. Lui Kovac i se încreța pielea pe trup.

– Ştiu c-ai da orice să mi-o tragi, da' nici tu n-ai să poți.

– Mai degrabă mi-aş băga-o într-un fasung de bec.

Verma se trînti la loc pe scaun, izbucnind într-un rîs dement.

– Vorbeşti clar ca un om care nu ştie ce pierde.

– Crede-mă, nu pierd nimic.

Rîzînd afectat, Verma îşi scoase limba, învîrtindu-şi-o obscen.

– Nu vrei să ți-o sug, Kojak?

– Iisuse Christoase.

Kovac îşi împinse scaunul de la masă. Scoase un fular maro din buzunarul paltonului pe care şi-l pusese pe spătarul scaunului, se duse la camera video din colțul camerei şi-l puse peste obiectiv. Verma se îndreptă de spate, cu o mînă zburîndu-i la baza gîtului.

– Ia stai, dom'le, ce faci?

– Ghinion, Renaldo! şopti Kovac cu ochii pe el, revenind spre masă. Cred că tocmai s-a blocat camera video!

Verma încercă să sară de pe scaun, dar

Kovac îl prinse de ceafă şi-l ţinu pe loc, aplecîndu-se peste umărul lui, de la spate.

– Singurul lucru pe care vreau să ţi-l bag în cur e vîrful pantofului, spuse el încet. Gata cu palavrele, Vierme. Crezi că n-am în St. Cloud oameni care-mi sînt datori?

– N-am să...

Mîna lui Kovac îl strînse şi mai tare de ceafă, retezîndu-i cuvintele. Umerii lui Verma se ridicară pînă la urechi.

– Băiatul soră-mii e gardian acolo, minţi Kovac. Un malac cît malu', care-a venit direct de la lăptărie. Nu prea are minte, da-i credincios ca un cîine. Şi are un temperament nasol de tot.

– Okay! Okay!

Kovac îi dădu drumul şi reveni la scaun.

– Nu poţi să mă condamni c-am încercat, se bosumflă Verma, întinzînd mîna după Salemuri. Kovac le trase spre el, scoase una şi o aprinse, spunîndu-i că nu era decît o manevră tactică.

– M-ai pus pe jar, făcînd aşa pe durul spuse Verma, chipurile sfios. E *aşa* de sexy...

– Vierme...

– Ce? întrebă el cu exasperare ostentativă Ce vrei de la mine, Kojak? Să recunosc că l-am omorît pe Curtis? Du-te-n mă-ta. Tîrgu-i încheiat, şi n-am făcut-o eu. Punctul de comandă nici n-a insistat, fiindcă nu m-avea cu nimic la mînă Da' au s-o agaţe de reputaţia mea. Vor zice că m-au înfundat pentru Franz şi-au economisit bani de-un proces. Şi n-am nici o obiecţie. N-o să-mi strice, dacă băieţii de la Heights cred

c-am fript un caraliu. Da' pe Curtis nu l-am fript eu. Dacă vrei să ştii cine i-a făcut-o lui Curtis, întreabă-l pe sergentul vostru de la omucideri, pe Springer. El ştie cine l-a omorît pe Curtis.

Kovac tăcu un moment, ca şi cum n-ar fi fost atent. Se uita în gol, fumînd, întrebîndu-se cît de pervers era să savureze efectiv senzaţia gudronului şi a nicotinei intrîndu-i în plămîni.

– Zău? murmură el într-un tîrziu, întorcîndu-se spre Verma. Şi atunci, de ce nu l-au săltat pe căcănar?

– Fiindcă căcănarul era alt gabor.

– Aşa zici tu.

– Aşa zice băiatu' ăla frumuşel de la Interne.

– Nu ştiu la cine te referi, spuse Kovac, simţind că i se încordau toţi nervii.

– Zvelt, musculos, drăgălaş, ca un model Versace.

Verma închise ochii, mîrîind:

– Yummy!

– Mhm... Deci, dihorul ăsta de la I.A. a venit şi-a vorbit cu tine. Ţi-a spus clar că după părerea lui un copoi i-a făcut bucata lui Curtis?

Verma îşi scoase înainte buza de jos, cu umerii căzîndu-i. Lui Kovac îi venea să-l trosnească.

– Mda, mă aşteptam eu, continuă el. Şi ce le-a întrebat?

Celălalt ridică din umeri.

– De una, de alta... Chestii despre crimă. Chestii de după crimă. despre anchetă – aşa, în linii mari...

– Şi ce i-ai spus?

– De ce nu-l întrebi pe el?

– Fiindcă te-ntreb pe tine. Ar trebui să te bucuri, Renaldo. Eşti mai important decît I.A. La fel şi sculamentul.

– I-am zis că nu l-am omorît eu pe Curtis şi nu mă interesează cîţi gabori vor să zic altfel. Poa' să vrea şi el, şi Springer, şi ăla-n uniformă.

– Care-n uniformă?

– Ăla de la care m-am ales cu chestia asta, spuse el, arătîndu- şi una dintre cocoaşele de pe nas. A zis că opuneam rezistenţă.

– Scuze din partea departamentului, replică fără sinceritate Kovac. Avea şi un nume?

– Un haidamac, răspunse Verma. Armăsaru' pe Steroizi, îi ziceam eu. Nu-i convenea. Partenerul lui îi zicea B.O. Asta *nu* părea să-l deranjeze, se plînse, cu un gest de dezgust. Da' cred că venea de la altceva, nu de la felul cum mirosea. I-am citit numele pe piept, chiar înainte să mă pocnească. Odgen.

– Odgen, repetă Kovac, cu amintirea izbindu-l atît de repede încît aproape-i făcea capul să se învîrtească: Steve Pierce, pe duşumeaua bucătăriei lui Andy Fallon, zbătîndu-se sub un munte de om. Muntele de om ridicîndu-se în picioare, cu sîngele curgîndu-i din nas.

Odgen.

– Verma s-a ales c-un aranjament, pentru că oamenii voştri au dat rasol, spuse brutal Chris Logan, în timp ce scormonea printre hîrtiile de pe birou.

Vorbeşte cu Cal Springer despre seria pro-

batorie. Întreabă-l dacă au auzit vreodată de-un mandat de percheziție.

– Era ceva-n neregulă cu probele?

Kovac stătea lîngă uşa micului birou al lui Logan, gata să iasă împreună cu procurorul, care trebuia să ajungă la tribunal în cinci minute. Logan înjură printre dinți, continuînd să se uite la harababura de pe birou, cu mîinile în şolduri.

Era un tînăr înalt, atletic. Treizeci şi ceva de ani, arătos şi cu un nas la care n-ajungeai nici cu prăjina. Un tip dur, cu diplomă în drept şi capsa mereu pusă. Era un procuror bun. Brațul înarmat al lui Ted Sabin, din moment ce procurorul de comitat rareori încerca personal cîte un caz.

– Toate erau pe dos, mormăi el.

Se repezi spre coşul de gunoi din spatele biroului, scotocind printre hîrtii, ambalaje de dulciuri, şi pungi de mîncare. Scoase un ghemotoc galben cît o minge de softball, îl întinse şi scrută scrisul. După un moment, oftă uşurat şi-şi dădu ochii peste cap. Îndesă hîrtia în servietă şi porni spre uşă. Kovac îl urmă, potrivindu-şi pasul după al lui.

– Mă aşteaptă-n instanță, spuse Logan, croindu-şi drum printre oamenii din holul procuraturii.

– Nici eu n-am prea mult timp, răspunse Kovac.

Se întreba dacă Savard îşi pusese în aplicare amenințarea de a vorbi cu şeful lui. Era prea dură ca să poată fi sigur. Cine ştie cînd avea să-l cheme Leonard la ordine.

Intrară într-un lift gol, iar Kovac le arătă insigna oamenilor care încercau să-i urmeze.

– De-ale poliției. Scuze, explică el, apăsînd cu mîna cealaltă pe butonul de închidere a uşilor.

Logan făcu o mutră nefericită – dar, în fond, aşa arăta cam tot timpul.

– N-aveam decît probe circumstanțiale, spuse el. Asocieri anterioare, mobil, modul de operare al lui Verma. Dar nu exista nici un martor care să-l plaseze pe Verma la locul faptei sau în apropiere, şi nici dovezi criminalistice. Nici amprente, nici fibre, nici fluide biologice... După celelalte crime, Verma o luase la labă. La Curtis, nu. De ce, nu ştim. Poate l-a făcut ceva să plece mai devreme decît de obicei. Poate nu i s-a sculat. Cine ştie? Putea să fie orice.

– Şi cu ceasul cum a fost? întrebă Kovac, în timp ce liftul se oprea şi uşile se deschideau spre o forfotă de oameni.

Holul tribunalului era tot timpul plin de inculpați, avocați, martori, curioşi, oameni speriați, oameni uluiți. Toți, chemați ca nutreț pentru maşinăria sistemului de justiție din Comitatul Hennepin.

– Păi, un idiot de agent în uniformă susține că l-a găsit pe scrinul lui Verma, da' toată treaba putea de la o poştă, răspunse Logan, pornind spre uşa unui complet de judecată. Era O.J. şi rahatul de mănuşă cu sînge d-a capo. Nici vorbă s-o admitem în instanță. Şi, avînd în vedere ultimele cîteva reclamații la adresa departamentului vostru, Sabin n-a vrut nici măcar să-ncerce.

– Deşi victima era poliţist, spuse dezgustat Kovac.

Logan ridică din umeri, îndreptîndu-se spre masa avocaţilor de lîngă cel mai bun ventilator din sală.

– N-aveam nici o şansă să cîştigăm. Municipalitatea n-avea chef de încă un proces. Ce rost ar fi avut să insistăm? L-am înfundat pe Verma pentru Franz. Intră.

– Pentru crima a doua.

– În cîrcă şi c-o agresiune deliberată, tîlhărie cu circumstanţe agravante. Nu-i o condamnare uşoară. Şi-n plus, pe Franz l-a omorît cu propria lui bîtă de baseball. Armă ocazională. Cum am fi putut susţine crimă cu premeditare?

– Se presupunea, măcar, că nu Verma l-a omorît pe Curtis? Că poate era într-adevăr înfundat pe degeaba?

– Circulau unele zvonuri că pe Curtis îl hărţuiseră alţi sticleţi din patrulă pentru că era gay. Dar nu justificau o crimă, iar cazul circumstanţial spunea VERMA cu litere de-o şchioapă.

Kovac oftă şi privi prin sală. Grefierul glumea cu aprodul.

Avocata, o femeie îndesată, cu un coc cărunt scămoşat şi ochelari enormi cu rame transparente, îşi puse megaservieta pe masa apărării şi veni spre Logan cu un zîmbet afectat şi lipsit de orice speranţă.

– Hai să-ncercăm un tîrg, Chris.

– Vrabia mălai visează, Phyllis, răspunse Logan, scoţînd din servietă un dosar gros ca Biblia. N-am pic de înţelegere pentru perverşii cu pornografie infantilă.

– Păcat că nu eşti la fel de intolerant şi cu asasinii, comentă Kovac, îndepărtîndu-se.

– De ce te-ai dus la Verma? întrebă Liska, scoţînd un cartof prăjit din coşul de plastic roşu în care venise mîncarea lui Kovac; întîrziase, iar el făcuse comanda fără s-o mai aştepte. E un maldăr de rahat, numai minciuni.

– L-ai cunoscut?

– Nu, răspunse ea, în timp ce învîrtea încă un cartof prin băltoaca de ketchup din farfuria lui. Toţi sînt nişte mincinoşi. Asta-i generalizarea mea pe ziua de azi.

– Vrei ceva? o întrebă el, chemînd ospătăriţa.

– Nu. Iau de la tine.

– Iei pe dracu'! Şi-aşa-mi datorezi nouăzeci şi doi de cartofi prăjiţi. Niciodată nu-ţi iei singură.

– Îngraşă prea tare.

– Şi ce, dacă-i comand eu, îngraşă mai puţin?

Liska zîmbi scurt.

– Corect. Şi-n plus, ai să te-ngraşi, fiindcă te-ai lăsat de fumat. Îţi fac o favoare. De ce te-ai dus la Verma?

Kovac se rezemă de spătar, simţind că-i pierea pofta de mîncare. Alesese localul Patrick's din obişnuinţă, şi regreta. Ca întotdeauna, era plin de poliţişti. Ocupase un separeu din fund şi se aşezase cu spatele în colţ. Aşa se simţea – încolţit. Nu-i plăcea ceea ce-i spusese Verma, nici aluzia lui Logan; nu-i plăcea faptul că, dacă mergea mai departe pe pista

aceea, majoritatea personajelor întîlnite aveau să fie polițiști, şi existau şanse ca nu toți să fie onești.

– Pentru că, dacă Internele s-au implicat în cazul Curtis, nu știu de ce au făcut-o, spuse el, încet, confidențial. Poate cercetau crima propriu-zisă, cum a spus tipul tău. Sau poate îi interesa ancheta. Am vrut să simt cum stau lucrurile, înainte de a-i cere explicații lui Springer.

– Cal Springer n-ar fi în stare nici să găsească un bălegar pe-o păşune plină cu vaci, proclamă Liska, după care comandă o cola. Dar n-am auzit pe nimeni să spună vreodată că-i corupt.

– E un idiot, declară Kovac. Un înfumurat. Își petrece mai mult timp încercînd să organizeze serbările sindicatului decît lucrînd la cazuri. Totuşi, povestea asta cu Curtis părea simplă ca bună ziua. Nici chiar unul ca Springer n-ar fi trebuit s-o poată încurca. Dar Verma spune că n-a făcut-o el.

Liska îşi rotunji ochii şi gura.

– O, nu! Un om nevinovat în puşcărie!

– Da, e pur ca zăpada de-azi noapte, replică sarcastic Kovac. Dar fii atentă: susține că un polițist i-a strecurat în casă ceasul lui Eric Curtis. Odgen.

Fruntea lui Liska se încreți.

– Odgen? De ieri?

– Unul şi acelaşi. O asemenea afirmație ar atrage atenția Internelor. Logan mi-a spus că situația putea aşa de tare, că Sabin nici n-a vrut să se atingă. Iar Ted Sabin, cînd simte

miros de sînge-n apă, nu iese pe mal. Mai ales facă stai să te gîndeşti că Eric Curtis era poliţist.

– Curtis era un poliţist *gay*, îi reaminti Liska. Care a căzut victimă unui criminal ce-şi alegea ca ţintă homosexuali declaraţi. Crezi că primăriţa şi mamelucii ei ar vrea ca presa să ia aşa ceva-n colimator?

Kovac se încruntă, dîndu-i dreptate în sinea lui.

– Verma mai susţine şi că pe Curtis l-a omorît un poliţist.

– Şi-atunci, noi de ce n-am auzit nimic? întrebă Liska, nemulţumită.

– Bună întrebare. Internele s-au implicat numai în ultima lună. Verma e la zdup de cel puţin două. Poate nimeni nu ştia că se implicaseră cei de la I.A. Mai mult ca sigur, Springer n-ar fi bătut toba, dacă afla. Factorul de constipaţie era atît de extrem, încît i-ar fi luat piuitul.

Ideea îl făcu să chicotească.

– Ha! Internele, pe urmele lui Cal Springer. Să mori de rîs, nu alta!

Liska nu se amuză şi ea, dar Kovac nu observă.

– Poate că nimeni nu ştia, pînă nu le-a spus Andy Fallon, spuse ea.

– Poţi să aranjezi o întîlnire cu omul tău fără nume şi să mai afli unele detalii?

Liska făcu o mutră.

– Trebuie să mă sune el. Azi-dimineaţă, n-a vrut să-mi dea numărul lui. Părea nervos.

– Cei de la I.A. îi ştiu numele şi numărul, după cîte mi-ai spus ieri.

– Dar n-o să ni le dea. Nu putem nici măcar să-i întrebăm. Oficial, cazul nostru e închis.

– O să fie închis cînd semnez eu, decretă Kovac, dîndu-şi seama fără prea mare entuziasm că devenise orgolios. Cazul era al lui. Nu voia să-i spună nimeni cum să-l lucreze, nici cînd să se oprească, sau altceva. Se ocupa de un caz pînă cînd era satisfăcut. Şi mai avea mult pînă să se simtă satisfăcut.

– De data asta n-o să meargă aşa de simplu, spuse Liska. Ghici cine-a făcut cadavrul lui Andy Fallon să intre la autopsie peste rînd?

Kovac se încruntă.

– N-o să-mi placă, este?

– Garantat.

Oftînd, îşi împinse farfuria peste masă, spre ea.

– Hai, potoleşte. Cine?

Liska îndepărtă partea muşcată din burger, apoi luă sandvişul şi muşcă din el cu poftă. Îşi şterse sosul de la colţul gurii, privindu-l pe Kovac în ochi.

– Ace Wyatt.

– Muistu' dracu'... mîrîi Kovac.

– Ca să-i facă o favoare lui Mike.

– Mda. Şi ca să se dea mare. Nouă mai mult ca sigur nu ne-a făcut nici o favoare.

Trase o duşcă de bere şi privi în jur, amintindu-şi cum arătase localul în seara petrecerii lui Ace Wyatt: hiper-festiv, aglomerat, încins, plin de fum. Îl revăzu pe Mike Fallon pe podea, şi expresia crispată de pe chipul lui Ace Wyatt.

Se gîndi la povara de a şti că-i datorezi viaţa ta unui om, şi la faptul că acel om nu te

lasă să uiți niciodată. Obligația se prelungea la nesfîrşit. Ace Wyatt continua să-l salveze pe Mike Fallon, cerînd favoruri pentru el.

După toate probabilitățile, influența lui Ace Wyatt făcuse ca moartea lui Andy Fallon să fie declarată accidentală în loc de sinucidere pur şi simplu, cruțîndu-l pe Mike de acea povară şi deschizînd drumul pentru asigurarea pe viață a lui Andy.

– Ai obținut rapoartele? întrebă el. Stone le-a trimis?

– Nu Stone a făcut autopsia. Upshaw.

– Upshaw? Cine naiba mai e şi Upshaw?

– Un tip nou. Destul de drăguț, dacă-ți place genul care umblă toată ziua cu mîinile prin cadavre. Eu una, mă lipsesc, mulțumesc, declară Liska, terminîndu-şi burgerul.

– Ai mai observat şi altceva la el? Ca de pildă, dacă are măcar juma' de creier?

– Măcar jumătate tot are, aş zice. Nu-i curgeau balele. Dacă ştie sau nu meserie... e prea devreme ca să spun.

– Perfect.

– Raportul preliminar spune că Fallon a murit asfixiat. Nici o altă leziune semnificativă. Nici o urmă de luptă.

– Avusese recent contacte sexuale?

– Upshaw spunea că n-a găsit fluid seminal unde n-ar fi trebuit să fie. Aşa că, dacă a fost un joc scăpat de sub control, foloseau prezervative, sau păstrau orgasmul pentru la sfîrşit. Ori nici n-a fost vorba de sex.

– Testele toxicologice au venit?

– Hîrtiile, încă nu, dar am sunat şi am vorbit

cu Barkin. Zice că Fallon avea un nivel scăzut de alcool în sînge: zero virgulă patru. Şi un somnifer, ceva numit zolpidem, i se mai zice şi Ambien. Asta s-ar potrivi mai uşor cu sinuciderea decît un joc sexual, deşi cantităţile nu erau nici pe departe mortale, nici chiar combinate. Destui oameni se droghează pentru marele pas. Dac-ar fi găsit Rohypnol sau aşa ceva, alta ar fi povestea. Nimeni nu plănuieşte să se sinucidă prin auto-viol, decît poate un masochist singuratic.

Kovac se încruntă, cu gîndul la o amintire cam neclară.

– A verificat cineva ce avea Andy Fallon în dulăpiorul cu medicamente?

– N-a existat nici un motiv, la vremea respectivă.

– Vreau să ştiu.

– N-ai să primeşti mandat.

– Ce nevoie am eu de mandat? Cine-o să obiecteze?

Liska ridică din umeri şi supse cola prin pai, privind în jur. Deodată, se retrase puţin, cu o expresie de nepătruns; privirea însă îi devenise dură şi tăioasă.

– Ce? întrebă Kovac.

– Uite-l pe Cal Springer.

Springer umbla printre oameni ca o marionetă de lemn, cu muşchii încordaţi de furie şi chipul roşu de frig sau nervi – sau amîndouă. Avea o faţă lungă şi plată, cu nas coroiat, şi un ciuf de cîrlionţi castanii-cărunţi răvăşiţi. Privirea i se opri asupra lui Kovac şi se repezi înainte, ciocnindu-se de ospătăriţă. Femeia vărsă be-

rea şi înjură, iar Springer îşi compromise intrarea cu nişte scuze stîngace. Kovac cătină din cap.

– Auzi, Cal, auzisem eu că dai cucoanele cu cracii-n sus, da' n-am ştiut c-o faci la propriu.

Springer îşi repezi un deget spre el:

– Ce treabă ai avut cu Renaldo Verma?

– Am dansat un tango şi-am fumat o ţigară.

– M-am trezit cu avocatul lui pe cap, azi după-amiază. Nimeni nu discutase cu el despre întîlnirea aia. Şi nici cu mine.

– Nu era nevoie. Verma a fost de acord să mă vadă. Putea să-şi cheme avocatul, dacă voia. Şi de cînd trebuie să-ţi cer ţie permisiunea ca să mă şterg la fund?

– Ăsta-i cazul meu!

– Şi s-a terminat. Ai ieşit. Ce mare brînză?

Springer aruncă o privire în jur, ca un om gata să dezvăluie nişte secrete de stat.

– Nu s-a terminat.

– A, pe chestia cu I.A.? întrebă Kovac cu glas sonor.

Celălalt detectiv se îngălbeni.

– Nu te au la mînă cu nimic, este? interveni Liska. Vreau să zic, nu tu ai strecurat ceasul acolo, aşa-i, Cal?

– N-am făcut nimic.

– Conform tehnicilor tale obişnuite de investigare, i-o întoarse Kovac. Dacă asta-i o crimă, mai bine apleacă-te şi pupă-te singur în cur de rămas-bun.

Springer se uită urît la el.

– Am făcut o anchetă curată. Ca la carte am

lucrat. Verma n-a avut ce să-mi reproşeze. Şi nici Internele.

– Atunci, de ce-ţi pierzi timpul cu mine acum?

Trăgînd adînc aer în piept, Springer îşi ţinu respiraţia cîteva secunde, de parcă ar fi încercat să-şi scoată ceva din trup scremîndu-se.

– Nu te băga, Kovac. S-a terminat. Cazul e închis, şi tot ce-a avut legătură cu el tot aşa.

– Păi, hotărăşte-te, Cal. S-a terminat, sau nu s-a terminat? întrebă Kovac, privindu-l speculativ. Liska îl privea şi ea pe Springer, deşi pe faţa ei se citea o anumită tensiune, ca şi cum eforturile lui Springer de a-şi stăpînii nervii ar fi tulburat-o.

– Locotenenta de la I.A. mi-a spus că nu e nimic în curs cu cazul Curtis, continuă Kovac. Nu azi, cel puţin. I-a murit anchetatorul.

– Ştiu, murmură Springer, mutîndu-şi privirea, cu sîngele scurgîndu-i-se din obraji. Am auzit. Sinucidere. Mare păcat.

– Aşa se zice.

Detectivul îl privi din nou.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. O figură de stil.

Springer îi cîntări un moment cuvintele, îşi cîntări propriile opţiuni. În cele din urmă, umerii i se pleoştiră, iar aerul îi ieşi din plămîni.

– Ascultă, spuse el, nu pot sta cu ăştia de la Interne suflîndu-mi în ceafă. Candidez la postul de delegat sindicat.

– Suflatul Internelor în ceafă ar trebui să le-mpingă la fix.

– Numai dacă s-ar osteni să voteze ăştia ca

tine. Am planuri mai mari cu viața mea decît ai tu cu a ta, Kovac. Pe mine mă interesează ce-mi intră la dosar. Te rog, nu-mi băga bețe-n roate.

Kovac îl privi cum se îndepărta, ciocnindu-se de aceeaşi chelneriță.

– Ca la carte, pufni el. Ca la care carte? „Practica investigației criminalistice pentru tăntălăi"?

Liska nu-i răspunse. Se întorsese să-l urmărească pe Springer cu privirea, dar părea să se uite la ceva aflat mult mai departe. *Poate cu ani lumină mai departe,* îşi spuse Kovac. Întinse mîna peste masă şi o împunse în umăr.

– Hai, mă, că asta a fost bună, spuse el. Merit şi eu aplauze.

– Lasă-l în pace, Sam, răspunse ea, întorcîndu-se la loc. Springer e cinstit. Nu merită ceea ce i-ar putea face pe degeaba ăia de la Interne.

– Dacă ştie ceva, vreau să aflu şi eu.

– O să afli.

Kovac o privi. Liska îşi feri ochii.

– Ai vreo problemă? întrebă el încet.

Gura ei se strîmbă într-o imitație de zîmbet şmecher.

– Sigur. Cu hormonii. Vrei să mă ajuți?

– Dacă ți-au luat-o hormonii razna datorită lui Cal Springer, nu te pot ajuta decît băgîndu-te sub un duş rece.

– Te rog. Tocmai am mîncat, replică dezgustată Liska. Şi am avut o zi grea. După o noapte la fel de proastă. Ar trebui să mă duc acasă.

– Parcă nu voiai să ai nimic de-a face cu Internele.

– Nici nu vreau, răspunse ea, strîngîndu-şi lucrurile. Cu ce mă opreşte asta să aflu ce ştie Springer? Nici el nu vrea să se-ncurce cu ei.

– Treaba ta.

Liska avea dreptul la micile ei mistere, deşi pe Kovac nu-l încînta ideea.

Se ridică în picioare şi aruncă nişte bani pe masă, apoi îşi luă haina din cuierul de lîngă separeu.

– Mă duc să văd ce avea Andy Fallon în dulăpiorul cu medicamente.

– Sam Kovac, detectiv nonstop.

– Cu ce altceva să-mi omor timpul?

– Cu nimic, după cîte se pare. Niciodată nu-ți dorești ceva mai mult? întrebă ea, ieşind din separeu.

– Nnț.

Kovac ignoră imaginea Amandei Seward care i se ivise în minte. Era o idee prea ridicolă, fie şi ca o simplă fantezie.

– Dacă nu-ți dorești niciodată nimic, atunci n-ai cum să fii dezamăgit cînd nu capeți.

Capitolul 11

Garajul supraetajat fusese botezat după un polițist asasinat cu sînge rece într-o pizzerie de pe Lake Street. Liska îşi amintea acest lucru întotdeauna cînd era tîrziu şi intra singură să-şi găsească maşina, sau cînd era obosită şi ve-

dea viitorul în culori sumbre. În seara aceea, toate erau valabile. Ora de vîrf trecuse, rampa părea pustie, iar ea era cu moralul la pămînt. Kovac se dusese în birou ca să ia cheia casei lui Fallon.

Liska îi refuzase propunerea de a o conduce pînă la maşină. Părul i se zbîrli la ceafă. Se opri brusc şi se răsuci în loc, scrutînd întunericul. Sunetul reverebera cu ecouri prin labirintul de beton, împiedicînd-o să-i identifice sursa. Portiera maşinii se putuse trînti cu un etaj mai sus sau mai jos. Zgomotul piciorului tîrşit pe ciment putea proveni de la capătul unui şir sau al altuia. Sau din spate. Rampele de parcare erau un loc favorit al borfaşilor şi violatorilor. Vagabonzii, cei mai mulţi beţi sau bolnavi mintal, preferatu rampele ca adăpost şi veceuri publice, cînd erau daţi afară din alte locuri.

Pe Liska o ardea aerul pe care şi-l ţinea în piept, aşteptînd, privind, întorcîndu-se încet, cu o mînă strecurîndu-i-se sub haină pentru a atinge patul pistolului de la centură.

Nu vedea pe nimeni, nu auzea nimic semnificativ. Poate era doar nervoasă, dar avea motive. Îşi petrecuse ziua anchetînd moartea a doi poliţişti. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi pus o pernă pe cap şi ar fi bătut-o cu o rangă de schimbat cauciucuri. Îi era dor de casă, de treningul ei, de băieţi, de cîteva ore în care să nu se gîndească la faptul că se oferise voluntar să scormonească prin rahatul din I.A.

– Nasol momentu'... murmură ea, lăsînd pistolul şi scoţîndu- şi cheile din buzunarul

hainei. Acum trebuia să găsească o cale de a smulge informațiile de la Cal Springer. Christoase. Grea sarcină. Îi era greu să şi-l imagineze pe Springer amestecat în ceva necurat, dar mirosul fricii era inconfundabil. O amintire pe care o păstrase de la tatăl ei. Şi o detesta.

– De ce n-am ascultat-o pe mama? mormăi ea. „Învață o meserie, Nikki. Cosmetologie. Alimentație. Ţinteşte sus. Ia-ți o slujbă unde să porți o fustă decentă. Găseşte-ți bărbatul viselor."

Saturn-ul bleumarin care-i servea drept taxi şi birou ambulant stătea la capătul şirului, lîngă perete, într-un loc prea întunecos pentru liniştea ei. Apăsă pe butonul telecomenzii şi înjură printre dinți. Nu se întîmplă nimic. Nici un țăcănit de portiere deblocate. Nici o lumină aprinsă. Drăcia era pe ducă de cîteva săptămîni, ba mergea, ba nu mergea.

În schimb, Liska părea să meargă *mereu* cu o treabă sau alta şi niciodată n-avea timp s-o ducă la reparat. Părea o problemă prea măruntă ca să-şi bată capul cu ea. Pînă cînd se pomenea singură într-un garaj întunecos.

O bufnitură şi un scrîşnet o făcură să încremenească pentru a doua oară. De la un alt nivel al garajului se auzea scîrțîitul unui volan întors prea tare într-o direcție. La nivelul unde era ea se simțea o prezență. Altcineva. Terminațiile nervoase îi vibrau.

Nu recurgea la balivernele raționale ale femeilor surprinse de spaimă. Avea mai multă încredere în instinctele ei decît în principiile unei societăți aşa-zis civilizate.

Dacă simțea că ceva era în neregulă, însemna că, probabil, așa era.

– Hei, cine-i acolo? întrebă ea, întorcîndu-se încet.

Gagica dură. Vocea vino-ncoa-să-ți-trag-unșut. Inima-i galopa cu cincisprezece bătăi în plus pe minut. Se strecură spre mașină, cu cheia în mîna stîngă și dreapta căutînd din nou pistolul, scoțîndu-l din teaca de la cingătoare. Căută broasca portierei cu vîrful cheii, ratînd-o o dată, de două ori. Privea la stînga, la dreapta, după... ceva. Cineva. Umbra prea groasă a unei coloane de beton...

Clipi din ochi și încercă să vadă mai bine. Era prea întuneric. Putea fi ceva, sau nimic. Cheia găsi încuietoarea. Intră în Saturn, închise portiera apăsă pe butonul de blocate automată – și nu obținu nici un rezultat. înjură mașina și porni motorul, lovi iar în buton, iar de dată astă auzi zgomotul încuietorilor. Continua să se uite la coloana aflată la cinci metri în fața ei. Nu observa nici o mișcare, dar o urmărea senzația că acolo era altă ființă vie, privind-o.

De-ajuns. Plecarea. își aruncă servieta pe locul din dreapta, printre boarfele care se revărsau pe jos. Corespondență fără rost, o pungă de la Burger King, cîteva reviste, un adidas rătăcit al unuia dintre băieți, niște figurine de plastic. Și multe cioburi.

Încă nouă bătăi în plus pe minut. Fereastra din dreapta nu mai era, transformată în mii de cioburi împrăștiate pe scaun și pe jos, amestecate cu corespondența, punga de la Burger King, revistele, adidasul rătăcit și figurinele de

plastic. Probabil opera unui toxicoman, îşi spuse Liska. Probabil fantoma din umbră, care acum o aştepta să plece ca să spargă geamul altcuiva, în căutarea unor obiecte de valore. Era cea mai cea mai probabilă explicaţie.

Porni motorul şi băgă în viteză. Avea să conducă pînă la nivelul străzii şi să cheme o maşină din zona luminată de lîngă ghereta paznicului. O lumină roşie îi atrase privirea, semn că benzina era pe terminate.

– Mda. Ce-ar fi să-ţi faci plinul şi singură? mormăi ea, pornind maşina.

Farurile atinseră coloana. Nimic. Nimeni. Încercă să-şi alunge suspiciunile, expirînd, dar tensiunea nu voia să se risipească. Cînd trecu pe lîngă coloană, se uită în oglinda retrovizoare şi zări ceva. Jumătate dintr-o siluetă omenească, lîngă un sedan, la trei maşini distanţă, spre locul unde o avusese parcată pe a ei. Umbra se retrase, dispărînd. Liska abandonă oglinda şi se uită peste umăr. Mîna dreaptă i se rezema pe pistol – un mic Sig Sauer potrivit cu mîna ei mică, dar gata oricînd să oprească în loc un taur furios.

– Hei!

Glasul o lovi ca un glonţ. Liska întoarse brusc capul spre dreapta, unde văzu un om repezindu-se spre maşină, pentru a se apleca pe fereastră.

– Hei! strigă el iar.

Avea chipul ca o cioplitură făcută cu briceagul: colţuros, murdar, cu dinţii stricaţi şi barba încleiată; ochi negri, holbaţi.

– Dă şi mie cinci dolari!

Liska ambală motorul. Cauciucurile scrîşniră pe beton. Omul urlă de furie, apucînd tetiera scaunului din faţă. Liska ridică Sig-ul şi-l întoarse spre faţa lui.

– Lasă-mi maşina-n pace! Sînt poliţistă!

Gura individului se căscă, scoţînd un răget, o dată cu răsuflarea puturoasă. Liska împinse pistolul spre el, la un centimetru de gură.

– Cară-te, boule!

Cu o mînă, trase de volan spre stînga şi apăsă pe frîne, făcînd Saturn-ul să derapeze. O aripă din spate lovi un furgon, iar beţivul scăpă tetiera din mîini şi fu catapultat la distanţă. Liska frînă, sări jos şi ocoli capota, cu pistolul strîns în mînă. Beţivul zăcea nemişcat, cu ochii închişi, lîngă portiera din spate a unui Cadillac murdar. Rahat, numai asta-i mai lipsea – să-l fi omorît. Îngrijitorul garajului veni în fugă, urcînd rampa de la nivelul de jos: un tip gras, în uniformă uzată, cu canadiana descheiată lăsîndu-i burta să deschidă drumul.

– Băi, cucoană! exclamă el printre gîfîieli, transpirat ca un cal de curse, cu părul şaten moleşit lipit de capul mare. Ochii îi ieşiră din orbite la vederea pistolului, şi ridică braţele.

– Sînt poliţistă, îi spuse Liska. Ăsta-i arestat. E vreun paznic de serviciu?

– Ăă... e-n pauză.

– Excelent. La bomba de striptease de-alături, este?

Îngrijitorul îşi mişcă mut gura, în timp ce Liska se apleca să-l examineze pe beţiv. Respira regulat şi avea puls normal. Nu părea să sîngereze.

Scoase o pereche de cătuşe şi-i aplică una pe încheietură.

– Ai telefon celular? îl întrebă ea pe îngrijitor.

– Da, doamnă.

– Sună la nouă-unu-unu. Să vină poliţia şi o ambulanţă.

Omul părea gata s-o ia la fugă.

– Am înţeles. Parcă ziceaţi că *dumneavoastră* sînteţi poliţistă.

– Dumneata sună acolo.

Beţivul întredeschise un ochi injectat, încercînd s-o distingă.

– Eşti băiat, declară el. Bag-aicea cinci dolari.

Liska îl fulgeră cu privirea.

– Ai dreptul să taci. Foloseşte-l.

Prinse cealaltă cătuşă de clanţa Cadillacului. Apoi se întoarse la Saturn şi scoase din torpedou o lanternă Maglite uriaşă. Cîntărea un kilogram şi jumătate, şi putea fi folosită şi ca bîtă. Îngrijitorul continua să stea cu mîinile sus. Îl privi încruntată.

– De ce nu suni?

– N-am vrut să fac mişcări bruşte.

– Of, pentru Dumnezeu!

Aprinse lanterna cu mîna stîngă, îşi scoase Sig-ul din buzunar şi porni pe rampă.

– Unde vă duceţi? întrebă îngrijitorul.

– Să-l caut pe baubau. Du-te şi dă telefonul ăla, disciplinatule.

Era aproape ora zece, cînd Liska ajunse pe aleea din faţa casei, epuizată şi dezgustată. Fu

şi mai dezgustată cînd văzu maşina lui Speed blocînd intrarea în garaj. Nu conta că oricum n-ar fi putut să intre, din cauza vechiturilor adunate înăuntru. Era o chestie de principiu.

Rămase dîrdîind în Saturn-ul al cărui calorifer nu făcea faţă frigului care intra pe fereastra spartă. Agenţii îl luaseră în custodie pe beţiv – Edward Gedes – şi urmaseră ambulanţa pînă la urgenţă, unde aveau să-şi omoare timpul bînd cafea şi flirtînd cu surorile, pînă i se făcea examenul medical.

Nu prea aveau de ce să-l acuze, decît dacă puteau dovedi că el spărsese fereastra, iar Liska nu văzuse aşa ceva. Instinctul îi spunea că nu el o făcuse. Era posibil să fi spart geamul şi apoi s-o aştepte, dar nu credea. Din maşină nu lipsea nimic. Torpedoul nu fusese scotocit. Stereoul era neatins. Aproape că-şi dorea să-i fi dispărut ceva. Aşa, fereastra spartă ar fi avut sens. Singurul lucru răvăşit fusese corespondenţa. Un om dispus să spargă o maşină, într-un garaj public, îi ştia acum adresa de-acasă.

Fantoma din umbră. De ce tocmai maşina ei, dintre toate cele aflate în garaj? Îşi adună lucrurile şi porni spre casă. Nimeni n-o observă intrînd. În living se desfăşura o bătălie. Într-un colţ fusese ridicat un cort, dintr-o pătură. Scaunele de sufragerie erau răsturnate în jurul pomului de Crăciun, formînd un fort. Cu feţele vopsite în culorile războiului, băieţii alergau în pijamale, agitîndu-şi săbiile de plastic şi făcînd un tărăboi care ar fi trezit şi morţii. Fostul ei soţ stătea ghemuit în spatele fotoliului, cu un halat de baie peste haine şi o cîrpă neagră legată în

jurul capului, iar în mînă ținea o spadă de samurai fosforescentă.

– Bine ai venit acasă, mamă, spuse Liska, punîndu-şi poşeta pe masă. Ai avut o zi bună? Nu prea, răspunse tot ea, dar vă mulțumesc că întrebați. Mă bucur să fiu acasă, unde domneşte liniştea şi ordinea, şi mă simt iubită de toți.

Kyle reacționă primul, oprindu-se locului, cu zîmbetul pierindu- i de pe buze în timp ce se uita de la mama la tatăl lui şi înapoi. Cu doi ani mai mare decît R.J., îşi amintea de ostilitățile din finalul căsniciei şi era sensibil față de tensiunile rămase între părinții lui.

– Bună, mamă, salută el, punîndu-şi sabia dooparte, ca şi cum s-ar fi ruşinat că fusese găsit jucîndu-se.

– Salut, viteazule.

Liska îi dădu părul pe spate şi-l sărută pe frunte. Kyle rămase cu privirea în podea. R.J. începu să guițe ca un porc înjunghiat, alergînd în cerc şi agitîndu-şi sabia, refuzînd cu încăpățînare să ia în seamă prezența mamei lui. Cu o furie familiară, Liska se întoarse spre fostul ei soț.

– Auzi, Speed, mă mir că te găsesc aici. Din nou. Te porți aproape ca un tată, sau cam aşa ceva. Unde-i Heather?

– Am trimit-o acasă, răspunse el, ridicîndu-se. Da ce să plăteşti o guvernantă, dacă nu e nevoie? Aveam ceva timp liber în seara asta.

– Cîtă considerație din partea ta, să te gîndeşti la situația mea financiară, remarcă Liska, vrînd să adauge: *mai ales că nu de deranjezi*

niciodată să contribui pentru binele cauzei. Dar se stăpîni, de dragul băieților.

– Ora de culcare a trecut, băieți, anunță ea, asumîndu-şi iar rolul negativ, şi mai pornită pe Speed din acest motiv. Duceți- vă să vă spălați pe față şi pe dinți, vă rog.

Kyle porni spre ieşirea din cameră. R.J. o privi cu ochi mari, apoi scoase un răcnet înfiorător şi făcu un salt, dînd din mîini şi din picioare într-o imitație de Ninja. Kyle îl luă de braț.

– Termină, Rockhead, îi spuse el cît putea de sever.

Liska nu-l certă.

– Îmi dau seama că ți-ai făcut o carieră din vagabondaj, îi spuse ea lui Speed, după ce băieții ieşiră din cameră, dar fiii tăi chiar se duc la şcoală. Şi pentru asta, au nevoite de o anumită durată de somn.

– O seară cînd se culcă şi ei mai tîrziu n-o să-i omoare, Nikki.

– Just.

Dar de ce-a trebuit să alegi tocmai seara asta? îi veni ei să întrebe, deşi se temea să nu izbucnească în plîns. Era prea obosită pentru Speed, iar de la burgerul lui Kovac trecuse mult timp. Îşi frecă fața cu mîinile şi se îndepărtă de el, intrînd în bucătărie, unde începu să caute printr-unul din dulapurile de jos.

Speed apăru şi el în uşă. Îşi scosese halatul, dezvăluind un tricou negru cu Aerosmith întins peste muşchii pieptului şi abdomenul plat. Din mînecile scurte îi ieşeau brațele groase, robuste. Părea să fi tras serios la fiare

Își scoase cîrpa de pe cap și-și ciufuli părul scurt, făcîndu-l să stea zbîrlit.

– Vrei să-mi vorbești? o întrebă el.

– De cînd stăm noi de vorbă, indiferent despre ce?

Speed ridică din umeri.

– Putem să-ncepem din seara asta.

– În seara asta n-am chef să-ncep nimic.

Liska scoase o cutie de pungi albastre transparente din dulap și alese una cît mai mare și mai rezistentă.

– Deocamdată, merge și asta.

– La ce să meargă?

– Cineva mi-a spart fereastra mașinii. Cam trage curentul, pe autostradă.

– Dracu' să-i ia de drogați, mormăi el. Ți-au furat ceva?

– Nnț.

– Au spart doar geamul?

– Și au cotrobăit prin corespondența de nimic de pe scaunul din față.

– Ești sigură că era de nimic? Nici o declarație de credit? Nici o factură de celular? Nimic de soiul ăsta?

– Nimic de soiul ăsta.

– De stereo nu s-au atins?

– De ce să se atingă? Am un Saturn. Are radio. Cine ce să facă cu el?

Speed se încruntă.

– Nu-mi place chestia asta, că n-au luat nimic.

– Nici mie.

Deschise sertarul cu scule și căută un rulou de bandă adezivă.

– Mai bine-mi luau maşina cu totul. Beculeţul motorului se tot aprinde. La norocul meu, s-ar putea să aibă o boală fatală.

– Lucrezi la vreun caz care ar face pe cineva să vrea să-ţi dea de urmă? întrebă Speed, venind spre bufetul lîngă care Liska împăturea punga în cel mai mic pătrat posibil, cu mişcări nervoase.

Liska se gîndi la Omul Electric, la Cal Springer, la I.A., la agentul Odgen şi la cei doi poliţişti morţi. Clătină din cap, privind punga.

– Nimic deosebit.

Stă prea aproape, îşi spuse ea. *Nu vreau să fie atît de aproape. Nu în seara asta.*

– Am auzit că a ieşit rezultatul autopsiei tipului tău de la I.A. Accident, hmm?

Ridicînd uşor din umeri, Liska desprinse capătul destrămat al benzii.

– Aşa, taică-său o să primească banii de asigurare.

– Te gîndeşti şi la altceva?

– Nu contează la ce mă gîndesc eu. Leonard spune că e un caz închis.

– Ba contează, dacă-l vei cerceta în continuare. La ce te gîndeşti? Că a pătit-o din cauza unei anchete? Că l-a linşat vreun poliţist corupt? E cam trasă de păr, Nikki. Ce s-ar putea întîmpla în Minneapolis P.D., ca să împingă un om pînă acolo?

– Nu mă gîndesc la nimic, repetă ea nervoasă. Şi nu ştiu ce se întîmpla în I.A. Oricum nu contează. Locotenentul a semnat dosarul.

– Deci, e închis. Ai scăpat de el. Trebuie să fie o uşurare.

– Sigur, răspunse Liska fără convingere. Îl simțea privind-o, așteptînd și lucrurile pe care nu le spunea.

– Nikki...

În glas i se simțea frustrarea, și poate puțin dor. Poate nu doar puțin. Sau poate așa ar fi dorit ea, numai. Speed îi atinse bărbia, iar Liska îl privi, ținîndu-și respirația. În ultimii ani, relația lor se acrise în multe privințe, dar niciodată într-a aspectului fizic. O excitase fizic întotdeauna – și pentru totdeauna, probabil, spre eterna ei disperare. Biochimia n-avea nimic de-a face cu geloziile, infidelitățile sau rivalitățile.

– O să vă sărutați?

– R.J., răspunse Liska, în timp ce Speed respira zgomotos. Nu se pun asemenea întrebări. E nepoliticos.

– Și?

Nu-și șterse toată vopseaua de pe față. Liska se aplecă și-i sărută o dîră de pe frunte.

– Și, te iubesc, spuse ea. La culcare.

– Da' tati...

– Tocmai pleca, încheie Liska în locul lui, privindu-l pe Speed cu subînțeles.

R.J. se încruntă.

– Tot *mereu* îl faci să plece.

– Vino-aici, Rocket, îl chemă Speed, ridicîndu-l pe umăr. Am să te duc la culcare și-am să-ți povestesc cum l-am arestat pe Big Ass Baxter.

Liska îi privi cum ieșeau din bucătărie, parcă vrînd să-i urmeze. Nu fiindcă voia să dea impresia că aveau o viață normală de familie. Voia să-i urmeze fiindcă era geloasă pe relațiile

dintre Speed şi băieţi. Nu păreau prea sănătoase. La fel ca nevoia ei ca fostul soţ s-o atingă. Luă banda adezivă şi punga şi ieşi pe uşa bucătăriei, simţind cu plăcere aerul rece al nopţii.

– Ce elegant, mormăi, în timp ce lipea punga peste fereastra spartă. Nimic nu se compara cu cîrpelile ca să dea distincţie unei maşini.

În cartier era linişte. Noaptea era senină şi rece, cu cerul plin de stele. Vecinul din partea aceea a casei lucrase pentru United Way. În partea opusă stăteau doi soţi căsătoriţi de treizeci de ani. Nici unul dintre ei nu văzuse vreodată un spînzurat atîrnînd de-o grindă. Stînd în mijlocul cartierului, Liska se simţi dintr-o dată singură, separată de oamenii normali, prin experienţele pe are le avusese şi urma să le mai aibă. Separată, în seara aceea, de actul violent comis asupra ei. Un om pe care nu-l cunoştea şi nu putea să-l identifice îi aflase adresa. Privi în lungul aleii, spre stradă. Orice maşină care trecea... orice pereche de ochi pîndind din întuneric... Orice sunet straniu lîngă fereastra dormitorului... Vulnerabilitatea nu era o stare familiară sau binevenită. Trecea prin ea şi peste ea ca frisoanele unei boli. Anticiparea fricii. Un soi de slăbiciune. Un sentiment de neputinţă. O senzaţie de izolare. Îi venea să ia pe cineva la şuturi.

– În sfîrşit, singuri.

Liska tresări şi se răsuci în loc, recunoscînd glasul cu o fracţiune de secundă înainte de a vedea sursa.

– Ce naiba, mă Speed! Cum ai rezistat atît de mult fără să te împuşte cineva?

– Nu ştiu. Mă aşteptam să mă omori de mult.

Zîmbetul lui strălucea în întuneric.

– Norocul tău a fost că nu purtam tot timpul pistolul la mine.

– Probabil şi acum am noroc că nu-l ai asupra ta.

Speed îşi îndesă mîinile în buzunarele vestonului vechi pe care-l luase pe el şi scoase un pachet de Marlboro şi o brichetă.

Îşi aprinse una.

– Acum nu te-aş împuşca, spuse Liska. Vreau ca noaptea asta să treacă mai repede. Dacă aş trage în tine, ar trebui să stau trează pîn-la ziuă, cu arestarea, cu declaraţiile preliminare, tot tacîmul. Nu merită.

– Ei, mulţumesc.

– Sînt obosită, Speed. Poţi să-mi spui acum noapte bună?

Speed trase un fum prelung, apoi îl expiră, privind în lungul aleei, pe cînd un sedan negru şi fără nici un semn distinctiv trecea încet pe stradă şi-şi vedea de drum.

Liska îl văzu cu coada ochiului şi-şi strînse mai tare haina pe ea.

– Poţi să chemi pe cineva să-ţi pună geamul ăla mîine? o întrebă Speed, gesticulînd spre maşină în timp ce scutura scrumul.

– Chiar acum, în timp ce vorbim, repet în minte ce-am să spun la telefon.

– Fiindcă punga aia de gunoi pur şi simplu ţipă după alţi drogaţi.

– Îți mulțumesc că te preocupă siguranța mea.

– Ești mama copiilor mei.

– Asta spune enorm despre puterea mea de discernămînt, nu?

– Auzi...

O privi drept în ochi, aruncînd țigara pe zăpadă.

– Să nu-mi spui că regreți că ai băieții.

Liska îi susținu privirea.

– Nu regret băieții. Nici o clipă.

– Dar ne regreți pe noi doi.

– De ce-mi faci asta? îl întrebă ea obosită. Pare cam tîrziu pentru remuşcări şi tîrguieli, Speed. Căsnicia noastră e moartă de mult.

Speed îşi scoase cheile din buzunar şi o alese pe cea de care avea nevoie.

– Regretele sînt o pierdere de timp. Trăieşte-ți clipa. Niciodată nu poți şti dacă nu e ultima.

– Şi, pe nota asta optimistă...

Liska se întoarse spre casă. Cînd trecu pe lîngă el, Speed o prinse de braț.

Se gîndea să încerce s-o sărute. Liska i-o citi în ochi, o simți în încordarea trupului. Dar ea nu voia, şi bănuia că şi el putea să vadă şi să simtă acest lucru.

– Să ai grijă, Nikki, spuse încet Speed. Eşti prea curajoasă ca să-ți fie bine.

– Sînt aşa cum am nevoie să fiu.

Speed răspunse doar cu un zîmbet trist şi-i dădu drumul.

– Mda. Păcat că eu n-am fost niciodată omul de care ai avut nevoie.

– N-aş spune că niciodată, replică ea, dar fără să-l privească; rămase cu ochii în pământ.

Nu-l privi cum se îndepărta, dar îl văzu scoţînd maşina de pe alee, în stradă. Rămase acolo pînă cînd luminile roşii de poziţie dispărură chiar şi din memoria ei. Era din nou singură, îşi spuse, privind punga din fereastra maşinii. Sau, cel puţin, aşa spera.

Urcă treptele şi intră în casă. Încuie uşa şi stinse lumina. Şi, în timp ce se retrăgea în dormitorul ei, singură, un sedan închis la culoare trecu încet pe stradă... pentru a doua oară.

Capitolul 12

Casa lui Andy Fallon era o pată neagră în cartier, singura lumină provenind de la lămpile din veranda vecinului, reflectate în banda galbenă întinsă de poliţie prin dreptul uşii de la intrare. Kovac despinse banda, descuie uşa şi intră. Casele care fuseseră expertizate de unitatea criminalistică inspirau întotdeauna o senzaţie persistentă de violare.

Locuinţa fusese examinată, scormonită şi răvăşită de o duzină de străini sau chiar mai mulţi, fără binecuvîntarea locatarului. Obiectele personale fuseseră atinse, sanctatea intimităţii siluită. Se făcuseră comentarii, se pronunţaseră verdicte. Toate acestea păreau să plutească în aer ca un miros acru. Şi totuşi, Kovac încerca să umble prin camere şi să simtă cine fusese victima înainte de a deveni un cadavru.

Începu cu livingul, unde era pomul de Crăciun – un pin Fraser decorat cu beculeţe mici incolore şi o ghirlandă de mărgele roşii. Era un pom frumos, parfumat cu miros artificial de brad. Îngenunche, se uită la etichetele celor cîteva pachete, observînd numele. Majoritatea erau de la Andy Fallon, urmînd să le fie date lui Kirk, Aaron şi Jessicai... Avea să compare numele cu cele din agenda lui Fallon, încercînd să-i identifice prietenii. La fel avea să facă şi cu cartonaşele albe din coşul de pe masa de cafea.

Apropiindu-se de etajeră, parcurse titlurile videocasetelor. „Miracol pe Strada 34", „Holiday Inn", „Viaţa e minunată" – un film care începea cu un om ce dorea să se sinucidă, dar se termina cu obişnuitele dulcegării greţoase ale happy-end-urilor hollywoodiene. Nici un înger pe nume Clarence nu-l salvase pe Andy Fallon de soarta lui. Kovac ştia din experienţă că îngerii nu erau niciodată prin preajmă cînd aveai nevoie de ei. Trecu prin sufragerie, spre scară. Camera părea nefolosită, la fel ca majoritatea sufrageriilor.

Baia principală din capul scării era plină de obişnuitele obiecte necesare zi cu zi unui bărbat. În coş nu se aflau prosoape.

Dacă ar fi fost, puteau fi examinate pentru fire de păr şi urme de fluide corprorale, care să fie confruntate cu probele A.D.N. Dacă moartea lui Fallon ar fi fost o crimă evidentă – sau declarată crimă – criminaliştii ar fi drenat ţevile chiuvetelor, căutînd fire de păr.

Kovac ştia din experienţă că asemenea

probe materiale nu erau niciodată concludente, dar procurorii le foloseau ca argumente suplimentare. Însă acest caz era oficial închis, şi nimeni n-avea să pescuiască păr pubian din cada de baie a lui Andy Fallon.

O sticlă maro de Zoloft stătea pe un raft al dulapului de medicamente. Antidepresiv. Dr. Seiros. Kovac notă datele şi lăsă flaconul pe poliţă. Lîngă el se afla un flacon de Tylenol şi unul de metalonină. Ambien nu exista.

Mirosul morţii stăruia în dormitor, peste un strat de aromatizant. Din cameră se prelevaseră amprentele latente, iar pe scrin şi noptiere rămăseseră reziduuri fine de pudră cenuşie. În rest, dormitorul era ordonat ca o cameră de hotel. Cuvertura albastră stătea întinsă impecabil peste patul cu baldachin. Kovac ridică un colţ. Cearşafuri curate.

Spre deosebire de tatăl lui, Andy Fallon nu avea maldăre de rufe murdare, nici borcane de ieleu cu un deget de whisky stătut pe fund. În debara era ordine. Îşi împăturea lenjeria şi-şi punea cu grijă şosetele în sertarele scrinului.

Pe noptiera de lîngă pat se afla o carte cartonată despre călătoria fatidică a unui tînăr în sălbăticia din Alaska. Probabil destul de deprimantă pentru a justifica o pastilă de Zoloft sau două. În sertar se găsea un Walkman, cîteva casete pentru relaxare şi meditaţie, picături de tuse de culoarea lămîii. Noptiera opusă conţinea o gamă de lumînări bondoace ivorii şi un bol de metal ciocănit. Cutii de chibrituri de la diverse restaurante şi baruri erau puse în sertar, lîngă o sticlă de unguent K-Y.

Kovac închise sertarul şi privi prin jur, cu gîndul la Andy Fallon. Fiul cel bun. Disciplint, pedant. Mereu străduindu-se să excelеze. Ţinîndu-şi secretele închise în sertare şi debarale metaforice. Pe scrin era aceeaşi fotografie pe care tatăl o sfărîmase în criza sa de furie şi durere; absolvirea lui Andy de la academia de poliţie. Într-un colţ, la fereală. O amintire pe care Andy Fallon o păstrase şi o împrospătase în fiecare zi a vieţii lui, în pofida tensiunilor dintre el şi bătrîn.

Tristeţea îl străbătea pe Kovac ca o ploaie de toamnă, secîndu-i energia. Poate că de-asta nu se străduise niciodată să fie şi altceva decît poliţist. Văzuse prea multe familii destrămate ca nişte ţesături putrede. Distruse de aşteptări nerealiste sau neîmplinite. Nimeni nu se putea mulţumi cu puţin. Stătea în natura umană să dorească mai mult, mai bine, să dorească inaccesibilul.

Îşi umplu plămînii cu aer şi, cînd să iasă din cameră, se opri. Îi ajunsese la nări mirosul vag de fum de ţigară stătut. De la propriile lui haine, îşi spuse el la început, apoi adulmecă din nou. Nu. Răzbătea de sub parfumul aromatizantului. Mireasmă de brad peste tutun ars. Slab, dar prezent. În cameră nu era nici o scrumieră. Nici un pachet de ţigări pe jumătate consumat. Nu văzuse nici o urmă a unui fumător, în nici o parte a casei. Criminaliştii nu aveau voie să fumeze în cîmpul infracţional.

Steve Pierce era fumător. Kovac se gîndi din nou la impresia pe care i-o făcuse, că avea ceva pe conştiinţă. Se gîndi la domnişoara Da-

ring, cu ochii ei de căprioară. Reveni cu atenția la pat. Făcut cu grijă. Așternut curat. Nici măcar nu se așezase cineva pe el. Nu părea ciudat? Fallon fusese găsit spînzurat la cîțiva pași de pat, cu spatele spre el.

Lui Kovac i se părea normal ca un om care își pregătea scena pentru sinucidere sau pentru un joc sexual să se așeze apoi, stînd puțin pe gînduri, înainte de a-și vîrî gîtul în ștreang. Se duse în locul unde fusese găsit trupul lui Fallon, iar de acolo aprecie distanța pînă la pat. Doar un pas, doi. Își privi încruntat imaginea reflectată în oglinda înaltă. *Sorry.* Cuvîntul era tot acolo. Găsiseră markerul cu care părea să fi fost scris. Nimic deosebit. Un marker permanent Sharpie, negru, lăsat pe scrin. Kovac reținu să dea un telefon ca să se intereseze de amprentele de pe el.

Prelevaseră amprentele lui Pierce în bucătărie, marți, pentru eliminare. Procedură standard. Pierce fusese nemulțumit. Fiindcă știa că amprentele lui se puteau găsi în dormitor. Pe tăblia sertarului noptierei cu lubrifiantul K-Y? Pe un stîlp al patului? Pe oglindă? Pe markerul Sharpie negru? Nu era un scenariu greu de reconstituit: Pierce și Fallon, în secret, erau doi amanți cărora le plăceau jocurile macabre. Jocul o luase razna, Fallon murise, Pierce intrase în panică.

Sau poate nici nu era ceva chiar atît de inocent. Poate că Fallon îi ceruse lui Pierce să-i fie fidel și să-și părăsească logodnica. Poate că Steve Pierce își văzuse viitorul călduț de la Daring-Landis zburînd pe fereastră, cînd Fallon

amenințase să-l demaşte. Poate că Steve Pierce revenise marți dimineața ca să verifice urmele, apoi sunase la poliție şi jucase rolul prietenului şocat.

Aruncă o ultimă privire prin dormitor, apoi coborî iar la parter. În bucătărie, căută flacoane de medicamente prin dulapuri. Nici unul. Nici pe bufet nu erau pahare folosite. Spălătorul de vase fusese folosit, plin pe jumătate: trei farfurii, nişte tacîmuri, cîteva pahare şi ceşti de cafea. Două pahare de vin. Lîngă bucătărie, într-un alcov cu uşi cu sprosuri, se aflau o maşină de spălat şi un uscător. În maşina de spălat: prosoape şi cearşafuri, lipite de marginile cuvei.

Fie Andy Fallon dorise ca să facă ordine şi curățenie înaine de a muri, fie altcineva voise ca după aceea casa să fie ordonată. A doua posibilitate făcea nervii lui Kovac să vibreze. La parter erau două dormitoare, pe holul cu scările care duceau la etaj. Cel mai mic era pentru oaspeți şi nu conținea nimic interesant. Cel mare fusese convertit în cabinet, cu un birou modest, etajere şi două dulapuri pentru acte. Kovac aprinse lampa de pe birou şi căută prin sertare, atent să vadă cît mai mult dar să nu deranjeze nimic.

Mulți polițişti pe care-i cunoştea păstrau dosarele cazurilor vechi. Şi el avea o pivniță plină. Dacă exista un Dumnezeu, Andy Fallon păstrase un duplicat al anchetei din cazul Curtis. Iar atunci, existau şanse mari să-l fi îndosariat la litera *C*, ca un automat de la Interne ce era.

Primul dulap conținea informații financiare

personale şi foi fiscale. Al doilea era cel cu jackpotul. Dosare de manila puse într-o ordine perfectă, cu numele de familie scrise gros şi urmare de numerele din opt cifre ale cazurilor. Nici unul nu purta numele Curtis. Nici Odgen. Nici Springer.

Kovac se aşeză la biroul lui Andy Fallon, lăsînd scaunul să se rotească în ax şi să se coboare. Dacă ancheta din cazul Curtis fusese obsesia lui Fallon, ar fi trebuit să aibă un dosar în casă. Dulapurile nu fuseseră încuiate. Oricine ar fi putut să-l ia şi să plece cu el.

Îi veni în minte Odgen, deşi nu părea ca printre calităţile sale să se numere şi subterfugiile. Să spargă ziduri de beton cu capul, da. Iuţeala de mînă vicleană, cam greu. Dar, în fond, n-avea de unde şti cine trecuse prin casă între moartea lui Fallon şi descoperirea cadavrului. Trecuse un timp prea îndelungat, prin jur erau prea mulţi oameni care-şi vedeau de treburile lor.

Analiză ipotezele în minte, încercînd să găsească o cale de a ajunge la dosarul I.A., dar nu-i veni nici o idee valabilă. Toate căile erau blocate de fermecătoarea locotenentă Savard. Nu putea ajunge la dosar ocolind-o, iar ea nu avea intenţia să-l ajute. În nici un fel.

O revedea clar, aşa cum arătase în biroul ei. O faţă parcă scoasă dintr-un film alb-negru de la Hollywood, de pe vremea Veronicăi Lake. Şi ştia, cumva, că sub acea înfăţişare se ascundea un mister demn de oricare dintre marii detectivi, reali sau fictivi. Aceasta îl atrăgea la fel de mult ca înfăţişarea ei. Voia să deschidă

uşa secretă şi să afle ce-o mîna pe ea în luptă.

– De parcă ai avea vreo şansă, Kovac... mormăi el, uimit şi ruşinat de sine însuşi. Tu şi locotenenta de la I.A. Mda, că se şi *poate* întîmpla una ca asta.

În acel moment, în timp ce-şi pierdea timpul gîndindu-se la o femeie pe care nu putea s-o aibă, îşi dădu seama că de pe biroul lui Andy Fallon lipsea ceva. Computerul. Cablul imprimantei, cu mufa lui lată, plină de pini, zăcea ca un şarpe cu cap plat, avînd celălalt capăt conectat la o imprimantă cu jet de cerneală. Kovac se uită iar prin sertare şi găsi o cutie cu dischete nefolosite. Deschise sertarul cu dosare şi constată că fiecare dosare conţinea şi cîte o dischetă. Se duse la etajeră şi găsi, în colecţia manualelor de instrucţiuni pentru telefon şi fax, imprimantă, echipamentele stereo şi altele, un manual pentru computerele laptop I.M.B. ThinkPad.

– Şi-atunci, unde e? se întrebă el cu voce tare.

Pe cînd trecea în revistă posibilităţile, un sunet îi străbătu conştiinţa – ascuţit, electronic, răsunînd din altă parte a casei. Un bip, urmat de scîrţîitul unei podele. Kovac stinse lampa de pe birou şi-şi duse automat mîna la pistolul Glock din teaca de la cantură, în timp ce pornea spre uşă. Aşteptă ca ochii să i se adapteze la întuneric, apoi se strecură în hol.

Din obişnuinţă, stinsese luminile în toate camerele pe care le cercetase. Nu dorea să atragă atenţia vecinilor. Acum singura lumină era cea care intra prin geamurile uşii, albi-

cioasă şi mată. Suficient pentru a contura din spate o siluetă. Kovac scoase Glock-ul şi-l ridică în mîna dreaptă, cu stînga găsind comutatorul lămpii din antreu. Silueta de lîngă uşă ridică o mînă lîngă cap. Ţinîndu-şi respiraţia, Kovac aşteptă ţăcănitul unui trăgaci.

– Da, eu sînt, spuse un glas de bărbat. Sînt în casă. Am...

– Nu mişca! Poliţia! răcni Kovac, apăsînd pe comutator.

Omul tresări, cu un ţipăt, făcînd ochii mari, apoi mijindu-i în lumină, în timp ce ridica mîna liberă ca pentru a se feri. Un glăscior piţigăiat chiţăi din telefonul celular pe care-l ţinea în cealaltă mînă.

– Nu, e-n regulă, domnule căpitan Wyatt, spuse el, coborîndu-şi încet mîna liberă şi continuînd să-şi ţină telefonul la ureche. Doar unul dintre cei mai buni poliţişti din oraş, la datorie.

Kovac îl privi atent pe omul din faţa lui, fără să bage pistolul la loc, ca să se vadă cît era de liniştit. Îi recunoscu chipul de la petrecere. Domnul Prea Chipeş, cel cu părul negru şi răsuflarea mirosindu-i a curul lui Ace Wyatt.

– Închide telefonul, îi ordonă el arţăgos.

Prea Chipeşul îl privi cu ochi mari.

– Dar e...

– Închide naibii telefonul, Filfizonule. Ce cauţi aici? E un cîmp infracţional securizat.

Omul lui Wyatt închise micul telefon şi-l vîrî în buzunarul interior al mantoului scump, cenuşiu ca de cărbune.

– Căpitanul Wyatt mi-a dat întîlnire aici. Credeam că e un motiv suficient...

– Se pare că ai crezut greşit, Filfizonule, se răsti Kovac apropiindu-se, cu pistolul tot în mînă. Puteam să-ţi zbor creierii. N-ai auzit niciodată de soneriile de la uşi?

– De ce să sun la uşa unui mort?

– De ce să vii acasă la un mort?

– Vine şi căpitanul Wyatt încoace, cu Mike Fallon. Domnul Fallon trebuie să aleagă costumul de înmormîntare pentru fiul lui, explică el, pe tonul folosit de obicei cu servitorii înceţi la minte. Lucrez pentru domnul căpitan Wyatt. Mă numesc Gavin Gaines, în caz că te saturi să-mi tot spui „Filfizonule".

Zîmbetul lui era o idee cam prea amuzant, constată Kovac. Nimic nu detesta mai mult decît snobii cu colegiul la bază.

– Să iau poziţia regulamentară? întrebă Gaines, îndepărtîndu-şi mîinile de trup.

Afară, se trînti o portieră de maşină.

– Nu face pe deşteptul.

Kovac vîrî pistolul în teacă.

– De parcă ai avea vreo şansă. Ce anume faci pentru Căpitanul America?

– Asistent personal, public relations, om de presă. Tot ce are nevoie.

Traducere: slugă, periuţă, pupincurist.

– Are nevoie să-l ajuţi să-l aducă pe domnul Fallon în casă, spuse Kovac, deschizînd uşa. Sau aşa ceva ţi-ar boţi costumul?

Dantura perfectă a lui Gaines scrîşni.

– Cum spuneam, orice are nevoie. Îmi place să servesc.

Fu nevoie de amîndoi ca să urce treptele cu Mike Fallon, care se agăţa de ei, inert.

Arăta mai rău decît cînd fusese beat, îşi spuse Kovac. Cumva, durerea îi mărise greutatea corporală; deznădejdea îi secase puterile. Ace Wyatt aduse fotoliul rulant.

– Sam, am auzit că era să-l lichidezi pe omul meu de bază, aci de faţă, glumi Wyatt, făcînd pe Domnul Voie-Bună.

– Dacă-l plăteşti la numărul de neuroni, probabil îţi datorează restul, spuse Kovac. Are unele lipsuri în sectorul raţiunii.

– Ce te face să spui asta? Doar n-a intrat într-un cîmp infracţional. N-aveam nici un motiv să mă aştept să fie cineva aici. Apropo, ce cauţi *tu* aici?

– Îmi fac inspecţia de rutină, răspunse Kovac. Caut indicii.

– Ştii doar că moartea lui Andy a fost declarată accidentală, spuse încet Wyatt, cu privirea spre Mike Fallon, care stătea în fotoliu, cu umerii căzuţi. Gaines aştepta la o oarecare distanţă, cu mîinile în faţă şi o privire de o mie de ani, în direcţia pomului de Crăciun. O privire pe care probabil şi-o formase uitîndu-se la actorii care jucau roluri de agenţi ai Serviciului Secret, în filme.

– Am auzit, spuse Kovac. Frumos din partea ta, Ace, c-ai ajutat lucrurile să meargă aşa de repede.

Ironia din tonul său îi scăpă lui Wyatt.

– Mă rog, ce rost ar fi avut să prelungesc nefericirea lui Mike? În interesul cui ar fi fost să se declare sinucidere?

– Într-ai ălora de la asigurări, băga-i-aş în mă-sa.

– Mike a dat totul pentru departament, continuă Wyatt. Picioarele. Fiul. Pot măcar să-i plătească asigurarea şi s-o facă onorabil.

– Aşa că te-ai ocupat.

– Ultima mea faptă mare, în calitate de căpitan.

Afişă o variantă obosită a faimosului său zîmbet. În lumina din hol, pielea îi arăta cam gălbuie, iar ridurile de la colţurile ochilor păreau mai adînci decît cu două seri în urmă. Fără machiaj. Ultima lui faptă mare. Se potrivea, îşi spuse Kovac, ţinînd seama că acel caz care-i lansase cariera de vedetă în departament fusese acelaşi care-l doborîse pe Mike Fallon.

– Unde-i băiatul meu? mugi Mike.

Wyatt îşi mută privirea.

Kovac se ghemui lîngă scaun.

– Nu mai e, Mikey. Mai ştii? Ţi-am spus.

Fallon îl privi lung, cu chipul moale şi ochii goi. Dar ştia. Ştia că fiul lui nu mai era, ştia că trebuia să privească adevărul în faţă, să-l accepte, să meargă mai departe. Însă, dacă s-ar mai fi putut preface doar un timp... Un bătrîn avea dreptul măcar la atîta lucru.

– Mă pot ocupa de alegerea hainelor, dacă doriţi, domnule căpitan, se oferi Gaines, pornind spre scară.

– Vrei asta, Mike? întrebă Kovac. Vrei ca un străin să aleagă hainele pe care le va purta băiatul tău în paradis?

– N-o să ajungă acolo, mormăi Fallon, prăbuşit. Şi-a luat viaţa. Ăsta-i un păcat de moarte.

– Nu ştim sigur, Mikey. Poate că a fost un accident, cum a spus legistul.

Fallon îl privi lung cîteva secunde.

– Ştiu eu. Ştiu ce era. Ştiu ce făcea.

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să tremure.

– Nu pot să-l iert, Sam, şopti el, apucîndu-l strîns de antebraţ. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, nu pot să-l iert. L-am urît. L-am urît pentru ce făcea!

– Nu vorbi aşa, Mike, spuse Wyatt. Nu vorbeşti serios.

– Lasă-l să spună ce simte nevoia, replică scurt Kovac. Ştie el ce vrea să spună.

– De ce n-a putut să facă ce-am spus eu? bîigui Fallon, vorbind singur sau cu Dumnezeu – cel care ţinea la poarta raiului un bodyguard care să împiedice să intre homosexualii, sinucigaşii şi cine nu mai avea voie acolo, după mintea îngustă a lui Mike Fallon. De ce?

Kovac atinse capul bătrînului. O binecuvîntare ca între poliţişti.

– Haide, Mikey. Hai să facem treaba.

Lăsară scaunul la baza scării. Din nou, Kovac şi Gaines îl urcară pe Mike Fallon pînă la etaj. Wyatt venea după ei. Îl aşezară pe marginea patului, cu spatele spre oglinda pe care era scrisă scuza mortuară a fiului său. Dar cu mirosul n-aveau ce face – un miros pe care orice poliţist îl cunoştea prea bine.

Mike Fallon îşi lăsă capul în piept şi începu să plîngă tăcut, pierdut în chinul de a se întreba unde anume o luase viaţa fiului său pe un drum atît de greşit. Gaines se duse la fereastră, privind afară. Wyatt stătea la picioarele patului şi se uita spre oglindă, încruntat.

Kovac intră în debara să scoată două costume de-ale lui Andy Fallon, întrebîndu-se cine avea să facă acelaşi lucru pentru el, cînd îi suna ceasul.

– Ţi-ar plăcea unul din astea, Mike? întrebă el, ieşind din debara cu un costum albastru într-o mînă şi unul gri în cealaltă.

Fallon nu răspunse. Privea spre o fotografie de pe scrin. Cea cu absolvirea lui Andy de la academie. O fracţiune de secundă de mîndrie şi bucurie, imortalizată în timp.

– Nici un om n-ar trebui să trăiască mai mult decît copiii lui, spuse el sumbru. Ar trebui să moară înainte de a-i lăsa să-i frîngă inima.

Capitolul 13

Nici un om n-ar trebui să trăiască mai mult decît copiii lui.

N-ar fi trebuit. N-a făcut-o. Poate vedea scena desfăşurîndu-se sub ochii lui, la fel de limpede ca şi cum n-ar fi trecut două decenii: noaptea încremenită; scîrţîitul pantofilor; sunetul propriei lui respiraţii. Casa pare imensă. O iluzie datorată valului de adrenalină. Uşa din spate stă întredeschisă.

În bucătărie. Tuburile de neon de deasupra bufetului bîzîie ca nişte cabluri de înaltă tensiune. Trecere în întuneric. Camere întunecate, luna strălucitoare îşi revarsă lumina prin ferestre. O tăcere care apasă timpanele ca nişte degete. Secunde ce trec cu încetinitorul.

Are mişcări atletice. (Senzaţia e vie, deşi de douăzeci de ani n-a mai simţit nimic de la mijloc în jos. Îşi aminteşte tensiunea din fiecare muşchi al trupului – ai picioarelor, ai spatelui, ai degetelor mîinii stîngi strînse pe pistol, ai inimii, contractîndu-se.)

Şi ajunge. Surpriza, la vederea unui lucru pe care nu şi-l poate aminti prea bine. Moartea într-o străfulgerare bruscă, albă-albăstrie. O explozie asurzitoare. Forţa ei îl împinge înapoi, chiar cînd trage, într-un gest reflex.

Ofiţer căzut.

Orb. Surd. Plutind. Neîncredere. Panică. Eliberare.

Sînt mort.

Mai bine-ar fi rămas aşa. Priveşte în întuneric, îşi ascultă propria respiraţie, simte cît e de fragil, de muritor, şi se întreabă pentru a milioana oară de ce n-a dat în primire atunci, în noaptea aceea. Şi-a dorit-o de-atîtea ori, dar niciodată n-a făcut nimic, n-a avut curaj. Şi în schimb, a rămas viu, cufundîndu-se în amărăciune, alcool şi medicamente. Douăzeci de ani în purgatoriu. Fără să iasă niciodată, fiindcă n-a vrut să privească demonii în faţă.

Acum are în faţă unul. Chiar şi sub efectul medicamentelor, îl vede clar şi-l recunoaşte: Demonul Adevărului. Îngerul Morţii. Îi vorbeşte calm şi încet. Îi vede gura mişcîndu-se, dar sunetul pare să se audă din propriul lui cap.

E timpul să mori, Mike. Nici un om n-ar trebui să trăiască mai mult decît copiii lui.

Îşi priveşte propriul revolver vechi din dotare, un 0,38 bondoc, cu o zgîrietură mare pe

pat, lăsată de glonțul care i-a secționat măduva spinării. Pistolul cu care se spune că și-a ucis atacatorul în noaptea aceea, ultima noapte a carierei lui. Aude un mic țipăt de teamă și bănuiește că a ieșit din propriul lui trup, deși sună îndepărtat. Mîinile încearcă să împingă roțile scaunului, ca și cum trupul ar căuta să scape de soarta pe care mintea a acceptat-o deja. Ciudat. Se întreabă dacă la fel a fost și cu Andy – creșterea fricii în timp ce șireangul i se strîngea împrejurul gîtului. Dumnezeule, ce senzații declanșează în el acea imagine! Stînjeneală, furie... Vinovăție, ură și iubire.

– L-am iubit, spune, cu glasul împleticit; saliva i se scurge pe bărbie, din colțul gurii. L-am iubit, dar l-am urît! El a făcut asta. A fost vina lui.

Cînd o spune, parcă și-ar înfige un cuțit în piept, iar și iar. Și totuși, nu se poate stăpîni s-o spună, s-o gîndească, să-l urască pe Andy, să se urască pe sine însuși. Ce fel de om își urăște propriul fiu? Strigă din nou, un vaiet sonor, chinuit, care crește și scade, crește și scade, ca o chemare de sirenă. Numai demonul îl aude. E singur pe lume, singur în noapte. Singur cu demonul lui, Îngerul Morții.

Nici un om n-ar trebui să trăiască mai mult decît copiii lui. Ar trebui să moară înainte ca ei să-i poată frînge inima. Sau înainte ca el s-o frîngă pe-a lor. L-ai omorît. L-ai urît. Tu l-ai omorît.

– Dar l-am și iubit. Nu înțelegi?

Am văzut ce i-ai făcut, cum i-ai zdrobit inima. El a făcut totul pentru tine, iar tu l-ai ucis.

– Nu, nu, protestează el, simțind gustul lacrimilor; panica şi angoasa cresc ca o tumoră la baza gîtului. N-a vrut să asculte. I-am spus... I-am spus... Bătu-l-ar Dumnezeu! suspină. Bătu-l-ar Dumnezeu de poponar!

Durerea se smulge din el într-un răcnet crud, şi-şi aruncă braţele spre demon, dînd din labe ca un animal.

L-ai omorît.

– Cum am putut face asta? strigă. Băiatul meu frumos!

Vrei să scapi, Mike? Să se sfîrşească durerea?

Să se sfîrşească durerea...

Glasul e seducător, ispititor. Ţipă din nou, aproape înecat de teama care i se urcă prin gît.

Să se sfîrşească durerea.

E păcat!

E mîntuirea ta.

Fă-o, Mike.

Sfîrşeşte.

Ţeava rece a revolverului din dotare îi sărută obrazul. Lacrimile i se rostogolesc peste oţelul rece.

Să se sfîrşească durerea.

După atîţia ani...

Fă-o.

Suspinînd, deschide gura şi închide ochii.

Fulgerul e orbitor. Explozia e asurzitoare.

Fapta s-a săvîrşit.

Fumul pluteşte în fuioare sinuoase prin aerul tăcut. Timpul trece. Un moment. Două. Respect pentru morţi. Apoi încă un fulger, şi bîzîitul unui servomotor.

Îngerul Morții pune fotografia într-un buzunar, se întoarce și pleacă.

Capitolul 14

Se trezi dintr-un somn agitat, plin de vise, și îl văzu. stătea lîngă pat, conturat de lumina tulbure care intra pe ușa băii, în spatele lui: o siluetă enormă, fără față, cu umerii ca niște povîrnișuri de munte. Panica îi explodă în piept ca o bombă. Schijele i se înfipseră în gît, făcînd-o să gîfîie sufocată. Îi sfîșiară stomacul ca niște șrapnele. Șocul îi produse spasme prin mușchii brațelor și ai picioarelor.

Fugi!

Umbra ridică ambele mîini și lăsă ceva să cadă, în timp ce ea începea să se ridice de pe saltea. Îl văzu căzînd cu încetinitorul: trupul gros, răsucindu-se, al unui șarpe. Distingea foarte clar culorile: abdomenul albicios, modelele cafenii și negre de pe spate.

Dînd din brațe, se aruncă în sus, înainte. O fracțiune de secundă, buimăceala îi clătină creierul încoace și-ncolo. Se făcu întuneric beznă. Nu mai putea să vadă. Nu mai simțea. Picioarele păreau să-i fi dispărut de sub trup, deși alerga din răsputeri.

Ceva o lovi în brațul și ochiul drept. Impactul fu ca al unui baros gata să-i sfărîme craniul. Capul îi zvîcni înapoi și avu impresia că țipase. Apoi orice mișcare încetă și-și dădu seama că obiecul care o lovise era podeaua.

O, Doamne, mi-am rupt gîtul.

E tot în cameră. Nu pot să mă mişc. Simţea cum o părăsea cunoştinţa, parcă alunecîndu-i printre degete. Se agăţă de ea din răsputeri, forţîndu-şi creierul să funcţioneze mai departe.

Dacă putea să-şi mişte picioarele... Da.

Dacă putea să-şi mişte braţele... Da.

Îşi strînse braţele lîngă trup şi împinse încet în podea. Se simţea grea ca o bilă de bowling, cu gîtul fragil ca o scobitoare. Rămase în genunchi, ţinîndu-şi faţa în mîini, în timp ce durerea palpita prin ea ca un puls. Conştiinţa îi clipea intermitent în minte. Strălucire de neon, apoi întuneric. Strălucire, apoi întuneric.

N-a fost real.

Nu s-a întîmplat. Nu fusese un vis, însă, nu cu adevărat. Mai degrabă o halucinaţie. Fusese trează, dar nu şi conştientă. Terorile nopţii, cum le numeau experţii. Experienţa o făcuse şi pe ea expertă. Ani şi ani de experienţă.

Acum urma valul familiar de disperare. Ar fi vrut să plîngă, dar nu putea. Începuse deja s-o cuprindă amorţeala protectoare. Nu se bucura de ea, o accepta doar cu resemnare – şi, încet, nesigur, se ridică. Continuînd să-şi ţină o mînă la cap, aprinse lampa de pe scrin. În cameră nu era nimeni. Lumina se reflecta caldă din tapetul cu dungi de nuanţe crem.

Patul era gol, fără obişnuita grămadă de perne lîngă tăblia tapiţată, cu margine arcuită. Aruncase pernele pe jos, într-o parte şi alta a patului, şi-şi răsturnase paharul cu apă de pe noptieră. Pe covoriu ivoriu se vedea o pată închisă. Deşteptătorul zăcea pe podea, lîngă pa-

harul gol: 4:39 a.m. Cu mişcări atente, ca să nu-şi întețească durerea, se duse la pat şi dădu cuvertura la o parte. Nu văzu nici un şarpe. În partea logică a creierului, ştia că nici nu existase, dar scrută totuşi podeaua cu privirea.

Aproape că se aştepta să vadă forma suplă şi închisă dispărînd pe sub uşa debaralei. Începu să-şi egalizeze inspirațiile şi expirațiile, un exercițiu aproape la fel de familiar ca respirația însăşi. Capul îi bubuia. Durerea o străpungea ca un cuțit în ceafă. Îi era rău de la stomac. Treptat, deveni conştientă de o senzație cleioasă în mîna cu care se ținea de cap şi ştiu că sosise momentul să aprecieze vătămările.

Amanda Savard se privi în oglinda din baie, observînd ca prin ceață împrejurimile reflectate pe lîngă imaginea ei. O ambianță discretă, elegantă, feminină: spațiul pe care şi-l crease ca să aibă un sentiment de securitate şi apartenență. Aceleaşi cuvinte descriau în general imaginea pe care o prezenta lumii, dar acum arăta de parcă ar fi luptat cinci runde în ringul de box.

Zona din jurul ochiului drept era umflată, cu pielea înroşită de la fricțiunea dură cu covorul. Culoarea contrasta viu cu paloarea feței. Îşi apăsă uşor rănile cu două degete, căutînd fracturi, în timp ce durerea o făcea să respire şuierător, printre dinți. Cum avea să explice asta? Cum s-o ascundă? Cine s-o creadă?

Scoase un prosop din dulapul de rufe, îl umezi sub robinet şi-şi atinse contuziile, strîngînd din dinți cînd îi veni să se ferească. Luă trei pastile de Tylenol, apoi se întoarse în dor-

mitor. Cu stîngăcie, îşi scoase cămaşa de noapte leoarcă de năduşeală şi luă pe ea un tricou gros şi larg şi o pereche de streci. În casă domnea liniştea. Panoul sistemului de securitate, instalat pe perete, lîngă uşa dormitorului, arăta că totul era normal. Înainte de a se culca, îşi parcursese ritualul de seară, verificînd încuietorile.

Totuşi, senzaţia de pericol stăruia. Ştia din experienţă că singura soluţie era de a umbla prin casă, spre a se convinge că nu exista nici un intrus. Îşi scoase pistolul din sertarul noptierei şi ieşi în hol, cu mişcări ca ale unei femei de nouăzeci de ani. Cameră cu cameră, aprinse fiecare lumină, verifică fiecare încăpere, fiecare fereastră, fiecare încuietoare.

Toate luminile rămaseră aprinse. Lumina era bună. Lumina alunga fantomele înapoi în întuneric. Acele fantome care o bîntuiau de atîta timp, încît era de mirare că încă mai puteau s-o sperie. Îi erau la fel de familiare ca rudele, şi le ura la fel de profund.

În birou, Kenny Loggins începu să cîntă din boxele stereo la o apăsare de buton. Un cîntec lent, blînd, despre vacanţe şi amintiri de-acasă.

Stările pe care i le evoca erau de goliciune, singurătate, tristeţe – dar îl lăsă totuşi să cînte.

Îi plăcea camera aceea mică din spatele casei. Era un spaţiu comod şi sigur, cu vedere în curtea din dos, care era foarte privată şi plină de platforme mici pentru hrănitul păsărilor.

Locuia în Plymouth, o suburbie care se îndoia şi şerpuia printre bălţile şi crîngurile de lîngă Medicine Lake.

Adeseori se vedeau cerbi adulmecînd mîncarea păsărilor, deşi în seara aceea nici unul dintre ei nu sfida lumina de serviciu. Fotografiile cu cerbi pe care le făcuse erau puse în rame mici, în biroul ei. Într-o ramă se vedea şi o fantomă – propria ei faţă reflectată în sticlă, peste animal, privind-o.

Trase jaluzelele, prea nervoasă ca să se lase expusă privirilor de-afară. Simţea nevoia să stea închisă. Dormitorul era sanctuarul ei, cînd voia să mai scape de muncă. Biroul îi era sanctuar cînd trebuia să scape de umbrele propriei sale vieţi.

În noaptea aceea, nici o şansă să scape de ceva. Biroul era în ordine, cu rafturile şi nişele de deasupra bine organizate. Toate facturile şi hîrtiile puse la locurile lor, agrafele într-un vas magnetic, pixurile într-un cilindru din lemn de cireş. Nu exista nici o fotografie, şi doar cîteva amintiri, inclusiv o insignă ţinută în colţul din dreapta sus al etajerei.

Mementoul ei constant despre motivul pentru care se făcuse poliţistă. Rareori o privea, dar acum o luă şi o ţinu în mînă, stînd mult timp cu ochii la ea, în timp ce acidul îi ardea stomacul. Pe birou stătea un număr din *„Minneapolis Star Tribune"*, deschis la paginile peste care majoritatea cititorilor săreau, nerăbdători să citească ştirile sportive. Articolul care o interesa era lung doar de-un deget, înghesuit undeva spre partea de jos a paginii: MOARTE DECLARATĂ ACCIDENTALĂ. Nu exista nici măcar o fotografie.

Ce păcat, îşi spuse ea. Fusese atît de chi-

peş. Dar, pentru cea mai mare parte a zonei metropolitane, n-avea să mai însemne de-acum încolo decît cîteva rînduri de litere, citite în treacăt şi uitate. O ştire veche.

– N-am să te uit, Andy, şopti ea.

Cum aş putea? Eu te-am omorît.

Strîngea insigna atît de tare, încît marginile i se înfigeau în degete.

Oraşul Minneapolis era încă învăluit în beznă, cînd Amanda Savard ajunse la primărie. Majoritatea luminilor din ferestrele birourilor de la stradă fuseseră lăsate aprinse peste noapte. La ora aceea nu venea nimeni, astfel încît era un moment ideal ca să se sechestreze în biroul ei fără a fi văzută. Cu cît putea evita mai mult acest lucru, cu atît mai bine. Deşi după-amiază, la înmormîntare, n-avea cum să se ferească. Cel puţin, putea să-şi pună ochelari negri. Chiar şi acum, cînd nu prea risca să întîlnească un suflet de om, purta ochelarii de soare cu rame destul de mari ca să acopere rănile. Îşi înfăşurase capul într-o eşarfă lată de catifea neagră, petrecută împrejurul gîtului şi drapată dramatic pe umeri. Nu urmărise să obţină un efect dramatic, ci să se ascundă.

Paşii îi răsunau prin holul pustiu, cu tocurile făcănind pe pardoseala veche. Distanţa pînă la camera 126 părea să se prelungească la nesfîrşit în faţa ei. În mănuşi, mîinile îi transpirau. Strîngea prea tare cheile. Adrenalina provocată de vis nu se consumase complet, resturile ei făcînd-o să se simtă nervoasă şi epuizată. Din cînd în cînd, ameţeala îi făcea capul să se în-

vîrtească. Îşi simţea piciorele slăbite şi inima bătîndu-i cu putere. Nu putea întoarce capul la dreapta şi avea greţuri.

Vîrî cheia în broască şi se opri brusc, cu părul zbîrlindu- i-se la ceafă. Dar holul era gol – atîta cît putea să vadă din el. Trecu prin antecamera Afacerilor Interne fără a se deranja să aprindă lumina şi se duse direct în biroul ei, unde-şi lăsase lampa de pe birou arzînd.

În siguranţă. Pentru vreo oră, două. Îi agăţă eşarfa şi mantoul pe cuierul de lîngă uşă şi se duse la birou. Îşi scoase ochelarii de soare ca să-şi examineze faţa în oglinjoara pudrierei. De parcă s-ar fi putut întîmpla o minune, pe drum.

Juliturile din jurul ochiului drept erau roşii, lucind de gel antibiotic. Nici o speranţă de a şi le acoperi cu fond de ten, sau cu un pansament. Pielea era umflată şi învineţită.

– Grozav monoclu.

Glasul o făcu să tresară violent. Vru să se întoarcă cu spatele, dar îşi dădu seama că era prea tîrziu. O cuprinseră jena şi ruşinea, urmate imediat de furie. Îşi înhăţă ochelarii de soare şi şi-i puse din nou.

Kovac stătea lîngă uşă, arătînd ca un personaj dintr-un roman de Raymond Chandler: mantou lung cu gulerul ridicat, mîinile în buzunare, o pălărie veche trasă pe frunte.

– Cred că pumnii-n mutră fac parte din riscurile meseriei, la I.A.

– Dacă vrei să mă vezi, sergent, programează-te, replică Amanda pe cel mai îngheţat ton de care era în stare.

– V-am văzut deja.

Ceva din tonul lui o făcea să se simtă vulnerabilă. Ca şi cum ar fi văzut şi altceva, nu numai urmele fizice ale celor întîmplate, ceva mai profund, mai important.

– V-aţi dus la doctor? întrebă el, apropiindu-se.

Îşi scoase pălăria şi o puse pe birou, apoi îşi trecu o mînă peste părul scurt. Ochii i se îngustară, aţintiţi asupra vînătăilor.

– Urît mai arată.

– N-am nimic, răspunse ea, mulţumită că între ei se afla biroul. Se duse în capătul opus al acestuia, sub pretextul de a- şi pune pudriera la loc, şi-şi vîrî poşeta într-un sertar. O cuprinse ameţeala, făcînd-o să se sprijine cu o mînă de tăblia biroului.

– Şi ar trebui să văd cum arată cel care v-a făcut-o, hmm? comentă Kovac.

– Nu mi-a făcut-o nimeni. Am căzut.

– De unde? De la etajul doi?

– Nu te priveşte.

– Ba da, dacă v-a lovit cineva.

Vorba aia, era plătit să protejeze şi să servească. Nimic personal.

Amanda n-ar fi trebuit să dorească asta.

– Ţi-am mai spus, am căzut.

N-o credea. I se citea pe chip. Era poliţist – un poliţist bun.

Avusese grijă să afle. Sam Kovac avea la bază ani de experienţă în asculta nuanţele minciunilor. Şi, deşi nu mintea efectiv, nici nu spunea tot adevărul.

Văzu privirea lui Kovac coborînd spre mîna stîngă, în căutarea unei verighete.

Se întreba dacă avea un soț violent. Nu purta decît un singur inel, la mîna dreaptă. Un smarald moștenit de femeile din familia mamei ei, de peste o sută de ani.

– Crede-mă, sergent, sînt ultima femeie care ar lăsa un bărbat să scape, după așa ceva.

Se gîndi să mai adauge ceva, trase aer în piept, apoi se răzgîndi.

– N-ai venit aici ca să discutăm despre starea mea de sănătate.

– Aseară, l-am văzut pe Cal Springer, spuse Kovac. Puteți fi mîndră să aflați că încă-l mai trec năduşelile pentru ancheta dumneavoastră.

– Nu mă interesează Cal Springer. Ți-am spus, cazul Curtis e închis. Investigația a fost plină de greşeli, dar nici una dintre alegațiile de corupție n-a dat rod. Cel puțin, nimic care să reziste în instanță.

– Marea calitate a lui Cal este incompetența, dar e prea căcăcios ca să se lase corupt. Cum e cu Odgen? Am auzit c-a lăsat ceasul lui Curtis în casa lui Verma.

– Poți s-o dovedeşti?

– Nu. Andy Fallon ar fi putut? Odgen era la fața locului, marți, cînd eu şi colega mea am ajuns acasă la Fallon.

– Nu, n-ar fi putut-o dovedi. Am închis cazul, spuse ea, străduindu-se să-şi păstreze concentrarea în timpul unui nou acces de amețeală; durerea o lovea ritmic, ca un ciocan. Începuse să primească alte însărcinări.

Nu de voie. La ordin. Ordinul ei.

– Odgen ştia?

– Da. Ce căuta acolo... la Andy?

– Admira peisajul.

– Sinistru.

– Şi prostesc, dar cred că oricum nu era cel mai sclipitor bec din candelabru.

– L-ai întrebat ce făcea la locul faptei?

– Nu mai am dreptul să iau la întrebări pe nimeni, doamnă locotenent, îi reaminti Kovac. Cazul e închis. Un accident tragic. Mai ştiţi?

– Cam greu să uit.

– Am presupus că Odgen şi partenerul lui răspunseseră la apelul radio. N-aveam nici un motiv să cred că se afla acolo din alte pricini. O întrebare aiurită – avea ceva de împărţit cu Fallon? Îl ameninţase?

– Din cîte ştiu eu, nu. Doar animozităţile obişnuite, aş spune.

– Cu toţi sînteţi obişnuiţi ca oamenii să vă urască.

– Şi dumneata la fel, sergent.

– Nu şi să fiu urît de ai mei.

Amanda Savard trecu peste aceste cuvinte.

– Resentimentele fac parte din teritoriu. Oamenilor care fac fapte rele nu le place să suporte consecinţele. Poliţiştii corupţi sînt mai răi decît infractorii, din toate punctele de vedere. Trăiesc cu iluzia că se pot ascunde după insignă. Şi cînd reiese că nu pot...

Cu un oftat prelung, măsurat, adăugă:

– Pot să verific dosarul.

Simţea că era înfierbîntată şi transpirată. Avea nevoie să se aşeze, dar nu voia să-şi dezvăluie slăbiciunea în faţa lui, nici să-l facă

să creadă că avea să scoată dosarul din computer, în timp ce el aştepta.

– Nu mă aştept să descopăr nimic. Oricum, ştim amîndoi în adîncul inimii că – în pofida concluziei legistului – probabil Andy s-a sinucis.

– Nu mă las influenţat de adîncul inimii, doamnă locotenent. Am mai multă încredere în adîncurile viscerelor.

– Ai înţeles ce voiam să spun. N-a fost asasinat.

– Ştiu doar că e mort, insistă Kovac cu încăpăţînare. Şi că n-ar trebui să fie.

– Lumea e plină de tragedii, sergent Kovac, replică ea, respirînd puţin cam prea repede. Asta-i partea din ele cu care avem de-a face pe săptămîna în curs. Poate ar avea mai mult sens pentru noi dacă ar fi o crimă, dar n-a fost. Înseamnă că ne ocupăm de ea şi mergem mai departe.

– Asta faceţi dumneavoastră? întrebă Kovac, trecînd lîngă capătul biroului. Vă ocupaţi de caz şi mergeţi mai departe?

Savard avu senzaţia că nu mai vorbea de Andy Fallon. Părea să se uite la urmele de pe faţa ei – atîta cît se vedeau, prin jurul ochelarilor de soare. Dădu să facă un pas înapoi, dar nu mai simţea podeaua sub picioare. O învălui întunecimea, iar ameţeala o clătină ca un val.

Kovac se mişcă repede, prinzînd-o de braţe. Amanda Savard îşi rezemă mîinile de pieptul lui.

– Trebuie să consultaţi un medic, insistă el.

– Nu, am să-mi revin. Am nevoie doar să stau jos puţin.

Îl împinse, dornică să se elibereze. Kovac nu-i dădu drumul. O întoarse în loc şi, cînd genunchii ei se înmuiară, ajunse cu fundul pe scaun. Kovac îi scoase ochelarii de soare şi o privi în ochi.

– În cîte exemplare mă vedeţi?

– Unul mi-e de-ajuns.

– Urăriţi-mi degetul, ordonă el, mişcîndu-l într-o parte şi-n cealaltă, apoi în sus şi-n jos.

Expresia îi era sumbră. Avea ochi de un căprui fumuriu, cu o undă de albastru în adîncurile irişilor. Mai interesanţi de-aproape decît de la distanţă, îşi spuse ea absentă.

– Iisuse, murmură el, privindu-i zona din jurul ochiului drept; ridică o mînă şi-i cuprinse blînd obrazul, apăsînd oasele. Cicatricele astea spun zece dolari.

– N-o să fie prima oară, răspunse ea încet.

Mîna lui rămase nemişcată. Privirea i-o găsi pe a ei, iscoditoare. Amanda întoarse capul.

– Trebuie să consultaţi pe cineva, spuse el iar, rezemîndu-se de birou. S-ar putea să aveţi o comoţie. Vorbesc din experienţă.

Arătă o copcie fluture care-i ţinea închisă o tăietură de deasupra ochiului stîng. Pielea din jur era vînătă, cu o tentă gălbuie.

– Ai suferit o comoţie? întrebă Savard Aşa s-ar putea explica unele lucruri.

– Nnţ. Am capul ca granitul. S-ar putea să avem ceva în comun, la urma urmei, remarcă el, ca şi cum s-ar fi gîndit un timp la asta.

– Cred că ai o treabă de făcut, sergent, replică Savard, trăgîndu-şi scaunul spre birou, cu speranţa că mişcarea n-avea s-o ameţească

atît de tare încît să-i provoace voma. Kovac nu se clinti. Nu-i plăcea deloc că stătea atît de aproape. Ar fi putut să ridice mîna şi să-i atingă părul, să-i atingă iar faţa, aşa cum făcuse cu un moment în urmă.

Nu-i convenea că stătea după birou. Acela era spaţiul ei. Îi penetrase o barieră, şi bănuia că ştia.

– Nu vreţi să vorbiţi despre Andy Fallon, spuse el încet. De ce, doamnă locotenent?

Amanda închise ochii frustrată, apoi îi deschise iar.

– Fiindcă a murit, şi mă consider răspunzătoare.

– Credeţi că ar fi trebuit să vă aşteptaţi. Uneori, nu se poate. Uneori, ne aşteptăm la un lucru, iar viaţa ne arde una de unde nici cu gîndul nu gîndim.

Mimă încet un croşeu de stînga, oprindu-şi pumnul chiar lîngă ochiul ei lovit. Savard îl privi lung.

– Cred că ai o crimă reală de investigat, spuse ea, întinzînd mîna spre telefon. Îţi propun să te ocupi de ea.

O privi cum forma numărul de telefon pentru mesajele înregistrate. Nu părea mulţumit – dar, în fond, niciodată nu-l văzuse mulţumit. Poate că nici nu era vreodată.

Încă un lucru pe care-l avem în comun, sergent, spuse în sinea ei.

Fără tragere de inimă, Kovac ieşi de după birou şi-şi luă pălăria.

– Nu întotdeauna e inteligent să ai curaj, Amanda, spuse el încet.

– Poți să-mi spui Locotenent Savard.

Un colț al gurii lui se arcui.

– Mda, știu. Voiam doar să aud cum sună.

Făcu o pauză.

– Duminică seară, cînd l-ai văzut pe Andy Fallon, ai băut un pahar de vin?

– Nu beau alcool. Am băut doar o cafea.

– Hmm... Știai că Andy și-a schimat așternutul și și-a spălat rufele înainte de a se sinucide? Ciudat, nu?

Savard nu spuse nimic.

– Ne vedem la înmormîntare, adăugă Kovac și ieși.

Îl privi cum pleca, în timp ce asculta mesajele telefonice fără să le audă.

Capitolul 15

De patruzeci de ani, agenților în uniformă le plăcea să ia micul dejun într-un local numit Cheap Charlie's, care se afla în ținutul nimănui de la nord-est de Metrodome.

Dărăpănată, cu un exterior murdar, din anii cincizeci, clădirea scuipase în față progresul, recesiunea, modernizarea și orice altceva ar fi putut s-o schimbe în anii de cînd exista.

Cheap Charlie's nu avea nevoie de schimbări. Clienții erau polițiști. Deceniile puteau să vină și să treacă, dar polițiștii nu se schimbau niciodată. Tradiția era totul.

Probabil că și Mike Fallon mîncase acolo în tinerețe, își spuse Liska, privind localul prin

punga albastră cu rol de geam. Avusese noroc să găsească un loc de parcare chiar în față, cînd o mașină de patrulare tocmai pleca.

Și ea mîncase acolo cînd era începătoare. Probabil toți fuseseră serviți de aceeași ospătăriță, o femeie numită Cheeks. În zilele ei de glorie dinaintea fotografiei moderne, Cheeks arătase ca un cimpanzeu cu gura plină de alune.

Numai obraji și fără bărbie, cu un nas ca un nasture. Între timp, gravitația își jucase rolul, dar rămăsese Cheeks.

În dimineața aceea, lucra la tejghea, ca o păpușă scofîlcită cu ochii mici ca două fante și o coloană strîmbă de păr vopsit negru, turnînd cafelele și fumînd o țigară.

Nici un polițist prezent nu i-ar fi atras atenția, deși localul era o mare de uniforme și mustăți. Acolo luau micul dejun și mulți detectivi. Uneori, și Kovac. Pentru tradiție.

Liska se duse la bar și ocupă un taburet liber lîngă Elwood Knutson, scrutînd salonul cu privirea.

– Elwood, te credeam prea distins ca să mănînci aici.

– Sînt, răspunse el, privindu-și farfuria mînjită de resturile ouălor cu șuncă. Dar m-am hotărît să încerc dieta Protein Power, și n-am găsit nici un local mai potrivit pentru micul dejun de rigoare. Tu ce scuză ai?

– De mult n-am mai avut niște arsuri zdravene la stomac.

– N-ai să fii dezamăgită.

– Bingo, murmură Liska pentru sine, cînd îl

zări pe Odgen. Agentul se înghesuise într-un separeu din fund şi avea o expresie care sugera că era constipat de multă vreme. Din cauza unghiului de unde privea, Liska nu-i putea distinge partenerul pe care Odgen îl privea încruntat

Elwood nu se întoarse, studiind-o în schimb pe Liska.

– Ceva ce-ar trebui să ştiu?

– Ceva ce s-ar putea să ştii. Îţi mai aminteşti cînd a fost omorît agentul Curtis?

– Da. În cadrul unei serii de crime gay. Un tip pe cale să devină ucigaş în serie.

– Aşa se presupune. Ce ştii despre homofobia din departament?

Elwood muşcă gînditor din capătul unei felii de şuncă. Purta o pălărie mari pleoştită, cu borul lăsat în faţă.

– Ştiu că găsesc deplorabilă hărţuirea şi discriminarea pe baza preferinţelor sexuale, spuse el. Ce drept avem noi să alegem în numele altora? Dragostea e rară.

– Admirabil. Mulţumesc. Am să-ţi trimit adresa la A.C.L.U., remarcă sec Liska. Nu despre tine vorbeam, Elwood.

– Atunci, despre cine?

Liska privi în jur discret să vadă dacă nu trăgea cineva cu urechea, sperînd ca măcar câţiva s-o facă.

– Despre agenţii în uniforme. Cum e viaţa în tranşee? Lăsînd la o parte politica de public relations a departamentului poliţiei, care-i atitudinea predominantă? Am auzit că şi Curtis se plînsese la I.A. de hărţuire. Ce se întîmplase?

Mai primesc neanderthalieni în club? Credeam că asta s-a terminat de cînd cu Rodney King şi revoltele din L.A.

– Din păcate, slujba îi atrage, comentă Elwood. Insigna. E ca o monedă strălucitoare pentru o maimuţă.

Agentul din cealaltă parte a lui Liska se aplecă pe lîngă ea, uitînd-se urît la Elwood.

– O fi fost urangutan într-o viaţă anterioară, şopti Liska; luă o sorbitură din cafeaua pe care i-o adusese Cheeks şi imediat îşi aminti că era timpul să schimbe uleiul la Saturn. Oricum, ştiu că anchetarea cazului Curtis a fost un futai la grămadă în toată regula.

– Era a lui Springer. Toată concepţia lui a fost un futai la grămadă.

– Aşa e, dar din cîte-am auzit eu, în investigaţia aia un agent a fost cel care-a încurcat ţele. Un bou mare şi prost, pe nume Odgen. Îl cunoşti?

– Mă tem că nu frecventăm aceleaşi cercuri sociale.

– Eu în locul tău m-aş teme şi mai tare, răspunse Liska, dîndu-se jos de pe taburet.

Porni spre fundul cîrciumii, răspunzînd la saluturi fără să se uite, cu privirea spre Odgen. Acesta încă n-o observase, iar conversaţia cu omul pe care Liska nu-l vedea devenea tot mai agitată.

Nu distingea cuvintele, dar furia lui Odgen era vizibilă. Îşi dorea să-l fi putut lua de la spate, punîndu-i mîinile la ochi, dar localul era prea îngust.

În sfîrşit, Odgen o văzu şi se îndreptă brusc

cît pe ce să-şi răstoarne paharul cu suc de portocale.

– Aş lua prune în locul tău, spuse ea. Am auzit că sterizii ăştia pot opri un om, ca betonul.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică Odgen. Nu bag steroizi în mine.

Replica lui Liska se opri în gît, cînd îl văzu pe comeseanul lui Odgen. Cal Springer. Şi n-ar fi arătat mai vinovat nici dacă-l prindea cineva cu-o boarfă.

– Salut, Cal. Văd că frecventezi o companie foarte interesantă. Aşa reuşeşti să te reabilitezi în ochii ălora de la I.A.? Învîrtindu-te cu tipul despre care ei cred că ţi-a rasolit cazul? Poate şi-au format o impresie greşită despre tine. Poate chiar eşti atît de prost pe cît pari.

– De ce nu-ţi vezi tu de ale tale, Liska?

– Atunci, n-aş fi un detectiv prea grozav, nu? replică ea. Ascultă, Cal, nu după tine am venit. Spun doar că dă nasol, atîta tot. Ar trebui să te gîndeşti la lucrurile astea, dacă vrei să devii un animal politic.

Springer se întoarse spre fereastră. Afară nu se vedea nimic. Geamul era mat de fum, aburi şi grăsime.

– Unde ţi-e partenerul, Cal? întrebă Liska în continuare. Am de vorbit cu el.

– În vacanţă. Două săptămîni în Hawaii.

– Norocul lui.

Springer arăta de parcă ar fi preferat să petreacă două săptămîni în iad, decît să poarte acea conversaţie.

Întorcîndu-se spre Odgen, Liska îl întrebă scurt:

– Cum ați ajuns, tu și partenerul tău, la locul morții lui Fallon?

Odgen își scărpină chelia. Avea pielea capului albicioasă ca o burtă de pește, pe sub firele de păr rar.

– Am prins apelul la radio.

– Și întîmplător erai în cartier.

– Exact.

– Norocu' prostului. Nici nu mă mir, pentru unul ca tine.

Ochișorii lui Odgen arătau ca două stafide înfipte în aluat. Își trase pe spate umerii mătăhăloși.

– Nu-mi place atitudinea ta, Liska.

Liska rîse.

– *Ție* nu-ți place atitudinea *mea?* Ia ghici, Ox spuse ea, aplecîndu-i-se în față. Ești cu cîteva crăci mai jos decît mine în pomul evoluției. Pot să-mi cac atitudinea drept la tine-n cap, dacă am chef, și nimeni n-o să te-asculte dacă te plîngi. Pe cînd, dacă *mie* nu-mi place atitudinea *ta* – cum nici nu-mi place – asta, *da,* problemă. Ce căutai acolo?

– Ți-am spus, am prins apelul.

– Burgess a răspuns primul. Tot el a ajuns primul și la fața locului.

– Ne-am gîndit că poate avea nevoie de ajutor.

– Cu un mort.

– Era singur. Trebuia să securizeze locul.

– Așa că tu și Rubel v-ați dus și ați tropăit peste tot. Și a fost doar o coincidență fericită că victima a reieșit ca fiind anchetatorul de la I.A. care te investiga pentru rasolul din cazul Curtis.

– Exact.

Liska clătină din cap cu uimire.

– Ce făceai, spărgeai bolovani cu capul cînd se-mpărțeau creierii? Ce-o fi avut în minte? Iar îi vrei pe ăia de la I.A. în cîrcă?

Odgen se uită în jur, încruntîndu-se la oricine i se părea că asculta.

– Am răspuns la un apel. Cum era să știm că mortul era Fallon?

– Dar și cînd ați aflat, tot ați rămas. V-ați lăsat amprentele prin toată casa...

– Ei, și? S-a omorît singur. Doar nu i-o fi făcut-o altcineva.

– N-ai de unde să știi asta. Nici acum nu se știe. Și *niciodată* nu decizi tu, atîta vreme cît porți uniformă.

– Legistul s-a pronunțat. N-a fost crimă.

– Nici sport cu public n-a fost, da' nu puteai rezista, așa-i? Ai făcut și vreo două poze Polaroid, să le-arăți celorlalți homofobi în vestiar?

Odgen ieși din separeu și se ridică. Liska încercă să-l înfrunte, dar fu nevoită să facă un pas înapoi, altfel ar fi împins-o. O venă mare i se umflase în zigzag pe frunte, ca un fulger. Ochii-i erau reci și uscați ca două butoane.

Fiorul de teamă care o străbătu era instintiv, ceea ce o speria. Frica nu-i ținea companie prea des.

– Nu-ți dau ție socoteală de ce fac, Liska, spuse el încet, încordat.

Liska îi susținu privirea, știind că provoca un taur cu un băț. N-o fi fost cea mai inteligentă tactică, dar o alesese și nu-i mai rămînea decît să meargă pînă la capăt.

– Mai fute-mi un singur cîmp infracțional, și n-ai să mai dai socoteală în fața nimănui, Odgen. N-o să mai porți insignă.

Vena pulsă ca într-un film horror, iar din gulerul prea strîmt roșeața i se ridică în obraji.

– Auzi, B.O., hai să mergem.

Liska știa că trebuia să fie Rubel, partenerul lui Odgen, care venea spre ei din partea din față a localului. Totuși, nu se întoarse. În nici nu caz nu i-ar fi întors spatele lui Odgen. Furia lui creștea cu fiecare respirație scurtă, gîfîită. Se vedea, se simțea.

Prin mintea lui Liska trecură fotografiile de la locul crimei lui Curtis. Furie turbată. Omor bestial. O țeastă omenească sfărîmată ca un pepene.

Cei din jur începuseră să-i privească. Ridicîndu-se din separeu, Cal Springer porni grăbit spre ușă, mai-mai să se ciocnească de Rubel.

– B.O., hai odată! ordonă Rubel. Să mergem.

În sfîrșit, Odgen îl privi, iar tensiunea cedă ca o crenguță ruptă. Liska simți aerul revărsîndu-i-se din plămîni.

Rubel o măsură din privire, prin ochelarii cu lentile oglindă.

Categoric, arăta cel mai acătării dintre cei doi. Păr negru, fălci pătrate, clădit ca David de Michelangelo pe steroizi. El era creierul perechii, bănui ea, în timp ce Rubel își ducea partenerul spre ușă. Îl scăpa pe Odgen de belea, cam la fel cum făcuse în ziua aceea, la Fallon.

Liska îi urmă pe trotuar. Mergeau spre parcarea din colțul de vizavi.

– Auzi, Rubel! strigă ea.

Agentul se întoarse, privind-o.

– Şi cu tine am de vorbit. Între patru ochii. Să vii la C.I.D., cînd ieşi din schimb.

Rubel nu răspunse. Expresia nu i se schimbă. Plecă împreună cu Odgen, ocupînd tot trotuarul cu umerii lor laţi.

Dacă moartea lui Andy Fallon n-ar fi fost declarată accident sau sinucidere, Odgen ar fi fost aproape de capul listei suspecţilor. Din prostie venise la locul faptei? Poate că nu. Răspunzînd la apel, îşi formase un motiv legitim de a-şi lăsa amprentele prin toată casa lui Andy Fallon.

Cum sileşti un om să se spînzure?

O străbătu un fior, şi ştiu că nu avea nimic de-a face cu frigul de-afară, ci mai degrabă cu faptul că se uita la un alt poliţist şi încerca să vadă ce avea de ascuns.

Clopoţelul uşii de la Cheap Charlie's sună, cînd aceasta se deschise în spatele ei.

– Zi că-s un maniac al detaliilor, spuse Elwood, dar aveam impresia că nu mai investigăm cazurile închise.

Liska îi privi pe cei doi agenţi cum se urcau în maşină. Conducea Rubel. Odgen stătea în dreapta. Cînd se aşeză, maşina se lăsă pe arcuri.

– Pentru cine lucrăm, Elwood?

– Tehnic, sau figurativ?

– Pentru cine lucrăm, Elwood?

Kovac îi crescuse pe toţi cu principiul ăsta.

– Pentru victimă.

– Superiorul meu nu m-a anunţat oficial să-mi

încetez activitatea, spuse Liska, fără nici o urmă din umorul ei obişnuit.

Elwood oftă adînc.

– Tinks, pentru cineva atît de hotărît să meargă înainte, îţi petreci enorm demult timp punîndu-ţi fundul la bătaie.

– Mda, răspunse ea, scoţîndu-şi din buzunar cheile maşinii.

Capitolul 16

Lumea e plină de tragedii, sergent Kovac.

Vocea lui Savard îi răsuna în minte pe cînd mergea spre casa lui Mike Fallon. Mintea îi juca farsa de a-i face vocea să sune şoptit, sexy. Făcea ca jocul de lumini şi umbre de pe faţa ei să fie dramatic, iar expresia ochilor, plină de mister.

Partea aceasta era destul de adevărată. Amanda Savard era o enigmă, iar Kovac găsise întotdeauna enigmele prea tentante.

De obicei, se pricepea destul de bine să le dezlege, dar ştia instinctiv că aceasta avea să fie mai dificilă decît majoritatea, iar şansele de a cîştiga ceva de pe urma ei nu erau prea mari. Savard nu s-ar fi bucurat că încerca, mai mult ca sigur.

Poţi să-mi spui Locotenent Savard.

– Amanda, spuse el sfidător.

Nu i-ar fi plăcut să ştie că-i rostea numele cînd era singur, cum nu-i plăcuse nici s-o facă în prezenţa ei. Nu-l putea trata autoritar dacă

nu era de față să-l audă, iar pentru ea cel mai important lucru era controlul. Kovac se întreba de ce – oare ce evenimente o făcuseră să devină femeia care era.

– Care e tragedia ta, Amanda?

Nu purta verighetă. În biroul ei nu existau fotografii ale vreunui bărbat. Nu părea genul care să umble prin baruri după tipul care-i învinețise ochiul.

Kovac nu credea povestea cu căzătura. Poziția vînătăii era prea vizibilă. Cine cădea drept pe mutră, fără să amortizeze şocul cu mîinile? Iar pe mîini nu avusese nici o urmă.

Ideea că cineva ar fi lovit o femeie îl înfuria. Ideea că acea femeie anume îngăduise să se întîmple îl nedumerea.

Lăsă întrebrile deoparte în timp ce intra pe aleea lui Mike Fallon. În fața casei nu se vedea nici o maşină. Nimeni nu-i răspunse la sonerie.

Kovac îşi scoase telefonul celular şi formă numărul lui Mike. Nici un răspuns. Părea foarte posibil ca Mike să doarmă sau să fie sub efectul tranchilizantelor ori al alcoolului, iar lui Kovac îi convenea. De fapt, nu dorea decît să aibă cîteva minute la dispoziție, singur în casă.

Ocoli într-o parte şi verifică garajul. Maşina era înăuntru. Reveni în spatele casei şi scoase cheia de sub preş.

În casă era liniște. Nici un sunet de televizor sau radio în funcțiune, sau de duş. Probabil că bătrînul zăcea ca mort. Mai putea profita cîteva minute, înainte de a face față zilei în care urma să-şi îngroape fiul.

Kovac se duse la bufetul din bucătărie plin

cu medicamentele care-l făceau pe Mike Fallon să funcționeze într-un fel sau altul şi căută printre flacoane. Prilosec, Darvocet, Ambien.

Ambien, cunoscut şi ca zolpidem. Somniferul găsit în sîngele lui Andy Fallon.

Kovac privi flaconul, cu un sentiment de apăsare în piept. Scoase capacul asigurat împotriva copiilor şi se uită înăuntru.

Era gol. Rețeta era pentru treizeci de tablete, cu instrucțiuni de a lua una la culcare, după necesități. Valabilă pînă în 7 noiembrie.

Probabil era doar o coincidență că tatăl şi fiul folosiseră acelaşi produs ca să se rupă de lume. Ambienul era un somnifer comun, eliberat pe bază de rețetă.

Dar în casa lui Andy Fallon nu se găsise Ambien, ceea ce părea cam ciudat. Dacă luase calmantul în noaptea morții, unde era flaconul? În dulăpiorul cu medicamente nu era, nici în lada de gunoi, nici în noptieră.

Sticluța lui Mike era goală, dar ar fi putut să ia el însuşi toate pastilele, conform instrucțiunilor. Pe de altă parte, dacă „după necesități" însemna o dată sau de două ori pe săptămînă, rămîneau destule pastile neexplicate.

Kovac lăsă posibilitățile să i se succeadă prin minte, necontrolate, necenzurate.

Nici una nu era prea plăcută, dar în fond, aceasta era natura muncii lui, şi maniera lui de a gîndi datorată muncii.

Nu-şi putea permite să aibă încredere în ipoteze, să le elimine, să le treacă printr-un filtru al negării, cum făceau majoritatea oamenilor. Nu se simțea prost din cauza asta. Nu-l

deprima, ca pe alții din același domeniu. Adevărul era că oamenii, chiar și cei altminteri civilizați, le făceau porcării altora, pînă și propriilor lor copii.

Totuși, nu putea să vină cu un scenariu în care Mike Fallon ar fi jucat un rol direct în moartea fiului său. Handicapurile fizice ale bătrînului excludeau o asemenea posibilitate. Presupunea că era posibil ca Andy să fi luat pastilele de la tatăl său, dar nici așa ceva nu-i părea veridic. Sau putea să le fi primit de la un prieten. Se gîndi iar la prosoapele și cearșafurile din mașina de spălat, la cele cîteva vase curate din spălătorul lui Andy.

– Hei, Mike! Ești treaz? strigă el. Eu sînt, Kovac!

Nici un răspuns.

Puse flacoanele la loc pe bufet și ieși din bucătăria mică și aglomerată. În casă domnea o nemișcare care nu-i plăcea, ca și cum ar fi fost părăsită. Poate că Neil venise și-l luase deja pe Mike cu mașina – dar pînă la înmormîntare mai erau cîteva ore.

Poate că Mike avea alte rude care, chiar în acele momente, îl consolau și-i spuneau tot ce se cuvenea, însă lui Kovac nu-i venea a crede.

De cînd îl știa, Mike Fallon fusese un om singur, izolat mai întîi de către duritatea lui, apoi de înverșunare.

Îi era greu să-și imagineze pe cineva iubindu-l așa cum se iubeau rudele apropiate. Nu că ar fi știut prea mult despre asta. Propria lui familie era împrăștiată în patru vînturi. Nu se vedea niciodată cu vreo rudă.

Se uita prin camerele goale ale casei lui Mike Fallon şi se întreba dacă nu cumva îşi privea propriul viitor.

– Mike? Kovac sînt! strigă el iar, cotind pe holul scurt care ducea spre dormitoare.

Mirosul îl izbi mai întîi. Nu prea puternic, dar inconfunabil. Groaza i se aşeză în piept ca o nicovală. Inima-i bătea ca un pumn într-o uşă.

Înjură printre dinţi, scoţîndu-şi Glock-ul din teacă. Împinse cu piciorul uşa camerei de oaspeţi. Nimic. Nimeni. Doar două paturi cu cuverturi de şenil şi un portret sepia al lui Iisus, într-o ramă metalică ieftină, pe perete.

– Mike?

Porni spre uşa dormitorului lui Fallon, ştiind deja. Prin minte i se desfăşurau imagini despre ceea ce avea să găsească. Totuşi, cînd apăsă pe clanţă, se trase într-o parte. Îşi umplu plămînii cu aer şi deschise uşa cu piciorul.

Camera era în aceeaşi neorînduială ca ultima oară cînd o văzuse.

Fotografiile pe care Fallon le sfărîmase stăteau îngrămădite în acelaşi loc unde le lăsase Kovac. Patul era tot nefăcut. Borcanul de jeleu se afla pe noptieră, cu degetul de whisky pe fund. Pe jos zăceau aceleaşi haine murdare.

Kovac privi camera goală, derutat un moment, încercînd să-şi limpezească imaginile din minte. Aici, unde stătea, mirosul se simţea mai puternic. Sînge, excremente şi urină.

Parfumul metalic, acid, al pulberii. Uşa băii era chiar în faţa lui. Închisă. Se opri într-o parte a ei şi ciocăni, repetînd numele lui Fallon, atît de încet încît abia dacă-şi auzi el însuşi glasul.

Apăsă pe clanță și deschise ușa. Perdeaua de la duș arăta de parcă cineva ar fi născut pe ea. Era plină de fragmente de țesuturi însîngerate și păr.

Iron Mike Fallon stătea pe scaunul rulant, în lenjerie, cu capul și umerii căzuți pe spate și brațele atîrnînd pe lîngă trup.

Picioarele subțiri, păroase și paralizate îi căzuseră spre stînga. Avea gura căscată și ochii larg deschiși, ca și cum în acea ultimă clipă și-ar fi dat seama că realitatea morții era surprinzător de diferită de felul cum și-o imaginase.

– Auleo, Mikey... spuse încet Kovac.

Din obișnuință, intră cu grijă, observînd automat detaliile, chiar în timp ce o altă parte a minții lui conștientiza pierderea personală pe care o suferise. Mike Fallon îl instruise, stabilise un anumit nivel, devenise o legendă și un model de emulat. În multe privințe, îi fusese ca un tată. Mai bun chiar decît un tată, probabil, dacă stătea să se gîndească la relațiile tensionate ale lui Mike cu propriii lui fii. Fusese destul de rău să-l vadă pe bătrîn acrit, furios și decăzut. A-l vedea mort în lenjeria intimă era umilința supremă.

Calota craniului îi zburase, lăsînd o rană căscată larg. O fîșie de piele i se mai ținea de creștet cu cîteva fire însîngerate de păr cărunt. Materia cerebrală și fragmentele mici de os împroșcaseră dușumeaua.

Lîngă scaun, în dreapta lui Mike, zăcea un revolver 0,38 vechi, aruncat acolo cînd trupul zvîcnise în spasmul final al morții.

Iron Mike Fallon, încă un polițist care-şi scurtase singur zilele, cu pistolul pe care-l purta asupra lui ca să apere publicul. Numai Dumnezeu ştia cîți o făceau în fiecare an. Prea mulți. Îşi petreceau cariera ca membrii ai unei frății, dar mureau singuri – fiindcă nici unul dintre ei nu ştia cum să facă față stresului şi se temeau, pînă la ultimul, să spună cuiva. Nu conta dacă predaseră sau nu insigna. Un polițist rămînea polițist pînă-n ziua cînd îşi dădea ultima suflare.

Pentru Mike Fallon, ziua aceea sosise. Ziua înmormîntării propriului său fiu.

Nici un om n-ar trebui să trăiască mai mult decît copiii lui, Kojak. Ar trebui să moară înainte de a-i lăsa să-i frîngă inima.

Kovac atinse cu două degete gîtul bătrînului. O simplă formalitate, deşi văzuse oameni care supraviețuiseră după asemenea răni. Sau, mai degrabă, cunoscuse cîțiva ale căror inimi continuaseră să bată un timp, pentru că vătămarea fusese adusă unei părți mai puțin folositoare a creierului.

Nu era o supraviețuire adevărată. Fallon era rece la atingere. Rigiditatea se instala în gît şi față, dar în partea de sus a trupului încă nu. Pe baza acestui lucru, Kovac plasa momentul morții în urmă cu circa cinci sau şase ore. Pe la două, trei dimineața. Cele mai singuratice ceasuri ale nopții. Orele care păreau să se prelungească la nesfîrşit cînd omul zăcea treaz, privind prin întuneric spre cele mai sumbre realități ale vieții. Kovac ieşi din cameră, din casă, şi se opri pe pragul din spate, cu privirea

în gol. Îşi aprinse o ţigară şi o fumă, cu degetele înţepenite de frig. Avea mănuşile în buzunare, dar nu se osteni să şi le pună.

Uneori, durerea fizică era plăcută. Durerea ca afirmare a vieţii, ca recunoaştere a unei suferinţe mai profunde. Îşi dorea un pahar de whisky ca să închine în memoria bătrînului, dar pentru asta trebuia să mai aştepte. Termină ţigara şi-şi scoase telefonul celular.

– Aici Kovac, omucideri. Trimite-mi-i pe băieţii cu eticheta şi sacul. Am un mort, anunţă el. Şi trimite echipa A. A fost unul de-ai noştri.

Se aşezase pe treapta din faţă, cu trenciul strîns în jurul fundului îngheţat, şi fuma o a doua ţigară, cînd apăru Liska.

– Iisuse, Tinks, ce-ai de gînd, să ne trezim cu tot cartierul pe cap? îi strigă el, cînd coborî din maşină. Era Saturn-ul ei personal, cu o pungă de plastic în loc de geam.

– De ce, te temi să nu mă vadă comandantul gărzii cartierului şi să cheme poliţia? întrebă ea, venind pe trotuar.

– Probabil te-ar împuşca în plină stradă. Înfii trage, pe urmă-ntreabă. America la început de mileniu.

– Dacă am noroc, o să nimerească-n rezervor şi-o să pîrlească toată drăcia. Mi-ar prinde bine o pauză, săptămîna asta.

– Ţie, ca şi mie, răspunse Kovac; arătă cu capul spre maşină, în timp ce Liska urca treptele pline de zăpadă, ignorînd rampa pentru fotoliul rulant, care fusese curăţată. Ce-ai păţit?

Liska ridică din umeri.

– Încă o victimă a declinului moral. În garajul Haaff, nici mai mult, nici mai puțin.

– Se duce dracului lumea, pe Rollerblades.

– Şi leafa curge.

– Ți-a luat ceva?

– Din cîte-am văzut eu, nu. Nici n-aveau ce să-mi ia, decît adresa, de pe nişte scrisori fără valoare.

Kovac se încruntă.

– Asta nu-mi place.

– Mda, mă rog... Nu ți-a spus niciodată maică-ta c-ai să faci hemoroizi dacă stai cu fundul pe ciment rece?

– Nnă...

Totuşi, se ridică – încet, țeapăn.

– Mi-a spus c-am să orbesc dac-o mai frec mult.

– N-aveam nevoie de imaginea asta-n cap.

– E mai tare decît ce-ai să vezi înăuntru.

Se apleacă să-şi strivească țigara şi împinse chiştocul cu piciorul, după un mănunchi de iarnupăr.

Un moment, nici unul nu scoase o vorbă. Se lăsase o tensiune stranie.

– Îmi pare foarte rău, Sam, spuse încet Liska. Ştiu că a însemnat mult pentru tine.

Kovac oftă.

– Întotdeauna cei mai duri sînt ăia care muşcă din pistol.

Liska îl împinse uşor.

– Auzi, să nu care cumva să-mi faci şi tu figura asta, c-am să te-nvii numai ca să te pot împuşca pe urmă cu mîna mea.

Kovac încercă să zîmbească, dar nu putu

aşa că-şi mută privirea, spre casa de alături. Vecinul lui Fallon avea în faţa ferestrei siluete de placaj ale magilor în drum spre pruncul lisus. Un schnauzer stropea una dintre cămile.

– Nu-s chiar atît de dur, Tinks, recunoscu el.

Avea senzaţia că vechea armură îi ruginise şi se desprindea de pe el, strat cu strat, lăsîndu-l expus. Ce era mai rău? Să fie prea dur ca să mai simtă, prea îndepărtat ca să mai fie atins, sau să fie deschis spre a simţi atingerea vieţilor şi emoţiilor celorlalţi, expus durerii acelui contact?

A dracului dilemă, într-o asemenea zi. *Ca şi cum ai încerca să alegi între înjunghiere şi sfărîmarea capului*, îşi spuse el.

– Bine.

Liska îi puse o mînă pe spate şi-şi rezemă capul de umărul lui, stînd aşa cîteva secunde. Contactul era liniştitor, ca o compresă rece pe o arsură.

Mai bine deschis, conchise el, reflectînd la întrebarea dinainte. Chiar dacă cel mai adesea era dureros. Uneori, aşa se simţea. Îşi cuprinse partenera cu braţul pe după umeri şi o strînse uşor.

– Mersi.

– N-ai de ce. Serios, îl tachină ea, serioasă, îndepărtîndu-se. Trebuie să-mi păstrez reputaţia. Şi apropo de reputaţie... Ghici pe cine i-am văzut azi-dimineaţă luînd masa împreună în caleneaua celebrităţilor, Chez Chuck.

Kovac aşteptă.

– Cal Springer şi Bruce Ogden.

– Ei, fir-aş al dracu'!

– Ciudată companie, nu?

– S-au bucurat să te vadă?

– Mda, de parc-ar fi văzut că aveau păduchi laţi. Cred că nu plănuiseră să se întîlnească. Pe Cal îl treceau sudorile ca pe-un călugăr la cuplărai. A şters-o cu prima ocazie.

– E cam nervos pentru un om care a fost exonerat de orice vină.

– Mie-mi spui? Şi Odgen...

Privi spre stradă, ca şi cum ar fi putut găsi acolo un termen de comparaţie.

– E ca un bidon de nitroglicerină cu detonatorul paradit. Tare-aş mai vrea să bagi un ochi în dosarul lui personal.

– Savard mi-a spus c-o să se uite-n dosarul lui Fallon după date despre cazul Curtis. Să vadă ce-a notat despre Odgen, dacă Odgen l-a ameninţat, chestii de-astea.

– Dar nu-ţi arată dosarul.

– Nu.

– Îţi pierzi flerul, Sam.

Kovac pufni.

– Care fler? Speram să se sature atîta de mutra mea, încît să- mi dea ce vreau doar ca să scape de mine. Terapia aversiunii.

– Ei, trebuie să spun că, dacă nu eram o gagicuţă aşa de dură, Odgen m-ar cam fi făcut să mă treacă fiorii, azi- dimineaţă, recunoscu Liska. Cînd s-a ridicat în faţa mea, ca un taur furios, nu m-am mai putut gîndi decît la Curtis, omorît în bătaie cu bîta de baseball.

Kovac se gîndi cîteva momente.

– Crezi că s-ar putea ca Odgen să fi fost cel

care l-a hărțuit pe Curtis, şi s-a răzbunat pe el pentru că s-a plîns la I.A. Dar Odgen n-ar fi fost implicat niciodată în anchetarea cazului Curtis, dacă nu se făcea tapaj că-l hărțuise pe Curtis în trecut. Căcaturi din-astea nu se întîmplă decît în filme.

– Mda, oftă Liska. Dacă tu erai Mel Gibson, iar eu, Jodie Foster, ar fi fost posibil.

– Mel Gibson e scund.

– Okay. Dacă erai... Bruce Willis.

– Tot scund, şi chel, pe deasupra.

– Al Pacino?

– Arată de parcă l-a tîrît cineva pe pietriş, cu camionul.

Liska îşi dădu ochii peste cap.

– Iisuse! Harrison Ford?

– Cam bătrîior.

– Şi tu eşti la fel, îi atrase ea atenția, apoi se uită din nou spre stradă. Unde-i echipa criminalistică?

Săltă puțin pe vîrfurile picioarelor. Avea capul gol, iar urechile i se înroşiseră de frig.

– La o situație casnică terminală, răspunse Kovac. Auzi-o pe-asta: nevasta zice că s-a săturat s-o tot violeze bărbățelul în timp ce doarme beată – după nouă ani! L-a înjunghiat în piept, față şi boaşe, cu-o sticlă de vodkă spartă.

– Auleo! Omucidere absolută.

– Bună poantă. Oricum, au să mai întîrzie un timp.

– Atunci, fac eu Polaroidele.

Întinse mîna după cheile maşinii lui, ca să ia camera foto.

Ca la carte. Fiecare moarte violentă era procesată ca o omucidere.

Kovac se întoarse în casă cu ea şi începu să ia însemnări. Activitatea de rutină îi aducea o afiumită consolare, cu condiţia să nu-şi ducă aminte că victima îi fusese mentor, cîndva, cu o viaţă de om în urmă.

Liska nu făcu nici una dintre glumele macabre pe care obişnuiau să le facă pentru a rezista mai uşor la locul cîte unei morţi oribile.

O vreme, nu se auzi decît ţăcănitul şi sfîrîitul aparatului foto, în timp ce scuipa unele după altele sinistrele fotografii.

Cînd îşi dădu seama că sunetul încetase, Kovac ridică privirea din carnet.

Liska stătea pe vine în faţa lui Fallon, privindu-l ca şi cum ar fi aşteptat să-i răspundă la o întrebare pe care i-o pusese prin telepatie.

– Ce? întrebă Kovac.

Nu-i răspunse, ridicîndu-se doar şi uitîndu-se de la un perete la altul, prin baia îngustă, apoi peste umăr şi înapoi. Sprîncenele i se îmbinară, iar gura i se strînse sceptic.

– De ce-a intrat cu spatele?

– Hm?

– Camera asta e îngustă, plus că mai conţine toaleta şi chiuveta, ca obstacole. De ce-a intrat cu spatele? Cred că i-a fost destul de greu. De ce să-şi dea atîta osteneală?

Kovac se gîndi la bătrîn şi la întrebarea lui Liska.

– Dacă intra cu faţa, oricine deschidea uşa îi vedea imediat hamburgerul din cap. Poate-a vrut să-şi păstreze cît de cît demnitatea.

– Atunci, ar fi avut şi decenţa de a lua nişte haine pe el, nu crezi? Chiloţii ăştia nu prea ţipă „Respectaţi-mă".

– Sinuciderile nu sînt întotdeauna logice. Cînd cineva se pregăteşte să înghită un glonţ calibrul treişopt, nu-i tocmai în toate minţile. Şi ştii la fel de bine ca mine – mulţi oameni şi-o fac în baie. De parcă pe urmă ar trebui să şteargă mizeria.

Liska nu spuse nimic. Era atentă la pardoseala acoperită cu linoleum ros, care cu douăzeci de ani în urmă fusese aproape alb.

În spatele lui Fallon, linoleumul era împroşcat cu sînge, frînturi de os şi cocoloaşe de materie cerebrală care arătau ca macaroanele arse. În faţă – nimic. Perdeaua duşului era o jale. Uşa pe unde intraseră, curată.

Oricine intra în baie – sau ieşea – avea drum liber. Nu trebuia să calce în sînge.

– Dacă era un miliardar cu o nevastă tînără şi drăguţă, aş zice că ai prins o urmă, Tinks, spuse Kovac. Dar era un bătrîn înverşunat, imobilizat în scaun, care tocmai îşi pierduse fiul favorit. Ce motiv avea să mai trăiască? Era zdrobit din cauza lui Andy, nu-şi putea ierta sieşi faptul că nu-l iertase. Aşa că a intrat aici, a parcat şi şi-a luat zilele. Şi a făcut-o în felul ăsta ca să fie ordine şi curăţenie – să nu-i călcăm creierii în picioare, cînd dăm buzna aici.

Liska îndreptă aparatul foto spre pistolul 0,38 de pe jos şi luă un ultim instantaneu.

– Asta-i vechea lui armă din dotare, spuse Kovac. Cînd ne uităm prin casă, vom constata că o ţinea într-o cutie de pantofi, în fundul de-

baralei, fiindcă acolo-şi ţin mereu poliţiştii bătrîni pistoalele.

Zîmbi tăios, acru.

– Acolo mi-l ţin şi eu pe-al meu, dacă vrei să vii să mi-l iei. Sîntem nişte sclavi jalnici ai obişnuinţei.

Îl privi lung pe Fallon.

– Unii dintre noi, mai jalnici decît alţii.

– Şi tu pari destul de înverşunat, Kojak, remarcă Liska, dîndu- i fotografiile.

Kovac le vîrî în buzunarul interior al paltonului.

– Cum să nu fiu, cînd mă uit la aşa ceva?

Din altă parte a casei se auzi bufnitura unei uşi închizîndu- se. Kovac ieşi recunoscător din baia cu cadavrul şi porni pe culoar.

– Era şi timpu', naibii! lătră el – apoi se opri brusc, în acelaşi timp cu Neil Fallon, care apăruse în arcada dintre living şi sufragerie.

Arăta de parcă ar fi trecut un tanc peste el. Părul îi stătea zbîrlit într-o parte, o vînătaie i se întindea peste pometul obrazului drept, şi avea buza spartă. Costumul maro arăta de parcă dormise îmbrăcat cu el.

Cravata ieftină îi stătea strîmbă, iar nasturele de sus al cămăşii albe era descheiat. Nici cu cleştele nu şi-ar fi putut încheia gulerul. Era clar că-şi cumpărase cămaşa pe vremea cînd era mai slab cu cîteva numere şi de-atunci nu avusese ocazia s-o poarte.

Trase de două ori aer în plămîni, umflîndu-şi pieptul.

– Iisuse Christoase, nici măcar pe-*asta* nu putea s-o lase-n seama mea, spuse el, cu furia

înlocuindu-i expresia şocată. Nici măcar să-l duc cu maşina la afurisitul ăla de salon funebru nu-s în stare? Şi pentru asta avea nevoie de unul de-ai lui? Nenorocitul...

– E mort, Neil, îl întrerupse scurt Kovac. Se pare că s-a împuşcat. Îmi pare rău.

Fallon se holbă la el un minut încheiat, apoi clătină din cap cu uimire.

– Eşti Îngerul Morţii în toată regula, nu?

– Doar mesagerul.

Neil Fallon se răsuci pe călcîie ca şi cum ar fi intenţionat să iasă pe uşă, dar rămase pe loc cu mîinile în şolduri şi umerii ca de taur ridicîndu-i-se şi coborîndu-se.

Kovac aştepta, gîndindu-se la încă o ţigară şi la paharul de whisky pe care-l dorise mai devreme. Îşi aminti de sticla de Old Crow pe care o avusese Neil în hambar, în ziua cînd îl anunţase despre fratele lui, şi cum stătuseră în frig şi o poştiseră, privind zăpada suflată de vînt peste lacul îngheţat. Părea să fi trecut un an de-atunci.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu Mike? întrebă el, revenind la procedurile de rutină, cum făcea întotdeauna.

– Aseară. La telefon.

– Ce oră era?

Fallon izbucni în rîs, cu un sunet aspru, discordant.

– Mare figură eşti, Kovac, spuse el, începînd să se plimbe în cerc pe lîngă capătul opus al mesei de sufragerie. Fratele şi bătrînul meu mor la interval de nici o săptămînă, iar tu mă iei la rahaturi de interogatorii. În ultimii zece ani,

nici de cinci ori nu l-am văzut pe bătrîn, şi tu crezi că s-ar putea să-l fi omorît eu. De ce să mă deranjez?

– Nu de-asta te-am întrebat, dar dacă tot ai adus vorba, trebuie să ştiu, oficial, unde-ai fost azi dimineaţă, între miezul nopţii şi ora patru.

– Să te fut.

– Cred că mi-aş aminti. Probabil era altcineva.

– Eram acasă, în pat.

– Ai o nevastă sau o prietenă care să confirme?

– O nevastă. Sîntem despărţiţi.

Fallon se uită prin jur ca şi cum ar fi căutat o terţă parte, neutră, care să asiste la ceea ce i se întîmpla, dar nu văzu pe nimeni. Mai făcu cîţiva paşi şi clătină din cap, cu furia şi frustrarea crescîndu-i vizibil.

Făcu un mic salt spre Kovac, apoi se retrase brusc, cu chipul schimonosit într-o grimasă, împungînd aerul cu degetul.

– Îl uram pe nenorocitul ăla bătrîn! Îl uram, în mă-sa!

Din ochii strîns închişi începură să i se prelingă lacrimi, pe obraji.

– Da' era bătrînul meu, adăugă el, trăgînd scurt aer în piept. Şi-acuma-i mort. Şi n-am nevoie de rahaturile tale!

Se opri şi-şi rezemă mîinile de genunchi, aplecîndu-se ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Gemu din adîncul pieptului.

– Christoase, mi-e rău...

Kovac trecu în dreptul uşii de la baie, ca să-i taie drumul, dar Fallon se duse la bucătărie

şi ieşi pe uşa din spate. Vru să-l urmeze, apoi se opri, cînd şeful echipei criminalistice intră pe uşa din faţă.

Cu atît mai bine. Cînd ajunse lîngă Neil Fallon, pe treptele din sparte, efectele pirotehnice gastrointestinale încetaseră.

Fallon stătea rezemat de balustradă, cu privirea spre curte, sorbind dintr-o sticlă metalică plată. Pielea-i arăta cam cenuşie, cu ochii înroşiţi. Nu-l privi pe Kovac, dar arătă spre un stejar desfrunzit din colţul îndepărtat al curţii.

– Ăla era pomul-spînzurătoare, spuse el fără nici o emoţie. Cînd Andy şi cu mine eram puşti.

– Vă jucaţi de-a cowboyii.

– Şi de-a piraţii, şi de-a Tarzan, şi de toate. Ar fi trebuit să se-ntoarcă aici şi s-o facă. Andy spînzurat în curte, Iron Mike în casă, cu creierii zburaţi pe pereţi. Puteam să vin şi eu, intram cu maşina în garaj şi mă gazam.

– Cum vorbea Mike aseară, la telefon?

– Ca un bou, normal. „Vreau să fiu la afunsitul ăla de salon funebru la zece..."

Imitaţia era grotescă, dar adecvată.

– „Să fii dracu-aicea la timp!" Fir-al el de bulangiu bătrîn! mormăi el, ştergîndu-se cu mîna înmănuşată la nasul care-i curgea.

– Ce oră era? Încerc să-mi formez un cadru de referinţă al evenimentelor, în timp, îl lămuri Kovac. Pentru hîrtii.

Fallon ridică din umeri, cu privirea spre copac.

– Nu ştiu. N-am fost atent. Vreo nouă şi ceva...

– Nu se poate. La nouă şi ceva, m-am întîlnit cu el acasă la frate-tău.

Celălalt îl privi lung.

– Ce făceai acolo?

– Cotrobăiam. Au mai rămas cîteva detalii nerezolvate.

– Ce detalii? Andy s-a spînzurat. Cum poţi să mai ai îndoieli în legătură cu asta?

– Îmi place să ştiu de ce se întîmplă lucrurile, răspunse Kovac. Am eu aşa, o ciudăţenie. Am vrut să văd la ce lucra, ce se-ntîmpla în viaţa lui personală, chestii de-astea. Să completez golurile, să-mi formez o imagine de ansamblu. Înţelegi?

Dacă înţelegea, lui Fallon nu-i plăcea. Întoarse capul şi mai luă o înghiţitură din sticlă.

– Sînt obişnuit cu morţii, continuă Kovac. Dealerii de droguri se omoară între ei pentru bani. Drogaţii se omoară pentru droguri. Bărbaţii şi nevestele se omoară din ură. Nebunia are o metodă. Cînd o păţeşte unul ca fratelo tău, un tip căruia nu-i lipsea nimic, trebuie să-ncerc să găsesc un sens.

– Succes.

– Ce-ai păţit la faţă?

Fallon îşi atinse cu o mînă vînătaia de pe obraz, ca pentru a şi-o şterge.

– Nimic. M-am luat la harţă c-un client.

– De ce?

– A vorbit gura fără el. M-am ofuscat şi i-am zis ceva despre preferinţele lui sexuale şi o oaie. El mi-a dat una şi a avut baftă.

– Asta-i agresiune, comentă Kovac. Al anunţat poliţia?

Fallon rîse nervos.

– Ştii că eşti tare? *Era* poliţist.

– Poliţist? Din forţa oraşului?

– Nu avea uniformă.

– Atunci, de unde ştii?

– Te rog! De parcă nu i-aş mirosi de la o poştă.

– I-ai aflat numele? Numărul matricol?

– Normal. După ce m-a dat cu cracii-n sus, i-am cerut numărul matricol. Oricum, n-am nevoie de bătăi de cap, cu rapoarte şi chestii. Era doar un bou care-l cunoscuse pe Andy, şi a făcut o poantă. Am ieşit afară s-o rezolvăm.

– Cum arăta?

– Ca jumate din poliţiştii din lume, răspunse nervos Fallon.

Îşi strecură sticla în buzunarul hainei, scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una, bîjbîind cu degetele amorţite de ger – sau tremurîndu-i de nervi. Înjură, reuşi s-o aprindă şi trase două fumuri, cu sete.

– Ascultă, mai bine nu spuneam nimic. Nu vreau să fac nimic cu chestia astea. Băusem şi eu cîteva rînduri. Şi cînd am la bord, mă ia gura pe dinainte.

– Mare? Mic? Alb? Negru? Tînăr? Bătrîn?

Încruntat, Fallon se foi în loc. Arăta de parcă dintr-o dată pielea nu i-ar mai fi venit bine. Evita privirea lui Kovac.

– Nici măcar nu ştiu dacă l-aş mai recunoaşte. N-a însemnat nimic. Nu-i important.

– Ar putea însemna enorm, nu se lăsă Kovac. Fratele tău lucra la Interne. Meseria lui îl făcea să aibă duşmani.

– Dar s-a sinucis, insistă Fallon. Asta s-a întîmplat, nu? S-a spînzurat. Cazul e închis.

– Toată lumea pare să-l dorească închis.

– Şi tu nu?

– Eu vreau adevărul – oricare-ar fi ăla.

Neil Fallon rîse, apoi redeveni serios, privind din nou în curte – sau în trecut.

– Atunci, ai greşit familia, Kovac. Fallonii n-au fost niciodată prea devotaţi adevărului, indiferent în ce sens. Ne mințim între noi şi despre noi înşine şi viețile noastre. La asta ne pricepem cel mai bine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Sîntem o familie americană tipică, atîta tot. Sau, cel puțin, aşa eram, înainte ca două treimi din noi să se sinucidă, săptămîna asta.

– Ar putea altcineva din localul tău să-l identifice pe tipul de-aseară? întrebă Kovac, mai preocupat de ideea că Odgen se putuse duce tocmai pînă la barul şi magazinul de momeli al lui Neil Fallon, decît de dinamica degradării familiei Fallon.

– Lucram singur.

– Alți clienți?

– Poate. Iisuse, bombăni Fallon, mai bine-ți spuneam că m-am lovit de-o uşă.

– N-ai fi primul care-o încearcă pe ziua de azi, răspunse Kovac. Şi, cînd ai vorbit cu Mike, înainte de bumbăceală sau după?

– După, cred. Ce naiba mai contează?

– Cînd l-am văzut, era destul de dus. Luase sedative, sau ceva. Dac-ai vorbit cu el după aia, cred că-şi revenise.

– Poate. Cînd era vorba să mă muşte de fund, nu pierdea nici o ocazie, remarcă înverşunat Fallon. Nimic nu-i convenea. Nimic nu mulşea s-o compenseze.

– Ce să compenseze?

– Că nu eram el. Că nu eram Andy. Te-ai fi aşteptat să se schimbe, după ce-a aflat că Andy era poponar... Ei, acum e mort, aşa că ce mai contează? S-a terminat. În sfîrşit.

Privi încă o dată stejarul, apoi îşi aruncă ţigara în zăpadă şi se uită la ceas.

– Trebuie să ajung la salonul de pompe funebre. Poate reuşesc să-l bag pe unul în pămînt pînă nu se răceşte celălalt.

Îi aruncă lui Kovac o privire piezişă, în timp ce pornea spre uşă.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Kovac, dar sper să nu te mai văd.

Kovac nu răspunse. Rămase pe prag, cu privirea spre copacul- spînzurătoare al fraţilor Fallon, imaginîndu-şi doi băieţi cu toată viaţa înainte care se jucau de-a ăia bunii şi ăia răii; legăturile fraterne urmîndu-i pe drumurile vieţii, influenţîndu-le puterile, slăbiciunile şi resentimentele.

Dacă exista un lucru de pe urma căruia oamenii nu-şi reveneau niciodată, era copilăria. Singurele legături care nu se puteau rupe niciodată cu adevărat, de bine de rău, erau cele familiale.

Învîrtea prin minte aceste gînduri ca un urs care întoarce pietrele casă vadă ce gîngănii găseşte dedesubt. Se gîndea la Falloni şi la invidiile, dezamăgirile şi furia dintre ei. Şi la

polițistul fără chip cu care se încăierase Ne
Fallon în parcarea barului și a magazinului d
momeli. Oare Odgen putea fi atît de prost înc
să se ducă acolo? De ce? Sau poate nu *pro*
era cuvîntul cel mai potrivit. Ce avea de cîșt
gat? Poate că asta era întrebarea.

Chiar în timp ce medita la aceste lucrur
Kovac nu-și putea alunga gîndul că Mike Fallo
nu ceruse să-și vadă tatăl. De obicei, rudel
victimei doreau s-o vadă.

Majoritatea oamenilor refuzau să cread
vestea proastă pînă cînd vedeau cadavrul c
propriii lor ochi. Neil Fallon nu ceruse. Și n
făcuse nici un pas spre baie, cînd spusese că
venea rău. O luase direct către ușa din spate.

Poate avusese nevoie de aer. Poate nu c
ruse să-și vadă tatăl fiindcă nu era genul de o
care avea nevoie de imaginea vizuală pentru
accepta moartea ca reală, sau poate pentru c
nu suporta așa ceva.

Ori, poate, ar fi trebuit să-i caute pe mîi
reziduuri de pulbere arsă.

Ușa din spate se deschise, iar Liska scoas
capul.

– Vulturii au aterizat.

Kovac gemu.

Cîștigase cîtva timp chemînd echipa crim
nalistică prin telefonul celular, dar dispeceratu
o anunțase prin radio, și toți reporterii din zon
metropolitană aveau scannere. Știrea despr
un cadavru nou îi atrăgea fără greș pe devor
torii de cadavre. Conform presei, Măria Sa Po
porul avea dreptul să fie la curent cu tragedi
străinilor.

– Vrei să mă ocup eu de ei? întrebă Liska.

– Nu. Am să le dau o declarație, răspunse Kovac, cu gîndul la viața şi vremea lui Mike Fallon, la durere şi pierdere, la iubirea viciată şi gînsele irosite. Cum îți sună? Viața-i o curvă şi pe urmă mori.

Liska îşi arcui o sprînceană, replicînd cu sarcasm apăsat:

– Mda, ăsta ta, titlu de ziar.

Dădu să revină în casă. Kovac o opri cu o întrebare:

– Auzi, Tinks, cînd l-ai văzut pe Odgen, azi-dimineață, arăta de parcă s-ar fi bătut recent?

– Nu, de ce?

– Data viitoare cînd îl vezi, întreabă-l ce mama căuta aseară la barul lui Neil Fallon. Să vedem dacă muşcă.

Liska făcu o mutră nemulțumită.

– A fost la barul lui Fallon?

– S-ar putea. Fallon susține că era acolo un gabor care făcea bancuri tîmpite, şi s-au luat la pumni în parcare.

– L-a descris pe Odgen?

– Nu. A aruncat bombița, după care a tăcut mîlc. Se poartă ca un om care se teme de ceva. De răzbunare, poate.

– De ce să se ducă Odgen tocmai pîn-acolo? Ce rost ar avea? Chiar dacă... Dumnezeule, *mai ales* dacă avea ceva de-a face cu Andy Fallon sau cu cazul Curtis. Să se ducă acolo şi să-i caute pricină lui Neil Fallon? Nici chiar Odgen nu-i atît de prost.

– La fel mă gîneam şi eu. Iar următoarea întrebare logică e: de ce-ar minți Neil Fallon în

legătură cu asta, dacă nu s-a întîmplat cu ade
vărat?

– Neil Fallon, al cărui tată stă aşezat în baie
cu jumate din cap lipsă?

Neil Fallon, în care fierbeau resentimente
îndelung acumulate. Neil Fallon, care recunos
cuse că avea un temperament iute, aspru. Neil
Fallon, care-şi duşmănea fratele şi-şi ura tatăl,
chiar şi după ce muriseră.

– Hai să-l cercetăm puţin pe domnul Fallon,
propuse Kovac. Să-l punem pe Elwood la
treabă, dacă nu-i prea ocupat. Am să vorbesc
cu cîţiva dintre clienţii lui Fallon. Să aflăm dacă
l-a mai văzut şi altcineva pe poliţistul ăsta fan
tomă.

– Se face.

Kovac aruncă o ultimă privire sumbră spre
copacul- spînzurătoare.

– Ai grijă ca autopsierul să examineze mîi
nile lui Mike. S-ar putea s-avem de-a face cu o
crimă, totuşi.

Capitolul 17

N-avea să fie o înmormîntare de poliţist
cum se văd la actualităţile de la ora şase. Bi
serica nu urma să debordeze de uniforme care
veniseră din tot statul. N-avea să fie nici o cara
vană nesfîrşită de maşini cu girofaruri, pînă la
cimitir.

Nimeni nu urma să cînte *„Amazing Grace"*
la cimpoi. Andy Fallon nu căzuse la datorie

Moartea lui nu fusese eroică. Clădirea nici măcar nu arăta ca o biserică, îşi spuse Kovac, în timp ce-şi lăsa maşina în parcare şi mergea spre construcţia scundă de cărămidă.

La fel ca majoritatea bisericilor construite în anii şaptezeci, arăta mai mult ca un edificiu municipal. Numai crucea de fier subţire, stilizată, de pe frontispiciu îi vădea adevărata natură – aceea, şi firma luminoasă din apropierea bulevardului:

ST. MICHAEL'S
MOTO: ÎN AŞTEPTAREA UNUI MIRACOL?
SLUJBE ÎN TIMPUL SĂPTĂMÎNII: 7 A.M.
SÎMBĂTA: 5 P.M.
DUMINICA: 9 A.M. & 11 A.M.

De parcă miracolele s-ar fi săvîrşit cu regularitate, la orele dinainte stabilite. Dricul stătea pe aleea circulară, lîngă intrarea laterală. Pentru Andy Fallon nu era rost de miracole. Poate dacă ar fi venit acolo sîmbătă, la cinci...

Vîntul flutura poalele paltonului lui Kovac în jurul picioarelor. Îşi lăsă capul în piept, ţinîndu-şi pălăria cu mîna. Participanţii la înmormîntare mergeau spre biserică, dinspre diverse locuri ale parcării. Poliţist. Poliţist. Trei civili împreună – un bărbat şi două femei, spre treizeci de ani. Poliţiştii erau în civil, iar Kovac nu-i cunoştea, dar putea depista un poliţist la fel de uşor ca Neil Fallon. Îi repera meseria în postură, în atitudine, în ochi, în mustaţă...

Orga cînta obişnuitul marş funebru, în timp ce intrau pe rînd în clădire.

Kovac îşi reînnoi promisiunea faţă de sine de a nu i se face funeralii cînd avea să moară. Amicii lui puteau închina cîteva pahare pentru el la Patrick's, iar Liska, probabil, ar fi rezolvat ceva cu cenuşa. S-o împrăştie pe treptele primăriei, unde să se amestece printre scrumul miilor de ţigări fumate acolo de poliţişti în fiecare zi. În nici un caz n-ar fi pus oamenii să facă aşa ceva: să stea uitîndu-se unii la alţii, ascultînd o muzică de orgă oribilă şi înecîndu-se cu mirosul gladiolelor. Îşi puse pălăria pe cuier dar rămase cu paltonul pe el, într-o parte, privindu-i pe cei trei civili mergînd spre un alt mic grup.

Avea să-i abordeze mai tîrziu. După slujbă. După ce împărtăşeau cu toţii experienţa de a-şi coborî prietenul în pămînt. Se întreba dacă vreunul dintre ei îi fusese destul de apropiat lui Andy Fallon pentru a avea o parafilie sexuală în comun. Imposibil de spus. Ştia din experienţă că oamenii cei mai normali, în aparenţă, puteau fi implicaţi în cele mai bizare perversităţi. Prietenii lui Andy Fallon păreau cremaţi generaţiei lor. Bine îmbrăcaţi, curaţi, îngrijiţi, cu chipurile palide de durere sub roşeaţa obrajilor sărutaţi de vînt. Nu putea şti care era gay, care heterosexual, care se ţinea de sado-masochism.

Uşile se deschiseră din nou, iar Steve Pierce se opri un moment, lăsînd-o pe Jocelyn Daring să intre înaintea lui. Alcătuiau un cuplu arătos, în mantouri scumpe de caşmir negru. Jocelyn arăta ca o păpuşă de porţelan statuară, cu fiecare fir de păr blond la locul lui

pieptănat pe spate şi ţinut cu o panglică de catifea neagră. Poate că nu resimţea pierderea celui mai bun prieten al logodnicului ei, dar ştia cum să se îmbrace pentru rol. Părea îmbufnată. Pierce stătea lîngă ea, în faţa cuierului, cu privirea în gol. N-o ajută să-şi scoată mantoul. Jocelyn îi spuse ceva, iar el răspunse răstit. Kovac nu distingea cuvintele, dar tonul era hîrşios, iar femeia se bosumflă şi mai tare. Nu se atinseră cînd intraseră în biserică. Nu erau un cuplu fericit.

Kovac se duse la uşile de sticlă şi privi spre îndoliata adunare. Stranele erau făcute din scaune de plastic negru şi crom prinse unele de altele. Nu existau platforme pentru îngenunchеat, nici statui lugubre ale Fecioarei sau sfinţilor împodobite cu păr omenesc adevărat.

Interiorul nu inspira nimic impresionant, nici o senzaţie omniprezentă a lui Dumnezeu privindu-şi de sus turma înspăimîntată.

Nu era ca în copilăria lui Kovac, cînd un burger mîncat vinerea în Postul Mare era cel mai sigur bilet spre iad. Se temuse de biserica înereţii lui, şi o respectase. Locaşul acesta era cam la fel de înspăimîntător ca o conferinţă la biblioteca publică.

Pierce şi Daring se aşezaseră în strana centrală, cam la jumătatea distanţei spre altar. Dintr-o dată, Pierce se ridică şi reveni spre uşă, timp în care logodnica lui îl urmări încontinuu cu privirea. Din mers, cu ochii în jos, scoase din buzunar o ţigară şi o brichetă. Kovac se îndepărtă de uşă. Pierce nu-l văzu în timp ce ieşea.

Urmîndu-l, Kovac se opri la un metru distanță, pe veranda lată de beton. Pierce nu-l privi.

– Tot spun că mă las, zise Kovac, scuturîndu-şi un Salem din pachet şi aprinzîndu-şi-l cu o brichetă Bic de Crăciun. Dar ştii ceva? Nu reuşesc. Toți încearcă să mă facă să mă simt vinovat, şi au efect. Se parcă aş crede c-o merit, sau aşa ceva. Şi-atunci, le spun că mă las, dar n-o fac niciodată.

Pierce îl privi cu coada ochiului şi-şi aprinse ţigara cu o brichetă cromată îngustă care arăta ca un glonț uriaş. Mîinile-i tremurau. Reveni cu privirea spre stradă, expirînd încet.

– Cred că stă în firea omului, continuă Kovac, dorindu-şi să-şi fi luat pălăria cînd ieşise; simțea cum toată căldura din trup i se ridica în creştetul capului. Toți poartă cu ei o grămadă de rahaturi de care consideră că trebuie să se simtă vinovați. Ca şi cum aşa ar fi mai buni. Ca şi cum ar fi interzis prin lege să fii cel care eşti.

– O interzic destule legi, răspunse Pierce, cu privirea spre stradă. Depinde cine eşti.

Kovac tăcu un moment. Aştepta. Pierce întredeschisese uşa. Doar puțin.

– Ei, sigur, dacă eşti prostituată sau dealer de droguri. Ori te-ai referit la ceva mai puțin evident?

Pierce suflă un fuior de fum.

– La a fi gay? sugeră Kovac.

Ridicînd din umeri, Pierce înghiți în sec, cu mărul lui Adam mişcîndu-i-se.

– Depinde pe cine întrebi.

– Te întreb pe tine. Crezi că e un lucru de

care omul trebuie să se simtă vinovat? Ceva ce-ar trebui să ascundă?

– Depinde de persoană. Depinde de împrejurări.

– Depinde dacă eşti logodit cu fiica şefului, de pildă, propuse Kovac.

Văzu racheta nimerind în plin ţinta. Efectiv, Pierce făcu un pas înapoi.

– Cred că ţi-am spus deja că nu sînt gay, zise el crispat, cu privirea săgetîndu-i în stînga şi-n dreapta.

– Mi-ai spus.

– Atunci e clar că nu m-ai crezut.

Era tot mai furios. Kovac trase un fum. Avea tot timpul.

– Vrei s-o întrebi pe logodnica mea? Vrei să ne tragem pe video cînd facem sex?

Şi mai furios.

– Vrei să-ţi descriu şi poziţiile?

Nu-i răspunse.

– Vrei o listă a fostelor mele prietene?

Kovac se mulţumi să-l privească, fără să se lase atins de furia care continua să crească, frenetic, imposibil de stăpînit.

– Sînt poliţist de foarte multă vreme, Steve, spuse el în cele din urmă. Îmi dau seama cînd cineva îmi ascunde ceva. Ai foarte multe pe suflet.

Pierce arăta de parcă vasele de sînge din ochi ar fi fost gata să-i plesnească.

– Tocmai mi-am pierdut cel mai bun prieten din colegiu şi pîn- acum. L-am găsit mort. Eram ca fraţii. Crezi că un om nu poate să sufere profund după altul fără să fie gay? Aşa-i viaţa

dumitale, sergent? Te închizi între ziduri de teama a ceea ce-ar crede alții despre dumneata dac-ar şti adevărul?

– Mă doar-n cot ce crede lumea despre mine, răspunse Kovac pe cel mai firesc ton. Nu încerc să impesionez pe nimeni. Am văzut prea mulți oameni cărînd zi de zi bolovani, pînă cînd greutatea lor îi dărîmă la pămînt şi-i omoară într-un fel sau altul. Ai şansa să te debarasezi de unul.

– N-am nevoie.

– Azi îl bagă-n pămînt. Dacă ştii ceva, n-o să se ducă-n pămînt cu el, Steve. O să-ți atîrne de gît pînă o iei de- acolo.

– Nu ştiu nimic.

Rîse aspru, suflînd un nor de fum şi aer cald în aerul rece.

– Nu ştiu naibii nimic.

– Dacă ai fost acolo în noaptea aia...

– Nu ştiu cu cine şi-o trăgea Andy, sergent, îl întrerupse înverşunat Pierce, făcînd cîțiva oameni care intrau în biserică să întoarcă spre el capetele. Dar n-am fost eu.

Tendoanele gîtului îi ieşiseră în relief. Chipul îi era la fel de roşu ca părul. Ochii albaştri, îngustați, i se umpluseră de venin şi lacrimi. Îşi aruncă țigara şi o strivi sub vîrful pantofului Oxford scump.

– Şi acum, dacă mă scuzi, sînt purtător de sicriu. Trebuie să duc pe umeri trupul celui mai bun prieten al meu.

Kovac îl lăsă să intre şi-şi termină țigara, gîndindu-se că mulți oameni ar fi spus că era o cruzime ce făcuse. Lui nu i se părea. Se gîn

dea la Andy Fallon spînzurat de grindă. Ceea ce făcea, făcea pentru victimă. Victima era moartă – puține lucruri erau mai crude decît moartea. Strivi țigara, apoi ridică ambele chișloace și le depuse într-o jardinieră de lîngă ușă. Vedea prin geam catafalcul, care fusese adus dintr-un hol lateral.

Un om corpolent de la antrepriza de pompe funebre le dădea intrucțiuni purtătorilor. Neil Fallon stătea într-o parte, cu privirea în gol. Ace Wyatt puse o mînă pe umărul antreprenorului și-i spuse ceva, pe un ton confidențial. Gaines, ber-asistentul, stătea în apropiere, gata să facă un pas, să ducă un comision, să pupe un fund.

– Intri, sergent? Sau preferi să asiști de la galerie?

Kovac privi imaginea reflectată în geam care apăruse lîngă el. Amanda Savard, în ținuta ei de Veronica Lake. Ochlearii de soare cu rame mari, eșarfa de catifea neagră în jurul capului. Nu urmărea eleganța, ci travestiul. Era o mare diferență.

– Ce-ți mai face capul? o întrebă.

– Numai mîndria mea a avut de suferit.

– Mda. Ce înseamnă un mic cucui pentru o lipă dură ca dumneata?

– O stînjeneală, răspunse Amanda. Aș prefera să abandonezi subiectul.

Kovac fu cît pe ce să rîdă.

– Nu mă cunoști prea bine, doamnă locotenent.

– Nu te cunosc deloc, replică ea, punînd mîna înmănușată pe clanță. Mai bine să rămînă așa.

Parcă i-ar fi arătat un steguleț roșu. Kovac se întrebă dacă-și dădea seama – și, dacă da, ce anume urmărea.

Eu și locotenenta de la interne. Da da, Kovac, poți s-aștepți.

– Nu mă dau bătut niciodată, spuse el, făcînd-o să-l privească peste umăr. Ar fi mai bine să știi.

Cu o expresie de nepătruns dincolo de ochelarii negri, Amanda Savard nu răspunse, intrînd în biserică. Kovac o urmă. Catafalcul și procesiunea îndoliată porniseră prin naos. Orga cînta încă un marș funebru deprimant.

Savard își alese un loc în spate, pe un rînd gol. Nu-l băgă în seamă pe Kovac cînd se așeză lîngă ea. Nu începu să cînte imnul, nu li se alătură celorlalți în rugăciuni și răspunsuri.

Nu-și scotea ochelarii de soare, nu-și desfășura eșarfa, nici nu-și descheia mantoul. Părea închisă într-un cocon, izolată de lumea din jur. Învăluită de propriile ei gînduri despre Andy Fallon.

Koru-se că numai un bou ar fi provocat-o așa, jucîndu-se cu focul. O vorbă dacă scotea, era suspendat. Pe de altă parte, nu părea o idee prea proastă să dea impresia că trecuse alături de I.A., pe moment. Nu că i-ar fi păsat cuiva dintre cei de față.

Toți păreau adînciți în gîndurile și sentimentele lor – nu numai Amanda Savard. Nimeni nu-l auzea pe preot, care nu-l cunoscuse deloc pe Andy Fallon și putea vorbi despre el numai fiindcă-l informase cineva.

Oricum, ca la majoritatea înmormîntărilor

nici nu conta ce spunea clericul. Ceea ce conta era panorama amintirilor ce se desfăşurau prin capul fiecăruia, albumele mintale şi emoţionale ale experienţelor trăite alături de cel dispărut.

În timp ce studia feţele, Kovac se întreba care ascundea amintiri intime cu Andy Fallon; amintiri de pasiuni împărtăşite, de perversiuni în comun. Cine dintre acei oameni l-ar fi putut ajuta pe Andy Fallon să-şi pună ştreangul de gît, apoi, cînd lucrurile o luaseră razna, intrase în panică? Cine cunoştea acea piesă lipsă din jocul de puzzle mintal al lui Andy Fallon: ar fi fost în stare să se sinucidă? Ţinea cu adevărat oricare dintre ei să ştie? Cazul era închis. Preotul se purta ca şi cum cuvîntul *sinucidere* n-ar fi fost rostit niciodată în aceeaşi frază cu numele lui Andy Fallon. Într-o oră, Andy Fallon avea să fie în pămînt, îngropat, ca o amintire începînd să se şteargă.

Sosi momentul discursurilor funerare. Neil Fallon se foi pe scaun, aruncînd priviri furişe în jur, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă-l vedea cineva că nu se ridica să vorbească la înmormîntarea propriului său frate. Steve Pierce îşi privea picioarele, părînd să aibă probleme cu respiraţia. Kovac simţea şi el o apăsare similară în piept, aşteptînd. Psihologii numai situaţiile cu o asemenea încărcătură emoţională „stresuri de precipitare", declanşatoare de acţiuni, catalizatori ai confesiunilor, determinanţi ai mărturiilor.

Dar acolo erau în Minnesota, un loc unde oamenii nu aveau tendinţa firească de a-şi exprima deschis emoţiile. Momentul trecu fără ni-

mic dramatic. Savard se ridică, îşi scoase mantoul şi – cu ochelarii şi şarfa la locul lor – porni cu paşi eleganţi şi o ţinută regală spre pronaos. Preotul păşi într-o parte, făcîndu-i loc la pupitru.

– Sînt Locotenent Amanda Savard, se prezentă ea pe un ton calm şi autoritar. Andy a lucrat pentru mine. A fost un ofiţer bun, un anchetator talentat şi devotat şi un om minunat. Cu toţii sîntem mai bogaţi pentru că l-am cunoscut, şi mai săraci după această pierdere prematură. Vă mulţumesc.

Simplu. Elocvent. Reveni în strană, cu capul plecat. Misterioasă. Kovac se ridică şi-i făcu loc să intre. Oamenii priveau spre ei. Probabil se uitau la Savard. Probabil se întrebau cum putea un tip ca el să stea lîngă o femeie ca ea.

Kovac le susţinea privirile, tăcut, provocator. Steve Pierce îi întîlni ochii un moment, apoi întoarse capul. Ace Wyatt se ridică, îşi potrivi manşetele şi se duse la pupitru.

– Iisuse Christoase, mormăi Kovac, apoi se închină, cînd femeia care stătea cu două rînduri mai în faţă se întoarse spre el, indignată. Îţi vine să crezi? Orice ocazie e bună ca să se tragă-n poză.

Savard înălţă o sprînceană.

– S-ar atîrna în curu' gol la etajul zece şi-ar cînta imnul naţional din băşini, dacă asta i-ar atrage publicitate.

Un colţ al gurii lui Savard se arcui cu amuzament răutăcios.

– Îl cunosc de mult timp pe căpitanul Wyatt.

Kovac se strîmbă.

– Am făcut-o fiartă, este?

– Ba bine că nu.

– Aşa mi se întîmplă mereu. De-asta arăt cum arăt.

– L-am cunoscut pe Andy Fallon de cînd era un băieţandru, începu Wyatt, cu talentul dramatic al unui actor de teatru comunitar; faptul că se pregătea să devină un star al televiziunii naţionale dovedea cît se degradaseră gusturile publicului american. Nu l-am cunoscut foarte bine pe omul în toată firea Andy Fallon, dar ştiu din ce aluat era plămădit. Curaj, integritate şi hotărîre. Ştiu asta, fiindcă am trecut prin tranşee cu tatăl lui, Iron Mike Fallon. Cu toţii l-am cunoscut pe Iron Mike. Cu toţii am respectat omul şi opiniile lui, şi ne-am temut de temperamentul lui, dacă încurcam lucrurile. Niciodată n-am cunoscut un mai bun ofiţer de poliţie.

Făcu o pauză de efect, apoi adăugă:

– Cu cel mai profund regret, trebuie să anunţ că Mike Fallon ne-a părăsit azi-noapte.

O mică exclamaţie colectivă străbătu mulţimea. Savard zvîcni ca şi cum ar fi fost împunsă cu o vergea de însemnat vitele, devenind într-o clipă şi mai palidă. Respiraţia i se acceleră, superficială.

– Distrus de moartea fiului său... continuă Wyatt. Kovac se aplecă spre ea:

– Te simţi bine, doamnă locotenent?

– Scuză-mă, răspunse Savard, ridicîndu-se brusc.

Kovac se ridică s-o ajute. Savard trecu pe lîngă el, aproape împingîndu-l la loc pe scaun. Îi venea să fugă afară din biserică, să fugă şi

să nu se mai oprească. Dar n-o făcu. Nimeni n-o privi mai mult decît în treacăt, toți fiind atenți la Wyatt. Nimeni nu-i auzea bubuiturile inimii, nici vuietul sîngelui prin vene.

Deschise uşa de sticlă a holului şi coti spre toaletă. Lumina era slabă, iar în aer mirosea a aromatizant comercial. Glasul lui Ace Wyatt continua să-i răsune în cap, provocîndu-i un sentiment de panică. Apoi îşi dădu seama că se auzea dintr-un difuzor de pe perete.

Îşi smulse eşarfa şi ochelarii de soare, aproape țipînd de durere cînd propteaua ramei îi zgîrie julitura. Cu ochii strîns închişi ca să-şi stăpînească lacrimile, orbecăi la robinete. Apa explodă în lavabou, stropind-o. Nu-i păsa. O luă cu ambele mîini şi-şi clăti fața.

Amețeala i se învolbura în creier, slăbiciunea îi înmuia picioarele. Se rezemă de chiuvetă, ținîndu-se cu mînă de lavoarul de porțelan şi rezemîndu-şi-o pe cealaltă de perete. Încercă să învingă greața, rugîndu-se lui Dumnezeu s-o ajute, ignorîndu-şi comoda credință într-o putere superioară în care încetase de mult să creadă.

– Te rog, te rog, te rog... îngîna ea, îndoită de mijloc, cu capul aproape în lavabou.

În ochiul minții, îl vedea pe Andy Fallon privind-o cu furie acuzatoare. Era mort. Iar acum murise şi Mike Fallon.

Distrus de moartea fiului său...

– Doamnă locotenent? se auzi glasul lui Kovac de lîngă uşă. America? Eşti acolo? E totul în regulă?

Savard încercă să se ridice, să respire

adînc atîta cît să poată vorbi cu o voce sigură. Nu reuşi prea bine nici una, nici alta.

– D-da... îngăimă ea, strîmbîndu-se cînd îşi auzi vocea slabă. N-am nimic. Mulţumesc.

Uşa se deschise şi Kovac intră fără să-i pese de posibila prezenţă a altei femei în toaletă. Arăta feroce.

– Mi-e bine, sergent Kovac.

– Mda, văd, remarcă el, apropiindu-se. Chiar mai bine decît azi-dimineaţă, cînd era să cazi peste birou. Îţi vine des cheful să faci duş îmbrăcată? o întrebă, privindu-i părul ud lipit de faţă şi petele de pe costum.

– Am avut puţină ameţeală, spuse ea, apăsîndu-şi fruntea cu o mînă.

Respiră încet pe gură, închizînd o secundă ochii.

Kovac îi puse o mînă pe umăr, iar Savard deveni rigidă, spunîndu-şi că ar fi trebuit să fugă, impunîndu-şi să n-o facă. Îl privi în oglindă şi-i văzu îngrijorarea în ochii întunecoşi. Se văzu pe sine şi fu copleşită să constate cît de vulnerabilă arăta în acel moment – palidă şi doborîtă.

– Haide, doamnă l'ent, spuse el încet, prescurtînd gradul astfel încît suna ca un termen familiar. Lasă-mă să te duc la doctor.

– Nu.

Ar fi trebuit să-i spună să-şi ia mîna de pe ea, dar apăsarea era solidă, puternică şi încurajatoare, chiar dacă nu se putea rezema de el aşa cum ar fi vrut, cum avea nevoie. O străbătu un fior.

N-ar fi trebuit să dorească sau să aibă ne-

voie de nimic, şi-n nici un caz de omul acela.

Îi privi imaginea reflectată a mîinii, pe umăr. O mînă mare, lată, cu degete boante. Mîini de muncitor, îşi spuse ea, ignorînd faptul că Sam Kovac muncea cu mintea, nu cu mîinile. Degetele lui se strînseră un moment.

– Ei, măcar să ieşim de-aici, spuse el. Parfumul ăsta poate să înece şi-o capră.

– Mă descurc singură, răspunse Savard. Serios. Îţi mulţumesc oricum.

– Haide, o îmbie din nou Kovac, întorcîndu-se spre uşă şi trăgînd-o după el, cu experienţa anilor în care condusese beţivi, victime şi oameni în diverse stări de şoc. Ţi-am adus mantoul în hol.

Savard îşi smulse braţul, se întoarse la chiuvetă, îşi luă ochelarii de soare şi şi-i puse cu grijă la loc. Eşarfa neagră se udase pe alocuri. Şi-o puse totuşi şi pe aceea, aranjînd-o cu grijă. Kovac o privea.

– Credeam că-l cunoşteai pe Mike Fallon numai după reputaţie, spuse el.

– Aşa e. Vorbisem cu el, desigur. Despre Andy.

– În cazul ăsta, ai reacţionat cam violent faţă de vestea morţii lui.

– Ţi-am spus, aveam ameţeli. Anunţul morţii lui Mike Fallon n-a contribuit chiar atît de mult. E o tragedie, desigur...

– Lumea e plină de ele, din cîte-am auzit.

– Într-adevăr.

Mulţumită de felul cum îi stătea eşarfa, trecu pe lîngă Kovac şi ieşi, încercînd să nu dea nici un semn de slăbăciune.

Cam tîrziu pentru aşa ceva...

Kovac îi pusese mantoul pe o masă plină cu buletine bisericeşti. Savard şi-l luă şi începu să-l îmbrace, dar durerea din ceafă şi braţ o făcu să se întreruptă, doar cu un braţ într-o mînecă. Kovac o ajută să continue, stînd puţin prea aproape în spatele ei, imobilizînd-o între el şi masă.

– Ştiu, spuse el încet. Ţi-e bine. Te-ai fi doscurcat şi singură.

Savard făcu un pas lateral şi-l ocoli, pornind prin hol. Orga începuse din nou, iar în aer se simţea mirosul acru-dulceag de tămîie.

– Nu te las să pleci singură cu maşina de aici, doamnă locotenent, continuă Kovac, potrivindu-şi pasul lîngă al ei. Dacă ai ameţeli, nu eşti în siguranţă la volan.

– Nu mai am nimic. Mi-a trecut.

– Te duc eu. Oricum mă întorceam la secţie.

– Mă duc acasă.

– Atunci, am să te las acasă.

– Nu e-n drumul dumitale.

Kovac îi deschise uşa.

– Cu atît mai bine, pe drum voi avea timp să-ţi pun cîteva întrebări.

– Dumnezeule, nu te opreşti niciodată? mîrîşni ea printre dinţi.

– Nu. Niciodată. Ţi-am spus – nu mă las, pînă nu obţin ceea ce vreau.

O luă de mînă, iar Savard încercă să şi-o smulgă, cu inima tresărindu-i şi ochii mari îndărătul ochelarilor.

– Ce faci...?!

Kovac o privi o secundă, descifrînd Dumnezeu ştie ce în expresia ei. Cu toată eşarfa şi ochelarii, se simţea goală în faţa lui.

– Cheile.

Cînd îl auzi, muşchii mîinii ei se relaxară puţin, iar Kovac îi luă cheia dintre degete. O eroare tactică majoră. Nu voia s- o ducă acasă. Nu voia să intre în casa ei. Nu avea nevoie de interesul lui. Era obişnuită cu o poziţie de autoritate, însă cu toate că-i era superioară în grad, Kovac avea ani întregi de experienţă faţă de ea.

Acest lucru o făcea să se simtă subordonată, ca o fetiţă care se joacă de-a oamenii mari.

– Dacă ai vreo întrebare, pune-o, spuse ea, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

Vîntul sufla rece şi tăios. În ora cît stătuseră în biserică, temperatura scăzuse şi mai mult. Soarele cobora pe cerul alburiu al iernii.

– Iar apoi, îmi vei da cheile înapoi, sergent.

– Andy Fallon ţi-a vorbit vreodată despre fratele lui?

– Nu.

– A menţionat vreodată dacă se vedea cu cineva – dacă se întîlneau – sau dacă avea probleme în viaţa personală?

– Ţi-am mai spus – viaţa lui personală nu mă privea. De ce continui, sergent?

Încercă să pară nevinovat, dar Savard se îndoia că-i reuşise vreodată figura asta, chiar şi în copilărie. Kovac avea un aer de oboseală care-i depăşea vîrsta cu o mie de ani.

– Sînt plătit ca să investighez.

– Ca să investighezi *crime*. Nu ştiu să se fi comis nici o crimă.

– Lui Mike Fallon îi lipseşte jumătate din cap, spuse Kovac. Nu mă las pînă nu mă asigur că n-a făcut altcineva treaba asta în locul lui.

– De ce crezi că l-ar fi omorît cineva pe Mike Fallon? Căpitanul Wyatt a spus că s-a sinucis.

– Căpitanul Wyatt vorbeşte prematur. Ancheta e în curs. Azi, cînd am plecat de-acolo ca să vin încoace, trupul încă nici nu se răcise.

– N-ar avea nici un sens să-l fi omorît cineva pe Mike Fallon, susţinu Savard.

– Cine spune că trebuie să aibă sens? i-o întoarse Kovac. Cineva se înfurie, îi pierde cumpătul, loveşte. Zbang, crimă! Cineva îi poartă cuiva pică de prea mult timp, nu mai suportă, ceva scapără o scînteie. Pac, moare un om! O văd în fiecare zi, doamnă locotenent.

– Domnul Fallon avea probleme cu sănătatea. Tocmai îşi pierduse fiul. Presupun că semnele de la locul faptei indicau o sinucidere. Nu pare mai logic să fi apăsat el însuşi pe trăgaci, decît să credem că altcineva a făcut-o?

– Sigur. Dar, în fond, la fel ar putea gîndi şi un asasin inteligent.

– Cred că merge greu la omucideri în ultima vreme, remarcă Savard, dacă unul dintre cei mai buni detectivi îşi pierde vremea cu cazuri inventate.

– Cu cît frecventez mai mult oamenii care au avut relaţii cu Andy şi Mike Fallon, cu atît am mai puţin impresia că sînt cazuri „inven-

tate". L-ai cunoscut pe Andy. Afirmi că ai ținut la el. Vrei să mă las păgubaș, cînd cred că s-ar putea să nu-și fi pus singur ștreangul de gît? Vrei să ridic din umeri dacă se pare că Mike nu și-a vîrît treișoptul ăla-n gură fără ajutor? Ce fel de polițist aș fi, dacă aș face asta?

În spatele lor, ușile bisericii se deschiseră și participanții începură să iasă, înfofolindu-se împotriva frigului și pornind grăbiți spre parcare. Kovac îi zări pe Steve Pierce și Jocelyn Daring. Daring încerca să-și ia logodnicul de braț, dar Pierce n-o lăsa. Nu departe în urma lor venea Ace Wyatt cu lingăul lui. Wyatt părea imun la frig, mergînd cu umerii trași înapoi și bărbia repezită înainte. Se îndreptă spre Kovac ca o rachetă cu ghidaj laser.

– Sam, spuse el pe tonul său serios de la televizor, am înțeles că tu l-ai găsit pe Mike. Dumnezeule, ce tragedie!

– C-a murit, sau că l-am găsit eu?

– Și una și alta, cred. Bietul Mike. Pur și simplu n-a mai suportat. Cred că se simțea îngrozitor de vinovat de moartea lui Andy, de problemele nerezolvate dintre ei. Mare păcat...

O privi pe Savard și dădu din cap.

– Amanda, mă bucur că te văd, chiar și în împrejurările astea...

– Căpitane.

Deși avea ochelarii de soare, Kovac îi dădu seama că nu se uita direct la Wyatt, ci prin el.

– Îngrozitoare veste, cu Mike Fallon, continuă ea. Îmi pare foarte rău. Știu că aveați multe în comun.

– Bietul Mike, comentă Wyatt cu glas îngroşat, mutîndu-şi privirea; tăcu o clipă, parcă din respect, apoi trase aer în piept. Văd că-l cunoşti pe Sam.

– Mai bine decît aş vrea, replică ea, luîndu-şi cheile din mîna lui Kovac. Dacă mă scuzaţi, domnilor...

– Tocmai îi spuneam doamnei locotenent cît de ciudat mi se pare că Mike, după ce fusese aşa se supărat aseară că Andy s-a sinucis, că era un păcat de moarte, s-a dus acasă şi-a muşcat din pistol, spuse Kovac, făcînd-o pe Savard să rămînă pe loc. Nu prea are sens, nu-i aşa?

– Cine spune că trebuie să aibă sens? întrebă Savard sarcastic.

– Amanda are dreptate, replică Wyatt. Mike nu era în toate mințile, nu-i aşa?

– Ultima oară cînd l-am văzut, era aproape incoerent, spuse Kovac. Ce zici, Ace? Tu l-ai dus acsă. Cum părea, cînd ai plecat?

Gavin se uită la ceas, ostentativ.

– Domnule căpitan...

Wyatt făcu o mutră.

– Ştiu, Gavin. Întîlnirea cu cei de la public relations.

– Şi să lipseşti de la înhumare? întrebă Kovac.

Adio, poze-n ziar! Cumva, reuşi să se stăpînească.

– A fost amînată, îl informă Gavin. Nu ştiu ce problemă cu echipamentele.

– Aha. Dificultăți tehnice F.F.M., răspunse Kovac. E frig, nu pot să sape groapa. Scuzaţi

limbajul, doamnă locotenent, adăugă el suav.

– Nu cred că ai vreo scuză, sergent Kovac, replică sec Savard. Şi cu asta, domnilor, vă spun la revedere.

Ridică o mînă în semn se rămas-bun şi se refugie prin parcarea înzăpezită. Kovac o lăsă să plece, simţind că dacă încerca s-o oprească atunci, de faţă cu atîţia martori, ar fi depăşit o linie de care se apropiase şi aşa prea mult. Privi o secundă pe urmele ei.

– Sam, doar nu poţi crede serios că Mike a fost asasinat, spuse Wyatt.

– Lucrez la omucideri, răspunse Kovac, punîndu-şi pălăria. Cred că toată lumea e asasinată. Asta-i mentalitatea mea normală. La ce oră te-ai despărţit de Mike?

Gaines îi întrerupse:

– Domnule căpitan, dacă doriţi să vă duceţi la întîlnire, rezolv eu problema asta.

– Îi mesteci şi mîncarea şi-l ştergi şi la fund? întrebă Kovac.

Asistentul îl privi rece.

– Îl reţii pe domnul căpitan de la o întîlnire foarte importantă, sergent Kovac, spuse el scurt, trecînd între ei. Aseară, am fost şi eu cu domnul Fallon şi cu căpitanul. Pot să-ţi răspund la întrebări la fel de bine ca şi domnul căpitan.

– Nu e nevoie, Gavin, spuse Wyatt. Pînă aduci tu maşina, Sam şi cu mine o să terminăm.

– Mda, Filfizonule, fugi şi porneşte maşina. O să ne-ntîlnim şi noi, mai tîrziu, ca să aud ce ai de spus, la un griş cu lapte. Să te lingi pe buze, şi mai multe nu.

Lui Gavin nu-i plăcea să fie luat de sus, nici expediat. Ochii albaştri îi deveniseră la fel de reci ca asfaltul de sub picioare. Dar respectă ordinul lui Wyatt şi porni grăbit spre un Lincoln Continental negru.

– Elegant dulău de pază ţi-ai tras, Ace, comentă Kovac.

– Gavin e mîna mea dreaptă. Ambiţios, concentrat, absolut loial. Fără el, n-aş fi ajuns unde sînt acum. Are un viitor foarte luminos. Uneori, cam face exces de zel, dar la fel pot spune şi despre tine, Sam. Dacă nu cumva sînt pe dinafară – şi nu sînt – moartea lui Mike n-a avut nimic care să justifice o suspiciune de crimă.

Oftînd, Kovac îşi îndesă mîinile în buzunarele paltonului.

– Era unul de-ai noştri, Ace. Mike era un om deosebit. Sigur, poate că legenda era mai deosebită decît omul, mai importantă, dar totuşi... Simt că-i sînt dator să mă uit cît mai bine. Înţelegi ce vreau să spun? Şi tu ar trebui să faci la fel, avînd în vedere trecutul care vă unea.

– Mi-e greu să accept că s-a închis uşa peste capitolul ăsta din viaţa noastră, spuse încet Wyatt, privind spre norii albicioşi care ieşeau prin ţeava de eşapament a Lincoln-ului. Nici nu-mi vine să cred că nu mai e.

Trebuia să fie o adevărată uşurare pentru el. Noaptea asasinării lui Thorne, cu ani în urmă, fusese un moment definitoriu pentru vieţile lui Ace Wyatt şi Mike Fallon. În noaptea aceea, vieţile lor se întorseseră pe dos, fără a mai fi niciodată ca înainte, mereu unite prin acel moment care făcuse din Mike Fallon un

infim şi din Ace Wyatt un erou. Fără Mike, greutatea acelei poveri se ridicase, dînd atît o senzaţie de uşurare, cît şi una de debusolare. Cum putea să existe un Ace Wyatt, fără contraponderea unui Mike Fallon?

– Am plecat de la Mike pe la zece şi jumătate, spuse Wyatt. Era liniştit. Adîncit în durerea lui. N-aveam idee la ce se gîndea, altfel aş fi încercat să-l opresc.

Gura i se strîmbă ironic, în timp ce maşina se apropia.

– Sau, poate, asta ar fi fost o tragedie şi mai mare. A suferit ani de zile. Acum s-a terminat. Lasă-l în pace, Sam. Şi-a găsit liniştea.

Gaines coborî din maşină şi ocoli să deschidă portiera din dreapta. Fără o vorbă, Wyatt intră, iar Lincolnul porni, într- un nor de gaze de eşapament. Călăreţul Singuratic şi Tontio, pierzîndu-se în asfinţit. Kovac mai stătu un moment pe marginea trotuarului, singurul rămas din drumul venit să-l petreacă pe Andy Fallon pe ultimul drum. Pînă şi preoţii dispăruseră.

– Călăreţul Singuraitc, mormăi el şi porni prin parcarea îngheţată, cu mîinile în buzunare şi umerii cocoşaţi în vînt.

Capitolul 18

– Neil Fallon are cazier.

Kovac se opri cu paltonul pe jumătate scos.

– A mers repede.

– Servim patria, răspunse Elwood, privind

peste peretele despărțitor al separeului.

Liska stătea pe scaun, cu fața luminată de expresia ei maniacală de zînișoară. Era ceva, cînd mirosea cîte o pistă, își spuse Kovac. Pentru ea, devenise aproape un viciu. Emoția era atît de intensă, încît era la un pas de excitația sexuală. Kovac nu-și amintea să se fi aprins vreodată atît de tare într-o problemă profesională, iar profesiunea era marea iubire a vieții lui. Poate n-ar fi stricat să se gîndească le endoterapie.

– Are dosar juvenil – sigilat, desigur, deși am depus cerere să arunc o privire, continuă Liska. A petrecut șapte ani în armată. I-am cerut dosarul de serviciu. În anul lăsării la vatră, a fost arestat pentru violență. Trei pînă la cinci ani. A stat închis un an jumate.

– Ce făcuse?

– S-a luat la bătaie într-un bar. L-a băgat pe-unu-n comă o săptămînă.

– Temperamental, băiatu'.

Kovac își scoase paltonul și și-l agăță pe cuier, îngîndurat. În sediu domnea forfota obișnuită de activitate. Telefoanele sunau, cineva rîdea din cînd în cînd. Un bătăuș de vreo douăzeci de ani, plin de piercinguri, cu părul oxigenat țepos și pantalonii lăbărțați sub fund, fu adus în cătușe și introdus într-o cameră de interogatoriu. Pe vremea lui Mike Fallon, cineva ar fi tras un șut în fund numai pentru gusturile lui vestimentare.

– Și cum și-a scos licență de băuturi alcoolice, cu o condamnare la activ? întrebă Kovac, așezîndu-se.

– Nu şi-a scos, răspunse Elwood.

– Vino-aici, pentru numele lui Dumnezeu! se enervă Kovac. Mă faci să-mi sucesc gîtul.

Liska zîmbi şi-i împinse scaunul cu vîrful piciorului.

– Ar trebui să-i fii recunoscător pentru senzaţie.

– Ce-am mai rîs.

Elwood ocoli capătul paravanului, cu un fax în mînă.

– Licenţa pentru bar a fost emisă de municipalitatea oraşului Excelsior pe numele Cheryl Brewster, care peste cîteva luni a devenit Cheryl Fallon.

– Aha, doamna înstrăinată, comentă Kovac.

– În curînd, fostă doamnă, îl corectă Liska. Am sunat-o acasă. E soră. Lucrează de noapte la Fairview Ridgedale. Zice că divorţează de el, şi nici nu ştie cum să termine mai repede. Un beţiv nenorocit şi nemernic – asta-i doar o mostră din termenii ei de alint.

– I-auzi, şi mie mi s-a părut un băiat atît de agreabil, spuse Kovac. Deci, nevasta are licenţa de băuturi alcoolice. Ce-o să se-ntîmple cînd se pronunţă divorţul?

– Neil va rămîne cu ochii-n soare, asta o să se-ntîmple, răspunse Liska. Pot să vîndă barul cu licenţă cu tot, cu condiţia ca noul proprietar să fie aprobat de autorităţile din Excelsior. Neil şi-ar putea găsi un nou om de paie, dar încă nu-l are. Cheryl zice că încearcă să cumpere restul firmei şi să uite de licenţă, dar nu-i în stare să facă rost de bani nici pentru atîta lucru. Şi chiar dac-ar putea, zice că fără bar n-are din

ce trăi, aşa că... În fine, am întrebat-o dacă Neil ar încerca să împrumute bani de la rude. A rîs şi a zis că Mike nu i-ar da nici un chior, necum bani de firmă – deşi ştie că are destul.

– În meseria de detectiv, ăsta se numeşte mobil, sublinie Elwood.

– Mă-ntreb dacă-l luase la ochi şi pe Andy, murmură meditativ Kovac.

– Îi spusese lui Cheryl că voia să vadă dacă pe Andy îl interesa să investească, dar nu ştia ce-a mai făcut în continuare. Putem să-l întrebăm pe Pierce. E de presupus că-i dădea sfaturi financiare lui Andy.

– Dar dacă Pierce bănuia că fratele lui Andy putea avea vreo legătură cu moartea lui, de ce nu ne-a spus? întrebă Elwood.

Kovac dădu din cap.

– De ce nu l-a arătat cu degetul, în loc să se poarte ca şi cum numai el ar fi avut conştiinţa încărcată?

– Să verificăm însemnările despre vecinii lui Fallon. Să vedem cine ne-a scăpat, să dăm câteva telefoane. Poate va recunoaşte cineva o maşină, sau ne va spune cu cine se întîlnea. Elwood, ai timp să te uiţi prin agenda lui Fallon şi să te interesezi pe la prieteni?

– Se face.

– Trebuie să refacem oricum o parte din treaba în revistă a vecinilor, adăugă Liska.

– De ce?

– Prima dată, doi dintre micii noştri elfi au fost Ogden şi Rubel.

Kovac gemu:

– Excelent. Asta ne mai lipsea, ca Ogden

să le spună oamenilor că n-au văzut nimic.

– Dacă un martor a văzut şi pe altcineva în afară de el şi Rubel - de pildă, pe Neil Fallon sau pe Pierce – pînă şi Ogden ar avea destulă minte să ne spună, zise Liska.

– Deci, nu putem decît să sperăm că agenţilor le-a scăpat acel cineva.

– Cine cui să-i fi scăpat? întrebă Leonard, oprindu-se brusc lîngă boxă.

Kovac se prefăcu preocupat de căutarea unui dosar pe birou, acoperind însemnările pe care le făcuse despre moartea lui Andy Fallon.

– Tipul care l-a bătut pe Nixon, spuse el. Gorila lui Deene Combs. Sperăm că oamenilor lui le-a scăpat cineva care ştie mai mult, ca să-l intimideze.

– Aţi mai vorbit cu femeia aia? Aia pe care taximetristul a văzut-o intrînd în clădire, cînd făptaşul fugea?

– De cinci ori.

– Mai vorbiţi cu ea. Aia e cheia. Ştim că ascunde ceva.

– E o fundătură, spuse Kovac. O să ducă secretul cu ea în mormînt.

– Dacă Nixon nu-l toarnă singur, Chamique Jones n-o s-o facă în locul lui, adăugă Liska.

Leonard se încruntă la ea.

– Vorbiţi încă o dată cu ea. Vizitaţi-o la serviciu. Azi. N-am chef ca bandiţii ăştia să creadă că-şi pot face de cap.

Kovac aruncă o privire spre Liska, iar aceasta se uită în podea, cu ochii cruciş. Explicaţia comună în legătură cu cazul Nixon era că Wyan Nixon îşi înşelase şeful, pe Deene

Combs, într-o plasare măruntă de droguri, iar respectivul şef îl dăduse ca exemplu, dar nimeni nu vorbea, inclusiv Nixon. Procurorul de comitat, care voia să adopte public o linie dură vizibilă faţă de traficanţii de droguri, se angajase ca procuratura să se seziseze din oficiu, dacă Nixon n-o făcea. Dar, fără un martor, cazul era ca şi mort, iar şoferul de taxi nu-l văzuse pe agresor destul de bine ca să-i descrie amănunţit.

– E o gaură neagră, spuse Kovac. Nimeni n-o să depună nici o mărturie. Ce rost are?

Leonard se încruntă ca un maimuţoi.

– Rostul e că-i meseria ta, Kovac.

– Îmi cunosc meseria.

– Serios? Am impresia că-i redefineşti parametrii.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Cazul Fallon e închis. Lasă-l în pace.

– Ai auzit despre Mike?

Mingea cu boltă deliberată, chiar în timp ce se întreba cine i-l turnase lui Leonard. Putea să jure că Savard. Nu-i convenea că dădea tîrcoale, că se apropia prea mult de ea, amenințînd să străpungă zidurile de securitate pe care şi le înălțase în jur cu atîta grijă. Lui Wyatt puțin îi păsa ce se întîmpla în mica lume a lui Kovac. Nu-l interesa decît să ajungă la următoarea întîlnire de public relations.

Leonard îl privi nedumerit:

– Ce, că s-a sinucis?

– Nu-s prea sigur că asta s-a-ntîmplat.

– A muşcat din pistol.

– Aşa s-ar părea.

– Avem cîteva detalii suspecte, domnule locotenent, spuse Liska. Poziția cadavrului, de pildă.

– Vrei să spui că a fost o înscenare?

– Nu neapărat o înscenare, dar era puțin cam prea comod. Şi n-a lăsat nici un mesaj.

– Asta nu înseamnă nimic. Mulți sinucigaşi nu lasă scrisori.

– Fiul cel mare are unele probleme... şi cazier.

– Vreau să scormonesc puțin, spuse Kovac. Poate că Mike şi-a scurtat zilele – dar dacă n-a făcut-o? Îi datorăm mai mult decît s-o lăsăm să treacă, numai fiindcă sinuciderea era explicația cea mai comodă.

– Să vedem ce are de spus legistul, răspunse ursuz Leonard, nemulțumit de ideea că un caz simplu se transforma într-o crimă cu autor neidentificat – mai ales acel caz, cînd Wyatt şi restul şefilor stăteau cu ochii pe ei. Pînă atunci, vorbiți cu Chamiqua Jones. Azi. Vreau ca procurorul de comitat să mă lase-n pace cu Nixon.

– Mai bine mă-nțep cu ace, decît să mă duc la Mall of America în perioada Crăciunului.

Kovac îi aruncă o privire lui Liska, în timp ce pilota Caprice- ul prin traficul orei de vîrf, spre est, pe 494.

– Unde ți-e spiritul consumatorului?

– Moare din lipsă de oxigen, pe fundul contului meu din bancă. Ai idee ce-şi doresc de Crăciun copiii, în zilele noastre?

– Arme semiautomate?

– R.J. mi-a dat o listă care arată ca inventarul magazinului *„Toys 'R' Us"*.

– Priveşte partea pozitivă a lucrurilor, Tinks. Nu ţi l-a trimis de la şcoala de corecţie.

– Cine-a spus că te costă un milion de dolari creşterea unui copil pînă la vîrsta colegiului n-a luat în calcul şi Crăciunurile.

Kovac schimbă banda de circulaţie, ocolind un Geo verde-muci care mergea cu optzeci la oră, condus de un chelios ce strîngea volanul de i se albiseră degetele. Număr de Iowa.

– Fermierii din Iowa... mîrîi el. Cînd n-au tulale cu porumb de-o parte şi de alta a şoselei, nu mai ştiu pe ce lume sînt.

Traversă două benzi, spre ieşirea de care avea nevoie. Stilul lui de a conduce provoca de obicei comentariile lui Liska, dar aceasta nu spuse nimic, părînd pierdută în gînduri.

Kovac îşi aminti Crăciunul de după ce-l părăsise prima nevastă. Îi trimisese cadouri fiicei lor. Animale de pluş. O păpuşă de cîrpe. Rahaturi d-astea. Obiecte care se aşteptase să-i placă. Primise cutiile înapoi, nedesfăcute. Le dăruise la un centru *„Toys for Tots"*, apoi băuse pînă uitase de sine. Sfîrşise printr-o încăierare cu un Moş Crăciun din Armata Salvării, în faţa centrului guvernamental, şi fusese sancţionat cu treizeci de zile fără salariu.

– E copilul tău, spuse el. Ia-i ceva ce-şi doreşte cu adevărat şi nu mai cîrîi. Sînt doar bani, nimic mai mult.

Liska îl privi lung.

– Ei, ce-şi doreşte cu adevărat? o întrebă Kovac, stînjenit de privirea ei.

– Să mă-mpac cu Speed.

– Iisuse H.! Şi e vreun pericol să se-ntîmple asta?

Intrară pe rampa dinspre vest a Mall-ului. Liska tăcea. Kovac o privi din nou.

– A-nghețat iadul? întrebă ea înt-un tîrziu, pe un ton defensiv. Mi-a scăpat vestea asta, la ştiri?

– E un bou.

– N-am nevoie să-mi aminteşti.

– Ziceam doar.

Kovac parcă maşina şi memoră etajul şi numărul rîndului. Unul dintre cele 12.750 de locuri de parcare ale Mall-ului. Nu era locul cel mai potrivit în care să se rătăcească.

Mall of America arăta ca un labirint pentru şoareci gigantic, elegant, cu patru niveluri, alei cărui holuri largi forfoteau de oameni alergînd înnebuniți de la un magazin la altul. Cel mai mare mall din Statele Unite – cinci sute de magazine, două milioane şi jumătate de picioare pătrate de spațiu comercial – şi tot nu existau destule unități de desfacere pentru cei ce căutau articolul perfect, ambalat şi returnat la două zile după Crăciun. Firea umană...

Zgomotul din parcul de distracții Camp Snoopy din centrul mall- ului era continuu; vuietul surd al *roller-coaster*-urilor punctat de țipetele încîntate ale consumatorilor. Un cor de liceeni se aduna pe practicabile în fața intrării la Macy's, băieții pîndind ocazii s-o şteargă şi fetele abătîndu-se spre vitrinele de la Lerner's, în timp ce dirijorul lătra la ei fără nici un rezultat.

Trecură pe lîngă Centrul de Imaginație Lego

cu turnul său cu ceas înalt de opt metri, enormul dinozaur Lego, stația spațială Lego și un dirijabil Lego făcut din 138.240 de piese, care părea suspendat deasupra tuturor.

Kovac intră la Old Navy, privind acru vitrina cu pantaloni de trening, tricouri și veste matlasate urîte.

– Ia uită-te la rahaturile astea.

– Retro-șaptezeci, spuse Liska. Tricouri stil spăl-la- grămadă-da-le-port-oricum.

– Încă de prima oară mi s-au părut oribile. Cînd mă uit la ele, îmi vin în minte toate amintirile infecte din liceu.

Vînzătoarea pe care o acostă Kovac era o fată cu un inel în buză, ochelari cu ochi-de-pisică și păr maro care arăta ca și cum un copil de cinci ani l-ar fi cioprîțit cu foarfecele de grădină.

– Șefu-i pe-aici?

– Eu sînt șefa de raion. Ați venit pentru tipul ăla care se-ascunde printre rafturi și-și arată dușmanul la femei?

– Nu.

– Ar trebui să luați măsuri.

– Am să-l scriu pe listă. Chamiqua Jones lucrează azi?

– Da, răspunse fata, făcînd ochii mari. Ce-a făcut. Niciodată n-a scos un penis în fața nimănui.

– Avem doar cîteva întrebări să-i punem, spuse Liska. N-are nici un necaz.

Ochi-de-Pisică părea sceptică, dar nu mai comentă, în timp ce-i conducea spre cabinele de probă.

Chamiqua Jones avea douăzeci de ani şi ceva, arăta de patruzeci şi ceva, şi era clădită ca un butoi de cincizeci şi cinci de galoane, cu o coafură Brillo ruginie. Stătea de pază lîngă cabine, dirijînd clienţii şi hoţii din rafturi.

– Uşa aia de-acolo, scumpo, îndrumă ea o clientă, apoi apoi clătină din cap, în timp ce femeia se îndepărta, bombănind: de parc-o să-ţi intre-n ăi nădragi curu-ăla grăsan şi alb.

Aruncă o privire spre Kovac şi Liska, după care intră într-o cabină de probă să ia o grămadă de blugi încîlciţi.

– Iar voi.

– Salut, Chamiqua.

– N-am nevoie de hărţuială la slujbă, Kovac.

– Ei, poftim, mie mi-era dor de tine, şi aşa mă primeşti? Simt c-o să ne-mprietenim.

Jones nu zîmbi.

– O să mă faci să dau în primire, asta o să faci.

– Tot n-ai nimic de zis despre Nixon? întrebă Liska.

– Preşedintele? Nnţ. Nimic. Nici nu eram născută pe vremea aia. Am auzit că era un escroc – da-n fond, cine nu-i?

– Martorii spun că ai asistat la atac, Chamiqua.

– Zdreanţa aia de taximetrist? întrebă ea, ducînd blugii pe o masă. Minte. N-am văzut nici un atac. V-am mai zis.

– N-ai văzut un om atacîndu-l pe Wyan Nixon cu-o rangă de cauciucuri şi snopindu-l în bătaie.

– N-am văzut nimic. Tot ce ştiu de Wyan

Nixon e că-i pe *nasoale*. Mai ales pentru mine.

Împături blugii cu mişcări repezi, exersate. Avea mîinile grase, cu degete scurte şi piele întinsă. Îl duceau pe Kovac cu gîndul la nişte mici animale pneumatice. Privirea i se îndreptă spre un tînăr îndesat, cu o şapcă albă de spandex strînsă pe cap, ca un prezervativ, care stătea la vreo şapte metri distanţă. Nu-l mai văzuse niciodată, dar era clar cu ce se ocupa: bodyguard. Nouăzeci de kile de sociopatie duşmănoasă. Să tot fi avut şaisprezece, şaptesprezece ani, dar nu mai era de mult copil. Stătea lîngă un suport rotativ cu veste căptuşite, învîrtindu-l fără să se uite, cu privirea rece şi mată spre Chamiqua Jones.

– Sînt foarte ocupată, spuse ea şi se duse să descuie o cabină, cu o cheie care-i atîrna la centura de plastic verde- neon.

Kovac se întoarse cu spatele spre bodyguard.

– Îţi putem oferi protecţie, Chamiqua. Procurorul de comitat îl vrea pe Deene Combs după gratii.

– Protecţie, pufni ea. Ce vorbeşti, dom'le? O să mă trimiteţi cu autobuzul la vreun motel ipciugos din Gary, Indiana? O să m- ascundeţi?

Clătină din cap, în timp ce revenea la masă cu încă o grămadă de haine.

– Sînt o femeie civilizată, Kovac. Am două slujbe. Cresc trei copii reuşiţi. Vreau s-apuc să-i văd cum termină şcoala, mersi foarte mult. Wyan Nixon poate să-şi poarte şi singur de grijă, cum îmi port eu.

– Dacă vrea să facă pe durul, procurorul de comitat te poate acuza de complicitate post factum, încercă Liska o nouă tactică. Obstrucționarea justiției, refuz de a coopera...

Jones întinse mîinile în față, aruncînd o privire spre Şapcă-Prezervativ.

– Şi atunci, îmi puneți cătuşele şi mă săltați! N-am nimic de spus, nici despre Wyan Nixon, nici despre Deene Combs. N-am văzut nimica.

Kovac clătină din cap.

– Azi, nu. Mai vorbim, Chamiqua.

– Sper să nu.

– Nimeni nu mă iubeşte azi, se plînse Kovac.

Liska scoase o carte de vizită şi o puse peste blugii împăturiți.

– Dacă te răzgîndeşti, sună-mă.

În timp ce se îndepărtau, Jones rupse cartea de vizită în două.

– Poți s-o condamni? întrebă Kovac printre dinți, privindu-l acru pe Şapcă-Prezervativ, dimers.

– Îşi creşte copiii, răspunse Liska. Şi eu aş face la fel. Oricum, n-are nici o şansă să-l bage pe Deene Combs după gratii. Ştii bine că nu l-a atacat personal pe Nixon. Ar putea să toarne un malac ca ăla care se uita la ea, şi tot ai omorî-o – şi pentru ce? Mai sînt mii şi mii.

– Mda. S-o lăsăm baltă. Un căcănar zvîntă o bătaie alt căcănar. Un căcănar mai puțin pe străzi, o vreme. Cui îi pasă?

– Cuiva tot trebuie să-i pese, îl corectă Liska. Nouă.

Kovac o privi.

– Fiindcă sîntem singurii care stăm între societate şi anarhie?

Liska făcu o mutră.

– Te rog. Fiindcă rata succeselor contează pentru avansare. Societatea poate să se ducă-n mă-sa. Şi eu am copii care aşteaptă să intre la colegiu.

Kovac rîse.

– Tinks, întotdeauna reuşeşti să pui lucrurile în perspectiva corectă.

– Cineva trebuie să te-mpiedice să devii ursuz.

– Nu-s ursuz nicioată.

– Tot timpul eşti ursuz.

– Nu sînt ursuz, sînt revoltat, o corectă el, în timp ce treceau pe lîngă Rainforest Cafe, de unde se auzeau tunete şi zgomot de ploaie din boxe, iar unul dintre papagalii vii expuşi zbiera ca o bansher; oamenii stăteau la coadă să-l asculte. E o diferenţă, continuă Kovac. Un om ursuz e pasiv. Revolta e activă. E ca un hobby.

– Oricine are nevoie de un hobby, fu Liska de acord. Al meu e goana mercenară după bani cîştigaţi uşor.

Coti spre intrarea la Sam Goody, unde o siluetă a lui Ace Wyatt în mărime aproape naturală stătea cu braţul petrecut protector peste o cutie plină de casete video cu titlul: „Pro-activ – Un poliţist profesionist vă învaţă cum să nu deveniţi o victimă".

Îşi puse ochelarii de soare şi luă o poză, lîngă fotografie.

– Ce zici, nu ne stă bine împreună? zîmbi ea. Nu crezi că ar avea nevoie de-o parteneră

tînără, ca să-şi lărgească orizonturile demografice? Mi-aş pune şi-un bikini, dac-ar fi nevoie.

Kovac se încruntă spre decupajul din carton al lui Wyatt.

– De ce nu te duci la etajul trei, să te angajezi la Hooters? Sau ai putea să faci trotuarul pe Hennepin Avenue.

– Sînt mercenară, nu prostituată. E o diferenţă.

– Nu e nici una.

– Ba e. O mercenară nu-şi foloseşte vaginul.

– Iisuse, mormăi Kovac, simţind cum i se înroşeau obrajii. Niciodată nu ţi-e ruşine cînd vorbeşti?

Liska rîse.

– De ce să-mi fie – de ce spun, sau de goana mea aparent neruşinată după avansare?

– N-am fost crescut să vorbesc despre... aceste...

Se înroşi şi mai tare, în timp ce porneau iar pe hol.

– Vaginuri?

Kovac se uită furios la ea, sub privirile curioase ale trecătorilor.

– Poate că aşa se explică de ce n-ai unul la dispoziţie, speculă Liska. Ai nevoie să te mai deschizi, Sam. Să intri în contact cu latura ta feminină.

– Dac-aş putea intra în contact cu latura mea feminină, n-aş avea nevoie de un... din ăla...

– Bine zis. Şi ai putea avea propria ta emisiune de televiziune – Detectivul Hermafrodit de

la Omucideri. Gîndeşte-te ce audienţă ar avea! N-ai mai fi invidios pe Ace Wyatt.

– Nu-s invidios pe Ace Wyatt.

– Mda, te şi cred. Iar eu sînt Heather Locklear.

– Te-ai aprins după asistentul lui, asta e, decretă Kovac.

Liska îşi dădu ochii peste cap.

– După Gaines? Te rog! E gay.

– Gay, sau dezinteresat?

– Tot-aia.

Kovac rîse.

– Tinks, ori aşa, ori aşa, eşti prea femeie pentru el. Tipu-i un bulangiu. Iar Wyatt e un împuţit cît toate zilele. Se merită unul pe altul.

– Mda, atîta serviciu comunitar, ajutorarea oamenilor, lucrul cu victimele... Ce nesimţit!

Kovac se încruntă, neguros.

– Atîta publicitate, atîtea avansări, atîţia bani de la Hollywood... Ace Wyatt n-a făcut niciodată ceva care să nu-i aducă de cîştigat lui Ace Wyatt.

– A salvat viaţa lui Mike Fallon.

– Şi a devenit o legendă.

– Mda, sînt sigură că a premeditat-o.

Gustul amar din gură îl făcu pe Kovac să se strîmbe.

– În regulă. A făcut şi el un lucru uman şi altruist în viaţa lui, consimţi el, în timp ce ieşeau. Asta nu înseamnă că nu-i un împuţit.

– Oamenii sînt complecşi.

– Mda... De-asta-i detest. Cel puţin, cu un psihopat, ştii cum stai.

Capitolul 19

Schimbul se terminase, iar Leonard plecase cînd se întoarseră la sediu, scutindu-i de a raporta eşecul întîlnirii cu Chamiqua Jones. Liska se gîndi să dea cîteva telefoane de la birou, şi respinse ideea. Nu putea scăpa de senzaţia că toată lumea o privea, o asculta, ciulea urechile – şi numai fiindcă avea de pus întrebări despre alţi poliţişti.

Întotdeauna se considerase o femeie dură, în stare să-şi asume orice misiune, dar ar fi preferat orice alt gen de caz în locul aceluia – cu excepţia uciderilor de copii. În timp ce-şi aduna lucrurile şi ieşea din birou, se întreba ce-ar fi făcut dacă drumul spre avansare ducea pe la I.A. Probabil şi-ar fi ales alt drum.

Porni spre garajul Haaff prin frig, cu vîntul biciuindu-i obrajii şi urechile. Nici drumul pînă acasă n-avea să fie mai grozav. Nu-şi putuse programa o vizită la atelierul auto. Păcat că fereastra spartă reducea şansele ca maşina să-i fie furată. Atunci, cel puţin, compania de asigurări ar fi despăgubit-o.

În gheretă era acelaşi îngrijitor gras. O recunoscu şi-şi feri capul, ca să nu-i atragă atenţia. Liska îşi dădu ochii peste cap, pipăind în buzunar mînerul încurajator al A.S.P.- ului. Se gîndise să-şi parcheze maşina în altă parte, dar în cele din urmă se hotărîse să se întoarcă la locul faptei. Să încalece din nou pe cal – atentă

dacă făptuitorul nu era iar prin jur. Dacă avea noroc, putea să-şi învingă frica şi să opereze o arestare, ambele dintr-o lovitură, deşi părea improbabil ca omul cel misterios să se mai învîrtească pe-acolo – decît dacă nu cumva şi-o alesese anume pe ea ca ţintă.

Nimic furat. Nimic deranjat, numai corespondenţa...

În ziua aceea, patrulele fuseseră instruite să-şi facă rondul prin labirintul de beton al garajului.

Prezenţa poliţiei, sub forma cîte unei maşini, urmărea să alunge vagabonzii, care se mutaseră cu toţii vizavi, ca să se pişe în colţurile rampei de la Poarta Municipală şi să încerce portierele maşinilor în căutare de mărunţiş. Saturn-ul era la o treime din distanţă, pe un rînd aproape gol, parcat cu botul înainte. Fereastra de plastic era încă intactă. Pe celelalte nu le spărsese nimeni. Liska trecu pe lîngă maşină, scrutînd zona. Acel nivel al garajului era tăcut, pe jumătate pustiu. Se întoarse la Saturn şi intră. Încuie portierele, porni motorul şi caloriferul, şi-şi scoase telefonul celular din poşetă. Formă numărul biroului de legătură pentru ofiţerii gay şi lesbiene şi privi luminiţa „VERIFICĂ MOTORUL" clipind roşie pe bord, în timp ce suna telefonul.

Ce rablă! Trebuia să se gîndească s-o schimbe. Eventual în ianuarie, dacă finanţele ei supravieţuiau pînă după Crăciun. Poate să muşte glonţul şi să-şi ia în schimb un S.U.V. Spaţiul suplimentar ar fi fost bun ca să-i ducă pe băieţi, cu prietenii şi echipamentele de

hockey. Dacă reuşea să stoarcă de la Speed banii pe care i-i datora...

– Alo?

– David Dungen?

– Da, eu sînt.

– David, aici sergent Liska, de la omucideri. Dacă ai timp, ţi- aş pune cîteva întrebări.

O pauză prudentă.

– În legătură cu ce.

– Cu Eric Curtis.

– Cu crima? Cazul e închis.

– Ştiu. Cercetez o problemă care are legătură cu el.

– Ai vorbit cu cei de la Interne?

– Îi ştii cum sînt. Nu vor să desfacă funda aia drăguţă cu care au împachetat cazul, şi oricum n-au obiceiul să-şi împărtăşească secretele.

– Au şi motive, spuse Dungen. Astea-s chestii sensibile. Nu pot oferi informaţii oricui întreabă.

– Eu nu sînt oricine. Sînt de la omucideri. Şi nu te întreb din simplă curiozitate morbidă.

– Are vreo legătură cu alt caz?

– Voi fi sinceră cu tine, David.

Ia-l pe numele mic. Sîntem amici. Mie poţi să-mi spui orice.

– În momentul de faţă, orbecăim. Dacă aflu ceva ce să-i pot prezenta locotenentului...

Un moment, Dungen nu spuse nimic, apoi, în sfîrşit:

– Am nevoie de numărul tău matricol.

– Am să ţi-l dau, dar n-am chef de hîrtii în povestea asta. Înţelegi?

Din nou o pauză încărcată.

– De ce?

– Fiindcă unii oameni preferă să nu dezgroape morții, dacă- nțelegi ce vreau să zic. Verific nişte lucruri în legătură cu Curtis, pentru că m-a rugat cineva, personal. Nu ştiu dacă am s- ajung la vreun rezultat sau nu. Şi nu pot să-i duc şefului presimțiri şi impresii ciudate. Am nevoie de ceva real.

Dungen tăcu atît de mult timp, încît Liska începu să se teamă că pierduse legătura.

– Ce număr ai? o întrebă el în cele din urmă.

Liska inspiră adînc, lăsînd apoi să-i scape un oftat tăcut de uşurare. Mirosul gazelor de eşapament era puternic. Întredeschise fereastra, dar lăsă motorul pornit. Era prea frig ca să-l oprească. Îi dădu lui Dungen numărul insignei şi pe cel de telefon, rugîndu-se să nu-l sune pe Leonard ca să verifice.

– În regulă, spuse el mulțumit. Ce vrei să ştii?

– Am auzit că Eric Curtis se plînsese la I.A. că era hărțuit de nişte colegi. Ce ştii despre asta?

– Ştiu că primise nişte scrisori de amenințare. În stilul cererilor de răscumpărare, cu litere tăiate din reviste. „Moarte poponarilor. De-asta a inventat Dumnezeu S.I.D.A." Cam asta era conținutul. Obişnuitul vitriol homofob, cu greşeli gramaticale şi de ortografie.

– Trebuia să fie un polițist, comentă sec Liska.

– A, polițist era. Fără discuție. Două dintre

scrisori îi fuseseră strecurate în dulapul personal. Pe una a găsit-o în maşină, la ieşirea din schimb. I-au spart geamul din dreapta ca să i-o bage înăuntru.

Liska privi punga de plastic din fereastră, simțind că o străbătea un fior.

– Avea idee cine era?

– El zicea că nu. Încheiase o relație cu cîteva luni în urmă, dar jura că nu putea fi fostul.

– Iar fostul lucra în departament?

– Da, dar nu-şi declara public preferințele. Ăsta era unul dintre motivele pentru care se despărțiseră. Curtis îi cerea să fie sincer cu lumea.

– Curtis era declarat.

– Da, dar la modul discret. Nu făcea campanie, doar că se săturase să trăiască în minciună. Voia ca oamenii să poată fi aşa cum sînt, fără a trebui să-şi trăiască viața cu frica-n sîn. A fost o ironie, că l-a omorît tot un gay.

– Ştii cumva cine era fostul?

– Nu. Ştiu că Eric Curtis îşi schimbase de cîteva ori partenerii de patrulă, dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Nu-l suspecta pe nici unul dintre ei. În orice caz, nu era treaba mea. Eu nu sînt detectiv. Datoria mea era să-i înregistrez plîngerea şi să lucrez ca ofițer de legătură cu Afacerile Interne şi cu superiorul lui.

– Îți aminteşti numele partenerilor lui de patrulă?

– Pe-atunci, lucra cu un tip pe nume Ben Engle. Cît despre ceilalți, nu mi-i amintesc pe dinafară. N-a avut nimic să-i reproşeze lui Engle. Păreau să se înțeleagă bine.

– Cînd a fost găsit asasinat, te-ai gîndit că o făcuse cel care-i trimisese scrisorile?

– Păi, da, sigur că de-asta m-am temut mai întîi. Era îngrozitor. Vreau să zic, noi – adică, ofiţerii gay – cu toţii am trecut prin hărţuiri şi prejudecăţi de un fel sau altul. În meserie sînt destui cu creierul cît nuca şi ceafa de taur. Imediat îţi vine-n minte toată mulţimea aia de huidume fără minte. Dar o crimă ducea totul la alt nivel, un nivel nou şi foarte urît. Te treceau fiorii numai cînd te gîndeai. Noroc că pînă la urmă n-a ieşit aşa, slavă Domnului.

– Crezi că pe Curtis l-a omorît Renaldo Verma?

– Da. Tu nu?

– Unii nu sînt convinşi.

– Aha... făcu el, de parcă tocmai i s-ar fi aprins beculeţul. Ai vorbit cu Ken Ibsen.

Numele nu-i spunea nimic, dar Liska îl asocie cu chipul Electricului. Dungen îi luă tăcerea drept încuviinţare.

– N-a existat un adept mai mare al teoriei conspiraţiei, de la Oliver Stone încoace, spuse el.

– Crezi că e un maniac?

– Cred că-i place să dramatizeze. La clubul unde lucrează, nu se poate da în spectacol atîta cît vrea el. Are antecedente de acţiuni în justiţie pentru discriminare şi hărţuire sexuală. Îl cunoştea pe Eric Curtis – sau susţine că-l cunoştea – aşa că avea un motiv să ia departamentul în colimator. Iar acum a apelat la tine fiindcă ăia de la Interne s-au săturat să-i tot asculte teoriile, adăugă Dungen.

– De fapt, a venit la mine fiindcă ofițerul de la Interne cu care lucra a fost găsit mort.

– Andy Fallon. Da. mare nenorocire.

– L-ai cunoscut pe Fallon?

– Am vorbit cu el despre anchetă. Personal nu-l cunoşteam.

– Era gay.

– Nu sîntem un club, sergent. Nu ne cunoaştem toți între noi. Cred că domnul Ibsen a găsit o cale de a încorpora moartea lui Fallon în ultima lui teorie. Totul face parte dintr-o conspirație mult mai amplă pentru a acoperi pericolul reprezentat de S.I.D.A. în departamentul poliției.

– Curtis avea S.I.D.A.?

– Era seropoziiv. Nu ştiai?

– Sînt nouă în departament. Mai am de recuperat, răspunse Liska, reconfigurînd deja în minte terenul de joc, în funcție de noua bombă. Era seropozitiv şi totuşi mai lucra pe străzi?

– Nu-i spusese superiorului. A venit mai întîi la mine. Se temea să nu-şi piardă slujba. I-am spus că nu se putea aşa ceva. Departamentul nu poate face discriminări împotriva ofițerilor din cauza stării de sănătate. Aşa spune Legea Americanilor cu Handicapuri. Curtis ar fi fost retras de pe străzi şi mutat în altă secție. Evident, e un risc prea mare – inclusiv sub forma proceselor contra departamentului – să ai pe stradă un ofițer seropozitiv, implicat în situații cu accidente şi răniți, situații în care el însuşi ar putea să fie rănit şi să contamineze pe altcineva.

– În perioada cînd Curtis era hărțuit, cine

mai ştia că era seropozitiv? Alți agenți în uniformă puteau şti?

– Din cîte ştiu eu, nu spusese nimănui. I-am spus că era obligat să-i informeze pe toți cei cu care avusese relații intime. Nu ştiu dacă a făcut-o. Ucigaşul n-avea cum să ştie. Cine-ar fi atît de prost încît să atace cu-o bîtă de baseball un om despre care ştie că e seropozitiv?

Liska vedea în minte locul crimei. Sînge peste tot, pe pereți, pe tavan, pe abajururi; stropi sărind în toate părțile, pe cînd ucigaşul îl lovea iar şi iar pe Eric Curtis cu bîta de baseball.

Cine s-ar fi expus cu bună ştiință contactului cu sîngele contaminat?

Cineva care nu ştia cum se transmite boala, sau căruia nu-i păsa. Cineva destul de arogant încît să se creadă nemuritor. Cineva deja infectat.

– Cînd a vorbit Fallon ultima oară cu tine despre caz? întrebă ea, frecîndu-şi cu degetul mare tîmpla dreaptă, de unde începea să-i pornească o durere de cap; ridică geamul la loc, gîndindu-se că lăsa să intre mai mult fum decît oxigen. Recent?

– Nu. Cazul era închis. Făptuitorul a ajuns la un acord. Ce se întîmplă, sergent? întrebă Dungen, bănuitor. Credeam că Andy Fallon s-a sinucis.

– Mda, răspunse Liska. Încerc doar să aflu de ce, atîta tot. Îți mulțumesc pentru timpul acordat, David.

Unul dintre marile trucuri ale convorbirilor cu oamenii: să ştii cînd să te opreşti. Liska se întrebă din nou dacă urma să aibă probleme cu

Leonard. Ideea făcea s-o ia cu greţuri. Sau poate era efectul monoxidului de carbon, îşi spuse ea, numai pe jumătate în glumă. Se simţea cam ameţită.

Închise motorul şi coborî din maşină, trăgînd în piept aerul rece, pe cînd se rezema de capotă.

– Sergent Liska.

Glasul o străpunse ca un cuţit. Se întoarse brusc şi-l văzu pe Rubel la douăzeci de paşi distanţă. Nu auzise liftul, nici paşi pe scară. Părea că se materializase direct în acel loc.

– Te-am căutat în birou, spuse el. Plecaseşi deja.

– A cam trecut ceva timp de cînd ai ieşit din schimb, nu?

Rubel se apropia cu paşi constanţi, părînd să crească tot mai mare şi mai mare. Chiar şi fără ochelarii cu lentile-oglindă, nu avea nici o expresie.

– Hîrtii de lucrat.

– Şi... cum m-ai găsit aici?

Îi arătă spre un Ford Explorer negru, parcat vizavi de Saturn, puţin în diagonală.

– Coincidenţă.

Aiurea, răspunse Liska în sinea ei. Din toate locurile de parcare ale tuturor garajelor din centrul oraşului Minneapolis...

– Ce mică e lumea, spuse ea sec.

Se rezemă de maşină, căci i se înmuiaseră picioarele, şi-şi vîrî mîinile în buzunare, strîngînd între degetele mîinerul A.S.P.-ului.

– Despre ce voiai să vorbim? o întrebă Rubel, oprindu-se la cîţiva paşi de ea. Prea

aproape ca să-i fie pe plac, după cum probabil știa.

– De parcă amicul tău B.O. nu te-a pus la curent. Te rog.

Rubel nu spuse nimic.

– Știai că Internele îl cercetau pe Odgen pentru măsluirea probelor în cazul Curtis...

– Ăla s-a terminat.

– Dar v-ați prezentat totuși la apelul despre un cadavru în casa anchetatorului. A cui a fost ideea asta măreață?

– Apelul s-a transmis prin radio. Eram în vecinătate.

– Atragi coincidențele ca un magnet.

– N-aveam cum să știm că era cadavrul lui Fallon.

– Ați aflat imediat ce-ați ajuns acolo. Trebuia să-l îndepărtezi pe Odgen imediat. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a-i salva pielea. De ce n-ai făcut-o și cînd ați ajuns acasă la Fallon?

Rubel o privi lung – iritant de lung. Liska își simțea bătăile inimii pulsîndu-i în cap. În stomac, greața îi forma vîrtejuri.

– Dacă suspectezi ceva în neregulă din partea noastră, spuse el într-un tîrziu, de ce nu spui la I.A.?

– Asta ai vrea să fac?

– N-ai s-o faci, fiindcă s-a închis cazul. Fallon s-a sinucis.

– Asta nu înseamnă că s-a terminat. Nu înseamnă nici că n-am să vorbesc totuși cu superiorul vostru...

– N-ai decît.

– De cînd lucrezi cu Odgen? îl întrebă Liska.

– De trei luni.

– Şi înaintea ta, cu cine-a fost?

– Cu Larry Porter. A plecat din departament. S-a îngajat la Plymouth P.D. Ai fi putut să afli toate astea de la superiorul nostru. Dacă voiai să vorbeşti cu el.

În tonul lui se simţea o undă de înfumurare, ca şi cum ar fi ştiut că Liska n-avea să se adreseze superiorului, de teamă să nu afle Leonard.

– Ştii, încerc să fiu îngăduitoare cu tine, Rubel, spuse ea nervoasă. Nu vreau să mă pun rău cu agenţii în uniformă. Avem nevoie de voi – dar mai avem nevoie şi să nu ne încurcaţi cîmpurile infracţionale. Un caz poate fi rezolvat sau compromis cu ceea ce se întîmplă la locul faptei. Dacă reiese că cineva l-a omorît pe Andy Fallon? Crezi că un avocat al apărării n-o să ne facă pe toţi de rîs, cînd va auzi că tocmai Odgen, nu altul, a dat iama pe-acolo?

– Ai spus ce-ai avut de spus, replică Rubel calm. N-o să se mai întîmple.

Şi dădu să pornească spre camioneta lui.

– Partenerul tău e o bombă amorsată, Rubel, adăugă Liska. Dacă are genul de probleme pe care cred eu că le are, ar fi bine să nu te-amesteci.

Rubel o privi peste umăr.

– Ştiu ce am nevoie să ştiu, sergent.

Uitîndu-se la maşina ei, adăugă:

– Mai bine pune-ţi geamul ăla. Ar trebui să te trag pe dreapta.

Liska îl privi cum se îndepărta şi se urca la volan. Pielea-de- găină îi încreţea braţele şi-i zbîrlea firele de păr de la ceafă. Explorer-ul porni cu un huruit, scuipînd gaze de eşapament. Rubel scoase maşina în marşarier şi plecă, lăsînd-o iar singură.

Nu se putea decide care o speria mai mult: Odgen, cu temperamentul lui activat de steroizi, sau Rubel, cu calmul său sinistru. Ce mai pereche!

Respirînd adînc pentru prima dată de cînd Rubel o luase prin surprindere, plecă de lîngă Saturn şi începu să se plimbe, încercînd să scape de slăbiciunea stranie care-i cuprinsese muşchii braţelor şi ai picioarelor. Privi punga din fereastră şi se întrebă dacă nu cumva era paranoică descifrînd înţelesuri ascunse în aluzia lui Rubel. N-ar fi avut motive să- i spargă maşina pentru a-i afla adresa. Poliţiştii aveau destule posibilităţi de a obţine asemenea informaţii.

Dar, în fond, fereastra putea să fi fost spartă şi dintr-un alt motiv. De furie. Ca s-o sperie. Ca înscenare, pentru a îndrepta suspiciunile privitoare la orice viitoare crimă spre cineva ca beţivul bătrîn care încercase să intre cu forţa peste ea în maşină. Şi nici una dintre variante nu era prea fericită.

În timp ce privea fereastra, deveni încet conştientă de un obiect care atîrna de sub coada Saturn-ului. Un fragment de zăpadă îngheţată, îşi spuse ea. Încă un motiv ca să deteste iarna: bucăţile de zăpadă murdară care se adunau după cauciucuri şi îngheţari, tari ca

granitul, dacă nu erau înlăturate repede. Dar, cînd se duse s-o desprindă, îşi dădu seama că nu era ceea ce i se păruse. Obiectul care-i atrăsese atenţia nu atîrna după roată, ci din ţeava de eşapament.

În timp ce se apleca, greaţa i se ridică în esofag. Durerea din tîmple i se intensifică. Ameţită, trebui să se rezeme cu o mînă e portbagaj, lăsîndu-se pe vine în spatele maşinii.

Ţeava de eşapament fusese înfundată cu o cîrpă albicioasă murdară.

O sudoare rece îi îmbrobonă pielea.

Era clar că cineva încercase s-o omoare.

Telefonul celular din buzunar începu să behăie. Tremurînd, Liska se ridică şi se aplecă spre maşină în timp ce-şi scotea aparatul ca să răspundă.

– Liska, omucideri.

– Sergent Liska, trebuie să ne întîlnim.

Glasul era familiar. De data asta, îi putea atribui şi un nume: Ken Ibsen.

– Unde şi cînd?

Capitolul 20

– Auzi, roşcato, am cîteva întrebări despre asfixierea autoerotică.

Kate Conlan îl privi pe Kovac. Şi Reno Russo putea arăta atît de bine în zilele ei cele mai bune, îşi spuse el. Kate îşi potrivi după ureche o şuviţă rebelă de păr. Un zîmbet răutăcios îi arcui un colţ al gurii sexy.

– Sînt atît de flatată că te-ai gîndit la mine, Sam. Intră, îl pofti ea, retrăgîndu-se din uşă. John şi cu mine tocmai vorbeam să ne distrăm cu nişte jocuri sexuale bizare.

– Nu era nevoie să ştiu asta.

– Ai sunat la uşă. Dă-mi voie să-ţi iau haina.

Kovac intră în hol, ştergîndu-se pe preş.

– Casa arată grozav.

– Mulţumesc. Îmi place viaţa aici, în suburbii. E bine că avem spaţiu, spuse Kate. Şi mai e şi beneficiul suplimentar că aici nimeni n-a încercat să mă omoare, nici n-a murit hidos în pivniţă.

Aruncase aceste cuvinte ca şi cum ar fi spus că era minunat să nu aibă furnici. *Of, pacostea aia de ucigaşi în serie!* Adevărul era că ajunsese prea aproape de a deveni ea însăşi o victimă, pe lîngă că era avocată a victimelor. Kovac fusese prezent în ziua aceea, împreună cu John Quinn. Kovac se alesese cu plămînii plini de fum. Quinn se alesese cu femeia.

Povestea vieţii mele.

– Mare figură eşti, Roşcato.

– Urmează-mă în sanctuar, spuse ea, conducîndu-l printr-un hol larg cu podele lăcuite şi covoare orientale roşii. Un motan enorm şi mitos stătea pe o masă. Cînd Kovac trecu pe lîngă el, îl atinse cu laba.

– Salut, Thor.

Motanul scoase un miorlăit ca o jucărie de cauciuc, sări pe podea şi se repezi înaintea lor, cu coada stufoasă drept în sus.

Intrară într-un cabinet plin cu lambriuri deschise la culoare şi pereţii, deasupra lor, zugră-

viți în verde închis. Un pom de Crăciun stătea lîngă glasvandul care dădea afară. În şemineul de piatră trosnea focul. Un pui de laborador auriu dormea adînc pe o pernă, lîngă vatră. Thor se duse la el şi-l privi cu suspiciune şi dispreț.

Într-o parte a camerei se aflau două birouri, spate-n spate, echipate cu computere, faxuri şi obişnuitele rechizite. John Quinn, aşezat la unul dintre ele, privea atent displayul.

– Uite ce-a tîrît cotoiu-n casă, anunță Kate.

Quinn se uită şi zîmbi, scoțîndu-şi ochelarii de citit.

– Sam! Mă bucur că te văd.

– Nu fi prea recunoscător, replică sec Kate. Vrea să vorbească despre viața lui sexuală. Plăcerile aventurilor autoerotice.

Kovac roşi.

– N-am ajuns chiar *atît* de disperat.

Quinn îi strînse mîna. Colțuros şi atletic, arăta mai tînăr acum decît cînd se cunoscuseră, la cazul Incineratorului, cu peste un an în urmă. Quinn vădea o dezinvoltură pe care atunci n-o avusese, iar din ochii lui negri dispăruse expresie bîntuită. Era efectul dragostei şi al mulțumirii.

După Incinerator, Quinn plecase de la F.B.I., unde fusese unul dintre cei mai buni experți psihologi. Prea multe cazuri, prea mulți morți, prea mult stres – toate îşi luaseră tributul. De multe ori Biroul îşi istovea cei mai buni armăsari pînă la limită, şi la fel se întîmplase şi cu Quinn – care participase de bunăvoie. Dar riscul de a o pierde pe Kate îi sunase deştep-

tarea. Renunțase la Birou în schimbul consultanței private şi al pedagogiei – şi al vieții cu Kate. Un tîrg reciproc-avantajos.

– la loc, îl invită el, arătîndu-i două canapele moi din fața căminului. La ce lucrezi, Sam?

– La o sinucidere aparentă care a fost declarată accident şi s- ar putea să fie altceva.

– Tipul de la Interne? întrebă Kate, oferindu-i un scotch sec. Se aşeză pe canapea, lîngă Quinn, ridicîndu-şi picioarele în ciorapi pe masa de cafea.

– Ăsta-i animalul.

– A fost găsit spînzurat, nu? se interesă Quinn. Era gol?

– Da.

– Semne de masturbare?

– Nu.

– Fantezii, jucat de roluri, legături?

– Nu, dar avea o oglindă înaltă în care putea să se vadă întreg, răspunse Kate. Cineva a scris pe ea cuvîntul *Sorry*, cu markerul.

Fruntea lui Quinn se încreți.

– Avea vreo căptuşeală de protecție între frînghie şi gît? întrebă Kate, care lucrase şi ea la F.B.I., în vechea unitate de ştiințe comportamentale – într-o altă viață, cum spunea.

– Nu.

Kate se încruntă. Quinn se ridică de pe canapea şi se duse la o etajeră din spatele biroului.

– Majoritatea practicanților asfixiofiliei autoerotice – cei mai sofisticați şi mai cu experiență – nu riscă să rămînă cu urme ale frînghiei pe gît, spuse Kate. Cum le-ar explica prietenilor,

colegilor, rudelor, etcetera? Kate duse mîna în buzunarul de la piept al sacoului.

– Am nişte Polaroide.

Le puse pe masă. Kate le privi fără nici o recţie, sorbind cînd şi cînd din ginul cu tonic.

– Aţi găsit ceva benzi video cu subiecte sexuale? întrebă Quinn, revenind cu două cărţi şi o casetă.

– *„Holiday Inn"*, răspunse Kovac. Cred că unii ar putea susţine că-i plin de subtexte homosexuale latente şi alte aiureli din-astea.

– Nu mă gîndeam la ceva atît de subtil.

Quinn deschise televizorul şi videoul şi introduse caseta.

– Nimic pornografic – gay, hetero sau altfel. Apropo, victima era gay, dacă are vreo importanţă.

– N-are. Nu există date care să sugereze că parafilia asta ar fi mai caracteristică pentru homosexuali decît pentru heterosexuali, răspunse Quinn. Te-am întrebat despre benzi pentru că mulţi oameni care se complac în aşa ceva se autoînregistrează, ca să poată retrăi mai tîrziu plăcerea.

Reveni pe canapea, se aşeză lîngă Kate şi apăsă pe butonul telecomenzii. Kovac îşi rezemă coatele pe coapse, cu ochii spre ecran, evitînd să se uită la mîna lui Kate, care se aşezase dezinvolt pe abdomenul soţului ei.

Imaginile de pe ecran erau sordide, triste şi jalnice. Videoul privat al unui om cu propria lui moarte accidentală. Un tip buhăit şi chel, cu prea mult păr pe trup, îmbrăcat într-un harnaşament sado-maso din piele neagră. Îşi pre-

gătea scena cu grijă, verificînd legăturile complicate ale frînghiei, într-un garaj sau hambar. În fundal atîrnase draperii negre şi plasase strategic două manechine feminine îmbrăcate în costume de dominatoare. Petrecu trei minute lipind o cravaşă în mîna uneia dintre martorele tăcute. Din apropiere se auzea I.N.X.S.: *„Need You Tonight"*.

Cînd fu mulţumit de decor, se duse la o oglindă înaltă şi-şi jucă micul rol, cu dialog cu tot. Se auto-condamnă la pedeapsă, îşi puse pe cap o mască disciplinară neagră şi-şi înfăşură de cîteva ori în jurul gîtului o eşarfă lungă de mătase neagră. Apoi merse dansînd de la oglindă spre spînzurătoarea improvizată, mîngîindu-se şi prezentîndu-se în faţa manechinelor. Urcă pe scăunel şi-şi puse ştreangul la gît. Îşi mîngîie erecţia şi coborî de pe scaun, mai întîi cu un picior, apoi şi cu celălalt.

Vîrfurile picioarelor sale abia atingeau podeaua, poziţie pe care n-o putea menţine multă vreme. Laţul se strîngea. Încă nu-şi dădea seama că era în pericol. Continua să-şi trăiască fantezia. Apoi, începu să-şi piardă echilibrul. Întinse un picior înapoi ca să se urce la loc pe scăunel. Taburetul alunecă în spate, iar ştreangul se strînse, în timp ce omul încerca să agaţe bara scaunului cu piciorul. Dădu drumul penisului pentru a se agăţa de funia de siguranţă, dar în încercarea de a recupera scaunul se răsucise într-o parte şi nu mai ajungea la frînghie. Apoi, fu prea tîrziu. Cît ai clipi. În cîteva secunde, dansul deveni o imagine de film horror.

– Vezi ce repede poate scăpa de sub control? comentă Quinn. Două secunde în plus, o mică eroare de calcul... şi s-a terminat.

– Iisuse, mormăi Kovac. Pe-asta n-ar trebui s-o restitui accidental la Blockbuster.

Ştia însă că făcea parte din videoteca lui Quinn. Specialitatea lui erau omuciderile sexuale.

Stăteau pe canapea şi priveau un om murind, ca şi cum s-ar fi uitat la un video familial de vacanţă. Cînd individul nu mai dădu din picioare, iar braţele i se ridicară şi căzură pentru ultima oară, Quinn opri banda. În total, spînzurarea nu durase nici patru minute.

– Nu întotdeauna se foloseşte atîta ceremonie, preciză Quinn. Dar nu e ieşit din comun. Nu vreau să spun că ceva din toate astea ar *fi* „comun". La o estimaţie aproximativă, probabil că în ţara asta au loc cam o mie de morţi autoerotice confirmate pe an, dintre care două-trei sînt etichetate ca sinucideri sau altceva.

– Dar ăştia sînt numai oameni care-şi greşesc calculele şi nu reuşesc să scape din instalaţiile pe care şi le-au făcut, adăugă Kate. Cine ştie cîţi practică parafilia şi n-o încurcă. N-aţi găsit nici o rudă sau prieten care să sugereze că se ţinea de aşa ceva?

– Fratele lui spune că în copilărie se jucau de-a spînzurătoarea. Ştii, de-a cowboyii, de-a războiul, jocuri din- astea. Nimic pervers. Totuşi, ce ziceţi de perspectiva asta? Aţi întîlnit vreodată membri de familie care să practice împreună asemenea chestii?

– N-am prea văzut, Sam, răspunse Quinn,

dar e posibil, cu siguranță. Niciodată nu spun niciodată, fiindcă tocmai cînd cred că nimic nu mă mai poate şoca, apare cineva cu ceva mai rău decît mi-am imaginat vreodată. Ce părere ai despre frate?

– E genul de om simplu. Nu-l văd practicînd sexul pervers, dar s- ar putea să mă înşel. Îşi dușmănea mult fratele mai tînăr.

– Ceva prieteni? întrebă Kate.

– Cel mai bun prieten zice că nu, Fallon nu era pervers – dar acest cel mai bun prieten ascunde ceva.

– Bărbat sau femeie?

– Bărbat, susține că e hetero, logodit cu o persoană însemnată. Victima, cum am spus, era gay. Tocmai mărturisise propriei familii.

– Şi crezi că s-ar putea să fi fost parteneri, deduse Quinn.

– Posibil. Aşa s-ar explica şi cuvîntul de pe oglindă. Jocul o ia razna, prietenul intră în panică...

În timp ce studia Polaroidele, Kate clătină din cap.

– Nu-mi face impresia unui joc. Spun totuşi că şi-ar fi luat unele măsuri de precauție pentru gît. Pare mai degrabă sinucidere.

– Atunci, de ce oglinda? o întrebă Quinn.

– Autoumilire.

În timp ce discutau detaliile pe care el le analizase de-atîtea ori, Kovac răsfoi cărțile aduse de Quinn. „D.S.M.-IV, Psihologia anormală şi viața modernă", „Manual de sexologie caracteristică", „Accidente autoerotice". Ceva lecturi uşoare. Studiase deja fotografiile în capi-

tolul „Moduri de a muri" din „Practica investigării omuciderilor", care conținea nenumărate imagini de fraieri morți în tot felul de complicați cu funii, scripeți, furtunuri de aspirator şi pungi de plastic – născociri pentru orgasme mai intense şi mai satisăcătoare. Aluviuni plutind la capătul superficial al bazinului genetic. Oameni înconjurați cu jucării sexuale bizare şi pornografie perversă. Oameni care locuiau în pivnițe sordide, fără ferestre. Rataţi.

– Nu pare să facă parte din mulțimea asta, comentă Kate.

– În cărțile astea n-ai să-i vezi niciodată pe alte Rockefeller şi Kennedy, răspunse Kate. Asta nu înseamnă că nu pot fi şi ei la fel de bolnavi, sau chiar mai răi. Înseamnă doar că sînt bogați.

Quinn îi dădu dreptate.

– Studiile arată cum un asemenea comportament traversează toate barierele socio-economice. Dar şi tu ai dreptate, Sam. Scena mi se pare nepotrivită pentru A.E.A. E prea îngrijită şi ordonată. Iar absența recuzitei sexuale... Imaginea la care ne uităm nu corespunde. Ai vreun motiv să crezi că n-a fost sinucidere?

– Motivele şi suspecții îmi ies pe urechi.

– Crima prin spînzurare e rară, spuse Quinn. Şi al naibii de greu de comis fără să laşi urme. Vreo rană de autoapărare pe mîini sau brațe?

– Nnț.

– Contuzii la cap?

– Nu. N-am raportul de autopsie complet, dar doctorul care l-a tăiat nu i-a spus lui Liska

nimic despre vreo rană la cap. Au venit şi rezultatele toxicologice. Băuse ceva şi luase un somnifer – nu mult, doar vreo două pastile.

– Sună a sinucidere.

– Dar nu e nici urmă de flacon în casă. Dacă a avut o rețetă, n-a depus-o la farmacia lui obişnuită, şi nici n-a fost completată de felcerul lui.

– Consulta un psihiatru?

– Depresie minoră. Avea o sticlă se Zoloft în dulapul cu medicamente. Azi după-amiază am vorbit cu medicul.

– Medicul îl considera candidat la sinucidere? vru să ştie Kate.

– Nu, dar nici surprins n-a fost,

– Deci, ai un caz veritabil cu autor necunoscut, constată Quinn.

– Din păcate, nimeni nu vrea s-audă. Cazul e închis. Îmi pun fundul la bătaie pentru o victimă pe care toți o vor în pământ. Chiar acum ar fi fost acolo, dacă nu era aşa de-al dracu' de frig.

Strînse fotografiile, le puse la loc în buzunar şi afişă un zîmbet amărît.

– Dar, în fond, cu ce să-mi omor timpul? Doar n-am viață personală, sau aşa ceva.

– Îți recomand să-ți faci una, răspunse Quinn, făcîndu-i cu ochiul lui Kate, care-i zîmbi cu căldură şi iubire.

– Gata, eu plec de-aici, pînă nu vă faceți de rușine în fața mea.

– Cred că pe tine te facem să te simți rușinat, Sam, răspunse Kate, ridicîndu-se de pe canapea.

– Şi asta.

Quinn şi Kate îl conduseră pînă la uşă. Ultima imagine pe care o văzu înainte ca aceasta să se închidă fu a celor doi care se întorceau în casa lor frumoasă, îmbrăţişaţi. Şi al dracului să fie dacă nu-l durea, îşi spuse el în timp ce porni maşina.

Detesta s-o recunoască, ar fi vrut să se poată minţi singur, dar ăsta era adevărul: fusese pe jumătate îndrăgostit de Kate Conlan timp de aproape cinci ani şi niciodată nu făcuse nimic. Pentru că nu-şi permitea să încerce. Nici o încercare, nici o pagubă. Ce-ar fi găsit o femeie ca ea la unul ca el?

Acum n-avea să mai afle niciodată. Confruntarea cu această realitate îi lăsa o senzaţie de gol în adîncul sufletului. N- avea cum să scape. Niciodată nu se simţise mai singur.

Nepoftită, în minte îi apăru faţa Amandei Savard. Frumoasă, lovită, bîntuită de ceva ce el nu putea nici măcar să bănuiască. Voia să-i spună că nu era decît o piesă din puzzle, că doar în sensul ăsta-l interesa. Dar în seara aceea nu putea să se mintă. Adevărul era acolo, chiar sub suprafaţă. O dorea.

În suburbii, noaptea era mai aproape de pămînt decît în oraş. Casa lui Kate şi a lui Quinn se afla în Plymouth, dar era mai aproape de zona rurală. Drumul era lăturalnic şi retras. Curtea lor din spate dădea într-un lăculeţ. Puţine lumini, trafic şi mai puţin. Nimic care să-i distragă atenţia, împiedicîndu-l să se uite prea îndeaproape la ceea ce simţea, în timp ce stătea aşezat în maşină, la marginea drumului.

Poate că exista un avantaj în a avea un vecin care-şi lumina curtea ca un hotel ieftin din Vegas, la urma urmei.

Capitolul 21

Ken Ibsen nu putea scăpa de senzaţia că cineva îl urmărea – dar, în fond, nu era nimic nou în asta. De cînd începuse toată porcăria, trăia cu impresia că un ochi uriaş şi diabolic plutea undeva deasupra lui, pîndindu-i fiecare mişcare. Şi cel mai rău era că nimic din ceea ce făcea el nu părea să conteze.

Îşi dăduse toată silinţa să fie un cetăţean conştiincios şi un bun prieten, şi nu se alesese decît cu ridiculizări şi hărţuieli. Eric era mort. Un nevinovat zăcea în puşcărie pentru uciderea lui, şi nimănui nu-i păsa că nu el o făcuse – inclusiv condamnatului, după cîte se părea. Lumea înnebunise de-a binelea.

Andy Fallon nu voise decît să afle ce se întîmplase cu adevărat, iar acum era mort. Ken o considera norocos că mai trăia. Poată că nu era chiar atît de îngrozitor, ca oamenii să-l omoară un maniac al conspiraţiilor. Dar Liska părea interesată sincer să afle adevărul.

Unde naiba era?

Acceptase să se întîlnească la zece şi jumătate. După prima reprezentaţie. Ken trebuia să intre din nou în scenă la unsprezece şi jumătate. Îşi consultă ceasul delicat pe care-l purta peste mănuşa albă din piele de ied şi

suflă un fir gingaş de fum. Era unsprezece fără cinci. Pînă la club făcea cinci minute, prin frig cu tocurile înalte, şi mai trebuia să-şi retuşez şi rujul...

Acum îşi dorea să-i fi dat întîlnire în culise dar nu voise să-i mai audă şi alţii. Iar în par carea din spatele clubului *„Boys Will Be Girls* se prestau prea multe servicii clandestine, chia şi pe frigul acela. Nu voia ca Liska să-l audă p tipul din maşina vecină luînd o muie în timp c Ken încerca să-i explice despre ura organizat la adresa homosexualilor din departamentu poliţiei Minneapolis. Credibilitatea era eson ţială. Şi-aşa era destul de rău că o întîlnea co tumat complet.

Spera ca Liska să vadă dincolo de machi şi rimel – dar în fond, asta era problema o oamenii, nu? De cele mai multe ori, jueca după aparenţe şi stereotipuri. Majoritatea o menilor din cafenea l-ar fi privit cum stă acolo, îmbrăcat în femeie, şi ar fi tras conclu că era un transvestit/transsexual, termenii fi interşanjabili pentru majoritatea heterosexua lor. Iar el nu era nici una, nici alta. Aveau tamai pachetul de idei preconcepute în legătu cu modul cum mergea, cum vorbea, cu c plăcea şi ce-i displăcea, cu talentele lui. Un din ideile lor puteau fi juste, dar cele mai mul nu erau.

Ken Ibsen nu era decît un gay cu o vo excepţională şi talent la imitaţii. Era un ac serios care lucra într-o slujbă ridicolă, pentru se plătea bine. Îi plăcea să joace pool şi poarte blugi.

Avea un cîine Weimaraner, pe care nu-l îmbrăca niciodată în costume. Prefera biftectul în loc de quiche şi n-o suporta pe Bette Milder.

Majoritatea oamenilor sînt mai mult decît stereotipurile din care fac parte. Îşi sorbi cafeaua şi puse picior peste picior, privindu-l pe bărbatul mai vîrstnic care se uita la el. Doar ca să-l enerveze, îşi ţuguie buzele şi-i suflă bănosului bătrîn o bezea.

În loc de a se simţi bătător la ochi în ţinuta de Marilyn Monroe, peruca platinată şi machiajul gros de scenă îi dădeau o senzaţie de siguranţă. Se strecurase în cafenea prin spate şi ocupase o masă din colţ, ca să nu-l observe ceilalţi clienţi. Nu erau mulţi. Afară era prea frig ca lumea să iasă din casă. Asya se potrivea cu planul lui Ken – un local public fără prea mult public prezent.

Acum nu mai avea nevoie decît de Liska.

Sorbi din cafea şi privi spre uşă.

Liska înjura nonstop printre dinţi, în timp ce aştepta la încă un stop. Era în întîrziere. Era furioasă. Era furioasă. Tocmai în seara aceea nu putuse găsi o guvernantă care să stea pînă mai tîrziu.

Pierduse o oră şi jumătate la telefon, sunînd toate persoanele care-i treceau prin minte, în timp ce Kyle se plîngea că-i promisese să-l ajute la matematică, iar R.J. îşi exprima nemulţumirea acoperind masa din sufragerie cu figurine de acţiune din plastic, pe care le măturară apoi dramatic pe jos. În cele din urmă, îl sunase pe Speed. Fără tragere de inimă. Fără

s-o dorească. Nimic nu era mai rău decît a trebui să apeleze la el pentru ceva. Mai ales cînd era vorba de băieți. Ar fi trebuit să se descurce singură, *trebuia* să se descurce singură, şi *se descurca* singură. Dar, cînd colo, se simțea incapabilă, nepricepută şi denaturată ca mamă. O frustra la nesfîrşit faptul că, dacă împrejurările s-ar fi inversat, Speed ar fi făcut exact acelaşi lucru, fără să clipească. Nu s-ar fi deranjat să sune la nesfîrşit după o guvernantă şi nu s-ar fi simțit inadecvat.

Lumina semaforului trecu pe verde, iar Liska ambală Saturn-ul pe lîngă un Cadillac, îl depăşi şi coti rapid la dreapta. Nu ştia cît timp avea s-o aştepte Ibsen. Cum îi plăcea lui să dramatizeze, juca pînă la capăt rolul informatorului mofturos, refuzînd să-i spună ceva la telefon, insistînd să se întîlnească față-n față. Voia să creadă că avea ceva important de spus. Dar, în starea-n care era, mai degrabă tindea să se aştepte la ceea ce spusese Dungen şi bănuia că nu făcea decît să-şi rişte cariera pentru cine ştie ce fleacuri.

Totuşi, pe sub cinismul ei, Liska presupunea că scormoneau printr-un viespar, nu printr-un caz mort, iar Ken Ibsen era vîrît pînă-n gît. Dacă o mai aştepta doar cinci minute, putea să afle care era rolul lui în toată drama.

Nu mai venea. De zece minute, şi-o spunea întruna. În timp ce-o aştepta, se jucase cu un şervețel, desenîndu-şi o caricatură proprie în costum şi scriind însemnări la întîmplare.

Poate că nu-l credea. Poate vorbise cu vo

pera aia de David Dungen, care-i otrăvise mintea împotriva lui. Dungen, trădătorul. Dungen, marioneta ştabilor din departament. Nu era decît un gay dispus să joace rolul simbolic al omului de legătură. În departamentul poliţiei din Minneapolis, nimănui nu-i păsa de problemele ofiţerilor gay.

Desigur, Ken nu ştia acest lucru din experienţă, dar era totuşi sigur. Eric îi insinuase. Postul de legătură fusese creat pentru a trata formal problemele gayilor. Prin urmare, departamentului nu- i păsa *cu adevărat* de hărţuirile pe care le suferise Eric. Prin urmare, departamentul cultivase o atmosferă de ură care dusese la moartea lui Eric. *Prin urmare,* scrisese Ken pe şervetel, subliniind cuvîntul, departamentul ar fi trebuit să dea socoteală pentru o moarte nedreaptă.

Numai dacă tribunalul i-ar fi recunoscut dreptul de a depune plîngerea. Nu era rudă de sînge cu Eric Curtis. Nu fuseseră căsătoriţi – căsătoriile între persoane de acelaşi sex erau (neconstituţional, după părerea lui) interzise prin lege. Aşadar, tribunalul nici nu voia să audă de el.

Sigur, era normal ca pitecantropii de poliţişti să maltrateze oamenii pentru preferinţele lor private, dar să lase nişte indivizi afectuoşi să se iubească... Nu că el şi Eric s-ar fi iubit. Fuseseră prieteni. Sau, mă rog... cunoştinţe, cu şanse de a se împrieteni. Cine ştie cum ar fi putut evolua lucrurile?

Clopoţelul de deasupra uşii sună, iar Ken ridică privirea cu speranţă, dar numai ca să i se

turtească din nou toate speranțele. Noul-venit era un client jerpelit la înfățișare, într-o tunică veche de camuflaj.

Nu venea.

Unsprezece și optsprezece minute.

Își strinse țigara, îndesă șervețelul mîzgălit în buzunarul mantoului lung din imitație de leopard și ieși prin spate.

Nu-i plăcea să meargă prin ganguri și alei. Acel labirint dosnic era străbătut de beți, toxicomani și vagabonzi care evitau poliția. Și el urmărea același lucru. Poliția îl hărțuise de multe ori, cînd mergea pe stradă în costum. Dar parcă orice curvă ordinară de trotuar ar fi putut face meseria lui. Idioții. Și, evident, presupuneau că orice bărbat cu haine femeiești și perucă blondă se prostitua. Apoi, mai era și faptul că nu-și făcuse prea mulți prieteni printre poliștii din patrule, cînd se ținea cu atîta încăpățînare de problema morții lui Eric.

Pe aleea aceea era îngrozitor de întuneric și sinistru. Clădirile formau un canion de beton lugubru. Bezna era risipită doar pe alocuri, de becuri slabe, aprinse deasupra ușilor din dos ale firmelor dubioase. Fiecare tomberon, fiecare ladă era o posibilă ascunzătoare pentru un animal de pradă sau un devorator de cadavre.

Ca și cum gîndurile sale l-ar fi atras pe diavol, o umbră se înălță dintr-o dată, pe la mijlocul aleii, lîngă o ladă de gunoi. Jarul unei țigări lucea roșu, ca un ochi diabolic în întuneric.

Pașii lui Ken șovăiră, alunecînd pe ghearia denivelată, și fu nevoit să se rezeme de perete

injură, cînd simți că i se rupea vîrful unei unghii false. La reprezentația următoare, trebuia să-și țină mănușile pe mîini. Nu mai avea timp să-și înlocuiască unghia. Lua-o-ar dracu' pe Liska.

Silueta de pe alee nu se mișca. Stătea în dosul unui salon de tatuaje. Genul de local unde clienții luau hepatită și S.I.D.A. de la acele murdare.

Ken își căută sprayul lacrimogen în buzunarul mantoului și porni mai departe, căutînd să umble cît mai aproape de latura opusă a aleii. Mai avea două cvartaluri pînă la club.

Își ținea respirația la fiecare pas. Făcea jogging silnic, ca să rămînă în formă, și pășea pe locuri mai bine decît majoritatea femeilor, dar nu voia să alerge cu ele.

Simțea privirea spectrului ațintită asupra lui. Se aștepta să- i vadă ochii lucind roșii, ca ai unui lup.

Ajunse în dreptul ușii din spatele salonului de tatuaje, gata s-o ia la goană, cu mîna transpirîndu-i pe butelia sprayului lacrimogen, inima părea să i se zbată în piept, sub sînii falși.

Dumnezeule, nu voia să moară în travesti. Vedea deja în ochiul minții fotografiile de la locul crimei date din mînă-n mînă. Auzea rîsetele polițiștilor.

Poate că, dacă nu murea în seara aia, avea să-și facă și el un tatuaj: „Nu sînt transvestit."

Spectrul aruncă țigara, descriind cu jarul un arc prin întuneric, apoi se repezi brusc înainte. Ken o zbughi.

Hohote de rîs răguși îl urmăriră în timp ce alunecă și derapa. Glezna dreaptă i se îndoi

sub trup şi căzu, cu membrele desfăcute dizgrațios. Durerea îl izbi ca un bombardament de ciocane – în genunchi, într-un cot, în şold, în bărbie. Un țipăt i se desprinse din piept, disperat şi slab, absorbit de cărămizi şi ciment.

Se adună la loc pe picioare, agățîndu-se la nimereală. Apucă marginea unui tomberon şi se săltă, alunecînd, lovindu-se iar. Ciorapii de nylon i se făcuseră praf. Simțea frigul şi umezeala pe piele. Auzi cusăturile plesnind, cînd picioarele desfăcute îi forțară rochia.

Întoarse smucit capul, privind în urmă. Rîzînd în continuare, spectrul se întoarse şi intră în salonul de machiaj. *Împuțitule.*

Ken se rezemă de tomberon, gîfîind, cu aerul arzîndu-i gîtlejul ca gheața pisată.

S-o ia dracu' pe Liska. Avea de gînd să-i trimită factura de la curățătoria chimică.

Şchiopătînd, porni iar pe alee. Unui pantof i se rupsese tocul, şi simțea că-şi luxase glezna. Îşi atinse gura şi bărbia cu o mînă, şi văzu mănuşa albă mînjită de sînge şi negreală. La dracu'! Dacă avea nevoie de copci, şeful lui urma să facă o criză. Cele două cvartaluri păreau mult mai lungi decît la începutul serii. Şi, cu reparațiile pe care le avea de făcut, nu mai avea cum să prindă ultima reprezentație.

Capătul aleii era aproape. Pe strada laterală nu circulau autovehicule. O singură maşină neagră stătea parcată la bordură. Îi vedea doar portbagajul. Nu-i dădu nici o atenție, pînă în clipa cînd umbra uriaşă a unui om acoperi gura aleii, făcînd să-l străbată valul înghețat al unei premoniții îngrozitoare.

În seara asta am să mor.

Portbagajul mașinii se deschise, becul interior luminînd un chip acoperit cu o mască cenușie de ski. Omul scoase din portbagaj o rangă de schimbat cauciucuri.

Ken Ibsen se opri și rămase încremenit, cu o senzație de irealitate. Apoi se întoarse încet, gîndindu-se s-o ia înapoi pe același drum. Fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă. Din două rele, să-l aleagă pe cel mai mic. Dar nu avea unde fugi. Nici unul dintre cele două rele nu era mai mic. O altă namilă fără chip îi bloca singura cale de salvare. O siluetă mătăhăloasă, cu ceva în mînă.

Simțea ura emanînd dinspre ei în timp ce se apropiau din ambele direcții. Frica îl lovi ca un trăsnet, și zbieră, scoțînd sprayul lacrimogen din buzunar, bîjbîind la buton. Atacantul cu ranga făcu o mișcare rapidă, iar brațul lui Ken zbură într-o parte, fracturat, scos din funcțiune. Butelia se rostogoli pe jos ca un gunoi.

Se gîndi s-o ia la fugă, iar bara îl lovi într-o latură a genunchiului, iar osul se sfărîmă ca sticla. Se gîndi să țipe după ajutor, și-și simți mandibula zdrobindu-se și dinții zburîndu-i din gură ca popcornul.

Se gîndi: *Nu vreau să mor în travesti* – și se făcu întuneric.

Liska opri Saturn-ul într-un loc cu parcarea întrezisă, la un sfert de cvartal distanță de cafeneaua pe care o alesese Ibsen pentru întîlnire. Întîrziase foarte mult. Fir-ar să fie Speed, cu nepunctualitatea lui!

Cîțiva clienți stăteau grupați cîte doi, cîte trei, împrăştiați la distanțe cît mai mari posibil, adînciți în conversații. Nimeni nu ridică privirea spre ea. Liska se duse direct la bar, unde singurul angajat vizibil citea un manual gros ca Paginile Aurii.

– Ce înveți? întrebă ea, scoțîndu-şi insigna din servietă.

Barmanul o privi prin ochelarii trendy. Avea ochi căprui şi languroşi, şi genul de chip slab şi elegant pe care pictorii i-l atribuiau lui Iisus Christos.

– Învăț că tatăl meu cheltuieşte o groază de bani ca să mă țină în şcoală, unde voi învăța să fac un cappuccino delicios.

Îi privi insigna.

– Ai venit să mă arestezi pentru că mă dau drept student la medicină?

– Nnț. Aveam întîlnire cu cineva aici, acum cîtva timp. Un timp scund şi zvelt, cu păr alb ca platina.

Studentul la medicină clătină din cap.

– N-am văzut pe nimeni ca el. A fost un transvestit îmbrăcat ca Marilyn Monroe. Părea să aştepte pe cineva, dar a plecat.

– De cît timp?

– De vreo zece, cinşpe minute. A ieşit prin spate. Lucrează mai încolo, la *„Boys Will Be Girls"*. Uneori, vin aici în pauze. Altfel, nici n-aş şti de ei, se grăbi el să adauge.

– Un transvestit, murmură Liska pentru sine, întorcîndu-se. Noaptea asta e din ce în ce mai interesantă.

Marele ei informator umbla deghizat în Ma-

nlyn Monroe. Pastorii şi bancherii rareori ajungeau informatori în cazurile de crimă, îşi reaminti ea. Iar cînd o făceau, reieşea că aveau o viaţă dublă, ca perverşi şi hoţi.

Iar mama ei se întreba de ce nu avea întîlniri mai dese.

Porni pe hol, pe lîngă băi, pînă la uşa din spate a cafenelei. Studentul la medicină o urma ca un cățel.

– Cunoşti pe cineva la morga comitatului? o întrebă el. Fiindcă, după cum se-arată, cred că medicina legală mi s-ar potrivi cel mai bine. Acolo nu risc să fiu acuzat de practică defecluoasă.

– Sigur, am cîteva cunoştinţe, răspunse Liska. Nu-i o muncă prea neplăcută, dacă suporţi mirosul.

Deschise uşa şi se uită afară. Aleea era întunecoasă, umedă şi murdară. Ar fi trebuit să existe şi cîţiva şobolani şi orfani zdrenţăroşi, ca să completeze tabloul, îşi spuse ea, şi chiar atunci observă o umbră aplecată peste ceva întunecat, la vreo zece metri distanţă. Individul stătea într-un cerc de lumină, în spatele uşii altei firme.

Tresări şi întoarse capul spre ea, ca un coiot surprins în timp ce scormonea prin gunoi – vrînd să fugă, dar nedorind să renunţe la comoară. Se mişcă doar atît cît să lase o rază de lumină să dezvăluie ceea ce descoperise, iar detaliile începură să se înregistreze în creierul lui Liska: un pantof femeiesc, un picior gol, o lucire de păr deschis.

– Hei, tu de-acolo! strigă ea, scoţînd arma şi

trecînd la adăpostul unui tomberon. Poliția! Doi pași înapoi!

Peste umăr, îi spuse studentului la medicină:

– Sună la nouă-unșpe. Să cheme poliția și o ambulanță. Spune-le că a avut loc un atac. Hai, repede!

Coiotul se repezi din loc. Liska porni imediat, alergînd, strigînd, cu arma în față, întrebîndu-se dacă individul avea pistol, dacă urma să-l folosească. Omul se împiedică și se clătină, pierzînd cîteva secunde prețioase în timp ce încerca să-și regăsească echilibrul. Liska îl izbi din fugă și-l doborî la pămînt, proptindu-i un genunchi în spate și apucîndu-l de guler și de părul slinos cu mîna stîngă, în timp ce cu dreapta îi înfigea țeava armei în trup.

– Ești arestat, bulangiule! Nici o mișcare!

– N-am făcut nimica!

Mirosul de bourbon ieftin și diaree plutea în jurul lui într-un nor toxic. Încercă să se ridice, iar Liska îi dădu una-n cap cu patul pistolului.

– Am zis nici o mișcare!

– Da' n-am făcut nimica!

– Dacă primeam cîte-un dolar pentru fiecare bou care zice asta, la ora asta aveam un conac și-un valet pe nume Raoul.

– Întreabă-l pe Beano! Ăilanții a fost!

– Gura!

„Ăilanții."

Se uită înapoi, peste umăr, la victimă. Nu-l distingea trăsăturile, nu-și dădea seama dacă mai respira. Îi prinse coiotului mîinile în cătușe, la spate.

– Stai aici. Nu te ridica. Nu te mişca.

– Da' n-am făcut-o io! se smiorcăi coiotul.

– O dată să mai zici asta şi te-mpuşc în mă-ta. *Gura!*

Individul începu să plîngă, în timp ce Liska pornea spre victimă.

– Doamnă, e totu-n regulă? întrebă ea.

O întrebare prostească, destinată doar să obţină un răspuns. Un geamăt, un mormăit, ceva, orice.

Se lăsă pe vine şi-şi duse mîna sub claia de păr blond- albicios încîlcit, căutîndu-i pulsul la gît. În primul moment, crezu că vedea partea din spate a capului – o masă de carne însîngerată şi oase sfărîmate, fără nici o formă.

Apoi, victima inspiră slab, tremurător; un sunet oribil, umed, iar Liska văzu balonaşele de sînge formîndu-se pe locul fostei guri.

– O, Iisuse, şopti ea, găsindu-i cu degete tremurătoare pulsul slab. Cu cealaltă mînă, îi dădu atentă părul la o parte. Era o perucă, şi se desprinse uşor, dezvăluind părul natural, scurt şi platinat, mînjit de sînge dintr-o fractură craniană. Ken Ibsen.

Zăcea pe jos ca o păpuşă de cîrpe aruncată, cu membrele îndoite în poziţii anormale. Într-o mînă strîngea un ghemotoc de hîrtie – un şerveţel.

Liska i-l desprinse dintre degetele tremurătoare şi-l ţinu în lumină. Mîzgăleli. Probabil îşi omorîse timpul cu ele în timp ce o aştepta. Cuvinte la întîmplare şi mici desene. O expresie îi atrase atenţia: *moarte nedreaptă.*

Studentul la medicină se apropie, gîfîind:

– Sînt pe drum.

Chiar în acel moment, din apropiere se auzi o sirenă.

– Am adus şi o lanternă, spuse el, îndreptînd lumina spre faţa victimei.

Lanterna căzu pe ciment şi ricoşă. Studentul la medicină se întoarse şi vomă, începînd să se gîndească la o altă carieră.

Capitolul 22

Îl simţi în spatele ei înainte de a se uita. Conştiinţa prezenţei lui o umplu ca un val, ridicîndu-i-se pînă-n gît, ameninţînd să i se reverse pe gură într-un urlet mut. Frica îi înţepenea muşchii spatelui, împiedicînd-o să se întoarcă. Se simţea ca strînsă într-o cămaşă de forţă.

Lumina lunii care intra pe fereastră îl contura limpede, aşa cum stătea în întunericul din living, dar trăsăturile nu i se distingeau. Nu vorbea. Nu se mişca. Se întrebă dacă stătea încremenit într-o încercare de a rămîne invizibil. Aşa cum îşi spunea şi ea, în copilărie: *Dacă pot sta nemişcată, n-au să mă vadă.*

De asemenea, se întreba dacă, prefăcîndu-se că nu-l vedea, l- ar fi putut face să dispară.

Porni din loc, încercînd să nu se grăbească, şi intră în sufragerie. Nu-l auzi urmînd-o. Ar fi trebuit să-i audă pantofii pe podelele tari, dar nu auzi nimic. Totuşi, cînd privi peste umăr, îl văzu.

Stătea în întunericul din hol, uitîndu-se înăuntru. Îşi ţinu respiraţia pînă avu impresia că o sugruma cineva. Apoi îşi dădu seama, cu un şoc de panică intensă, că *o sugruma* cineva. Mîinile lui mari îi apucaseră gîtul din spate, apăsîndu-i cu degetele oasele mici, vitale. Îi zgîrie mîinile, încercînd să se elibereze. O trase spre el şi încercă s-o culce pe podea. Adrenalina o străbătu scurt, şi dintr-o dată scăpă din strînsoare, trăgînd aer în piept. Apoi privi peste umăr, în timp ce o lua la fugă, şi-l văzu clar: Andy Fallon, cu chipul vînăt şi umflat, cu ochii sticloşi, cu limba ieşindu-i din gură.

În clipa următoare, se trezi. Sărise de pe canapea, recăpătînd-şi cunoştinţa cînd picioarele ei atinseseră podeaua. Se împiedică, lovindu-se de cuţărul vechi de vapor pe care-l folosea ca masă de cafea. Îşi zgîrie gîtul, rănindu-se, în timp ce trăgea cu degetele de fermoarul pulovărului. Al pulovărului moale de bumbac pe care şi-l luase pe ea fiindcă o făcea să se simtă ca într-un cocon, în siguranţă. Era îmbibat de transpiraţie.

Ochii i se umplură de lacrimi, cînd îşi dădu seama ce se întîmplase, cînd se gîndi de cîte ori trecuse prin acelaşi lucru, întrebîndu-se dacă avea să se sfîrşească vreodată. Se lăsă pe podea, în genunchi, şi-şi luă faţa în mîini, tresărind cînd îşi atinse rănile.

Era atît de obosită... Fizic, mintal, emoţional. Obosită de nesomn, de stres, de coşmaruri, de vinovăţie. Dumnezeule, de toate...

O clipă, se întrebă cum ar fi fost să aibă pe cineva care s-o ţină în braţe, în timp ce suporta

poverile propriei sale vieți. O fantezie prosteas-că. Era destinată să fie singură, indiferent dacă o dorea sau nu. Aşa e soarta: nu-ți cere părerea, n-o interesează ce-ți doreşti sau de ce ai nevoie. Aşa că stătea singură în noapte, tremurînd de încordare, cu pielea năduşită înfrigurată. Încercînd să nu plîngă, pentru că nu avea nici un rost. Plînsul nu era decît o risipă de energie pe care nu şi-o putea permite – una dintre puținele lecții utile pe care le învățase de la tatăl ei.

Închise ochii şi începu exercițiul de respirație pentru a-şi încetini ritmul inimii şi a-şi calma nervii. Dintr-o dată, îi reveni în minte senzația unei mîini puternice pe umăr, a unei forțe solide lîngă ea. Văzu ochii lui Sam Kovac privindu-i imaginea reflectată în oglinda de la toaletă. Îl simțea îngrijorarea, i-o auzea în glas. O secundă, îşi îngădui să- şi imagineze cum ar fi fost să se întoarcă spre el şi să-şi rezeme capul de pieptul lui, iar el s-o cuprindă în brațe.

Kovac era o stîncă, o ancoră. Părea atît de bine înfipt în pămînt, încît se îndoia că l-ar fi putut dezechilibra ceva. Nu că avea să afle vreodată. Era ultimul om pe care l-ar fi lăsat să vadă în ea şi să-ncerce să-i îmblînzească şerpii din cap. Era destinată să se lupte cu ei singură, şi avea s-o facă. O făcuse de-atîta vreme... Doar că, în noaptea asta... în noaptea asta se simțea aşa de obosită, şi atît de singură...

Oftă adînc şi făcu un efort să se ridice în picioare. Efectuă rondul obligatoriu al camerelor de la parter, străbătînd ca o zombie casa tăcută, fără să vadă cu adevărat nimic, vag

conştientă că umbla în căutarea a ceva ce nu putea fi văzut. Încheie cercetarea revenind în living, unde stătu mult timp cu privirea la peretele plin de fotografii pe care le făcuse de-a lungul anilor. Imagini alb-negru, peisaje şi naturi moarte. Frumoase, golaşe, sumbre, nude. O proiecţie a eului interior al fotografului, cum ar fi spus un psihoterapeut.

Timpul trecea pe neobservate. Putea să stea de-acolo de cinci minute sau de o oră, când auzi soneria. Sunetul o făcu să tresară atît de puternic, încît se întrebă dacă nu cumva se întorsese în locul acela al viselor cu ochii deschişi iar acum era readusă cu forţa la realitate, sau dacă nu începea următorul coşmar.

Soneria se auzi din nou. Cu inima bătîndu-i, se duse la uşă şi privi prin vizor. Kovac stătea pe prag.

Nefiind sigură dacă nu cumva imaginea era o plăsmuire a minţii ei, deschise uşa.

– Am văzut lumină, spuse Kovac, ca o explicaţie a prezenţei lui acolo.

Savard îl privi fix.

– Am presupus că nu dormeai, continuă el. M-am înşelat?

Jenată, îşi atinse părul, încercînd să-şi ascundă rana de lîngă ochi, dar se opri. Coborî privirea să vadă dacă era îmbrăcată.

– Am... ăă... adormit pe canapea.

– Atunci, îmi pare rău dacă te-am trezit.

– Ce doreşti, sergent?

Kovac se foi de pe un picior pe altul, cu mîinile în buzunrele paltonului şi umerii cocoşaţi.

– Pentru început, aş vrea să nu mai stau în gerul ăsta.

Strîngînd-şi în braţe trupul înfrigurat, Savard reveni în hol, lăsîndu-l s-o urmeze. Se privi în oglinda de deasupra gheridonului şi fu copleşită. Cearcăne vinete, piele palidă, păr încîlcit şi slinos. Arăta ca o femeie bătută, pierdută. Bîntuită. Mai degrabă ar fi surprins-o goală, atunci cel puţin nu i-ar fi privit atît de atent faţa ca să se gîndească la starea ei de spirit.

– Nu te reţin de la ceva... sau „cineva"? întrebă el direct.

Numai dacă pui la socoteală demonii interiori.

– Ce cauţi aici?

– Aveam drum prin cartier.

Îl văzu reflectat în oglindă. O privea, o studia, iar Savard se răsuci smucit, strîmbîndu-se din cauza durerii de umeri şi gît.

– Plymouth nu e în jurisdicţia dumitale.

– Sînt în timpul liber. Am nişte prieteni pe aici. John Quinn. Îl cunoşti?

– Am auzit de el.

– Am avut să-i pun cîteva întrebări în legătură cu băiatul dumitale, Andy. Încă nu sînt convins că a murit singur, sau de bunăvoie. S-ar putea să fi fost un accident, consimţi el. Dar, dacă a fost un accident şi nu era singur, atunci cineva a fost la faţa locului şi a plecat – şi aş vrea să ştiu cine, fiindcă are de dat socoteală, înţelegi?

Savard îşi trecu o mînă peste pulovărul cu care se boţise pe canapea. Nu-şi putu opri mîna cealaltă de a se ridica iar să-i atingă părul. Nu

suporta s-o vadă aşa. *Vulnerabilă* – cuvîntul îi pulsa în creier ca un nerv lovit cu ciocanul.

– Şi ce-a avut de spus domnul Quinn?

Nu se putea îndura să-l privească în ochi. Ca şi cum, dacă nu li se întîlneau privirile, Kovac n-ar fi văzut cu adevărat în ce hal arăta. *Dacă pot sta nemişcată, n-au să mă vadă...*

– I-au venit cîteva idei, răspunse Kovac, trecînd în faţa ei. Nu pun întotdeauna mult preţ pe concluziile psihologilor. Înţelegi, uneori oamenii fac diverse lucruri numai pentru că-s nişte striaţi. Dar, în fond, pe cineva poate să-l bîntuie – sau *s-o* bîntuie – propriul trecut, pînă ajunge să facă lucruri anormale.

– Reconstituirea profilului psihologic e un instrument pentru depistarea criminalilor în serie, replică Savard. N-ai de-a face cu un criminal în serie. Cu nici un fel de criminal nu ai de-a face aici.

– Familia Fallon te-ar putea contrazice, după ce doi de-ai lor au murit în interval de o săptămînă, i-o întoarse Kovac. Oricum, cînd am plecat de la el, mi-am amintit de dumneata, domnişoară locotenent.

– În legătură cu...?

– La înmormîntare, am uitat să te întreb dacă te uitaseşi în dosarul ăla. Ancheta lui Fallon asupra cazului Curtis-Odgen.

– Acum ai de gînd să-mi spui că Odgen era în secret amantul gay al lui Andy şi s-ar putea să fie un criminal în serie? Mă faci să rîd, sergent.

– Încerc doar să ţin seama de toate faptele, ca să-mi formez o imagine cît mai clară posibil.

Am învățat de mult că, dacă un detectiv privește un caz ca printr-un tunel, riscă să-i scape piese esențile ale jocului de puzzle. Cum poți şti unde e locul fiecăreia, dacă nu întrezăreşti imaginea de ansamblu? Deci, te-ai uitat?

Savard privi pe lîngă el, spre birou, vrînd să se ducă acolo şi să închidă uşa în urma ei.

– Nu. N-am apucat.

Kovac trecu din nou în fața ochilor ei.

– N-am putea să stăm jos? Se pare că ai nevoie, domnişoară locotenent. Nu te simți jignită.

– Dacă te invit să iei loc, ar însemna că nu mă deranjează să stai aici mai mult timp, remarcă Savard. Şi mă deranjează.

– Atunci, stai dumneata jos, ridică el din umeri. Eu am să stau în picioare. Pari cam slăbită.

Pentru – a cîta? – a treia oară în ziua aceea, o atinse cu mîinile, iar ea îl lăsă. O conduse de umeri spre canapeaua Windsor de lîngă perete. Savard se simțea mică precum un copil, fragilă şi neputincioasă. I-ar fi putut spune să plece, dar o parte din ea nu voia. Furia, frustrarea şi ruşinea se ciocneau înlăuntrul ei cu nevoi pe care rareori şi le recunoştea.

– Ştii, l-am căutat acasă la Andy, continuă Kovac. M-am uitat în biroul lui de-acolo după un duplicat al dosarului Curtis- Odgen. Voiam să aflu ce anume investiga, cum vedea lucrurile, dacă fusese amenințat, orice lucruri de soiul ăsta, orice m-ar fi ajutat să-mi formez o imagine despre viața lui, despre starea lui de spirit

Dar nu era nici un' dosar, iar computerul lui dispăruse. Un I.B.M. ThinkPad. Ştii ceva despre asta? Şi l-a lăsat în biroul din centru?

– Nu ştiu. N-aş crede. Poate l-a lăsat în maşină. Poate l-a pierdut. Poate e la sediu. Poate i-a fost furat.

– Poate i-a fost furat de cineva care nu voia ca unul ca mine să vadă ce conţinea.

Luă un mic Santa Claus sculptat de pe masa din hol, studiindu-l.

Savard oftă.

– Am să caut dosarul dimineaţă. Asta-i tot, sergent?

– Nu.

Kovac puse figurina deoparte şi veni spre ea, aplecîndu-se. Îi ridică bărbia cu degetul, privind-o în ochi.

– Cum te simţi?

Îmi simt pulsul în gît. Simt că mi se învîrteşte capul. Mă simt vulnerabilă. Dumnezeule, ăst cuvîntul acela...

– Bine. Sînt obosită. Aş dori să mă culc.

Încet, Kovac îşi trecu un deget prin faţa ochilor ei, la fel cum făcuse în birou, dimineaţă. Înainte şi-napoi. În sus şi-n jos. Continua s-o ţină de bărbie cu mîna stîngă.

– Nu vreau să te jignesc, domnişoară l'ent, spuse el încet, dar pentru o femeie frumoasă, arăţi ca dracu'.

Savard îşi arcui o sprînceană.

– Şi de ce, mă rog, m-aş simţi jignită?

Nu-i răspunse. Îi privea julitura de la ochi, îi urmărea liniile feţei... continuînd să-i atingă bărbia... Privirea lui se opri spre gura ei.

Lui Savard i se opri respirația în gît.

– Așa ești, să știi, șopti el. Frumoasă.

Savard își întoarse capul, expirînd tremurător.

– Ar fi cazul să pleci, sergent.

– Ar fi, recunoscu el. Înainte de a cere să fiu suspendat pentru că ți-am făcut un compliment. Dar înainte vreau un lucru.

Adunîndu-și puterile, atîtea cît îi mai rămăseseră, Savard reuși să afișeze masca autoritară pe care o folosea în fiecare zi. Nu-l făcu pe Kovac să se retragă nici cu un pas.

– Spune-mi Sam, îi ceru el, cu un colț al gurii arcuindu-i-se în sus. Doar ca să aud cum sună.

Nu pot dori asta, își zise ea, cu frica strîngîndu-i-se ca un nod în stomac. *Nu-l pot dori. Nu pot avea nevoie de el.*

– Ar fi cazul să pleci... sergent Kovac.

Un moment, Kovac nu făcu nimic, iar Savard își ținu respirația, încercînd fără succes să-i citească gîndurile. În sfîrșit, mîna lui coborî de lîngă fața ei. Făcu un pas înapoi și-și îndreptă spatele.

– Să mă suni, spuse el. Dacă găsești ceva în dosarul ăla.

Savard se ridică, nesigură pe picioare, și-și petrecu brațele împrejurul pieptului. În ușă, Kovac se opri.

– Noapte bună...Amanda.

Ridică din umeri, cu același mic zîmet pe buze.

– Ce mai înseamnă încă o suspendare pentru un cal bătrîn ca mine?

Aerul rece năvăli în hol cînd deschise uşa. Savard o încuie în urma lui şi se rezemă de ea, gîndindu-se la căldura degetelor lui pe piele. Ochii o usturau de lacrimi.

Urcă încet scara. Lampa de pe noptiera din dormitor era deja aprinsă, şi aşa avea să rămînă pînă dimineaţa. Luă pe ea o cămaşă de noapte şi se vîrî în pat, după care înghiţi un somnifer, cu apa din paharul de pe noptieră. Apoi se culcă pe stînga, cu grijă, strîngînd în braţe perna a doua, şi aşteptă să-i vină somnul, cu ochii larg deschişi, simţindu-se atît de singură încît o durea în toată fiinţa.

Noapte bună... Sam...

Capitolul 23

Liska îşi dorea ca totul să fie un coşmar. Totul: faptul că informatorul ei era un tranvestit în comă, că petrecuse jumătate din noapte înghemuită pînă la oase pe o alee murdară, că maşina lui Speed staţiona pe aleea ei iar el era în casă, aşteptînd-o.

Parcă la bordură, încercînd să-şi amintească regulile de urgenţă pentru zăpadă, cu convingerea fatalistă că maşina avea să-i fie distrusă de un buldozer, iar ea amendată. *În mă-sa,* îşi spuse, coborînd şi pornind spre uşă. Cel puţin, avea să încaseze asigurarea şi să-şi ia o maşină nouă. Un Chevette folosit, eventual, avînd în vedere direcţia în care urma s-o ia cariera ei în viitorul apropiat.

Lampa de pe masă ardea scăzut, iar la televizor se dădea o reclamă la Tae-Bo. Billy Blanks oferea iluminare spirituală şi respect de sine prin kickboxing. Speed şi R.J. dormeau, unul lîngă altul, în fotoliu, şi se vedea din prima clipă că erau tată şi fiu. Pînă şi părul le stătea ciufulit în aceleaşi locuri. R.J. era în pijamaua lui de Spiderman, cu păpuşa Cartman sub braţ.

Liska îi privi, detestînd emoţiile pe care le simţea la vederea acelui tablou. Dor, regret, nevoie. Cît de nedrept, să primească o asemenea lovitură tocmai acum, după tot ce i se întîmplase. Îşi apăsă o mînă pe gură, înfruntîndu-şi sentimentele ca pe nişte demoni.

Fir-ai să fii. Nu ştia dacă rostise cuvintele cu voce tare sau doar le gîndise, nu ştia dacă-şi înjura fostul soţ sau pe sine însăşi.

Speed întredeschise un ochi şi o privi, apoi se uită la fiul lui. Încet, cu grijă, se ridică din fotoliu şi-l acoperi pe R.J. cu un pled de pe canapea.

– E chiar atît de rău? întrebă, venind spre ea.

O întreba despre momentul acela, despre felul cum se uita la el, despre ceea ce simţea faţă de prezenţa lui acolo.

Dar, conform uneia dintre propriile lui reguli de viaţă, Liska preferă să interpreteze întrebarea aşa cum îi era mai comod, şi o atribui cazului.

– Informatorul meu regină a tranvestitismului zace la terapie intensivă, cu o mutră cum doar lui Picasso ar putea să-i placă. Conform celor doi martori – dintre care unul a fost prins

încercînd să-l jefuiască – a fost atacat de doi ninja cu țevi de plumb.

– Ninja nu folosesc țevi de plimb. Nunceacuri, poate.

– Te rog, Speed, scuteşte-mă. N-am chef de bancuri la ora asta.

– Credeam că-ți plac bancurile mele. Sînt printre principalele mele calități.

Liska îşi mută privirea.

– Ei, haide. Nu poate fii chiar atît de rău, încă te mai ții pe picioare.

– E şi mai rău decît pare, şopti ea.

– Vrei să-mi povesteşti?

Traducere: vrei să te rezemi de mine, să mi te confesezi, să mă laşi să duc eu povara?

Dar, dar n-am să mă las.

– Nikki, murmură el, apropiindu-se prea mult; îi atinse obrazul cu o mînă caldă, îşi trecu degetele prin părul ei scurt, şi o strînse la piept cu brațul celălalt. Nu trebui să fii tot timpul tu cea dură.

– Ba trebuie.

– În seara asta nu trebuie, murmură, atingîndu-i tîmpla cu buzele.

O străbătu un fior, în timp ce rezista imboldului de a se topi la pieptul lui, de a-l lăsa s-o țină în brațe.

– Care-a fost partea cea mai rea? o întrebă el.

Faptul că ştiu că pînă la urmă ai să mă dezamăgeşti. Teama că poate greşesc şi n-ai face-o, dar n-am să-ți dau şansa de a mi-o dovedi, fiindcă nu mai suport să mă răneşti.

Îşi trase nasul şi spuse:

– Gîndul că a ajuns aşa fiindcă n-am ajuns acolo la timp.

– Tipul e un turnător, Nick. Din cauza asta l-au bătut, nu din cauza ta.

– Dar, dacă eram acolo...

– Ar fi pățit-o altă dată.

– Nici nu ştiu dacă va scăpa cu viață. Nu ştiu dacă ar vrea să scape. Să fi văzut ce i-au făcut, Speed. A fost îngrozitor.

– Nu-ți face asta, Nikki. Ştii că nu trebuie.

Orice polițist învăța repede să nu-şi îngăduie astfel de emoții. Drumul spre nebunie era pavat cu remuşcări. Kovac îi amintise acelaşi lucru cînd îi telefonase de la locul faptei, anunțîndu-l despre atac. Totuşi, nu-i era greu să se considere vinovată. Ibsen venise acolo ca s-o aştepte.

– Cred că i-au sfărîmat toate oasele feței, spuse ea. I-au rupt brațul, clavicula, coastele, un genunchi. L-au molestat anal cu o țeavă.

– Iisuse.

Trăgînd aer în piept, Liska mărturisi faptul care o tulbura cel mai tare.

– Iar cel mai rău e că, probabil, erau polițişti.

Speed încremeni. Liska îi simțea inima bătînd sub mîna ei.

– Dumnezeule, Nikki, în ce te-ai băgat? Anchetezi alți polițişti...

– Nu vreau să fie adevărat, spuse ea. Nu vreau să fiu implicată. Noi trebuie să fim cei buni. Nu vreau să fiu eu cea care dovedeşte contrariul.

Ideea o dezgusta atît de tare, încît o simțea

ca pe un virus în sînge, şi se cutremură. Speed îşi strînse braţele împrejurul ei. Îl lăsă. Fiindcă era noaptea, tîrziu, şi se simţea foarte singură. Fiindcă n-avea să dureze decît un moment. Fiindcă senzaţia şi mirosul lui îi erau familiare. Fiindcă, după ce el pleca, trebuia să poarte singură toată povara.

– Nu pot să suport, şopti ea, ştiind că nu se referea numai la caz; nu suporta faptul că se simţea neajutorată, nu suporta că trebuia mereu să fie dură, nu suporta contradicţiile, nu suporta lacrimile care-i ardeau ochii şi conflictele pe care le simţea stînd în braţele fostului ei soţ.

– De ce crezi că erau poliţişti? întrebă el încet, pe un ton de îndrăgostit.

– De-asta se întîlnea cu mine – ca să-mi spună despre un poliţist corupt.

– Poate a fost o crimă arbitrară, din ură. Transvestiţii sînt nepopulari în anumite cercuri.

Liska se retrase din braţele lui, aruncîndu-i o privire piezişă.

– Mda, cred în genul ăsta de coincidenţe, şi-n Santa Claus, şi-n Iepuraşul de Paşti.

Se îndepărtă de el, ca să aranjeze pătura peste fiul ei, apoi se duse la televizor şi-l închise.

– E tot în legătură cu tipul mort de la Inferne? o întrebă Speed.

– Parţial, răspunse ea, aproape rîzînd. E vorba de o crimă închisă, cu autorul condamnat, şi o sinucidere-linie-accident închisă şi aia. Ciudat că pentru aşa ceva un om e aproape omorît în bătaie, nu găseşti?

– La cine te gîndeşti?

– La un agent în uniformă. Nu-l cunoşti, adăugă ea, întorcîndu-se apoi să se uite la el cu expresia scrutătoare a unui polițist; Speed era în şosete, cu blugii lăsați în josul pîntecului plat şi un tricou care-i arăta fizicul de invidiat; polițista din ea se afirmă din nou. Sau poate că-l ştii. După cum arăți, ai cam tras de fiare în ultima vreme. Tipul ăsta e un halterofil în toată regula.

– Vine la secția St. Paul?

– Acolo lucrezi, ca un polițist de rînd?

– E pe gratis. Am destule obligații financiare şi fără asta.

– Nu-mi pot imagina care sînt, mormăi Liska. Nu văd nici o urmă.

Speed deschise gura să-i dea o replică promptă, dar Liska ridică o mînă, retezîndu-i-o. R.J. era alături. Dormea, însă cine putea şti cît de adînc, sau ce sunete îi penetrau subconştientul. Încerca să nu se certe cu Speed în fața băieților. Nu prea reuşea, dar măcar încerca.

– Scuză-mă, spuse ea. Am vorbit fără să mă gîndesc. Ştii, în noaptea asta sînt cu capsa pusă. Voiam să spun că ştiu mulți polițişti din ambele departamente care lucrează în sala de gimnastică de pe University – a lui Steele. Mă gîndeam că poate l-ai văzut pe-acolo.

Speed tăcu un moment, adunîndu-şi sentimentele lezate. I se citea pe față. Şi R.J. făcea la fel cînd se considera nedreptățit. Liska îl vedea în minte retrăind fiecare remarcă tăioasă, ca să pară cît mai ofensat.

– Te-am rugat să mă scuzi, îi aminti ea.

– Ştii, Nikki, mă străduiesc cît pot, spuse el, pe un ton de martir. Încerc să ajut cu băieţii pe cît de mult posibil. Ţi- am spus c-am să vin curînd cu nişte bani...

– Ştiu...

– Dar trebuie să faci mereu aluzii, nu? De ce, Nikki? Chiar atît de mult mă urăşti? Sau fiindcă, poate, te temi că mai simţi ceva pentru mine?

Drept la ţintă, îşi spuse ea.

– Doar din obişnuinţă.

– Scuteşte-mă, replică încet Speed, privind-o drept în ochi; se apropie de ea şi o atinse pe obraz. Ţin la tine, Nikki. Nu mi-e teamă s-o spun, chiar dacă ţie ţi-e.

Se aplecă şi-i atinse buzele cu ale lui, un sărut uşor, stăruitor, dar fără să insiste prea mult. Inima lui Liska părea să se fi ridicat în gît.

– Ai grijă, Nikki, spuse el, retrăgîndu-se.

În legătură cu cazul, sau cu tine? îi veni să-l întrebe, apoi îşi răspunse tot ea: *Cu amîndouă.*

– Îţi faci nişte duşmani foarte periculoşi cînd le întorci împotriva alor tăi.

– Dacă tipul ăsta e ceea ce cred eu că e, nu-i „de-ai mei".

Aşa trebuia să privească lucrurile, îşi spuse ea, în timp ce Speed se ducea în antreu, îşi încălţa cizmele şi lua pe el canadiana. Dacă Odgen era un asasin, dacă era genul de bestie care putea să stîlcească în bătaie un om şi apoi să-l sodomizeze cu o ţeavă, atunci faptul că purta insignă era cea mai gravă ofensă.

– Cu ce-l ai la mînă? Cu ceva concludent?

Liska clătină din cap.

– Bănuieli, presimțiri. Transvestitul ăsta avea să-mi spună ceva. Cred că polițistul e complice la ceva. Dacă nu-l prind cu nimic, poate-l plasez la narcotice, adăugă ea, cu o încercare de zîmbet strîmb, în timp ce pornea spre uşă.

– Dacă ia steroizi, are un temperament imprevizibil, sublinie Speed. E periculos.

– Nu-i tocmai o noutate pentru mine. Oricum, îți mulțumesc c-ai avut grijă de băieți. Şi pentru că te-ai interesat de problemele mele.

– Nu mulțumirile mă interesează, replică el, luîndu-o pe nepregătite.

Liska abia avu timp să-i observe expresia din ochi, cînd brațele lui o cuprinseră, iar gura i se lăsă peste a ei. De data asta, fără bîndețe. Fierbinte, hulpav, dominator. Cînd se retrase, o dureau buzele. În clipa următoare, Speed ieşi pe uşă. Liska ascultă să audă o portieră de maşină trîntindu-se, un motor pornind. Abia atunci îşi ridică două degetele la buze.

– Am nevoie de chestia asta, ca de ciumă, mormăi ea.

Puse încă o pătură peste R.J., preferînd să nu-i strice somnul, lăsă lampa aprinsă şi se duse la culcare, fără a spera să adoarmă sau să viseze.

Ceasul arăta ora 3:19, cînd sună telefonul.

– Alo?

În tăcerea de la celălalt capăt al firului se simțea că cineva îşi ținea respirația. Sau, poate, ea era cea care şi-o ținea.

Apoi se auzi o şoaptă care-i zbîrli firişoarele de păr de pe braţe.

– Lasă morţii cu morţii.

Capitolul 24

Fotografiile stau pe o masă de lucru îngustă, sub un con de lumină gălbuie de la lampa de birou. În rest, camera e cufundată în întuneric. Şi tăcere.

Stau aliniate în ordine. Viaţă explodînd. Jerbe de sînge. Aşchii de os. Natură moartă. Neînsufleţită.

Un studiu în distrugere. O mărturie a fragilităţii trupului omenesc. Abstractă. Violentă. Tristă şi jalnică.

Prea uşor săvîrşită.

Un rău necesar, dar totuşi... n-ar fi trebuit să fie imposibil.

Conceptul ar fi trebuit să contravină fibrei morale care spune că execuţia pur şi simplu n-ar fi fost posibilă.

Execuţie.

Cuvîntul provoacă un val de emoţii rememorate. Regret, dispreţ, uşurare, emoţie. Frică. Frică de ceea ce s-a făcut, de valul emoţiei din acea clipă finală.

Teama că ceva uman, ceva civilizat, ceva vulnerabil, ar putea fi înlocuit... sau a fost înlocuit de mult.

Dar, dacă acesta e adevărul, somnul ar veni uşor, în loc să nu vină deloc.

Capitolul 25

Observație: o autopsie nu e modul cel mai plăcut de a-ți începe ziua.

Gîndul trecea prin capul lui Kovac, în timp ce se aşeza la birou, cu o ceaşcă de cafea proastă în mînă. Liska nu se vedea nicăieri. În birou era, pentru moment, liniște.

Kovac reuşise să se strecoare mai mult sau mai puțin neobservat, şi se bucura pentru asta. Avea nevoie de cîteva minute în care să reflecteze, să se regrupeze. Scoase Polaridele de la locul morții lui Mike Fallon şi le întinse peste hîrtiile neglijate din ultimele cîteva zile.

O senzație de neliniște îi sîcîia conştiința periferică, nedefinită, abia conturată, ca o umbră. Ar fi putut declara cazul o sinucidere clară, şi ar fi terminat, depinzînd numai de raportul medico-legal. Dacă n-ar fi avut acel presentiment, şi dacă Neil Fallon n-ar fi început să-şi dezvăluie la fel de multe straturi putrede ca o ceapă stricată.

Kovac îşi lăsă privirea să treacă peste fotografii aproape fără să se concentreze, sperînd să vadă ceva ce-i scăpase. În acelaşi timp, mai spera şi să nu vadă nimic. Ideea că lui Iron Mike i se urîse cu viața era categoric preferabilă oricărei alte variante.

Privind aşa lucrurile, aproape că se puteau gîndi la fotografii ca la niște tablouri abstracte, nu ca la imaginile unui om pe care-l cunoscuse

douăzeci de ani. Cu siguranță, îi era mai ușor să le privească decît îi fusese să asiste la autopsie și să vadă o cunoștință personală spintecată și măruntită.

Maggie Stone, medicul legist al Comitatului Hennepin, efectuase personal autopsia. Lăsînd la o parte unele excentricități, ca faptul că purta asupra ei arme camuflate și-și schimba culoarea părului o dată la fiecare șase luni, Stone era cea mai bună.

Cînd ea spunea ceva, așa era. Kovac o cunoștea de ani de zile. Între ei se formaseră acel gen de raporturi care-i permiteau să- i ceară favoruri, ca de pildă să asiste la autopsia unui prieten, în zorii zilei.

Stone nici nu clipise. Pentru o femeie care își petrecuse toată viața despicînd morții ca să le extragă organele interne și secretele, nimic nu mai era șocant.

Și astfel, Kovac stătuse în sala de autopsie, în timp ce Stone și asistentul ei, Lars, circulau în jurul mesei de inox, făcîndu-și treaba. Grozav mod de a-și începe ziua.

Liska intră în separeu cu o mutră posomorîtă și obrajii palizi, deși venea de afară, unde temperatura oscila în jurul punctului de îngheț. Nu spuse nimic, în timp ce-și punea poșeta în dulap și-și scotea haina.

– Cum se mai simte turnătorul?

– Se pare că va supraviețui. Într-un fel. De la spital vin.

– E conștient?

– Nu. Dar nu s-a ghemuit ca un foetus, așa că sperăm să nu aibă vătămări cerebrale

grave. Oasele fracturate se vor vindeca şi auzi, de fapt pe cine să deranjeze că i s-a făcut o colostomie? replică ea sarcastic. Şi că va arăta ca Omul Elefant? Un preţ mărunt, ca să nu muşte din marele sandviş cu pămînt.

– Nu tu i-ai făcut-o, Tinks, spuse Kovac fără intonaţie.

Liska îi evită privirea.

– Ştiu. Mă ocup şi de asta. Serios. Doar că revăzîndu-l...

Trase adînc aer în piept, apoi îl expiră:

– Dac-aş fi ajuns acolo la timp...

– Remuşcările nu schimbă nimic, puştoaico. Singur a ales, iar tu ai făcut tot ce-ai putut.

Liska dădu din cap.

– E doar frustrant, atîta tot. Dar am să-i fac faţă.

– Ştiu. Iar cînd ai nevoie de mine, sînt aici.

Îl privi cu drag şi recunoştinţă, prin lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

– Îţi mulţumesc.

– Aşa fac partenerii. Se sprijină unul pe altul.

– Nu mă face să plîng, Kovac, se încruntă ea. Va trebui să te rănesc.

– Ia seama, o preveni Kovac. S-ar putea să-mi placă. Sînt un tip singuratic.

Făcu o pauză.

– Deci, ce se-aude cu cazul? Ai intrat?

– Trebuie să vorbesc cu Leonard, răspunse Liska, făcînd o mutră acră. Ibsen era informatorul meu. Am fost la faţa locului. Eu am primit telefonul de ameninţare.

– Telefonul ăla strigă „tăntălăul şi gogoma-

nul" de se-aude la o poştă. Dacă era un atac întîmplător, n-ai fi primit nici un telefon pe urmă.

Liska îi dădu dreptate.

– Tăntălău cu T mare. Acum am cu ce să mă duc la I.A. şi să obţin accesul la dosarele cazului Curtis. De ce să mă prevină cineva să lase în pace un caz închis, dacă n-ar exista un motiv al naibii de serios să-l redeschidem?

– Ce ştii despre identitatea apelantului?

– A sunat de la un telefon public din fundul unui cartier de nimic. Deci, Deep Throat tot are vreo doi neuroni în cap. N-am nici o speranţă să fi existat vreun martor.

– Iar alibiurile lui Rubel şi Ogden? rezistă?

Liska scoase un sunet dezgustat.

– Care alibiuri? Jucau pool în pivniţa lui Rubel. Şi ghici cine mai era cu ei? Cal Springer.

– Ce comod.

– Probabil ar jura că erau pe lună la ora aia, dacă aşa ar zice ei, atît de căcăcios e. Probabil au poze cu el trăgîndu-i-o unei capre. Oricum, la agresiunea asupra lui Ibsen s-a prezentat Castleton. El şi superiorul lui de schimb au spus că-s binevenită, dacă Leonard aprobă.

– Leonard o să-ţi pună pielea pe băţ că te-ai amestecat în treburile Internelor.

Liska ridică din umeri.

– Sînt eu de vină că tipul voia să vorbească numai cu mine? După cîte-am auzit, restul departamentului îl tratase cu refuz. Nimeni nu voia să audă despre teoriile conspiraţiei cu S.I.D.A.

– Cine are S.I.D.A.?

– Eric Curtis era seropozitiv. Aduce o razi de lumină nouă, hmm? Ce homofob ar omo un gay în bătaie, riscînd să intre în contact c sîngele contaminat?

Kovac se încruntă, amintindu-şi vizita l omul acuzat de uciderea lui Curtis.

– Se zice că Verma e seropozitiv.

– Dar dacă Verma a făcut-o, cine-mi dă te lefoane de amenințare? Verma e-n puşcărie.

Se priviră un moment, Kovac învîrtindu-ş scaunul în stînga şi-n dreapta.

– Eu tot pe Ogden îl iau la ochi, spuse el.

– Şi eu. Merg pe pista asta.

– Să ai grijă.

Liska dădu din cap.

– Cum a mers autopsia lui Mike?

– Nici o mare dezvăluire pînă acum. Nim sub unghii, numai jeg. Avea nişte vînătăi p dosurile mîinilor, dar nu erau leziuni defensiv concludente. Pielea nu avea contuzii proa pete, şi ştim că recent căzuse, ceea ce-ar pu tea să explice orice semne. De fapt, Stone nl nu garantează că decolorarea era cauzată d vînătăi autentice. Mîinile-i erau foarte livide d torită poziției trupului.

– Şi reziduurile de pulbere?

– Pe ambele mîini. Nu înseamnă că cinev nu l-a forțat să-şi bage pistolu-n gură, dar ni nu putem dovedi că i-a făcut-o cineva.

– Deci, n-am făcut nimic nici cu asta, spus Liska. Stone o s-o declare sinucidere.

– Nu va emite nici o concluzie pînă nu vi analizele de laborator, şi mi-a promis că tot va fi verificat de două ori - ca să nu mai spu

nem şi că hîrtiile, de regulă, se *rătăcesc*, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Liska zîmbi ironic.

– Cred că Doc Stone n-ar avea nici o obiecție să se *rătăcească* puțin cu tine, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Kovac simți că se înroşea în obraji. În ochiul minții îi apăruse Amanda Savard, nu Maggie Stone. Expresia din ochii ei, cînd îi cuprinsese bărbia în palmă: vulnerabilitate. Se încruntă forțat.

– Nu mă culc cu nici o femeie care-şi cîştigă existența disecînd oameni. Oricum, ne va ajuta să mai cîştigăm puțin timp, dar în momentul de față nu ne-ar strica un miracol. I-am mai cerut și să se ducă şi să arunce o privire peste rapoartele de autopsie ale lui Andy Fallon, în caz că Upshaw a-ncurcat ceva borcane.

– Aveți nevoie de un miracol? întrebă Elwood, venind spre boxă. Purta un pulovăr gros de mohair, peste cămaşă şi cravată. îl făcea să arate ca un mamut lînos.

– Mi-aş vinde şi sufletul, răspunse Kovac.

– Asta ar fi o contradicție, de vreme ce miracolele sînt asociate cu puteri superioare pozitive, replică Elwood. Tu ți-ai vinde sufletul diavolului.

– Poți să-i transmiți salutările mele, dacă nu dai pe gură ce-ai aflat.

– O vecină a văzut camioneta lui Neil Fallon parcată în fața casei lui Mike, miercuri noaptea, la trei. La unu şi nouă minute, mai precis. Am verificat rapoartele despre vecinii pe care i-au chestionat ieri agenții. Trecuseră şi pe la

adresa asta, dar proprietăreasa lipsea. Le-a deschis femeia de serviciu. Aşa că am dat telefon – şi: bingo!

Kovac sări de pe scaun.

– Aşa mai vii de-acasă!

– Au văzut camioneta venind, dar n-au auzit împuşcătura? întrebă Liska, cu îndoială.

– O insomniacă surdă, cu aparat auditiv răspunse Elwood. Are optzeci şi trei de ani, dar mintea, brici!

– Şi cu vederea cum stă?

– Perfect – cu binoclul Bausch and Lomb pe care-l ţine pe masa de cafea.

– Lumina?

– Reflectoare în colţurile casei. E comandanta gărzii din cartier. N-a recunoscut camioneta, dar i-a luat numărul.

– Ar interesa-o slujba mea, după ce mă zboară Leonard?

– L-a văzut plecînd? întrebă Kovac.

– La unu şi treizeci şi două.

– Mai devreme decît ora estimativă a morţii, dar merge.

Kovac adună Polaroidele lui Mike Fallon într-un sertar şi, privindu-se în displayul stins al computerului, încercă să-şi aranjeze cravata.

– Aduceţi-l pe Neil Fallon la interogatoriu, îi spuse el lui Elwood. Eu mă duc să-i dau vestea lui Leonard.

– Ce naiba-i asta? întrebă furios Neil Fallon.

Doi agenţi îl luaseră din magazin, aducîndu-l la secţie. Salopeta sa murdară arăta la fel ca aceea pe care o purtase în ziua cînd Kovac l

spusese despre fratele lui. Avea mîinile înnegrite de unsoare.

– Iisuse Christoase, fratele şi tatăl meu au murit, şi... şi... şi voi mă tîrîţi aici ca pe un criminal împuţit! protesta Fallon, în timp ce se plimba prin spaţiul strîmt al camerei de interogatoriu – aceeaşi unde Jamal Jackson îl pocnise pe Kovac în cap. Nici o explicaţie, nici o scuză...

– *Eşti* un criminal împuţit, replică pe un ton tăios Kovac. Ştim despre condamnarea pentru violenţă, Neil. Credeai că n-o să verificăm? Şi acum, ce-ar fi să-mi prezinţi *tu mie* nişte explicaţii şi scuze?

Stătea cu braţele încrucişate şi spatele rezemat de perete, lîngă oglinda ferestrei unidirecţionale, urmărind reacţiile lui Fallon. Liska stătea în faţa lui, lîngă celălalt perete. Elwood bloca uşa.

Nimeni nu folosea scaunele din jurul măsuţei rotunde, prietenoase. Beculeţul roşu al camerei video era aprins.

Fallon se încruntă la el.

– De-atunci au trecut ani de zile, şi-n plus, nu contează. A fost un accident.

– Ai bătut accidental un tip într-un bar, pîn-a intrat în comă? întrebă Liska.

– S-a produs o încăierare. A căzut şi s-a lovit la cap.

Kovac îl privi pe Elwood.

– Nu la fel zicea şi Cain despre Abel?

– Ba cred că da.

– Ce-ar fi să te scuzi pentru ieri, Neil? întrebă Kovac. Ce-ar fi să-mi explici ce făceai

acasă la tatăl tău, la ora unu, în noaptea cînd a murit?

Dintr-o dată, Fallon se dezumflă brusc.

Încercă să-şi păstreze cît de cît expresia furioasă, dar fu înlocuită curînd de nedumerire, urmată de suspiciune, apoi de teamă.

– Ce vrei să spui? Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Las-o jos că măcăne, îl sfătui Liska. O vecină a tatălui tău ţi-a văzut maşina pe alee, la unu noaptea.

– Ieri mi-ai spus că ultima oară ai vorbit cu el fusese în seara dinainte, la telefon, îi aminti Kovac.

Ochii lui Fallon săgetară prin cameră, ca şi cum ar fi căutat undeva o explicaţie.

– De ce m-ai mințit aşa, Neil? Te jenai că nu-l putuseşi convinge bătrînul să-ţi dea banii ca să-ţi plăteşti fosta nevastă să te lase în pace? Dacă despre asta aţi vorbit în cele douăzeci şi trei de minute ale conversaţiei telefonice purtate din barul tău, la unsprezece zero-şapte p.m.

Farrell trase scurt aer în piept – o dată, şi încă o dată, ca un astmatic înaintea unui acces. Îşi frecă gîtul cu mîna cărnoasă şi murdară.

Kovac îşi mută alene greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Ţi se citeşte pe faţă „of, căca-m-aş", Neil. Nu ţi se pare, Tinks?

– Of, căca-m-aş, repetă Liska. E ora spasmului sfincterelor, Neil.

– Credeai că n-am să sun la compania telo-

ionică să cer logourile de conectare ale postului tău? întrebă Kovac. Înseamnă că mă crezi prost făcut grămadă, Neil.

– De ce-ai făcut asta? întrebă Fallon, nervos. Doar nu-s suspect de nimic. Iisuse, taică-meu abia s-a sinucis...

– Iar eu m-am săturat să te tot aud amintindu-mi-o. Eu sînt cel ce l-a găsit, cu jumate din cap zburat pe pereți. Crezi că e nevoie să-mi aduci mereu aminte de asta? Nu e o strategie prea eficientă, Neil. Cînd cineva moare în condiții violente, ca Mike, se fac investigații. Știi cine sînt primii suspecți? Familia. Fiindcă nimeni nu are motive mai serioase de a face cuiva de petrecanie decît o rudă. Chiar tu mi-ai spus că-l urai pe Mike. Adaugă la asta și faptul că ai nevoie de bani ca să-ți plătești viitoarea fostă nevastă, și că Mike nu voia să ți-i dea. Asta se numește *mobil*.

Frica începea să se ridice la suprafață. Mișcările lui Fallon deveniră spasmodice. Buza de sus i se îmbrobona de sudoare. Se retrase spre colțul cu etajera încastrată în zid. Toate rafturile fuseseră scoase.

– Da' era bătrînul meu. Nu i-aș fi făcut asta. Era tatăl meu.

– Și petrecuse vreo treizeci și ceva de ani spunîndu-ți că nu erai la fel de bun ca poponarul de frate-tău. Așa ceva se numește „rană care coace".

– Era un ticălos, declară Fallon. N-am să spun niciodată altceva, dar nu l-am omorît. Cît despre curva aia de Cheryl, n-o privește de unde iau banii. Am să-i plătesc.

– Sau îți pierzi firma pentru care ai pus osul la treabă, interveni Liska. Nici în iad nu se găsesc furii ca femeile răzbunătoaare. E cazul să știu, că și eu sînt una dintre ele.

– Am vorbit cu fosta ta soție, spuse Kovac. Părea să-și piardă răbdarea, era gata să te bage-n menghină. I-ai cerut banii fratelui tău?

Fallon scutură din cap de parcă ar fi primit o palmă peste ureche, nevenindu-i să creadă ce întorsătură neașteptată luase viața lui.

– Acuma o să ziceți că și pe el tot eu l-am omorît?

– Nu spunem c-ai omorît pe nimeni, Neil. Îți punem doar niște întrebări care au legătură cu cazul, atîta tot. În plus, îți explicăm cum arată lucrurile din perspectiva poliției.

– Perspectiva asta poți să ți-o bagi în cur, Kovac. Andy nu e cazul tău. S-a terminat. E mort și-ngropat. Cenușă pentru cenușă și țărînă pentru țărînă. Șefii au închis cazul.

Kovac își arcui o sprînceană.

– Și oare din ce motiv încerci să-mi bagi asta pe gît?

– Spun doar că s-a terminat, atîta.

– Dar, vezi tu, aici trebuie să privim un model comportamental stabilit, Neil. Dacă un membru al familiei se sinucide, e una. Dar, dol într-o săptămînă? Asta-i cu totul altceva. Tu îl urai pe amîndoi. Treci printr-o perioadă grea, emoțional și financiar. Acești factori se numesc „stresuri de precipitare". Pot fi de ajuns ca să împingă un om peste limită. Tu ai antecedente de comportament violent...

– N-am omorît pe nimeni.

– Ce căutai la Mike acasă, la ora aia?

– M-am dus să văd ce făcea, răspunse Fallon, ferindu-şi privirea; absent, îşi atinse faţa sub vînătaia de pe obraz. Vorbiserăm înainte. Nu mi-a plăcut cum suna.

– Cum suna, sau ce ţi-a zis? întrebă Kovac. Ştim că băuseşi. Chiar tu mi-ai spus-o. Mi-ai spus că luaseşi destul la bord ca să te încaieri cu un client, cel despre care ai presupus că era poliţist. Bătrînul tău a spus ceva care te-a enervat?

– Nu s-a întîmplat aşa.

– Atunci, cum s-a întîmplat? Vrei să-ncerci să mă convingi că familia ta era ca-n „Ozzie şi Harriet"?

– Nu, dar...

– Mi-ai spus că Mike te muşca mereu de cur. În ce sens a fost altfel acum? Despre ce-aţi vorbit?

– Ţi-am spus ieri, despre ora la care voia să ajungă la înmormîntare.

– Mda, mi-ai spus ieri. De ce nu mi-ai spus atunci şi că nu-ţi plăcuse cum vorbea? N-ai spus că erai îngrijorat. Ba chiar, dacă nu mă înşală memoria, l-ai făcut bulangiu bătrîn. De ce nu mi-ai spus că te-ai dus pe la el ca să vezi ce făcea?

Fallon se învîrti încet în loc, masîndu-şi fruntea cu mîna stîngă, iar cu cealaltă proptită în şold.

– S-a sinucis după ce-am plecat eu, spuse el încet. N-am prea reuşit să-l liniştesc, nu? Singurul lui fiu în viaţă...

– De ce anume avea nevoie? Ce-a spus?

Kovac aşteptă, privindu-l pe Neil Fallon cum se învîrtea în cerc. Umerii lui de taur stăteau adunaţi ca şi cum l-ar fi durut burta. Era roşu la faţă. Inspira superficial, respira gîfîit, inspira, gîfîia... Îşi scoase din buzunarul salopetei un pachet de Marlboro.

– Îmi pare rău, domnule Fallon, spuse Elwood. Aici nu se fumează.

Fallon îl privi ostil şi scutură o ţigară din pachet.

– Atunci, dă-mă afară.

Încet, Kovac veni spre el.

– Nu cred că aţi vorbit despre ce-i lipsea lui Mike, Neil, murmură el, întorcînd foaia. Cred că era mai degrabă vorba despre ceea ce-ţi lipsea ţie. Cred că erai beat şi furios cînd l-ai sunat, şi v-aţi certat în legătură cu banii de care aveai nevoie. Iar pe urmă, te-ai enervat tot mai tare, gîndindu-se că aveai nevoie de ei şi bătrînul nu voia să ţi-i dea, că-l ridica mereu în slăvi pe Andy iar pe tine te critica întruna. Şi te-ai înfuriat atît de tare, încît te-ai urcat la volan şi te-ai dus să i-o spui în faţă.

– Era jumate beat, jumate dus pe pastile, mormăi Fallon. Parc-aş fi vorbit cu pereţii. Puţin îi păsa de ce-aveam eu de spus. Niciodată nu i-a păsat.

– N-a vrut să-ţi dea bani.

Neil Fallon clătină din cap, rîzînd.

– Nici măcar să m-asculte n-a vrut. Nu voia decît să vorbească despre Andy. Ce mult l-a iubit pe Andy. Cum l-a dezamăgit Andy. Cum Andy nu putea lăsa morţii cu morţii şi viii cu viii...

Kovac o privi pe Liska; aceasta se îndreptase brusc.

– A folosit cuvintele astea? întrebă ea. Morții cu morții? în legătură cu ce?

– Nu știu, s-a răstit el. Pentru că Andy își dăduse arama pe față, cred. Dacă păstra pentru el faptul că era poponar, atunci bătrînul n-ar fi trebuit să-l suporte. „După atîția ani," tot repeta. De parcă n-ar fi fost cinstit că-i spusese acum. De parcă ar fi trebuit sau să-i spună cînd avea zece ani, sau să-l aștepte să moară. Idiotule!

– Cred că te scotea din minți, spuse Kovac. Băuseși. Te încăieraseși cu un client. Tu erai viu, Andy murise, dar el tot cu Andy o ținea.

– La fel i-am spus și eu. „Andy a murit. Nu putem să-l îngropăm și să mergem înainte?"

Trase din țigară și suflă fumul cu putere. Chipul i se înroșise. Mijea ochii, ca să-și imagineze mai bine amintirea... sau să-și stăpînească lacrimile. Privi spre oglinda unidirecțională, fără s-o vadă.

– Am țipat la el: „Andy era un curist care și-o trăgea pe la spate și mă bucur c-a murit!"

Își acoperi ochii cu mîna stîngă, în timp ce țigara-i fumega între degete.

– Și el ce-a făcut?

Fallon plîngea, cu lacrimile curgîndu-i pe sub mînă; din gură- i ieșeau sunete frînte, chinuite.

– Ce-a făcut Mike cînd ai spus asta, Neil?

– M-m-m-a lo-lovit...

– Și tu ce-ai făcut atunci?

– O, Doamne...

– Ce-ai făcut atunci, Neil? insistă cu blîndeţe Kovac, apropiindu-se.

– L-am lo-lo-lovit şi e-eu... O, Christoase...!

Cu un suspin, se îndoi de mijloc, ridicîndu-şi ambele mîini la faţă.

– Şi acum a murit... Amîndoi au murit... O, Doamne!

Kovac îi luă ţigara din mînă, inspirînd fumul, jinduind şi el după una. Cu regret, o puse pe masă, făcînd-o să ardă suprafaţa granulată.

– L-ai omorît, Neil? întrebă el încet. L-ai omorît pe Mike?

Fallon clătină din cap, cu mîinile tot peste faţă.

– Nu.

– Îţi putem căuta reziduuri de pulbere arsă pe mîini, spuse Liska.

– Vom face o analiză de activare cu neutroni, continuă Kovac. Nu contează de cîte ori te-ai spălat pe mîini de-atunci, Particulele microscopice intră în piele. Stau acolo săptămîni de zile.

Şarja, jucînd cartea sperieturii tactice. Testul nu putea arăta decît dacă persoana intrase în contact cu bariul şi antimoniul – componente ale prafului ce puşcă, şi ale altor mii de substanţe, naturale şi artificiale.

Practic, chiar şi un rezultat pozitiv ar fi avut o valoare criminalistică redusă şi ar fi fost respins în instanţă. Trecuse prea mult timp de la incident. Avocaţii apărării îşi cîştigau existenţa argumentînd că timpul însemna contaminarea probelor. Martorii criminalişti experţi ar fi putut disputa foarte uşor rezultatele.

Dar probabil că Neil Fallon n-o ştia. Se auzi o bătaie în uşă, iar Elwood se trase într-o parte. Apăru capul lui Leonard, cu chipul acrit de o expresie constipată.

– Sergent. Pot să-ţi spun două vorbe?

– Sînt în plin lucru, răspunse nervos Kovac.

Leonard îl privi cu o tăcere elocventă. Kovac se uită din nou la Neil Fallon şi-şi înăbuşi un oftat.

Dacă avea să mărturisească ceva, acum sosise momentul: cît timp era slăbit emoţional, înainte de a apuca să se adune, înainte de a rosti cuvîntul cu „A".

Kovac se simţea ca un jucător de baseball scos de pe teren cînd era în plin avînt. Se întoarse spre Liska.

– Cred că tu eşti mai aproape... spuse el printre dinţi.

– Sergent... repetă Leonard.

Kovac ieşi pe uşă şi-l urmă în camera alăturată, de unde Leonard urmărise interogatoriul prin geam. Camera era întunecată. Un cinematograf cu o fereastră în loc de ecran. Ace Wyatt stătea lîngă fereastră, cu braţele încrucişare şi privirea spre Neil Fallon.

Mai stătu aşa cîteva secunde, apoi afişă o expresie care spunea că-l apăsau gînduri grele. Aceeaşi de pe panourile din Twin Cities care făceau reclamă la emisiunea lui de televiziune.

– De ce faci asta, Sam? întrebă el. N-a suferit destul familia asta?

– Depinde. Dacă reiese că ăsta i-a omorît pe ceilalţi doi, atunci răspunsul ar fi nu.

– S-a întîmplat la autopsie ceva ce nu ştiu?

– De ce să ştii tu ceva? îl sfidă Kovac. Maggie Stone n-are obiceiul să bată toba cu informaţiile de soiul ăsta.

Wyatt îi ignoră întrebarea.

– Îl tratezi de parcă ai şti sigur că Mike a fost omorît.

– Avem motive, răspunse Kovac.

Scoase Polaroidele din buzunar şi le întinse pe pervazul ferestrei.

– Mai întîi, Mike a făcut-o la baie. Mulţi oameni o fac acolo, dar trebuie să-i fi fost foarte greu să intre cu scaunul – şi cu spatele, pe deasupra. M-am gîndit că poate a vrut să ne lase un loc al faptei curat, dar mai mult sens ar avea ca altcineva să-l fi vrut curat. Cînd i-a păsat lui Mike de alţii? Îşi ţinea pistolul în debaraua din dormitor. De ce nu s-a împuşcat acolo? Ca să nu facă mizerie pe jos? Toată casa arăta ca o cocină. În plus, mai e şi trecutul lui Neil Fallon, problemele pe care le avea cu bătrînul, faptul că a ascuns că-l vizitase noaptea...

– Dar ora cînd a fost el acolo şi momentul morţii nu corespund, preciză Leonard.

– Momentul morţii putea să fie denaturat de alţi factori. Aşa o să-ţi spună şi Stone.

– Autopsia a scos la iveală vreun indiciu concludent de crimă? întrebă Wyatt.

Kovac ridică din umeri, uitîndu-se de la Polaroide la camera de interviu şi înapoi. Neil Fallon stătea aşezat cu coatele pe masă şi capul în mîini. Alături, Liska se apleca spre el.

– Dacă azi-noapte s-a întîmplat ceva, mai

bine spune-ne acum, Neil, îi ceru ea încet, ca unui prieten. Descarcă-ți conștiința. Ți-e foarte încărcată.

Fallon clătină din cap.

– Nu l-am omorît eu.

Glasul îi suna metalic și îndepărtat, din televizorul instalat pe o poliță în perete, lîngă fereastră.

Camera video din încăperea de interogatoriu prindea în cadru toate persoanele prezente, făcîndu-le să arate mici și distorsionate.

– L-am lovit, spuse el. Asta am făcut. L-am lovit în față. Pe propriul meu tată. Așa cum stătea paralizat în scaunul ăla nenorocit. Iar acum, e mort.

– O să facem activarea cu neutroni, le spuse Kovac lui Leonard și Wyatt. Să vedem dacă nu putem scoate ceva de la el, cu spaima.

– Și dacă nu reușiți? întrebă Leonard.

– Atunci, îmi prezint scuzele pentru deranj și vom încerca altceva.

Wyatt se încruntă.

– De ce nu aștepți raportul lui Stone? N-are nici un rost să chinuiți omul degeaba. Mike era unul de-ai noștri...

– Și merită să facem mai mult pentru el decît o anchetă de formă, se enervă Kovac. Vrei s-o rasolim, Ace? Vrei să te duci la Maggie Stone și să-ncerci s-o convingi să semneze și cazul ăsta ca pe-un accident? Să mușamalizăm totul, pentru ca legenda lui Mike să rămînă neîntinată? Iisuse! Și dacă nenorocitul ăsta l-a lichidat?

– Kovac! se răsti Leonard.

Kovac îl fulgeră cu privirea.

– Ce? Sîntem brigada de omucideri. Anchetăm morți violente. Mike Fallon a murit violent, şi noi vrem să închidem ochii fiindcă credem că s-a sinucis, fiindcă peste cinci ani s-ar putea să apărem şi noi în poze Polaroid. Sinuciderea are cel mai mult sens pentru noi, pentru că ştim ce efecte poate avea munca asta asupra unui om, cum poate să-l lase fără nimic.

– Şi poate tocmai de-asta preferi să crezi c-a fost altceva, Sam, replică Wyatt. Fiindcă, dacă Mike Fallon nu s-a sinucis, poate că nici tu n-ai s-o faci vreodată.

– Aşa, n-am vrut să văd. Liska mi-a atras atenția. S-ar fi putut să mă întorc cu spatele. Dar bine a făcut c-a scormonit. Aici se ascund prea multe ca să spunem doar „vai, ce păcat!"

– Nu vreau decît să acord respectul cuvenit singurei rude care i-a rămas în viață, spuse Wyatt. Cel puțin, pînă primim ceva concret de la medico-legal.

– Foarte bine. Iar dacă ai avea vreun cuvînt de spus, poate că te-ar asculta. Dar, dacă nu cumva am visat doar, am fost şi eu la petrecerea ta de retragere, Ace. Ceea ce crezi despre ancheta mea nu face nici cît un căcățel de şoarece.

Ace Wyatt se înveneți la față. Leonard făcu un pas înainte.

– Kovac, întreci măsura.

– Care măsură? Măsura pupatului în fund? mormăi Kovac, îndepărtîndu-se.

Lingăul lui Wyatt, Gaines, stătea în colțul

camerei, privindu-l cu zîmbetul afectat şi fudul al pîrîciosului clasei.

Kovac se uită la el dezgustat şi reveni spre fereastră.

– Dacă am întrecut măsura, îmi prezint scuzele, spuse el fără sinceritate. Am avut o săptămînă îngrozitoare.

– Nu, oftă încordat Wyatt, ai dreptate, Sam. N-am nici un cuvînt de spus. E ancheta ta. Dacă vrei să-l pedepseşti pe Neil Fallon şi să atragi asupra departamentului un proces pentru că ai nevoie să petreci cîtva timp pe canapeaua felcerului, n-am căderea să fac nimic. *Este* mare păcat, şi aş dori să nu trebuiască să se întîmple aşa.

– Mda, bine, şi eu aş dori să fie pace-n lume şi Vikings să cîştige Super Bowl-u' înainte să mor, ripostă Kovac. Ştii cum e, Ace. Crima e o afacere urîtă.

– *Dacă* e o crimă.

– Dacă e. Şi dacă este, atunci am să-l înfund pe bălegarul care-a făcut-o. Nu-mi pasă cine-i.

Se întoarse la fereastră şi rămase privind afară.

– Eşti dreptaci sau stîngaci, domnule Fallon? întrebă Elwood.

– Stîngaci.

Elwood puse pe masă o mică trusă cu conţinere şi tampoane de vată. Fallon o privi, îndreptîndu-se în scaun.

– Îţi vom tampona dosul degetului mare şi al celui arătător cu o soluţie de acid nitric cinci la sută, îi explică Liska. Nu doare.

Kovac întoarse brusc privirea spre fotografiile de la locul morții lui Mike Fallon.

– Iisuse, şopti el, luînd una, apoi încă una. Le privea, le punea de-o parte. Una după alta. Pulsul i se accelera perceptibil.

– Ce? întrebă Wyatt.

Lucrul pe care-l ştiuse dar nu-l putuse vedea. Se uita la ultima fotografie.

– Te rog să-mi dai mîna stîngă, domnule Fallon, spuse Elwood, pregătind un tampon.

Neil Fallon începu să întindă mîna, care-i tremura vizibil.

Kovac ridică fotografia lîngă fereastră. O imagine caşetată cu tatăl şi fiul. Mike Fallon, o carcasă neînsufleţită, parţial decapitată, plină de sînge; pistolul care-l omorîse, căzut pe jos, în dreapta scaunului, probabil din mînă, în clipa cînd viaţa îl părăsise.

– Domnule Fallon?

Tonul interogativ al lui Elwood îi atrase lui Kovac atenţia.

– Domnule Fallon, te rog să-mi dai mîna.

– Nu.

Neil Fallon îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică.

– Nu, n-am s-o fac. Nu-s obligat s-o fac. Nu vreau.

– Nu-i mare lucru, Neil, spuse Liska. Dacă nu tu l-ai împuşcat...

Fallon se retrase, dînd scaunul la o parte, răsturnîndu-l.

– N-am omorît pe nimeni. Dacă voi aşa credeţi, acuzaţi-mă sau duceţi-vă dracului. Eu plec de-aici.

Elwood se întoarse spre fereastră.

Kovac privea fotografia, în timp ce Neil Fallon ieşea valvîrtej din cameră.

– Mike Fallon era stîngaci, spuse el, întorcîndu-se spre Wyatt. Mike Fallon a fost asasinat.

Capitolul 26

– Mike Fallon era stîngaci, spuse Kovac. Dacă voia să se omoare, lua pistolul în mîna stîngă.

Mimă acţiunea pentru cei adunaţi în biroul lui Leonard: Leonard, Liska, Elwood şi Chris Logan, de la procuratură.

– Îşi sprijină mîna stîngă cu dreapta, îşi bagă ţeava pistolului în gură şi apasă pe trăgaci. Bang! Asta e. A murit. Reculul îi îndepărtează braţele de trup. S-ar putea ca pistolul să-i zboare din mînă. Sau poate să-i rămînă în mînă – în stînga – în timp ce braţu-i cade într-o parte. Dar n-are cum să ajungă în dreapta scaunului.

– Eşti sigur că era stîngaci? întrebă Logan.

Procurorul arăta de parcă l-ar fi suflat un vînt arctic peste drum, din centrul guvernamental de vizavi: avea părul negru ciufulit şi obrajii roşii.

Sprîncenele îmbinate îi formau un V încruntat deasupra ochilor.

– Sînt sigur, răspunse Kovac. Nu înţeleg cum de nu mi-a picat fisa la faţa locului. Pro-

babil fiindcă era prea credibil ca Mike să se fi împuşcat.

– Dar fiul lui trebuia să ştie că era stîngaci.

– Neil e stîngaci şi el. Aşa că, dacă l-a ajutat pe bătrîn să-şi scurteze zilele, a luat pistolul în mîna stîngă, şi i l-a pus lui Mike în dreapta.

Logan se încruntă şi mai tare.

– E subţire. Altceva n-ai? Amprente pe pistol?

– Nu. Doar ale lui Mike, dar sînt mînjite. Ca şi cum cineva şi- ar fi ţinut mîinile peste ale lui. *Poate* că n-a fost asta. Poate avea mîinile transpirate. Poate că amprentele au mînjit pistolul cînd i-a alunecat din mînă, după ce a apăsat pe trăgaci.

– O martoră declară că Neil Fallon a fost acolo în noaptea aia, spuse Elwood.

– Iar Fallon a mințit în legătură cu asta, adăugă Kovac.

– Dar a fost cu două-trei ore înainte de momentul morţii, nu?

– Nu se înțelegea cu Mike, interveni Liska. Multe resentimente şi invidii acumulate. Mike nu voia să-i împrumute banii de care avea nevoie. Fallon recunoaşte că s-au certat. Recunoaşte că l-a lovit.

– Dar nu recunoaşte că l-a omorît.

Kovac înjură.

– Asta trebuie să facem acum? Să vi-l servim vouă pe tavă pe fiecare făptuitor? Împodobit ca un curcan de Crăciun, cu mărturisirea semnată în cioc?

– E nevoie să-mi aduci mai mult decît avem acum. Avocatul lui o să-l scoată de-aici în cinci

minute. Ai mobilul, şi nimic mai mult. Ai posibilitatea practică, dar nu corespunde cu opinia legistului. Nu ai probe materiale, nici martori. În regulă, te-a mințit. Toată lumea-i minte pe poliţişti. N-ai destul ca să-l arestezi. Nici eu n-am destule să prezint în fața juraților. Plasează-l la locul faptei în momentul cînd cineva a auzit o împuşcătură. Găseşte-i pe pantofi sîngele bătrînului. Ceva. Orice.

– Dacă Neil îşi ținea mîinile peste ale bătrînului, pe pistol, şi-a lăsat amprentele pe pielea lui, preciză Liska.

– Acum ar fi cam greu de prelevat, spuse Kovac. Stone şi Lars i-au tăiat unghiile şi i-au examinat mîinile, în căutare de răni defensive...

– Tot merită să încercăm, insită ea. Îmbuneaz-o cu farmecul tău, Sam.

– Ce-ați zice de-un mandat de percheziție pentru casa lui Neil Fallon? Ca să găsim pantofii cu sînge.

– Scrie o cerere şi du-te la judecătorul Lundquist, cu binecuvîntarea mea, răspunse Logan, uitîndu-se la ceas. Sînt de acord să-l umflăm pe nenorocitul ăsta, dacă el l-a omorît pe bătrîn.

Îşi luă mantoul pe el.

– Dar cazul trebuie să stea în picioare. Altfel, nu iese decît încă un futai la grămadă pe care să-l ia în vizor presa, şi n-am de gînd să fiu eu ăla care să scoată castanele din foc. Acum trebuie să mă duc. Mă aşteaptă judecătorul.

Şi ieşi pe uşă, nelăsînd nimănui timp să obiecteze.

– Dezavantajul de a avea un procuror cu ambiții politice, comentă Elwood. Nu-şi asumă decît riscuri calculate, şi numai cînd ştie că poate cîştiga.

– Logan e deştept, interveni Leonard. Departamentul nu-şi poate permite încă un fiasco.

Traducere: Dacă o căcăm, Leonard se va alege cu stingătoru- n cur, îşi spuse Kovac. Cu Ace Wyatt orchestrînd atacul, din culise, Iar ploaia de rahat i-ar fi împroşcat şi pe el şi Liska. Elwood putea să scape, fiind la periferia cazului.

– Mă duc să scriu cererea, spuse Kovac.

Pagerul lui Liska începu să sune. Şi-l luă de la centură.

– N-ar trebui să trimitem o unitate a şerifului acasă la Neil Fallon? întrebă Elwood. Vor dori să asiste la percheziție. E jurisdicția lor.

Leonard vru să spună ceva. Kovac vorbi peste el, ignorîndu-i autoritatea de a coordona cazul.

– Sună-l pe Tippen. Vezi ce poate să facă pentru noi. Dacă cineva de la Oficiul Şerifului vine la petrecere, vreau să fie el.

– Sam, tre' să mă duc, anunță Liska. Ibsen şi-a recăpătat cunoştința. Ai nevoie de mine, la percheziție?

– Nu, du-te.

– M-a sunat sora şefă din schimbul de noapte, spuse cu glas sonor Leonard, făcînd-o să se oprească în uşă. Am fost de acord că ai putea fi secundul lui Castleton în cazul Ibsen. În caz că te întrebai.

– Mulțumesc, locotenente, spuse ea, încer-

cînd fără succes să nu arate spăşită. Voiam să-ţi spun. Ibsen e informatorul meu.

– Poate, cînd te-ntorci, îţi găseşti cinci minute să-mi povesteşti şi mie în legătură cu ce te informa.

– Sigur, mai tîrziu.

Se întoarse spre Kovac, holbîndu-şi ochii spre el.

– Succes, Tinks, spuse Kovac. Sper că tipul are o memorie perfectă şi vedere cu infraroşii.

– Am să mă bucur dacă poate face orice mai mult decît să-i curgă balele.

„Îşi recăpătase cunoştinţa" fusese cam mult spus. Ibsen îşi întredeschisese parţial un ochi şi gemea. Personalul medical de la secţia de terapie intensivă din spitalul Comitatului Hennepin reacţionase pompînd morfină-n el.

Arăta mic, fragil şi jalnic, înfăşurat în bandaje, printre aparate. Nimeni nu stătea la căpătîiul patului, rugîndu-se să-l scape Dumnezeu. Nimeni nu venise să-l viziteze, deşi şeful lui de la *„Boys Will be Girls"* fusese anunţat şi probabil le spusese prietenilor lui Ibsen de la club. Se părea că nu avea nici unul. Dar, în fînd, poate că ideea că fusese desfigurat în bătaie era de ajuns pentru a descuraja cunoştinţele să se mai apropie de el.

– Mă auzi, domnule Ibsen? întrebă Liska pentru a treia oară.

Rănitul zăcea cu capul întors spre ea şi ochii deschişi, dar tulburi. Unii oameni susţineau că discuţiile purtate în apropiere ajungeau chiar şi la creierele celor aflaţi în cea mai pro-

fundă comă. Cine putea şti dacă Ibsen o auzea sau nu?

– O să-i prindem pe cei care v-au făcut asta, îi promise ea.

Poliţişti. Îi venea rău de la stomac doar gîndindu-se. Nişte poliţişti îl aduseseră în halul ăla. Iar răul nu se sfîrşea cu Ken Ibsen. Se extindea şi asupra imaginii departamentului, încrederii pe care publicul ar fi trebuit s-o aibă în ofiţerii plătiţi ca să-l apere. Îi ura pe Odgen şi Rubel pentru că trădaseră această încredere şi pentru că-i subminaseră credinţa în comunitatea poliţiştilor care aproape toată viaţa îi fusese ca o a doua familie.

Nu era naivă. Ştia că nu toţi poliţiştii erau cinstiţi. Existau destule lichele care purtau insignă. Dar – omucidere şi tentativă de omor? În adîncul fiinţei ei, nu voia să creadă nici acum. Iar Ken Ibsen nu era decît dovada vie că nu avea încotro.

– Vor avea de dat socoteală pentru multe, şopti ea şi se întoarse.

Un agent în uniformă stătea lîngă uşă, pe culoar, cu o revistă de pescuit pe genunchi. Hess, după numele de pe ecuson. Un tip gras, în aşteptarea pensionării sau a infractului – care venea mai întîi. Îi zîmbi lui Liska afectat, parcă spunînd: „'Opa, sîntem fată!" Îi venea să-i dea un şut în scaun. Îi venea să-i smulgă revista din mîini şi să-l pocnească-n cap cu ea. Nu-şi putea permite să facă nici una, nici alta.

– Din ce circumscripţie eşti, Hess?

– A treia.

– Ştii de ce te-au adus aici?

Hess ridică din umeri.

– Fiindcă aveam timp să-l păzesc pe-ăsta.

Nu părea să-l intereseze de ce numiseră pe cineva de la secția lor. Se bucura că ardea gazul de pomană, cu undițele și momelile din revistă. Liska insistase să fie adus cineva din afară, temîndu-se ca nu cumva camaraderia agenților din circumscripție să fie periculoasă pentru Ibsen, la fel cum compromisese cîmpul infracțional de la locul morții lui Andy Fallon, prin intrarea lui Odgen și Rubel primii în casă. Nu știa dacă nu cumva un malac ca Hess la ușă nu era la fel de riscant.

– Castleton a trecut pe-aici? îl întrebă.

– Încă nu.

– Altcineva de la departament?

– Nu.

– Oricine mai intră în rezerva asta, în afară de medici și surori, mă anunți imediat.

– Mhm...

– Dacă intră cineva în cameră – nu mă interesează cine – îți salți fundul din scaun și te ulți prin geam. Puteam să-l omor de cinci ori, în timp ce tu stăteai aici și te-ntrebai dacă să folosești rîme sau muște.

Hess se cam îmbufnă, neplăcîndu-i să primească ordine de la o femeie, și mai ales una destul de tînără ca să-i fie fiică.

– Și vezi să-ți mai faci și-un transplant de personalitate, dacă tot ești aici, mai mormăi Liska printre dinți, în timp ce se îndepărta.

Coborî cu liftul pînă la parter, gîndindu-se la Odgen și Rubel, întrebîndu-se cît de departe puteau ajunge, și dacă ar fi încercat vreo ma-

nevră acolo, în spital. Părea un risc prea mare, dar dacă erau implicați în asasinarea lui Eric Curtis, dacă aveau vreo legătură cu moartea lui Andy Fallon, dacă erau în stare să-i facă unui om ceea ce i se făcuse lui Ken Ibsen, atunci nu existau limite.

Dar, în fond, poate că nu-i doreau moartea. Era un simbol mult mai înfricoșător viu, dacă voiau să le transmită altora mesajul de a nu se pune cu el. Liska se întrebă de ce așteptaseră pînă acum s-o facă. De ce nu înainte, cînd ancheta era caldă? Poate că Ibsen nu-i îngrijora atît de mult, cît interesul ei de a redeschide cazul. În fond, pînă atunci nimeni nu-l prea luase pe Ibsen în serios. Excelent. Asta însemna că Ibsen trebuia să servească drept exemplu pentru ea, și de fapt ea era cauza pentru care zăcea acum la reanimare.

A trebuit să-l pîndească pe Ibsen ca să-l prindă pe aleea aia, își spuse Liska. Poate că o pîndeau și pe ea. Ăia doi păreau să le știe pe toate. Dar, în fond, nu erau numai ei doi. Springer le confirmase alibiul. Dungen, ofițerul de legătură pentru gay, comentase că în departament nu se ducea lipsă de sentimente homofobe. Dar cîți de mulți polițiști ar fi fost capabili să meargă pînă la agresiune fizică și omor? Sau să închidă ochii? Își dorea să nu trebuiască să afle.

Ieși din lift, cu capul în piept, pierdută în gînduri, încercînd să-și pună în ordine lucrurile pe care le avea de făcut. Trebuia să-l caute pe ultimul partener de patrulă al lui Eric Curtis. Cum îl chema? Engle. Și fusese numită de

Castleton să se ducă la I.A. şi să afle ce conversase Ibsen cu ei. Voia să-l pună pe Kovac la curent cu starea lui Ibsen şi să afle ultimele ştiri despre percheziţia de la domiciliul lui Neil Fallon. Probabil chiar atunci era în cabinetul judecătorului Jundquist. Îşi scoase din buzunar telefonul celular şi ridică privirea, în căutarea unui loc mai ferit. Rubel stătea la nici trei metri distanţă, privind-o, inexpresiv, fără uniformă. O clipă, timpul încremeni în loc, iar Liska observă că ţinea ceva în mînă. Imediat, cineva se ciocni de ea din spate. Rubel înaintă, coborîndu-şi cu o mînă ochelarii cu oglindă, iar pe cealaltă vîrîndu-şi-o în buzunarul hainei.

– Ce naiba cauţi aici? izbucni Liska, tăindu-i calea.

– Vaccin antigripal.

– Ibsen e sub pază.

– Şi ce-mi pasă mie? N-am nici o treabă cu el.

– Mda, cred că ai dreptate, replică Liska. Despre partenerul tău avea o droaie de spus.

Rubel ridică din umeri.

– Odgen e curat. Cred că ăia de la Interne n-au găsit că avea ceva important să le spună.

– E clar că cineva a fost de altă părere. Va vorbi printre dinţii care i-au mai rămas, timp de două luni.

– Cum i-am spus şi lui Castleton, răspunse Rubel. Nu ştiu nimic de treaba asta. Odgen, Springer şi cu mine jucam pool, la mine-n pivniţă.

– Asta-i la fel de serioasă ca „Mi-a mîncat cîinele caietul de teme."

– Oamenii nevinovați nu-și trăiesc viața cu gîndul numai la alibiuri, remarcă el, privind peste umăr înapoi. Dacă mă scuzi, sergent...

– Mda, tu, Odgen și colegii voștri homofobi nu sînteți decît niște copii de grădiniță.

Liska își dorea să fi fost mai înaltă. Așa, Rubel o privea de sus.

– Știi, nu alde Eric Curtis și Andy Fallon fac de rîs departamentul, continuă ea. Gorilele ca voi, care credeți că aveți dreptul să călcați în picioare pe oricine nu se înscrie în idealul vostru strîmt de perfecțiune umană. Voi sînteți cei care-ar trebui să zburați din departament. Și dacă găsesc cea mai mică dovadă împotriva voastră, am să vă frig fundurile cu lampa de sudură.

– Asta sună a amenințare, sergent.

– Zău? Reclamă-mă la I.A., replică Liska și plecă pe culoar. Simți ochii lui Rubel urmărind-o pînă dădu colțul.

– Pot să vă ajut, domnișoară? întrebă un asistent de la un birou.

Liska întoarse capul. Ajunsese într-o sălița de așteptare plină cu oameni care arătau nefericiți. Deasupra ușii scria „LABORATOR".

– Aici pot să-mi fac un vaccin antigripal?

– Nu, domnișoară. Aici se fac analizele. Vă puteți vaccina la urgență. Întoarceți-vă pe hol, pe unde ați venit, și...

Liska murmură un mulțumesc și plecă.

– Dau în judecată departamentul poliției! tuna și fulgera Neil Fallon, cu bocancii grei scîrțîindu-i pe zăpada tasată, în timp ce se plimba

înainte şi-napoi prin stînga lui Kovac. Nu avea nimic pe cap, iar vîntul care sufla peste lac îi dădulea părul. Cu ochii holbaţi şi venele gîtului umflate, arăta ca un nebun.

Kovac îşi aprinse o ţigară, inhală adînc şi expiră o panglică subţire de fum care se risipi imediat. Vîntul făcea ca frigul să fie şi mai pătrunzător.

– Aşa să faci, Neil, spuse el. Ar însemna să ţi arunci banii pe care oricum nu-i ai – da-n fund, ce-mi pasă mie?

– Arestare falsă...

– Nu eşti arestat.

– Hărţuire...

– Avem mandat.

Soarele strălucea palid prin pîcla zăpezii suflate de vînt. Casele de pescuit la copcă de pe malul lacului păreau strînse laolaltă ca să-şi fie mai de cald.

Fallon se opri, gîfîind şi pufnind, uitîndu-se prin uşa larg deschisă cum poliţiştii scormoneau prin atelier. În casă nu găsiseră nimic altceva decît dovezi că în incintă nu mai locuia nici o fiinţă omenească.

– N-am omorît pe nimeni, repetă emfatic Fallon.

Kovac îl privi cu coada ochiului.

– Atunci, n-ai de ce să te agiţi, băiete. Du-te şi bea o bere.

Tippen, de la unitatea de detectivi din Oficiul Şerifului, stătea în dreapta lui Kovac, fumînd şi el, cu ochii spre gura ca de cavernă a hangarului.

Avea gulerul canadienei ridicat în jurul ure-

chilor, iar pe cap purta un fes tricotat, roşu cu dungi albe, de snowboarder.

– Credeam că te-ai lăsat de fumat, îi spuse el lui Kovac.

– M-am lăsat.

– Una zici, alta faci, Sam.

– Mda, bine... Ţi-a spus cineva că parc-ai fi Dr. Seuss, cu căciuliţa asta amărîtă?

– Mie nu-mi plac şunca şi ouăle verzi, Sam, replică Tippen. Unde-i Liska?

– Ţi s-au aprins călcîiele după ea.

– Permite-mi să te contrazic. Mă interesam de o colegă, atîta tot.

– Cerşeai. Ce i-ar mai plăcea lui Tinks! Într-un loc mai cald ca ăsta, pe altă pistă.

– Şi la Point Barrow, în Alaska e mai cald ca aici.

– Ce pistă? întrebă Fallon.

– Nu e treaba ta, Neil. Mai are şi alte cazuri.

– Nu l-am omorît eu pe tatăl meu.

– Ai mai spus.

Kovac era atent la hambar. Elwood tocmai ieşea, ţinînd de umeri o salopetă maro cu ţesătura în spic.

Fallon se smuci din tot trupul, ca şi cum ar fi suferit un şoc electric.

– Nu mă credeţi.

– Şi ce-ai vrea să cred, Neil?

– Nu pot să-ţi spun.

– Ce zici, Sam? întrebă Elwood. Mie mi se pare că-i sînge.

Salopeta era murdară. Peste jeg se vedeau pete ce păreau a fi de sînge şi ţesuturi.

Kovac se întoarse spre Neil Fallon.

– Uite ce cred eu, Neil. Cred că eşti arestat. Ai dreptul să rămîi tăcut...

Cal Springer anunţase că era bolnav. Liska intră cu maşina pe alee şi-i privi un moment casa, înainte de a opri motorul. Cal şi soţia locuiau într-o fundătură din comuna suburbană Eden Prairie. Casa era „discret contemporană", cum o numeau agenţii imobiliari – adică, fără nici un stil. Oricine venea acasă în acel cartier după ce umblase creanga prin baruri ar fi riscat să intre la vecini şi să nu observe nimic, pînă dimineaţa, cînd se oprea alarma.

În general, arăta ca o locuinţă plăcută, iar Liska s-ar fi bucurat să aibă ceva asemănător. Se întreba cum şi-o permitea Cal. Cîştiga bine, la gradul şi vechimea lui, dar nu chiar atît de bine.

Şi ştia sigur că avea o fiică la St. Olaf, un colegiu particular scump din Northfield. Poate că doamna Cal aducea acasă banii cei mari. Era şi asta o idee: Cal Springer, întreţinut.

Se duse la uşă şi sună, apoi puse degetul pe vizor.

– Cine e? se auzi din antreu glasul lui Springer. Suna de parcă s- ar fi aşteptat să-l scoată F.B.I. ul în lanţuri, pentru că trăia peste mijloacele lui.

– Elana, de la Elite Escorts! răspunse Liska. Am venit pentru bătăiţa la fund de la ora patru, domnule Springer!

– La naiba, Liska!

Uşa se deschise, iar Springer o privi încruntat, apoi se uită după vecini.

– N-ai putea să ai şi tu puţin respect? M
cunoaşte toată lumea aici.

– Păi, tocmai aia e... De ce-aş încerca să t
fac de rîs în faţa unor străini?

Se aplecă pe sub braţul lui Springer şi intr
în hol, care era pardosit cu dale incolore, zu
grăvit cu vopsea incoloră, şi avea o balustrad
de lemn incolor la scara care ducea la etaj.

– Nu ştiai că scara nu trebuie să ducă direc
la uşă, aşa ca aici? întrebă ea. Praful se-aleg
de *feng shui*-ul tău. Tot *chi*-ul pozitiv îţi iese p
uşă.

– Sînt bolnav, anunţă Springer.

– Poate tocmai de-asta. Din deficit de *ch*
Se spune că acelaşi lucru l-a omorît şi p
Bruce Lee. Am citit în revista „*Style*".

Îl măsură din creştet pînă-n tălpi cu o privi
de poliţist, observîndu-i părul ciufulit, pielea p
mîntie, pungile de sub ochii injectaţi. Arăta c
dracu'.

– Sau e doar fiindcă te-nvîrteşti cu de-ald
Rubel şi Ogden. Ciudată companie pentru un
ca tine, Cal, n-ai zice?

– Nu te priveşte cine-s prietenii mei.

– Ba mă priveşte, cînd sînt destul de sigu
că au bătut un om de l-au băgat în comă, iar l
zici că-n timpul ăla au jucat biliard cu tine.

– N-aveau cum, spuse el, evitînd însă s
privească. Eram la Rubel acasă.

– Aşa o să-mi spună şi doamna Cal, cîn
am s-o-ntreb?

– Nu-i acasă.

– Pînă la urmă tot o să vină.

Liska încerca să treacă în faţa lui, iar Sprin

ger se tot întorcea. Purta nişte pantaloni de costum maro lăbărțați care cunoscuseră vremuri mai bune şi un tricou gri şi larg al colegiului St. Olaf, cu mînecile ridicate pînă la jumătatea antebrațelor. Nici măcar în casă nu era în stare să se îmbrace asortat.

– Şi ce-are asta a face cu tine? întrebă el nervos.

– Sînt secunda lui Castleton în cazul atacului. Victima avea întîlnire cu mine. Voia să-mi spună ceva interesant despre cazul Curtis. Şi, ştii, acum că cineva şi-a dat atîta osteneală să-i închidă gura, sînt cu atît mai curioasă să aflu ce avea de spus. Ştii cum sînt eu, Cal. Ca un terier după un şobolan. Nu mă las pînă nu-l prind.

Springer scoase un sunet gutural şi-şi puse o mînă pe burtă. Privirea i se îndreptă spre uşa deschisă a băii de sub scară.

– De ce umbli cu uniformele, Cal? Eşti detectiv, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ai mai mult decît ei cu... cît? Cinşpe ani? Nu vreau să te jignesc, dar ei de ce umblă cu tine?

– Ascultă, ți-am spus... nu mă simt bine, Erika, insistă el, uitîndu-se iar spre baie. N-am putea purta conversația asta altă dată?

– După ce-am făcut atîta drum pîn-aici? replică ea ofensată. Halal gazdă mai eşti! Totuşi, casa-mi place.

Se duse la marginea holului şi aruncă o privire în livingul cu şemineu de piatră şi canapele adînci. Un pom de Crăciun înalt era încărcat cu ornamente artizanale şi prea multă beteală.

– Cred că te omoară taxele, hmm?

– Şi ce-ţi pasă ţie? întrebă Springer, exas perat.

– N-are de ce să-mi pese. Nu mi-aş permit o casă ca asta. Tu cum reuşeşti?

Îl privi drept în ochi, prinzîndu-l pe nepre gătite o clipă. În privirea lui se citea ceva sus pect, sumbru. În acel moment, îşi dădu seama că, probabil, Cal Springer se juca mereu de-a prinselea într-un fel sau altul, şi întotdeauna se plasa sub nivelul aşteptărilor.

Sunetul uşii de la garaj deschizîndu-se l atrase atenţia, făcîndu-l să arate şi mai bolnav decît cu un moment în urmă.

– Asta-i nevastă-mea. S-a întors de la servi ciu.

– Zău? Cu ce se ocupă? Chirurgie pe creier? Of, proastă mai sînt, continuă Liska. Dacă era chirurg pe creier, ar fi făcut ceva cu lipsa ei de logică.

– E profesoară, răspunse Springer, masîn du-şi burta cu o mînă.

– A, da, mă rog, aşa se explică stilul ăsta extravagant de viaţă. Profesoarele de şcoală se scaldă-n lovele.

– Cîştigăm destul de bine, împreună, spuse el pe un ton defensiv.

Destul de bine ca să fii adîncit pîn-la cur în datorii, reflectă Liska.

– Dar o avansare n-ar strica, nu? Sigur, după rasoleala cu Curtis, slabe şanse. Deci, te gîndeşti să candidezi pentru funcţia de delegat şi să le-arăţi şefilor că s-ar putea să ai stofă de Al Doilea Război Mondial. Just?

– Calvin? Am venit! se auzi o voce feminină

blîndă şi dulce, din bucătărie. Am luat Imodium-ul.

– Sîntem aici, Patsy.

– Sînteţi...?

Se auzi un foşnet de pungi cu tîrguieli puse jos, iar peste un moment doamna Cal apăru în hol, arătînd ca un stereotip al profesoarei de şcoală între două vîrste. Puţin grăsulie, puţin portocalie, cu ochelari mari şi păr ca blana de şoarece.

– Nikki Liska, doamnă Springer, se prezintă Liska, întinzîndu-i mîna.

– De la serviciu, preciză Cal.

– Cred că ne-am întîlnit o dată, la o ocazie, adăugă Liska.

Doamna Cal o privi nedumerită. Sau poate cu teamă.

– Aţi venit să vedeţi ce face Cal? Iar îl chinuieşte stomacul.

– Mda, mă rog, de fapt, aveam să-i pun cîteva întrebări.

Springer trecuse în spatele nevesti-sii. Chipul său plat părea făcut din ceară. Arăta ca şi cum ar fi avut gîndurile în altă dimensiune, undeva unde-şi putea vedea viaţa fărîmiţîndu-se ca un dumicat de brînză veche.

Sprîncenele doamnei Cal se îmbinară.

– Întrebări? Despre ce?

– Ştiţi unde a fost Cal aseară, în jurul orelor unsprezece, unsprezece şi jumătate?

Ochii doamnei Cal se umplură de lacrimi, în spatele ochelarilor prea mari. Aruncă o privire spre soţul ei, peste umăr.

– Ce s-a întîmplat?

– Răspunde-i, Patsy, replică nervos Sprin
ger. Nu s-a întîmplat nimic.

Liska aştepta, cu o greutate în piept, gîn
dindu-se la propria ei mamă, cînd ofiţerii de l
interne veniseră acasă s-o ia la întrebări. Cu
noştea acel sentiment de vulnerabilitate, ace
senzaţie de trădare, de a fi dat de gol de-ai tăi.

– Calvin a fost plecat aseară, spuse înc
Patsy Springer. Cu prietenii.

În spatele ei, Springer îşi frecă faţa cu
mînă, încercînd să-şi înăbuşe un oftat.

– Nu, răspunse Liska, privindu-l. Oameni
aceia cu care susţine Cal că a fost nu-i sin
prieteni, doamnă Springer. Sper, spre binel
lui, că m-aţi mint.

– Destul, Liska, interveni Springer, păşin
între ei. Nu-ţi permit să vii în casa mea şi să-m
faci soţia mincinoasă.

Liska nu se intimidă. Îşi scoase mănuşil
din buzunarele hainei şi şi le trase pe mîini, un
cîte una.

– Nu m-ai ascultat, Cal, spuse ea încet. Ie
din maşinăria asta pînă nu te prinzi între ro
Nimic din tot cu ce te au la mînă nu-l atît de ră
ca asta, ceea ce-au făcut ei.

– Despre ce vorbeşte, Calvin? întrebă
teamă doamna Springer.

Springer se uita încruntat la Liska.

– Ieşi din casa mea.

Liska dădu din cap, aruncînd o ultimă privi
la casa prea luxoasă, apoi din nou spre Ca
Springer, un om devorat de viu dinăuntru spr
în afară.

– Gîndeşte-te bine, Calvin, spuse ea. Ştii c

rău făcut. Probabil ştii mai mult decît atît. Poartă aceeaşi insignă ca tine şi ca mine, şi nu e just. Fii bărbat şi opreşte-i.

Springer îşi mută privirea, cu o mînă apăsată pe burtă şi sudoarea îmbrobonîndu-i pielea palidă, cenuşie.

Nu spuse nimic.

Liska ieşi în frigul după-amiezii, se urcă în maşină şi porni spre Minneapolis, nedorind nimic mai mult decît să fie în casa ei modestă, cu fii ei.

Capitolul 27

– Care sînt şansele ca sîngele să fie al lui Iron Mike? întrebă Tippen, peste paharul de bere.

Stăteau la Patrick's, cu incorijibilii care se adunau mereu acolo după ieşirea din schimb şi pauza de vinerea seara.

– Aproape nici una, răspunse Kovac.

Luă o mînă de snackuri din vasul de pe masă şi sortă alunele şi covrigeii.

Suspectase de mult că fărîmiţele tari care treceau drept fulgi de porumb erau, de fapt, unghii tăiate de la picioare.

– Trebuia să fie în faţa bătrînului cînd s-a descărcat pistolul. Porcăria a zburat în direcţia cealaltă. Cred că sîngele de pe salopetă e aşa cum spune Neil – de la peşti. Dar asta nu înseamnă că nu l-a omorît pe bătrîn. Iar acum, că l avem în puşcărie, unde fierbe în suc pro-

priu, s-ar putea să se hotărască să spună toată povestea.

– E weekend, le reaminti Elwood. N-o să primim rezultatele de laborator pînă marți sau miercuri. Dacă are ceva de spus, cred că va vorbi duminică seara.

– Confesiunea de Sabat, dădu din cap Tippen, cu înțelepciunea celui care vorbește din experiență. Foarte simbolic.

– Foarte catolic, îl corectă Kovac. Așa a fost crescut. Neil Fallon nu e un ucigaș înrăit. Dacă l-a omorît pe bătrîn, nu va putea suporta mult timp sentimentul de vinovăție.

– Nu știu ce să zic, Sam... spuse Tippen. Nu toți ne simțim vinovați de cîte ceva? O ducem în suflet toată viața, ca pe un balast. Ceva care ne apasă și ne împiedică să atingem adevărata fericire. Ne reamintește că sîntem nedemni, ne dă o scuză să ne mulțumim cu puțin.

– Cei mai mulți dintre noi nu ne omorîm tații. Genul ăsta de vinovăție sfîrșește prin a da pe din afară, spuse Kovac. Pînă la urmă.

Se ridică din separeu, dorindu-și să nu fi trebuit s-o facă.

– Unde te duci? îl întrebă Tippen. E rîndul tău să faci cinste.

Kovac își scoase portofelul și aruncă pe masă cîteva bancnote.

– Să văd dacă nu pot accelera procesul, în cazul cuiva anume.

Cineva de pe aceeași stradă cu Steve Pierce dădea o petrecere. Din vilă se revărsau conversații, rîsete și muzică, în timp ce sosea

un nou grup de musafiri. Kovac se rezemă un moment de maşină şi-i privi, în timp ce-şi termina ţigara. Apoi aruncă în rigolă chiştocul şi porni spre uşă.

La etajul duplexului lui Pierce ardea lumina. Lexus-ul era pe alee. S-ar fi putut duce la petrecerea vecinului, dar Kovac se îndoia. În anul acela, Steve Pierce n-avea să participe la festivităţile de sărbători. Era al dracului de greu să te veselească şi să rîdă, cu bolovanul durerii şi al pierderii suferite atîrnat de gît. Kovac spera ca logodnica să fie plecată, lăsîndu-l pe Pierce singur şi vulnerabil.

– Ia-i la şuturi cît sînt la pămînt, mormăi el şi apăsă pe butonul soneriei.

Trecu un timp, apoi sună din nou. Alături sosiră şi alţi oaspeţi. Unul dintre ei, un tip cu un fular roşu, alergă în curte, cuprinse cu braţul pe după umeri un om de zăpadă şi începu să cînte *„Holly Jolly Christmas"*.

– Iisuse, iar dumneata, mormăi Pierce, deschizînd uşa. De telefon n-ai auzit niciodată?

– Prefer contactele personale, Steve. Arată cît de mult mă interesează omul.

Pierce arăta mai rău decît în seara de după ce găsise cadavrul lui Andy Fallon. Purta aceleaşi haine. Mirosea a tutun, a scotch şi a sudoare – genul de sudoare pe care o provoacă frămîntările emoţionale. Avea alt miros decît transpiraţia efortului fizic, mai acru şi mai pătrunzător. Într-o mînă ţinea un pahar de scotch pe jumătate plin, iar de pe buză îi atîrna o ţigară. Părea să nu se mai fi bărbierit de la înmormîntare.

– Te interesează să mă bagi în puşcărie, spuse el.

– Numai dacă ai comis o crimă.

Pierce rîse. Era aproape beat, dar probabil nu-şi permitea să întrecă măsura, pentru a-şi amorți complet durerea. Kovac bănuia că voia s-o simtă, iar scotchul îl ajuta s-o mențină la un nivel suportabil.

– Neil Fallon e închis, spuse el. Se pare că s-ar putea să-l fi omorît pe bătrîn. Aş dori să aud ce părere ai despre asta.

– Ei... ridică Pierce paharul. Se impune un toast. Intră, sergent, îl invită el, retrăgîndu-se de la uşa deschisă.

Kovac îl urmă.

– Un toast că Neil e-n închisoare, sau că Mike a murit?

– Pentru amîndouă. Se meritau unul pe altul.

Intrară în cabinetul cu pereți bleumarin. Kovac închise uşa după el, ca să mai cîştige cîteva minute, dacă apărea logodnica.

– Cît de bine-l cunoşti pe Neil?

Pierce luă încă un pahar din dulăpiorul de deasupra barului şi turnă în el puțin Macallan, apoi şi-l umplu iar şi pe-al lui.

– Destul de bine ca să ştiu că-i o brută. Furios, invidios, meschin, rău. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Îi oferi paharul lui Kovac.

– Îi tot spuneam lui Andy că l-or fi încurcat la maternitate. Niciodată n-am fost în stare să-nțeleg cum a putut să iasă el din haita aia de pitbulli. Era aşa de civilizat, de bun, de blînd...

Ochii i se înroşiră, şi se duse la fereastra îngustă care dădea într-o parte a casei. Clădirea din vecini era întunecată.

– Era mult mai bun decît ei, spuse el, cu glasul îngroşat de frustrare şi nedreptate. Şi totuşi, tot încerca să le cîştige bunăvoinţa.

Kovac sorbi din scotch, dîndu-şi seama de la prima înghiţitură că nu degeaba costa cincizeci de dolari sticla. Aurul lichid ar fi avut acelaşi gust.

– Multă vreme a fost favoritul lui taică-său, spuse el, fără să-l scape din ochi pe Pierce; ochii spre unul dintre fotoliile de piele, ca să-l vadă mai bine. Cred că i-a fost destul de greu să suporte respingerea bătrînului.

– Tot încerca să se achite. De parcă ar fi avut de ce să-i pară rău. Voia ca bătrînul să înţeleagă ceva ce un individ ca el n-ar fi priceput nici într-un milion de ani. I-am spus lui Andy să renunţe, că nu putea să schimbe modul de a gîndi al cuiva, dar nu voia să m-asculte.

– Cum voia să se achite? Care-ar fi putut să fie tîrgul?

Pierce ridică din umeri.

– Nu era nici un tîrg. Tocmai asta e. Andy credea că puteau face ceva împreună. Să scrie memoriile bătrînului, sau aşa ceva. Vorbea despre asta uneori, spunea că, dacă afla mai multe despre bătrîn, poate ar fi reuşit să-l înţeleagă mai bine, să găsească un teren comun cu el. Voia să ştie mai multe despre incidentul care l-a lăsat paralizat, acela fiind un moment definitoriu în viaţa lui Mike. Dar bătrînul nu-i

aprecia just eforturile. Nu voia să vorbească despre cele întîmplate. Nu voia să spună nimic despre ceea ce simțea. Mă îndoiesc că avea şi vocabularul potrivit pentru aşa ceva. Iluminarea personală nu e foarte importantă pentru cei ca Mike Fallon, sau ca Neil.

– Şi Neil? întrebă Kovac. Susține că n-a avut nici un impact asupra lui, cînd Andy şi-a dat arama pe față.

Pierce rîse.

– Sigur. Un bou încrezut. Deja-l ura pe Andy. Credea că dacă era heterosexual avea un avantaj față de el în ochii bătrînului. Nu mai era o oaie chiar atît de neagră a familiei. Homosexualitatea bate orice infracțiune, în mentalitatea troglodiților.

– Andy îl vedea des?

– Încerca să se dea macho, să se poarte ca un frate cu Neil, din cînd în cînd. Pescuit, vînătoare, chestii de-astea. O pierdere de timp. Neil nu voia să-l înțeleagă pe Andy, nici să-l placă. Numai bani voia de la el.

– Îi ceruse bani lui Andy?

– Sigur. Mai întîi, i-a spus că era o investiție. Eu l-am sfătuit s-o lase baltă. Să-i dea lui Neil banii numai dacă nu-i păsa că n-avea să-l mai vadă niciodată. Investiție? Ce banc! La fel de bine putea să-i arunce-n budă şi să tragă apa.

– Şi Andy ce-a făcut?

– Îl tot amîna. Tot spunea că poate mai tîrziu, poate altă dată, sperînd ca Neil să priceapă aluzia.

Mai puse puțin scotch, apoi mormăi iar:

– Auzi acolo, investiție...!

– Știi cumva să se fi certat vreodată?

Pierce clătină din cap. Trase din țigară pînă la filtru și strivi chiștocul de un colț al geamului.

– Nu. Andy nu se certa cu el. Se simțea prea prost că nu era mai bun decît un Fallon oarecare. De ce? Crezi că Neil l-a omorît?

– Există și posibilitatea asta?

– Mie nu mi se pare. Neil nu-i așa de deșteptul. Pînă acum, l- ați fi prins.

– L-am și prins, îi aminti Kovac.

– Totuși... înțelegi ce vreau să spun.

Se întoarse la bar și-și turnă de băut pentru a cîne știe cîta oară.

– Neil e un șleampăt, nu ți se pare? Împușcă, înjunghie, sînge, borș, harababură la locul faptei, amprente peste tot...

– Așa o fi...

– Și mai mult ca sigur că nu i-ar fi părut rău. Cristoase, cred că nu știa nici măcar să *scrie corect* cuvîntul *„Sorry"*. Mai bine murea el, spuse Pierce cu înverșunare, și mai luă o gură de scotch, atîțîndu-și furia, turnînd combustibil peste foc. Jalnic individ. N-are nici un sens că un om așa de minunat ca Andy...

Lacrimile îi năvăliră din ochi ca un torent fulgerător, și se înecă, încercînd zadarnic să și le stăpînească. Înjură și-și aruncă băutura. Paharul se sparse de tăblia barului, împrăștiind peste tot alcool și cioburi de cristal.

– Dumnezeule! țipă el, acoperindu-și capul cu brațele, ca spre a se feri de loviturile unei puteri superioare care-l pedepsea pentru păcatele lui; se clătina într-o parte și-n alta, sus-

pinînd; sunete uscate, crude, desprinzîndu-i-se din gît. O, Doamne!

Kovac aştepta, lăsîndu-l să simtă durerea, dîndu-i timp de a privi demonul în faţă.

După o vreme, spuse:

– L-ai iubit.

Părea ciudat să-i spună acest lucru unui bărbat. Dar, asistînd la profunzimea durerii lui Steve Pierce, îşi spunea că era un mare noroc să ai o altă fiinţă omenească – bărbat sau femeie – care să ţină atît de mult la tine. Dar, în fond, poate că nu vedea decît vinovăţia.

– Da, recunoscu Pierce într-o şoaptă chinuită.

Kovac îi puse o mînă pe umăr; Pierce se smuci.

– Ai avut o relaţie cu el.

– Voia să recunosc, să declar public. Dar nu puteam. Oamenii nu înţeleg. Nu înţeleg... Chiar şi cînd spun că da, nu înţeleg nimic. Am văzut cu ochii mei. Ştiu ce se vorbeşte pe la spate. Bancurile, rîsetele, lipsa de respect... Ştiu ce se întîmplă. Cariera mea... tot pentru ce-am muncit... eu... eu...

Se înecă, de parcă argumentele n-ar fi fost convingătoare nici chiar pentru el. Căzu într-un fotoliu, cu faţa în mîini.

– Nu înţelegea. Nu puteam...

Kovac îşi puse paharul deoparte.

– Ai fost acolo, Steve? În noaptea cînd a murit Andy?

Pierce începu să clatine din cap, îndelung, la nesfîrşit, încercînd să se adune.

– Nu, spuse el într-un tîrziu. Ţi-am spus,

l-am văzut vineri seară. Prietenele lui Jocelyn îi organizaseră o petrecere cu daruri de nuntă. Nu-l mai văzusem de-o lună. Ne certaserăm în legătură cu mărturisirea lui şi... Nu mai fuseserăm împreună de mult timp. Nici măcar nu ne mai vorbiserăm.

– Se întîlnea cu altcineva?

– Nu ştiu. Poate. L-am văzut într-o seară la un bar, cu cineva, dar nu ştiu dacă era ceva între ei.

– Îl cunoşteai? Pe tipul celălalt?

– Nu.

– Cum arăta?

– Ca un actor. Păr negru, zîmbet strălucitor. Nici nu ştiu dacă erau cu adevărat împreună.

– Şi ce s-a întîmplat vineri seară, cînd te-ai dus la el?

– Ne-am certat iar. Voia să-i spun lui Joss adevărul.

– Şi te-ai înfuriat.

– Eram frustrat.

– Cît timp durase relaţia dintre tine şi Andy?

Pierce făcu o mişcare vagă cu mîna.

– Din cînd în cînd, din colegiu încoace. La început, a fost doar... curiozitate... experimentare... Dar tot aveam... nevoie... şi ducînd viaţa asta, paralelă... nu vedeam nici o ieşire. Sînt logodit cu fiica lui Douglas Daring, pentru Dumnezeu! Peste-o lună ne căsătorim. Cum aş fi putut să...?

– Mai avuseserăţi discuţia asta.

– De cincizeci de ori. Ne certam, ne despărţeam pentru un timp, iar ne împăcat, ignoram problema, el devenea tot mai deprimat...

Lăsă fraza în aer şi rămase tăcut, cu umerii cocoşaţi ca ai unui bătrîn şi cu o expresie sumbră, de durere şi regret.

– I-ar fi spus lui Jocelyn? întrebă Kovac.

– Nu. Nu era genul. Totul depindea de mine, era responsabilitatea mea. Iar eu nu voiam să mi-o asum.

– Era furios?

– Era rănit...

Tăcu un moment.

– Nu vreau să cred că s-ar putea să se fi sinucis, pentru că nu vreau să cred că l-aş fi putut determina eu s-o facă.

Ochii i se umplură iar de lacrimi şi-i închise strîns, storcîndu-şi lacrimile printre gene.

– Dar mă tem că am făcut-o, şopti el. N-am putut fi destul de bărbat ca să recunosc ce eram, iar acum s-ar putea ca omul pe care l-am iubit cel mai mult pe lume să fi murit din cauza asta. Atunci, *da,* l-am omorît. L-am iubit şi l-am omorît.

Între ei domni un moment tăcerea, auzindu-se numai murmurul boxelor stereo, de la distanţă. Unul dintre acele posturi soft pseudojazz care păreau să cînte încontinuu aceeaşi melodie, acelaşi ritm, acelaşi plîns de saxofon, aceeaşi trompetă leneşă. Kovac oftă, întrebîndu-se ce să facă în continuare. Nimic, probabil.

Nu avea nici un rost să-l forţeze şi mai mult pe Pierce. Acela era secretul lui, greutatea lui legată de gît.

Era pedepsit s-o care toată viaţa.

– Ai să-i spui lui Jocelyn? îl întrebă Kovac.

– Nu.

– E o minciună foarte mare cu care vrei să trăieşti, Steve.

– Nu contează.

– N-o fi contînd pentru tine, dar nu crezi că moartă şi ea puţin mai mult?

– Am să fiu un soţ bun, un tată bun chiar. Facem un cuplu trăsnet, nu crezi? Asta vrea lume – o păpuşă Ken în mărime naturală, pe care s-o îmbrace, s-o scoată în lume şi să se joace de-a realitatea. Mă pricep foarte bine la prefăcătorii. Toată viaţa m-am prefăcut.

– Şi-ai să obţii parteneriatul la Daring-Landis, după care toată lumea va trăi nefericită pînă la adînci bătrîneţi.

– Nimeni n-o să observe vreodată.

– E stilul american.

– Eşti căsătorit, Kovac?

– Am fost – de două ori.

– Deci, eşti expert.

– În privinţa nefericirii, da. Pînă la urmă, am descoperit că era mai ieftin şi mai uşor să fiu nefericit singur.

Tăcură iar cîteva momente.

– Ar trebui să-i spui, Steve. Pentru binele ei şi al tău.

– Nu.

Kovac văzu uşa de la hol deschizîndu-se încet şi-l străbătu un fior de teamă. Jocelyn Daring apăru în prag, cu mantoul încă pe ea. Nu ştia de cît timp stătea acolo, dar după expresia de pe faţa ei se vedea că auzise destul.

Lacrimile şi rimelul îi mînjeau obrajii.

Din buze i se şterse toată culoarea. Pierce o privi şi nu spuse nimic.

Încet, gura ei se răsfrînse într-o grimasă tre
murătoare.

– Ticălos nenorocit! scuipă ea cuvintele ca
pe nişte gloanţe, iar în clipa următoare se re
pezi prin cameră, zbierînd ca o banshee, cu
ochii căscaţi de furie.

Kovac o prinse de talie cînd vru să se
arunce asupra lui Pierce. Jocelyn ţipa şi dădea
din mîini, lovind cu pumnii, nimerindu-l în frunte
şi deschizîndu-i iar tăietura care începuse să
se cicatrizeze. Îl izbi cu picioarele şi se smulse
din strînsoare, apucînd un sfeşnic de cositor de
pe gheridon.

– Ticălos nenorocit ce eşti! răcni ea din nou,
lovindu-l razant în cap pe Pierce, care nu se
mişcase. Ţi-am spus să nu vorbeşti cu el! Ţi-am
spus! Ţi-am spus!

Kovac o înhăţă iar de la spate şi începu s-o
tragă înapoi, luptîndu-se. Trupul femeii era dur
şi puternic, şi era înaltă, iar furia-i dădea o forţă
supraomenească.

Pierce nu făcea nimic ca să se apere. Sîn
gele îi curgea în pîrîiaşe peste o latură a capu
lui. Şi-l şterse cu vîrfurile degetelor, mînjindu-se
şi pe obraz.

– Te-am iubit! strigă Jocelyn, aproape in
coerent. Te-am iubit! De ce-a trebuit să spui?
Puteam să aranjez totul.

În clipa următoare, furia o părăsi, şi se pră
buşi suspinînd. Kovac o manevră spre un
scaun şi o ajută să se aşeze. Moleşită, alunecă
pe podea şi se strînse ghem, lovind cu pumnul
în scaun.

– Puteam să aranjez... Puteam...

Kovac se aplecă şi-i desprinse sfeşnicul din mînă. Propriul lui sînge picura pe pulovărul femeii. Caşmir bleu.

— Cred că ai dreptate, sergent, spuse Pierce cu glas surd, privindu-şi mîna însîngerată. Probabil e mai uşor să fii nefericit singur.

Vecinul reuşise să găsească un metru părtar de curte încă liber şi adăugase încă o exponată montajului: un panou luminos cu numărătoarea inversă a oreior şi a minutelor pînă la sosirea lui Santa.

Kovac îl privea de mult timp, mesmerizat de numerele care se schimbau încontinuu, întrebîndu-se cît de gravă ar fi fost sancţiunea dacă era arestat pentru distrugere de proprietate privată. Cît de multe icoane luminoase şi ţipătoare ale hipercomercializării Crăciunului putea distruge înainte de a trece linia de la tulburarea liniştii şi ordinii publice pînă la ceva mai grav? Putea să pledeze vinovat de vandalism şi să-şi păstreze insigna?

În cele din urmă, îşi dădu seama că nu mai avea energie pentru a devasta nimic şi intră în casă. Era pustie ca de obicei, mai puţin mirosul de gunoi pe care-ar fi trebuit să-l arunce în pubelă de dimineaţă.

Casă, dulce casă.

Îşi scoase haina, o aruncă pe spătarul canapelei, şi se duse în baia mică de pe hol ca să se spele şi să-şi examineze rana. Tăietura de deasupra ochiului stîng arăta urît, mînjită cu sînge închegat. Ar fi trebuit să se ducă la urgenţă, dar n-o făcuse.

O tamponă cu un prosop umed, strîmbîn
du-se, apoi renunță, se spălă pe mîini și luă tr
pastile de Tylenol.

În bucătărie, deschise frigiderul, scoas
sandvișul cu chiftele mîncat doar pe jumătat
și-l mirosi. Era mai proaspăt decît gunoiul...

Cu sandvișul în mînă, se rezemă de bufet
ascultînd tăcerea, în timp ce prin minte i s
relua scena din casa lui Pierce. Jocelyn Daring
înnebunită de furie, durere și gelozie, repezin
du-se prin cameră.

*Ți-am spus să vorbești cu el!... De ce-a tr
buit să spui?... Te-am iubit! Te-am iubit!*

De ce-a trebuit să spui... Stranie formulare
Ca și cum homosexualitatea lui Pierce ar fi fos
un secret pe care ea îl știa deja, deși Pierce n
i-l spusese și nici nu avea intenția să i-l spună

Se gîndi iar la seara cînd o cunoscuse, l
felul cum se purta cu Pierce – posesiv, protec
tor; privirea prudent-inexpresivă din ochii e
cînd o întrebase dacă-l cunoscuse pe And
Fallon.

*Asta vrea Joss – o păpușă Ken în mărim
naturală, pe care s-o îmbrace, s-o scoată în
lume și să se joace de-a realitatea...*

Era uluitor de puternică. Pe Kovac încă
mai dureau bicepșii, după efortul de a o opri.

Gînditor, ridică sandvișul și mușcă abso
din el. Pagerul îi sună înainte de a apuca s
simtă dacă n-avea gust de salmonella. Pe dis
play apăruse numărul de telefon al lui Liska. I
formă și așteptă.

– Casa Durerii, răspunse Liska. Livrăm și l
domiciliu.

– Mda. Aş dori încă o lovitură-n cap, şi un pumn în dinţi la desert.

– Regret. N-am timp de bancuri. Dar asta o să te facă fericit. Deene Combs tocmai s-a pus în mişcare şi s-a atins de cineva. Unul dintre copiii lui Chamiqua Jones a murit.

Capitolul 28

– Ce ţi s-a întîmplat? întrebă Liska privindu-l încruntată pe Kovac, cînd coborî din maşină.

– O femeie frustrată.

– Tu n-ai femei pe care să le frustrezi.

– Şi de ce mi-ar limita asta şansele de a suferi? întrebă el, privind în jur.

Cartierul lui Chamiqua Jones era sărăcăcios, cu casele ca nişte hardughii drăpănate de la începutul secolului şi mai tîrziu împărţite în apartamente. Dar nu era în nici un caz o mahala. Familiile care locuiau acolo erau sărace, însă în majoritatea făceau tot posibilul ca să-şi poarte de grijă.

Bandele şi dealerii de crack erau nişte duşmani mult mai periculoşi la adresa suburbiei albe. Şi iată de ce, îşi spuse Kovac, în timp ce mergeau printre poliţişti şi tehnicieni criminalişti.

Pe stradă, lîngă o grămadă de zăpadă, zăcea un trup mic. Fusese acoperit. Movila de zăpadă murdară era stropită cu sînge. Chamiqua Jones stătea într-o parte, văietîndu-se, ţipînd, legănîndu-se, în timp ce prietenii şi vecinii

încercau s-o liniştească şi s-o reţină.

– Copiii se jucau pe derdeluş, spuse Liska. După cum zice unul dintre ei, a venit o maşină cu vreo trei, patru înăuntru, unul a scos capul pe fereastră şi a strigat numele Jones. Cînd a văzut care copil răspunde, a deschis focul. I-a tras un glonţ în faţă şi două în piept.

– Auleo.

– Un mesaj deloc subtil.

– Al cui e cazul?

– Tom Michaels.

La auzul numelui său, Michaels se întoarse de lîngă agentul în uniformă cu care vorbea, pornind spre ei. Îndesat şi plin de energie nervoasă, îşi purta părul lins drept pe spate, cu o tonă de smac ca să combată faptul că arăta de vreo şaptesprezece ani. Nu reuşea. Era un poliţist bun.

– Sam, ştiam că tu şi Liska vă ocupaţi de cazul Nixon, spuse el. Am bănuit că voiaţi să fiu la curent cu asta.

– Mersi, aşa se pare, răspunse Kovac. Se ştie identitatea criminalului?

Michaels făcu o mutră.

Răspuns: nu, şi nici n-avea să se ştie. Fiica lui Chamiqua Jones era moartă fiindcă mama sale i se ceruse să depună mărturie împotriva unuia dintre banditii lui Deene Combs. Lideri comunităţii din cartier aveau să demonstreze cerînd furioşi să se facă dreptate, iar cetăţenii curajoşi să riposteze, dar nimeni n-avea să mişte un deget. Mai ales după cele întîmplate. Şi cine naiba putea să-i acuze?

– V-am spus!

Ţipătul făcu toate capetele să se întoarcă într-acolo. Chamiqua Jones porni valvîrtej spre ei, privindu-l pe Kovac, cu ochii plini de lacrimi, durere şi furie. Îşi repezi un deget înmănuşat către el.

– V-am spus c-o să mă omoare! Şi uite ce-au făcut! Uite ce-au făcut! Mi-au omorît copilu'! Mi-ai omorît-o pe Chantal! Ce-o să faci acuma pentru mine, Kovac?

– Îmi pare rău, Chamiqua, spuse Kovac, ştiind ce oribil de jalnic suna scuza.

Îi privea furioasă, pe el şi Liska.

– Îţi pare rău? Fetiţa mea a murit! V-am spus să mă lăsaţi în pace, da' voi a trebuit s-o tot ţineţi întruna. Vino ca martoră, Chamiqua, aţi zis. Spune-ne ce-ai văzut, sau îţi băgă curu-la negru-n puşcărie, aţi zis. Şi v-am spus ce-o să se-ntîmple. V-am *spus!*

Îl lovi pe Kovac în piept cu pumnii, din răsputeri. O lăsă să se descarce. Apoi, Chamiqua făcu un pas înapoi, privindu-l încruntată, pentru că nu reuşise.

– Te urăsc! strigă ea.

Kovac nu spuse nimic. Chamiqua Jones nu avea nevoie să audă cît de prost se simţea, nici el îşi dorea să nu se fi întîmplat. N-avea să-l ierte pentru că-şi făcuse datoria, pentru că respectase ordinele.

N-o interesa că devenise poliţist pentru că voia să ajute oamenii, să-ncerce să-şi aducă şi el contribuţia pentru ca lumea să fie mai bună şi mai sigură.

Lui Chamiqua Jones puţin îi păsa de el, altfel decît ca să-l urască.

– Doamnă Jones, dacă putem face ceva... începu Liska.

– Ați făcut destul, spuse Jones cu înverșunare. Ai copii, doamnă detectiv?

– Am doi băieți.

– Atuncea roagă-te la Dumnezeu să nu simți niciodată ce simt eu acuma. Asta poți să faci.

Se întoarse și porni spre locul unde zăcea trupul fiicei sale. Nimeni nu încercă s-o oprească.

– Mare porcărie, spuse încet Michaels, privind-o pe Jones cum dădea la o parte acoperitoarea și atingea capul însîngerat al fetiței. Dacă oamenii ar putea să se ridice și să ni-l predea pe banditii ca Deene Combs, așa ceva nu s-ar mai întîmpla. Dar, pentru că se întîmplă, nimeni nu vrea să intervină.

– Am încercat să-i spunem lui Leonard să renunțe, răspunse Kovac. Să găsim altă cale de a-l înfunda pe Combs. Dar Sabin credea că dacă-l putem prinde pe tipul care l-a atacat pe Nixon, ne va duce la Combs.

Michaels își trase nasul.

– Gogoși. Nimeni nu sparge capul unuia cu ranga, și pe urmă să- și toarne șeful.

– O știm amîndoi.

– Iar de plătit, plătește Chamiqua Jones, spuse Liska, fără să-și poată lua ochii de la mama îndurerată.

– Orice ai nevoie de la noi în legătură cu cazul Nixon, poți să ne ceri, spuse Kovac.

– Și viceversa, răspunse Michaels.

Kovac îi puse lui Liska o mînă pe umăr, în

timp ce Michaels se ducea să-şi continue treaba.

– Viaţa e o curvă, iar noaptea abia a început, spuse el. Haide, Tinks. Îţi ofer o cafea. Putem să ne plîngem pe umeri unul altuia.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea absentă, privind-o în continuare pe Chamiqua Jones, în timp ce porneau din loc. Trebuie să ajung acasă, la băieţii mei.

Kovac o ajută să se urce în maşină şi o privi cum se îndepărta, dorindu-şi să aibă şi el acasă pe cineva la care să se întoarcă.

Pe Liska o mîna spre casă un sentiment de urgenţă teribil. O presimţire rea, o senzaţie de nenorocire iminentă.

Nu putea scăpa de gîndul că, în timp ce ea îi prezentase condoleanţele mamei unui copil mort, ceva îngrozitor li se întîmplase propriilor ei copii.

Conducea cu viteză, ignorînd regulile de circulaţie şi limita de viteză legală, aproape simţind că vorbele lui Chamiqua Jones fuseseră un blestem. Ştia că era o prostie, dar nu conta.

Ca detectiv la omucideri, avea de-a face regulat cu moartea. Asemenea majorităţii poliţiştilor, se călise de mult.

Era necesar ca să rămînă în toate mînţile. Dar nu exista nici o imunitate faţă de efectele imaginii unui copil mort.

Nu avea cum să scape de emoţii – furia şi tristeţea că viaţa aceea tînără fusese atît de scurtă, gîndul la toate lucrurile pe care acel copil n-avea să le mai trăiască, sentimentul greu

de vinovăție că moartea ar fi putut să fie prevenită cumva, într-un fel sau altul. Adulții își puteau purta singuri de grijă. Adeseori, alegerile unui om matur îl puneau în cîte o situație care-l costa viața. Dar copiii nu alegeau niciodată riscul. Copiii erau dependenți de adulți, ca să-i țină în siguranță.

Liska simțea cum o apăsa acea povară, în timp ce cotea de pe Grand Avenue și-și vedea casa. Era încă în picioare. Destul de bine, pentru început. Nu arsese pînă-n temelii în lipsa ei. Nu conta că guvernanta îi spusese că totul era în regulă, cu doar zece minute înainte, cînd sunase acasă de pe mobil.

Trase pe alee, abandonă mașina și porni grăbită spre casă, dibuind să-și scoată cheile.

Băieții erau în pijamale, culcați pe burtă în fața televizorului, fascinați de jocul video pe care-l jucau. Liska își lăsă poșeta să cadă, își scoase pantofii și străbătu grăbită camera spre ei, ignorînd salutul guvernantei. Îngenunche între copii și-l cuprinse pe fiecare cu cîte un braț, provocînd urlete de protest.

– Hei!

– Mi-ai distrus ocazia!

– Cîștigam!

– Ba nu cîștigai tu!

– Ba da!

Liska îi strînse lîngă ea, inspirînd adînc mirosul de păr curat și popcorn făcut la microunde.

– Vă iubesc, frații lor. Vă iubesc așa de mult!

– Ești rece! exclamă R.J.

Kyle o privi speculativ.

– Mă iubeşti destul de mult ca să mă laşi să rămîn la noapte acasă la Jason? A dat telefon să întrebe.

– La noapte? repetă Liska, strîngîndu-l şi mai tare; închise ochii ca să-şi stăpînească lacrimile neaşteptate, prosteşti, de uşurare şi fericire. Nici o şansă, amice. Mîine, poate. În noaptea asta, nu. În noaptea asta, nu.

Guvernanta plecase acasă. Liska se jucă toată seara cu băieţii, pînă nu mai putură să-şi ţină ochii deschişi, apoi îi conduse la culcare şi rămase în uşă, privindu-i cum dormeau.

Mai calmă, convinsă că erau în siguranţă, verifică toate încuietorile, apoi îşi pregăti o baie cu spumant – o rară plăcere feminină. Căldura îi pătrunse muşchii, risipind tensiunea, anxietatea, senzaţia de toxicitate care dăinuia întotdeauna după ce lucra la locul unei crime, ca şi cum moartea ar fi plutit prin aer. Închise ochii şi-şi rezemă capul de un prosop făcut sul, cu o ceaşcă de ceai aburind pe marginea căzii. Încerca să-şi alunge toate gîndurile din minte şi să plutească, să *fie* doar, cîteva minute. Ce lux...!

Cînd se relaxă complet, deschise ochii, îşi şterse mîinile şi întinse mîna spre vraful de corespondenţă pe care şi-l adusese pe placa de marmură a toaletei. Nici o factură. Nici o scrisoare fără rost. Doar un teanc mic de plicuri ce păreau să conţină felicitări de Crăciun.

Una era de la mătuşa Cici din Milwaukee. O fotografie de la vărul Phil, fermierul, cu familia lui, toţi purtînd tricouri cu inscripţia „Aveţi

lapte?" O ilustrată Hallmark de la o colegă din facultate cu care pierduse legătura de atîta timp, încît încă mai adresa plicul „Domnului şi doamnei"; de ce se mai deranjau oamenii ca ea? Era chiar atît de greu să-şi reducă baza de date?

Ultimul plic îi era adresat numai ei. Imprimat la computer, fără adresă retur. Ciudat. O ilustrată, probabil. Plicul era roşu. Îl tăie cu cuţitul de desfăcut scrisori.

Un carton simplu, cu „Salutări de sezon" pe faţă. Cînd îl dezdoi, ceva căzu dinăuntru, iar Liska înjură, prinzînd pătratul negru în momentul cînd atinse suprafaţa spumei din cadă.

O fotografie Polaroid. Nu, trei, prinse laolaltă.

Fotogrfii ale copiilor ei.

Îi îngheţă sîngele-n vene. Pe tot trupul i se făcu piele-de-găină. Mîinile începură să-i tremure.

O fotografie fusese făcută în timp ce băieţii stăteau la coadă ca să se urce în autobuzul de şcoală. A doua îi arăta jucîndu-se cu un prieten, după ce autobuzul îi adusese înapoi. În a treia, mergeau pe trotuar, spre casă. Pe fiecare fotografie, cineva trasase cercuri în jurul capetelor lor, cu un marker negru.

Pe faţa interioară a cartonului, singurul mesaj era un număr de telefon, scris cu negru.

Punînd cartonul şi fotografiile deoparte, Liska ieşi din cadă, se înfăşură cu un prosop şi-şi înşfăcă telefonul portabil. Tremura atît de rău, încît greşi de două ori numărul. La a treia încercare, prinse legătura şi aşteptă.

Îi răspunse un robot, după patru semnale, glasul înregistrat făcînd s-o străbată un junghi de spaimă.

– Salut. Aici Ken. Sînt plecat să fac ceva atît de interesant, încît acum nu pot vorbi...

Exact. Zăcea în pat, la reanimare. Ken Ibson.

Capitolul 29

Celebrele ultime cuvinte: *Pe moment, păreau o idee bună.*

Kovac sună la uşă înainte de a apuca să se răzgîndească. Ştiu în clipa cînd Savard se uită prin vizor. Îi simţea prezenţa, ezitarea, nehotărîrea. În sfîrşit, deschise uşa şi-l privi.

– Da, am telefon, spuse el. Am mai multe, şi știu cum să le folosesc.

– Atunci, de ce n-o faci? întrebă Savard.

– Ai fi putut spune nu.

– *Aş fi spus* nu.

– Vezi?

Nu l invită înăuntru. Ochii i se îngustară, privindu-i fruntea.

– Te-ai bătut cu cineva?

Kovac îşi atinse rana, amintindu-şi că nu se spălase de sînge pînă la capăt.

– Victimă nevinovată în războiul altora.

– Nu înţeleg.

– Într-adevăr, nici eu n-am înţeles, replică el, amintindu-şi scena din casa lui Pierce. Nu contează.

– De ce-ai venit aici?

– Mike Fallon a fost asasinat.

Savard făcu ochii mari.

– Ce?!

– L-a omorît cineva. Fiu-său, Neil, e în arest acum, reflectînd la puterea purificatoare a spovedaniei.

– Dumnezeule... murmură Savard, deschizînd puțin mai larg ușa. Cu ce-l ai la mînă?

– Cu nimic, de fapt. Ne-am jucat cu oglinzile. Dacă nu era weekend și dacă avea un avocat deștept, acum ar sta în barul lui, recunoscu Kovac. Pe de altă parte, a avut mobilul, posibilitatea, și o atitudine proastă.

– Crezi că el a făcut-o.

– Cred că Neil e dovada vie că ar trebui să fie un salvamar la bazinul genetic. E un individ mărunt, meschin, veninos, înverșunat de faptul că oamenii nu-l iubesc așa cum e. Seamănă cu taică-său, adăugă el, cu o expresie ironică a gurii.

– Credeam că Mike Fallon ți-era prieten.

– Respectam ceea ce reprezenta Mike ca polițist. Era un copoi ca pe vremuri.

Kovac privi înapoi spre stradă, pe unde trecea încet o mașină. Un cuplu uitîndu-se la numerele caselor. Oameni normali, în drum spre o petrecere de Crăciun. Probabil nu veniseră în cartier de la locul unei crime.

– Poate aveam o slăbiciune pentru el findcă voiam să aibă cineva o slăbiciune și pentru mine, cînd voi ajunge la fel de bătrîn și revoltat.

– Asta ai venit să cauți aici? întrebă Savard. Compasiune?

Kovac ridică din umeri.

– În seara asta, m-aş mulţumi şi cu mila.

– N-am prea multă-n stoc.

I se păru că aproape-şi îngăduia un zîmbet. În ochii ei se zărea o stare mai blîndă, pe care nu i-o mai văzuse.

– Da' un scotch?

– Nu ţinem.

– Mda, nici eu nu-l ţin. Îl beau.

– Într-adevăr, eşti un stereotip. Eroul tragic.

– Maniacul muncii, fumător, divorţat de două ori. Nu ştiu ce-o fi eroic în asta. Mie-mi miroase a ratare, dar poate că am standarde prea înalte.

– De *ce* ai venit aici, sergent? Nu văd ce legătură are cu mine vestea morţii lui Mike Fallon.

– După cîte se pare, ca să mă ţii în frig în timp ce-mi ştirbeşti respectul de mine însumi cu indiferenţa ta.

Cvasi-amuzamentul fu în soţit de un cvasi-zîmbet.

– Mă iei cam tare, nu crezi?

– Găsesc că subtilitatea e o pierdere de timp. Mai ales cînd beau. Mi-am făcut deja plăcerea cu scotchul ăla despre care vorbeam.

– Bei şi circuli cu maşina? Cred c-aş face un serviciu public dacă te-aş invita la o cafea.

– Mi-ai face *mie* un serviciu. Singurul lucru care se supraîncălzeşte în maşina mea e radiatorul.

Savard oftă şi deschise mai larg uşa.

Kovac profită de ocazie înainte de a apuca să se răzgîndească.

Victoria războiului de uzură. Casa era caldă şi mirosea a foc de lemne şi a cafea. A lui era rece şi mirosea a gunoi.

– Cred că s-ar *putea* să ţi se formeze o slăbiciune pentru mine, locotenente.

– Hmm... în cap, replică ea, îndepărtîndu-se.

Kovac îşi scoase pantofii şi o urmă printr-o sufragerie mică şi formală, pînă într-o bucătărie de ţară. Era îmbrăcată de casă, într-un capot vaporos de culoarea salviei. Ca o stea hollywoodiană de pe vremuri.

Părul i se revărsa în jurul capului în valuri mătăsoase, blonde-argintii. O imagine foarte ispititoare, dacă n-ar fi avut spatele şi ceafa atît de rigide, în cît păreau s-o doară. Kovac se gîndi din nou la căzătura despre care-i povestise. Era clar că nu mai locuia nimeni cu ea, nici nu avea vreun prieten care s-o viziteze vineri seara.

– Cum te simţi? o întrebă.

– Bine.

Savard luă o cană de ceramică dintr-un dulap şi o umplu din cafetiera care clocotea în filtrul electric. Camera era luminată blînd de becuri gălbui mici, montate sub dulapurile din pereţi şi pe tavan.

– Înţeleg că Neil Fallon n-avea alibi.

– Nici unul care să reziste în instanţă, răspunse Kovac, rezemîndu-se de masa de lucru din centrul bucătăriei. Oamenii nu cred niciodată cînd cineva spune că era singur acasă, în pat. Mereu bănuiesc că toată lumea face sex sau comite crime, numai ei nu.

– Lapte, zahăr?

– Neagră, mulțumesc.

– Nici o probă materială?

– Nici una despre care să cred c-ar fi confirmată de laborator.

– Nu şi-a lăsat amprentele pe pistol?

– Nu.

– Şi-atunci, cum ai ajuns la concluzia c-a fost crimă? Vreun rezultat de la autopsie?

– Cîmpul infracțional. Poziția pistolului. N-ar fi trebuit să cadă acolo unde l-am găsit. Nu se putea, dacă Mike a apăsat pe trăgaci.

Bavard îi dădu cafeaua, sorbi dintr-a ei şi scoase un sunet meditativ.

– E trist că viața lui a trebuit să se sfîrşească aşa. Propriul lui fiu... imaginează-ți, continuă ea, cu privirea în jos. Îmi pare rău.

– Mda. Ştii, a avut şansa să se împace cu Andy, şi n-a făcut- o. Pe urmă, totul s-a dus dracului cu acceleratorul.

Gustă din cafea, cam surprins că nu avea arome exotice.

Era cafea şi nimic mai mult.

– Se pare că Andy voia să lucreze împreună cu Mike, în legătură cu cazul Thorne. Să scrie povestea lui Mike, sau cam aşa ceva.

– Serios? Mike ți-a spus asta?

– Nu, un prieten al lui Andy mi-a menționat-o. Mike nu voia. Cred că a fierbe în sucul memoriei proprii şi a le împărtăşi erau două lucruri diferite pentru el. Andy ți-a vorbit vreodată despre asta?

Bavard îşi puse ceaşca deoparte şi-şi încrucişă brațele, rezemîndu-se de bufet.

– Din cîte-mi amintesc, nu. Dar de ce-ar fi făcut-o?

– Fără nici un motiv. Mă gîndeam că poate ți-a pomenit-o în trecere, de vreme ce eşti prietenă cu Ace Wyatt, atîta tot.

– Nu sîntem prieteni. Simple cunoştinţe. Frecventăm aceleaşi persoane.

– În fine. Oricum, cred că renunţase, continuă Kovac. N-am văzut în biroul lui nimic în legătură cu asta. Nici un dosar, nici o tăietură din ziar, sau aşa ceva. Doar dacă nu cumva toate sînt în acelaşi loc cu exemplarul lui din dosarul Curtis– Odgen. Şi în acelaşi loc cu laptopul. Unde-o mai fi şi ăla.

– Ce crezi că ar fi avut de cîştigat dezgropînd trecutul tatălui lui?

Kovac ridică din umeri.

– O mai bună înţelegere, aş crede. Toată viaţa lui Mike din ultimii douăzeci de ani a început în noaptea aia. Sau poate era doar un ipocrit, încercînd să cîştige bunăvoinţa bătrînului prin falsul interes arătat faţă de viaţa lui. Poţi spune mai bine decît mine, Andy era un pupinel curist?

Savard stătu un moment pe gînduri.

– Simţea nevoia să mulţumească. Să reuşească. De-asta a suportat atît de greu cînd s-a închis cazul Curtis-Ogden. Voia ca el să fie cel care-l declara terminat, nu doar să-l încheie fiindcă Verma a fost găsit vinovat.

– Cred că ştiu cum e, spuse Kovac cu un zîmbet spăşit. N-ar trebui să-mi pierd vremea punînd întrebări despre moartea lui Andy Fallon – sau despre viaţa lui, în fond – dar vreau

să știu. Vreau să mă simt satisfăcut. Nu se termină pînă nu spun eu că e gata. Așa sînt eu.

– De-asta ești un bun polițist.

– De-asta sînt un cui în capul multora. Odată, un căpitan mi-a spus că sînt plătit ca să investighez crimele, nu să le rezolv.

– Și ce i-ai răspuns?

Kovac rîse.

– În față? „Da, să trăiți." Contul meu din bancă nu și-ar fi putut permite o suspendare. Pe la spate? L-am făcut într-un fel pe care nu l-aș menționa în fața unei doamne.

Bayard își luă iar cafeaua și sorbi o înghițitură, privindu-l pe sub gene. Acea expresie aproape amuzată, cu o undă speculativă. *Sexy.* Așa spuse el, *pentru o femeie cu un ochi învinețit. Frumoasă, cu sau fără vînătăi.*

– Apropo, spuse ea, mutîndu-și privirea, am revăzut dosarul. Odgen l-a insultat verbal pe Verma de mai multe ori în timpul anchetei, dar așa ceva nu e neobișnuit. A lansat vreo două amenințări vagi – din nou, deloc neobișnuit. Apoi, Verma a încheiat tîrgul și totul s-a terminat. După ce cazul a fost închis, la dosar nu s-a mai adăugat nimic. Odgen n-a avut nici un motiv să mențină contactul în continuare.

– Dar partenerul lui Odgen? Rubel?

– Nimic în legătură cu el. Nu cred că așa se numea partenerul lui din perioada incidentului. Cred că îl chema Porter. Larry Porter. Dacă ne amintește la ceva... Personal, cred că Odgen era pătat. Cred că el a strecurat ceasul lui Verma în apartamentul lui Verma. Numai că nu există nici o dovadă. Am mers cu ancheta cît

am putut de departe, pe baza datelor pe care le aveam.

– Iar după ce Verma a bătut palma, v-aţi trezit cu sindicatul pe cap pentru că-l hărţuiaţi pe Odgen. Şi cu şefii, pentru că provocaţi sindicatul, comentă Kovac. Sînteţi plătiţi să investigaţi, nu să rezolvaţi.

– Şi trebuie să trăiesc cu ideea că s-ar putea ca Andy să se fi sinucis, în parte, din cauza asta, spuse ea încet.

– Poate, consimţi Kovac. Sau poate s-a sinucis fiindcă amantul lui nu voia să-şi declare public homosexualitatea. Sau pentru că se aştepta ca tatăl lui să nu-l mai iubească niciodată fiindcă el şi-o *declarase* public. Sau poate nici măcar nu s-a sinucis.

După o clipă, adăugă:

– Vezi, poate că nici n-a fost vina ta. Dar te laşi oricum rănită de ideea asta. Te pedepseşti singură şi te gîndeşti la zeci de moduri în care ai fi putut-o împiedica să se întîmple – numai dac-ai fi fost destul de promptă, destul de pătrunzătoare, sau capabilă să ghiceşti viitorul în frunze de ceai.

– Cred că sînt o persoană uşor de descifrat.

– Ba nu eşti deloc, spuse el încet, gîndindu-se că era una dintre cele mai indescifrabile persoane pe care le întîlnise vreodată. Atît de reţinută, atît de prudentă... Iar asta o făcea să intrige cu atît mai mult. Voia să ştie cine era cu adevărat şi de ce devenise acea persoană. Voia să i se permită accesul dincolo de ziduri.

– Pur şi simplu aşa aş face eu, atîta tot, spuse. La fel ar face şi partenera mea. Încă

să mi spun că e o dovadă că încă nu ne-am desprins complet de specia umană. Deşi, uneori, cred că era mai bine dacă o făceam.

Greutatea serii îl apăsa greu, emoţiile forţau propriile lui ziduri. Şi le ţinuse în frîu cu succes, un timp: imaginea străzii pline cu autovehicule de urgenţă, a trupului mic al fetiţei şi a zăpezii stropite cu sînge.

Porni spre un glasvand care dădea pe o latură. O lampă de serviciu lumina o parte din curtea din spate.

Dincolo de lumina acesteia străluceau razele lunii, reflectate de zăpadă într-o nuanţă albăstrie. Un peisaj de vis.

Proprietatea era mărginită de copaci, blocîndu-i privirile vecinilor.

– Astă seară am pierdut pe cineva, mărturisi el. Fetiţa unei martore la o agresiune de care ne ocupam. Un copil împuşcat mortal, ca să le transmită un mesaj oamenilor.

– Şi tu ce vină ai?

O văzu apropiindu-se.

Lumina filtrată de afară îi căzu pe faţă, ca un voal de borangic care-i făcea pielea să pară perlată. *Mătăsoasă,* îşi spuse el.

O piele fină, un păr moale, cu bucle ginguşe, buze ce păreau delicate ca satinul. Nu încercă să vadă zidurile, sau marginile tăioase; voia să-şi închipuie că nu existau.

Clătină din cap.

– Nici una. Nu cu adevărat. Te pomeneşti într-o situaţie ca asta, un copil nevinovat împuşcat mortal în stradă. Probabil că trăgătorul are vreo paişpe ani şi i s-a dat să facă treaba

asta fiindcă e minor, iar el a primit-o pentru
un omor îl ridică în rang. Au împuşcat fetiţa
să sperie oamenii aflaţi deja la un pas de
crede că viaţa-i prea grea ca să le mai pese
de altceva decît depropria piele.

Au făcut-o ca s-o sperie pe mama care n
vrut să vadă un dealer de droguri cu capul
cut chisăliţă şi oricum n-ar fi depus mărturi
fiindcă prima ei grijă e să rămînă vie ca să
educe copiii să nu devină nişte sociopaţi.
uiţi la toate astea şi vezi destui vinovaţi. Dar
eu fac parte din sistem.

Datoria mea e să protejez oamenii, nu
atrag moartea asupa lor. Iar în seara asta,
trebuit să stau acolo şi să privesc femeia aia
faţă şi să-i prezint scuze, de parcă aşa aş
rezolvat ceva.

– Nici dacă te învinuieşti singur nu rezol
nimic.

Stătea în dreapta lui. L-ar fi putut lua
mînă. Kovac îşi ţinu respiraţia, ca şi cu
Amanda Savard ar fi fost o sălbăticiune g
s-o zbughească din loc la cea mai mică m
care.

– Facem tot ce putem, spuse ea încet,
privirea răsfrîntă spre interior. Şi ne pedepsi
singuri pentru asta. Am încercat să iau to
hotărîrile cu gîndul că erau spre binele tutur
Uneori, cineva are de suferit, dar decizia o
din motive juste. Ar trebui să însemne şi
ceva, nu?

Kovac se întoarse încet spre ea, încă t
mîndu-se că s-ar fi putut să fugă. Nevoia
asigurare i se citea atît de clar în ochi, încît

dureroasă la vedere. O frîntură din ceea ce se ascundea dincolo de zid.

– Ar trebui, confirmă el. Ce anume avem în noi, de ne împiedică?

– Mi-e frică să aflu, mărturisi Savard, cu lacrimile lucindu-i în ochi.

– Şi mie, cred.

Îl privi un moment, apoi şopti:

– Eşti un om bun, Sam Kovac.

Jumătate din gura lui se arcui într-un zîmbet strîmb.

– Nu vrei să mai zici o dată?

– Eşti un...

Îi atinse buzele cu degetul. Se simţeau exact aşa cum îşi imaginase.

– Nu. Numele meu. Repetă-l. Doar ca să aud cum sună.

Mîna lui îi cuprinse obazul. O singură lacrimă i se rostogoli sub ochi, argintată de lumină. Cuvîntul i se desprinse de buze într-o şoaptă tremurătoare.

– Sam...

Kovac se aplecă şi captură cuvîntul cu gura, atingîndu-i buzele cu ale lui. Ezitant. Întrebător. Înnodîndu-şi respiraţia, chiar în timp ce dorinţa-i străbătea venele năvalnic.

Mîinile ei se ridicară încet şi i se rezemară pe antebraţe, nu pentru a-l respinge, ci ca să stabilească un contact. Gura-i tremura sub a lui, nu de teamă, ci de dorinţă. Acceptînd. Rîvnind. Limba ei o atinse pe a lui.

Sărutul se prelungi. Timpul stătea suspendat. Kovac îşi retrase gura cu cîţiva milimetri, şoptindu-i numele. O cuprinse în braţe cu grijă,

de parcă ar fi fost făcută din sticlă. Cînd ridică iar capul şi o privi în ochi, ea rosti doar un singur cuvînt.

– Rămîi.

Cu excepţia bătăilor bubuitoare ale inimii, Kovac rămase absolut nemişcat.

– Eşti sigură?

Se aplecă şi-l atinse iar pe buze cu ale ei.

– Rămîi... Sam... Te rog...

N-o mai întrebă nimic. Poate că şi viaţa ei era la fel de goală ca a lui. Poate că sufletele lor recunoşteau unul în altul aceeaşi durere. Poate că nu avea nevoie decît să fie ţinută în braţe, iar el simţea nevoia s-o ţină, s-o ocrotească. Poate că nici nu conta de ce.

Îl conduse pe scară pînă într-un dormitor unde se simţa un iz din parfumul ei, în aer şi pe cearşafuri. Părţi din ea zăceau împrăştiate pe scrin: cerceii, un ceas, o panglică de catifea neagră. Lampa de pe noptieră răspîndea o aură chihlimbarie, lumina scăldîndu-i pielea în timp ce Kovac o dezbrăca încet. Niciodată nu mai văzuse ceva atît de minunat, niciodată nu mai fusese atît de mişcat de felul unei femei de a i se dărui.

Amanda Savard îi dădu un prezervativ, dintr-un sertar al noptierei; Kovac desfăcu plicul şi i-l oferi înapoi. Nu-şi vorbeau. Toate se spuneau prin atingeri, din priviri, o respiraţie tremurătoare, un oftat întretăiat. Îl călăuzi spre ea. O pătrunse şi crezu că i se oprise inima în loc. Începură să se mişte împreună, într-un ritm cu bătăile unei tobe.

Nevoie. Dogoare. Pasiune. Scufundare.

Lascivitate. Urgență. Se înlănțuiau contopite și se reluau. Gustul de sare pe piele, de cafea pe limbă. Senzația căldurii și a umezelii, a durității și a moliciunii. Cînd Amanda juisă, o făcu într-un crescendo de respirații întrerupte și sunete neinteligibile de dorință disperată. Orgasmul lui explodă ca un trăsnet. Trupul i se smucea și zvîrcolea, și crezu că striga, dar nu era sigur.

Nu înceta nici o clipă s-o sărute. Chiar și după aceea. Chiar și după ce adormi în brațele lui, buzele continuară să i se miște peste ale ei, pe obraz, pe păr. În adîncul inimii simțea teama că o asemenea șansă n-avea să se mai ivească și că trebuia să se ospăteze acum, pe săturate. Apoi epuizarea îl învălui ca o pătură, și închise ochii, și adormi.

Cînd se trezi, Kovac crezu că avusese un vis incredibil. Apoi deschise ochii.

Amanda.

Zăcea pe o parte, ghemuită spre el, dormind liniștită. Îi trase pătura peste umărul gol, ca o oftă. Lumina lămpii îi cădea pe față, atrăgînd atenția asupra excoriațiilor și vînătăilor de pe obraz. Lui Kovac i se strînse stomacul la gîndul că poate – că sigur – atinsese acele locuri în timp ce făceau dragoste, și îi provocase durere. Ideea de a o răni îl făcea să-i vină rău. Dacă descoperea vreodată că un bărbat îi lăsase acele urme, l-ar fi găsit și-n gaură de șarpe și l-ar fi omorît în bătaie.

Își frecă sternul cu o mînă, avînd senzația că primise o lovitură în piept. Iisuse, se culcase cu o locotenentă de la Afacerile Interne.

Se îndrăgostise de o locotenentă.

Da' bine mai ştii să le-alegi, Kovac.

Ce-avea să-şi spună cînd deschidea ochii? Că făcuse o greşeală? Că-şi pierduse minţile? Urma să fie jenată, sau furioasă? Nu ştia. Ceea ce ştia era că împărtăşiseră ceva cu totul special şi el, unul, n-avea să regrete. Coborî din pat cu grijă, îşi luă pantalonii pe el şi ieşi pe culoar, în căutarea unei băi, nedorind ca zgomotul apei s-o trezească pe Amanda.

Găsi o baie pentru oaspeţi, cu prosoape fanteziste şi săpunuri decorative, care probabil nu erau destinate să fie folosite.

Le folosi oricum. Imaginea reflectată care îi privea din oglindă era a unui om dur, bătut, îmbătrînit după o viaţă mai bogată în dezamăgiri decît împliniri. Ce naiba putea o femeie să găsească la unul ca el?

Se spălă şi ieşi iar în hol, unde simţi mirosul cafelei arse de jos. Lăsaseră filtrul aprins. Coborî la bucătărie şi-l închise, apoi îşi turnă o ceaşcă din cafeaua rămasă. Sorbind din cafea, începu să umble prin casă, aprinzînd luminile.

Amanda Savard îşi crease un refugiu plăcut. Mobila arăta comod, îmbietor. Culorile erau discrete şi liniştitoare.

Ciudat, totuşi, că nu exista nimic caracteristic pentru ea – nici o fotografie de familie, nici un instantaneu propriu sau al vreunui prieten. Multe fotografii înrămate, alb negru, cu locuri pustii. Îşi aminti că văzuse cîteva la fel şi în biroul ei, şi se întrebă ce însemnau pentru ea. Voia să vadă ceva care vorbea despre viaţa ei. Dar poate că tocmai *asta* vedea.

Dumnezeu îi era martor că nici în casa lui nu existau multe indicii despre cine era. Un străin ar fi aflat mai multe despre el din boxa de la serviciu.

În living, luă un vătrai şi scormoni jăraticul aproape stins al focului din cămin, înteţind din nou flăcările. Închise uşile de sticlă şi aprinse lampa de pe gheridonul de lîngă canapea. Pe masă stătea o carte. Administrarea stresului.

Dincolo de living, după un glasvand deschis, era încă o cameră, cu luminile aprinse şi instalaţia stereo cîntînd încet. Părea acelaşi post de jazz uşor pe care-l ascultase şi Steve Pierce.

Kovac se duse să-l închidă. Cabinetul ei. Încă o oază fermecătoare cu mobilă din lemn de cireş şi fotografii ale unor locuri pustii. Mai văzuse un birou atît de ordonat doar o singură dată, într-un magazin de birotică. Pedanteria acesta exprima o nevoie de ordine şi control. Acolo nu-l aştepta nici o mare surpriză. Firidele etajerei de deasupra biroului conţineau cîteva amintiri care-l făcură să zîmbească.

O statuetă cu o tigroaică şi puiul ei zbenguindu-se împreună. O colecţie de greutăţi pentru hîrtie de sticlă colorată, care erau mai mult opere de artă decît instrumente. O jucărie călmantă de cauciuc, ai cărei ochi ieşeau din orbite cînd era strînsă de mînă. O insignă.

Curios, luă insigna şi o privi. Era stil vechi. Îl recunoştea de pe vremea cînd abia se angajase în poliţie, cu un milion de ani în urmă.

Mult înainte de vremurile Amandei, ceea ce însemna că aparţinuse cuiva care însemnase

ceva pentru ea. Oraşul Minneapolis. Numărul matricol 1428.

Primul lucru văzut în casa ei care conţinea o aluzie la trecut, şi era în legătură cu meseria. Poate că într-adevăr şi viaţa ei era la fel de goală ca a lui.

Puse insigna la loc, stinse luminile şi stereoul şi ieşi din cameră, orientîndu-se după lumina de la etaj. Urcă scara, cu gîndul să se strecoare în aşternut lîngă ea, să-i simtă trupul cald şi moale lîngă al lui. Trecuse atîta timp de cînd cunoscuse o asemenea consolare, încît uitase cum era.

– Nu!

Auzi ţipătul cînd era la jumătatea scării. Urcă în goană restul treptelor şi alergă în dormitor.

– Nu! Nu!

– Amanda!

Stătea ridicată în mijlocul patului, cu ochii larg deschişi şi braţele agitîndu-i-se în gol, într-o luptă cu ceva ce numai ea putea să vadă în minte.

– Nu! Nu! Termină!

– Amanda?

Kovac se opri lîngă pat, fără să ştie ce să facă. Era o imagine ireală. Părea să fie trează, dar nu-l vedea stînd acolo. Încet, cu grijă, întinse o mînă ca s-o atingă pe umăr.

– Amanda? Iubito, trezeşte-te.

Atingerea lui o făcu să se smucească, retrăgîndu-se spre cealaltă latură a patului, cu ochii holbaţi. Kovac o prinse de braţ cît putea de blînd şi o ţinu în loc.

– Amanda, eu sînt, Sam. Te-ai trezit?

Clipi din ochi spre el, în timp ce vraja oribilă care o cuprinsese se risipea. Ridică fața și-l privi, văzîndu-l, cu o expresie atît de buimacă încît îi sfîșia inima.

– E-n regulă, iubito, spuse el încet, așezîndu-se pe marginea patului. Nu s-a-ntîmplat nimic, dragoste, ai visat urît. Acum e-n ordine. E totul în ordine.

O trase spre el, iar Amanda i se ghemui la piept ca un copil. Tremura din tot trupul. Kovac o ținu cu o brață, iar cu cealaltă mînă o acoperi cu pătura.

– Îmi pare rău... șopti ea. Îmi pare rău...

– Șșș... N-are de ce să-ți pară rău. Ai avut un coșmar. Acum e bine. N-am să las să ți se întîmple nimic.

– O, Doamne... șopti ea, rușinată, nefericită.

Kovac nu făcea decît s-o țină în brațe.

– E-n regulă.

– Nu, spuse Amanda, retrăgîndu-se, fără să-l privească. Nu e. Îmi pare rău.

Se dădu jos din pat, găsi un capot de mătase printre faldurile cuverturii și-l luă pe ea, acoperindu-se ca și cum s-ar fi rușinat de Kovac.

– Îmi pare așa de rău... spuse, tot fără să-l privească.

Kovac nu răspunse, în timp ce Amanda dispăru grăbită în baie.

Avea din nou sentimentul acela: că nu urma să i se mai ivească o a doua șansă cu ea, că aceea fusese prima și ultima.

O văzuse în starea cea mai vulnerabilă.

Amandei Savard îi era foarte greu să accepte aşa ceva.

Oftă adînc şi se ridică, luîndu-şi cămaşa pe el. Deşi ştia că nu folosea la nimic, se duse la uşa băii şi ciocăni.

– Amanda? Te simţi bine?

– Da, mulţumesc. Mi-e bine.

Tonul ei formal făcu să i se strîngă inima. Era una dintre formele ei favorite de apărare, o cale de a ţine oamenii la distanţă. Deliberat, o luă pe alt drum.

– Iubito, nu trebuie să fii stînjenită. În meseria noastră, cu toţii avem coşmaruri. Să le vezi numai pe unele dintre ale mele.

Apa curgea, apoi se închise. Alt sunet nu se mai auzi. Şi-o imagina privindu-se în oglindă, în fel ca înainte. Nu-i plăcea ce vedea: semnele de pe faţă, paloarea pielii, expresia din ochi.

Păşi înapoi, cînd uşa se deschise. Amanda ieşi şi se opri, cu braţele strînse în jurul pieptului, fără să-l privească.

– N-a fost deloc o idee bună...

– Nu spune asta, o rugă Kovac.

O secundă, închise ochii, apoi continuă:

– Cred că amîndoi aveam nevoie de ceva în seara asta, şi a fost foarte bine, dar acum...

– A fost mai mult decît „foarte bine", spuse el, trecînd în spaţiul ei, impunîndu-i să-l privească. Nu-l privi.

– Vreau ca acum să pleci.

– Nu.

– Te rog, nu complica şi mai mult situaţia.

– N-are de ce să fie complicată.

– N-am relaţii cu colegii de serviciu.

– Serios? Şi cu cine ai relaţii?

– Nu te priveşte.

– Ăă... ba cred că mă cam priveşte, o confuzise Kovac.

Oftînd, Amanda îşi mută privirea.

– Nu vreau o legătură strînsă. E mai bine aşa, aşa cum spuneam, să trecem peste asta şi să mergem mai departe.

– Nu vreau să trec ca şi cum n-ar fi fost nimic, replică el, punîndu-i mîinile pe braţe, strîngîndu-i-le uşor. Amanda nu face asta.

Amanda îşi întoarse privirea, uitîndu-se în podea.

– Te rog, pleacă.

Nu-şi putea ascunde tremurul de emoţie din voce. Kovac o auzise de multe ori: durerea, tristeţea... Şi el simţea aceleaşi lucruri pentru ea, în inima lui.

– Te rog... Sam... şopti ea.

Kovac înclină capul şi-i atinse obrazul cu buzele. Ridică o mînă să-i mîngîie părul.

– Îmi pare rău.

Ameninţarea lacrimilor o făcu să închidă strîns ochii.

– Te rog...

– În regulă, murmură el. În regulă.

Se retrase, căutîndu-şi şi restul de haine. Amanda nu se mişca. Atunci cînd fu gata, reveni la ea şi-i atinse obrazul cu dosul mîinii.

– Să vii să încui după mine. Vreau să ştiu că eşti în siguranţă.

Dădi din cap şi-l urmă.

În antreu, Kovac îşi luă pantofii şi paltonul şi şi scoase mănuşile din buzunare.

Amanda nu-l privea în ochi nici o clipă. Încercă s-o aştepte, stînd lîngă uşă, dar nu voia să se uite la el şi nu spunea nimic. Îi venea s-o zgîlţîie, s-o cuprindă-n braţe şi s-o sărute. Dar bărbaţii nu mai aveau voie să-şi impună punctul de vedere, şi probabil oricum aşa ceva n-ar fi mers cu Amanda. Avea nevoie de grijă şi de timp; de spaţiu suficient ca să nu se simtă amenințată, dar nu atît de mult încît să se poată retrage şi închide complet în sine.

De parcă-ţi închipui c-o să-ţi meargă.

– Indiferent de ce crezi tu, spuse el într-un tîrziu, n-a fost o greşeală, Amanda.

Nu-i răspunse, iar Kovac ieşi, simţind cum îl plesnea frigul în faţă.

Uite-ţi realitatea, Kovac, îşi spuse el, în timp ce uşa se închidea şi se încuia în urma lui. *Afară, în frig, singur.*

Nu era mai puţin decît ceea ce avusese înainte, dar era mai greu de suportat, acum, cînd gustase din ce-ar fi putut să fie.

Reveni în oraş conducînd pe străzile pustii, se întoarse în casa lui goală, în patul gol, şi rămase treaz pînă dimineaţa, privind înăuntru, la goliciunea vieţii lui.

Capitolul 30

Liska intră cu maşina pe alee, abia aruncînd o privire spre ceasul de bord. Sîmbătă dimineaţa, în casa ei era hockey. Kyle şi R.J. îşi începeau ziua pe gheaţă, la ora şase.

îi lăsase în grija unui amic care lucrase la brigada de crime sexuale din departamentul poliției St. Paul și avea doi băieți în aceeași echipă. Nici un adult nu s-ar fi apropiat la mai puțin de trei metri de acei copii, cînd îi păzea Milo.

Acum era abia șapte și jumătate, iar soarele tocmai răsărea. Majoritatea locuitorilor din Eden Prairie dormeau încă, probabil, mahmuri după grogul de vineri seară. Lui Liska nu-i păsa. În cele patruzeci și cinci de minute ale drumului, furia îi crescuse ca un dogoarea într-un cuptor. N-o interesa nici dacă spărgea ușa cu piciorul și-i smulgea din pat curul ăla păros. Avea de gînd să-i vorbească lui Cal Springer, și să facă s-o asculte.

Veni valvîrtej spre ușa prea frumoasei case și se rezemă cu degetul de sonerie, apoi sună iar, de mai multe ori. O auzea sunînd înăuntru, și nici un alt sunet.

În fundătură era liniște. Mașinile parcate pe alei aveau geamurile mate de gheață. Copăceii scobiți ca scobitorile, în curți, erau acoperiți cu alb. Respirația lui Liska arginta aerul. Era atît de frig, încît o dureau plămînii.

Ușa se deschise, și doamna Cal, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de flanelă, o privi cu ochii măriți și gura ca un mic O de uimire.

– Unde e? întrebă Liska, intrînd în casă nevăzută.

Patsy Springer făcu un pas înapoi.

– Calvin? Ce... ce vreți la ora asta? Nu...

Liska îi aruncă o privire care smulsese mărturisiri de la cei mai înrăiți criminali.

– Unde e?

Dinspre bucătărie se auzi glasul lui Cal:

– Cine e, Pats?

Liska trecu pe lîngă nevastă-sa, vîrînd o mînă în poşetă. Cal stătea la masa de stejar din alcovul pentru micul dejun, în aceleaşi haine din seara trecută, cu un ou moale şi o farfurie de Malt-O-Meal în faţa lui. Cînd o văzu, căscă gura ca un peşte.

– Ce cauţi aici? întrebă el. Asta-i casa mea. Liska...

Liska scoase Polaroidele din poşetă şi le trînti pe masă, lîngă farfuria lui. Springer dădu să-şi împingă scaunul înapoi. Îl apucă de păr şi-l ţinu pe loc, lîngă ea, fără să-i ia în seamă urletul de durere.

– Iar ăştia-s copiii mei, Cal, spuse ea, abia reuşind să nu-i strige în faţă. Îi vezi? Te uiţi la pozele astea?

– Ce-i cu tine?

– Am draci. Sînt băieţii mei. Ştii cine mi-a trimis fotografiile astea, Cal? Ai două şanse să ghiceşti.

– Nu ştiu ce faci aici! răspunse el, încercînd iar să se ridice.

Smucindu-l de păr, Liska îşi înfipse degetele în el şi mai adînc. Doamna Cal stătea sub arcada dinspre hol, cu mîinile agitîndu-i-se în dreptul pieptului.

– E nebună, Calvin! E nebună!

– Rubel şi Odgen mi le-au trimis, continuă Liska, înhăţînd o fotografie cu mîna liberă, şi o înfipse în faţa lui Cal Springer. N-o pot dovedi, dar ştiu că ei au fost. Ăştia-s oamenii cu care a

lu do-a face, Cal. Uite ce căcați sînt. Amenință niște copii mici. Iar tu îi protejezi. Asta te face să fii ca ei, în ce mă privește pe mine.

– Calvin? țipă nevastă-sa. Să sun la nouă-unspe?

– Gura, Patsy! strigă el.

– Dacă se-atinge cineva de-un fir de păr din capul băieților ăstora, urmă Liska, am să-l omor. Vorbesc serios, Cal. Am să-l omor în pizda mă-sii și nimeni n-o să găsească vreodată toate bucățile. Înțelegi ce-ți spun?

Cal încercă să se îndepărteze de ea. Liska îl trase de păr și-l lovi în frunte cu nodurile degetelor.

– Auuu!

– Idiot nenorocit! răcni ea și-i mai dădu una. Ce-ai în cap? Cum poți să te-ncurci cu unii ca ei?

Îl împinse atît de brusc, încît Cal căzu cu scaun cu tot și se tîrî înapoi pe podea, ca un rac.

– Ești demn de dispreț! strigă Liska.

Luă paharul cu ou moare și i-l aruncă în cap. Cal ridică brațele să se apere și căzu pe spate, lovindu-se cu ceafa de un dulap. Sună ca o împușcătură. Doamna Springer zbieră.

– Du-te la Castleton, vierme fără șira spinării, îi ordonă Liska. Spune-i unde *n-ai fost* joi după-amiază. Du-te la I.A. Nimic nu le place mai mult decît un căcățiș smiorcăit ca tine. Dă-i în gît pe-ăștia, sau am să-ți nenorocesc restul cariei de nici Iov n-ar putea să supraviețuiască! Înțeles, *nimeni* nu-i amenință pe copiii mei și scapă!

Ca semn final de exclamare, aruncă în el şi cu farfuria de Malt- O-Meal, apoi îşi strînse Polaroidele şi le îndesă la loc în geantă. Springer rămase pe loc, cu Malt-O-Meal-ul curgîndu-i pe obraz.

Liska inspiră scurt de două ori, ca să se mai calmeze, şi o privi pe Patsy Springer.

– Scuze că v-am deranjat de la micul dejun, spuse ea, cu vocea încă tremurîndu-i de furie.

Doamna Cal scoase un mic ţipăt din gît şi fugi într-un colţ al camerei.

– Am să ies singură, continuă Liska şi plecă, tremurînd atît de tare încît avea senzaţia că-i venea o criză.

Cînd ajunse în Saturn, slobozi un oftat.

– Ei, spuse ea cu voce tare, pornind motorul. Mă *simt* mai bine.

De ce-a trebuit să spui? Puteam să aranjez totul.

Ce naiba voise Jocelyn Daring să spună cu asta?

Kovac stătea pe un scăunel, într-un colţ al dormitorului lui Andy Fallon, cu privirea în gol. O revedea în minte pe Jocelyn intrînd în cabinetul lui Pierce. Expresia de pe faţa ei. Furia din ochi. Dacă n-ar fi fost acolo s-o oprească, oare ce i-ar fi făcut lui Pierce?

Probabil ar fi trebuit s-o aresteze pentru ceea ce *făcuse*. Legile din Minnesota aveau o toleranţă zero faţă de violenţele casnice. Chiar dacă victima nu voia să depună plîngere, statul se sezisa din oficiu. Dar nu făcuse asta. Cu cumstanţe atentuante, cum ar fi pledat un av

cal. Biata Jocelyn. Auzind mărturisirea logodnicului ei despre o relație homosexuală, își pierduse mintea un moment și se dezlănțuise. De ce să adauge și insulta pe lîngă suferință?

Fiindcă se putea hotărî să ducă treaba pînă la capăt.

Plecase din casă de bunăvoie, în tăcere, urmînd după ea o valiză care dădea pe din afară, spre mașina domnișoarei de onoare, care o aștepta. Steve Pierce se dusese cu taxiul pînă la cea mai apropiată cameră de urgență, unde spusese că alunecase pe gheață și-și spărsese capul.

Dragoste în stil american.

Dragoste...

Kovac încercă să-și alunge acel gînd, concentrîndu-se în schimb asupra scenei morții lui Andy Fallon. Era unul dintre motivele pentru care venise acolo: ca să se gîndească la altceva decît la marea tăvăleală cu o femeie care avea galoane de locotenent și un secret întunecat în minte.

Încerca să nu se întrebe care era sursa coșmarului ei, încerca să nu-și spună că ceea ce se întîmplase nu era un accident izolat, și că de aceea îi ceruse să plece – fiindcă se temea că avea să se mai întîmple și nu voia ca el să afle de ce. Acelea erau gîndurile pe care voia să le evite, astfel încît venise acolo. Gînduri care nu-i dădeau pace, oricît tot insista că nu era cazul.

Nu voia nici să se gîndească la dragostea trăită cu ea, sau la incredibilul sentiment protector care-l cuprinsese în timp ce o ținea în brațe, după coșmar.

Avea să-şi pună mintea la treabă, oricum la nimic nu se pricepea mai bine.

În cameră încă se mai simţea mirosul de cadavru. Kovac întinse nasul peste ceaşca aburindă de cafea Caribou neagră şi inspiră adînc.

Cred c-aş face un serviciu public dacă te-aş invita la o cafea.

Îşi alungă din minte imaginea Amandei stînd în uşă, privindu-l. Era nevoie să se gîndească la altă blondă.

Întrebare: era posibil ca Jocelyn Daring să-l fi omorît pe amantul gay al logodnicului ei? Dar Avusese ocazia?

Nu ştia şi nu putea s-o întrebe. Cazul era oficial închis; nu mai avea dreptul să interogheze pe nimeni. Pierce menţionase că fusese cu ea în noaptea morţii lui Andy Fallon? Dacă avusese ocazia şi profitase, cum procedase? Cum l-ar fi atras pe Fallon în pat? Nimeni nu sugerase că Fallon îşi putea pune comutatorul în ambele poziţii. Toţi vorbiseră cu prea multă consideraţie despre el ca să-şi imagineze că s-ar fi culcat cu iubita amantului.

Se gîndi la somnifere, la paharul de vin din spălătorul de vase.

– Poate...

Următoarea întrebare: dacă-l drogase, dacă-l lăsase fără cunoştinţă, l-ar fi putut spînzura? Ar fi putut ridica trupul unui om inert?

Privi patul, apoi bîrna peste care fusese pusă trecută frînghia. Se ridică de pe scaun şi se duse să se aşeze pe marginea patului, apoi se ridică şi stătu cam în acelaşi loc unde atîrnase

cadavrul. Oglinda înaltă era poziționată exact la fel ca atunci; cuvîntul *Sorry* îi apărea scris în dreptul burții. Oglinda fusese pudrată pentru amprente, dar n-o confiscaseră ca probă materială, pentru că nu se comisese nici o crimă. Kovac o privea şi încerca să şi-o imagineze pe Jocelyn Daring cu Andy Fallon, pe pat.

Ar fi fost posibil să ridice victima în şezut pe marginea patului, să-i pună ştreangul de gît, apoi să-l ridice cu funia şi s-o lege de stîlpul patului. Poate.

Cît cîntărise Andy Fallon? Optzeci de kilograme? Nouăzeci? Nouăzeci de kilograme de masă inertă, inconştientă şi necooperantă. Jocelyn era puternică, dar...

Dacă o femeie ar fi trebuit să se chinuiască pentru a face ceea ce-şi imagina el acum, unui bărbat i-ar fi fost mai uşor.

Ar fi putut Neil să aplice acelaşi plan? Să-şi omoare fratele pentru că nu-i împrumutase bani, sau fiindcă nu era un ratat ca el, ori pentru că era invidios, ori fiindcă voia să-şi pedepsească tatăl înainte de a-l omorî şi pe el?

Kovac se întoarse la scaun şi se aşeză din nou. Privi cît de ordonată era camera, îşi aminti cît de perfect fusese făcut patul. I se păruse ciudat că Andy nu se aşezase pe pat înainte de a se sprînzura. Şi că în maşina de spălat erau niște cearşafuri.

Cine-şi spăla rufele înainte de a se sinucide?

Se gîndi la casa lui Neil Fallon, în timpul percheziției. Genul de murdărie şi dezordine care făceau răul renume al burlacilor. Pierce

spusese: *Neil e un şleapmăt, nu ţi se pare...? Harababură la locul faptei, amprente peste tot...*

Neil Fallon nu schimbase un cearşaf în viaţa lui. În casa lui nu exista nici un semn că ar fi avut habar cum funcţiona o maşină de spălat vasele.

Şi atunci? Cine mai avea motive? Conflictul dintre Odgen şi I.A. se încheiase. Doar dacă nu cumva Fallon găsise ceva nou. Şi se putea să nu afle niciodată, dacă nu-i găseau însemnările. Şi cum putea boul ăla de Odgen să facă o înscenare atît de rafinată? Nu i-ar fi stat în fire. Lui îi stătea în fire să bată oamenii cu ranga. Cum ar fi intrat Odgen pe uşă? Fallon nu l-ar fi primit în casă. Poate sub ameninţarea armei...

Nu încăpea nici o îndoială că Liska stîrnise un cuib de viespi, examinînd perspectiva Curtis-Ogden...

Cît despre Steve Pierce, Kovac considera că-şi făcuse mărturisirea. Nu-l vedea pe Pierce asasinîndu-şi amantul cu sînge rece, aşa cum murise Fallon. Dacă-l iubise pe Andy atît de mult cum părea, nu l-ar fi putut umili aşa. Iar unghiul jocului sexual nu rezista, conform lui Kate Conlan.

Kovac oftă.

– Vorbeşte-mi, Andy.

Nu era nevoie să fii un Sherlock Holmes ca să descifrezi majoritatea crimelor. Un adevărat caz cu autori necunoscuţi era mai degrabă o excepţie decît o regulă. Majoritatea oamenilor erau omorîţi de cunoscuţi, din motive simple şi clare.

Apelurile la prietenii din agenda lui Andy nu dăduseră nici un rezultat. Nu avusese relații prea strînse cu mulți oameni.

Prea mulți ani în care trăise o viață secretă. Numai Pierce spunea că-l văzuse recent cu alt bărbat. Tot un amant?

Viața privată: familia, prietenii, amanții, foștii amanți.

Viața profesională: colegii, dușmanii făcuți la serviciu sau din cauza serviciului.

Nu știa la ce alte cazuri lucra Andy. Savard nu voise să-i spună, mai ales din moment ce moartea lui nu fusese declarată omucidere.

Nu părea preocupată că vreunul dintre dosarele lui actuale putea ascunde numele unui ucigaș.

Și astfel, Kovac revenea la singurul caz despre care știa ceva: Curtis-Ogden.

Nu. Nu era tocmai așa. Conform lui Pierce, era posibil ca Andy să fi lucrat și la cazul Thorne.

Dar unde putea să ducă un caz închis cu douăzeci de ani în urmă – decît la resentimentele tatălui său?

Ceea ce-l readucea pe Kovac la ideea sinuciderii. Poate că un tip ca Andy – unul care punea toate punctele pe *i* și toate liniuțele la *t*, un om care avea nevoie de aprobare și control...

Poate că un asemenea om *și-ar fi* schimbat cearșafurile înainte de a-și pune gîtu-n laț.

Majoritatea oamenilor erau omorîți de cunoscuți, din motive simple și clare. De ei înșiși. Se sinucideau. Din cauza depresiei.

Ce moarte putea să fie mai simplă ca asta? Păcat că nu-i venea să creadă.

Secția de omucideri era liniştită sîmbăta. Leonard nu venea niciodată în weekend. Detectivii din schimb erau prezenți în primul rînd la apel.

Uneori, mai veneau la birou să recupereze lucrul la hîrtii. Kovac îşi petrecea acolo majoritatea zilelor de sîmbătă, pentru că nu avea nici o viață conjugală.

Îşi agață paltonul în cuier, întrebîndu-se cum îşi petrecea Amanda sîmbăta. Se gîndea la el, la cele întîmplate? Retrăia momentul cînd el ieşise pe uşă, rescriind scenariul în minte astfel încît să-i ceară să rămînă?

Se aşeză pe scaun, privind spre telefon.

Nu. Nu, n-avea s-o sune. Ridică totuşi receptorul, ca să-şi asculte poşta vocală. Poate, cine ştie...

Nimic. Oftă, îşi răsfoi Rolodexul, şi formă un nume.

– Records, Turvey, gîjîi cu flegmă glasul de la celălalt capăt al firului.

– Russell, cîrtiță bătrînă ce eşti. De ce n-ai şi tu o viață ca toți oamenii?

– Ha! Şi ce să fac cu ea? I. Christoase! Dac-ar trebui să interacționez cu oameni normali...

Bătrînul scoase un gîlgîit.

– Argh. Mai degrabă aş încăleca o maimuță.

– Mda, e o imagine interesantă.

Russell Turvey: şaizeci şi ceva de ani, o

mutră ca a lui Popeye, o ţigară atîrnată pe buză, un stomac ca o minge de baschet, făcîndu-şi de cap cu o maimuţă.

Turvey rîse, tuşi şi horcăi. Plămînii îi sunau ca două pungi de plastic pe jumătate pline cu Roll-O.

Kovac luă pachetul de Salem pe care-l cumpărase pe drum şi-l aruncă la gunoi.

– De ce ai nevoie, Sam? E ceva legal?

– Sigur.

– Rahat, nu-i rost de nici o distracţie. Devii pleticos la bătrîneţe. Auzi, mare păcat de Iron Mike, hmm? Am auzit că tu l-ai găsit. Mereu aştia durii sînt cei care muşcă din pistol.

– Mda, mă rog, s-ar putea să n-o fi făcut. Studiez cazul.

– I. Christoase! Faci mişto de mine! Cine să consume un glonţ pe-un rahat bătrîn şi mucegăit ca el?

– Am să te ţin la curent, îi promise Kovac. Ascultă, Russ, deunăzi am găsit o insignă veche, într-un magazin de ocazie. Sînt curios a cui a fost, Poţi să afli?

– Sigur. Dacă nu ştiu eu, cunosc pe cineva care ştie. Oricum n- am nimic altceva de făcut aici decît să stau cu palma-n cur.

– Mă omori cu descrierile tale pitoreşti, Russell.

– Argh. Vino-ncoace să-mi faci o poză pentru albumul tău. Care-i numărul matricol?

– Paişpe douăşopt. Pare din anii şaptezeci. Iam doar curios.

– Am să mă interesez.

– Mersi. Îţi rămîn dator.

– Prinde-l pe nenorocitul care l-a ras pe Mike. Aşa o să fim chit.

– Am să fac tot ce pot.

– Te ştiu eu, Sam. Ai să faci de nouă ori pe-atîta, iar laudele au să-i revină vreunui muist de barosan.

– Aşa merge lumea, Russ.

– Argh. Mai dă-i în mă-sa.

Tuşi în telefon şi închise.

Ken luă ţigările din coşul de gunoi, îndol pachetul de la jumătate şi-l aruncă la loc.

Deschise computerul şi-şi petrecu următoarea oră cunoscînd-o tot mai bine pe Jocelyn Daring. Dintr-o sursă, află că absolvise cum laudae la Northwestern, unde fuese hockeystă. Sportivă. Puternică – ştia deja. Agresivă – o văzuse cu ochii lui. Fusese a patra din clasă la facultatea de drept a Universităţii din Minnesota. Ambiţioasă. Harnică. Prin fişierele D.N.V descoperi că depăşea viteza legală şi uita să bage fise în parcometre. Asta ar fi putut sugera o anumită desconsiderație la adresa regulilor... sau aşa spuneau John Quinn şi colegii lui de la profilurile psihologice.

Dar nu descoperi antecedente penale. Nici articole de ziar despre scene în restaurante sau altceva de acest gen. Nici nu se aşteptase. Chiar dacă Jocelyn mai avusese şi în trecut un comportament irațional, banii familiei îl mușamalizaseră.

Nu la fel stăteau lucrurile şi cu clanul Fallon, observă Kovac, în timp ce parcurgea dosarul lui Neil întocmit de Elwood. Condamnarea pentru agresiune, vreo două cazuri de conducere

sub influența alcoolului, probleme fiscale, încălcări ale codului de igienă la bar, fricțiuni cu agenții din Departamentul de Resurse naturale pentru că vîna și pescuia peste limita legală.

Era tiparul comportamental al unui om care dorea mai mult decît i se cuvenea. Un om care disprețuia autoritatea.

Opusul total al fratelui său – fapt pentru care, fără îndoială, Neil îl învinuia pe Andy, deși cel mai probabil se întîmplase invers. Andy îl văzuse pe Neil încurcînd lucrurile și cauzînd probleme, și o luase în direcția opusă, ca să-și bucure tatăl. Și o făcuse pînă la capăt, cu excepția de neiertat că-i spusese bătrînului adevărul despre sexualitatea lui.

Bietul băiat. Ajunsese chiar pînă la a încerca să-l înțeleagă pe Mike prin experiențele lui de viață.

Ce era de înțeles? Un individ ca Mike Fallon nici măcar nu avea prea multe straturi. Acesta era avantajul lui Neil față de Andy: îl înțelesese pe Mike perfect.

– N-am nimic să-ți spun, Kovac. Nu vorbesc decît în prezența avocatului.

Neil Fallon îl privea încruntat, plimbîndu-se pe lîngă ușa camerei de interogatoriu. Ar fi arătat firesc în treningul portocaliu al închisorii, dacă ar fi fost pătat de unsoare și praf. Trebuia să-și suflece pantalonii, ca să nu și-i calce în picioare.

– Nu despre tine e vorba, Neil, răspunse Kovac, așezîndu-se pe scaunul de plastic, pisîn poale picior. Domnul Relaxare.

– Atunci, de ce-ai venit aici? N-am nimic să-ți spun.

– Mi-ai mai spus. Deci, cred că nu vrei să profiți de o șansă să ieși.

– Cum pot să ies, dacă nu e vorba de mine?

– Din bună-credință.

Sprîncenele lui Fallon se înălțară spre frunte.

– Bunăcredință? Bagă-ți-o-n cur.

– Pentru un tip care se declară heterosexual, vrei cam mult să mă vezi cu tot felul de chestii băgate-n fund, observă Kovac.

– La dracu'! se răsti Fallon, dîndu-și seama prea tîrziu ce spusese; mîrîind, continuă să se plimbe. Te dau în judecată, Kovac. Tot departamental ăsta de rahat am să-l dau în judecată.

Kovac oftă plictisit.

– Ascultă, Neil, tot spui că ești nevinovat. Insiști că nu ți-ai omorît tatăl.

– Nu l-am omorît.

– Atunci, ajută-mă să înțeleg unele lucruri. Asta-i tot ce-ți cer. Înțelegerea e mama învățăturii. Știi, polițistul e prietenul tău, continuă el, ca și cum ar fi vorbit cu un copil de patru ani.

Gînditor, Fallon se rezemă de perete, lîngă ușă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Avocatul meu mi-a spus să nu-ți vorbesc decît în prezența lui.

– O dată ce ți-ai angajat un avocat, nimic din ceea ce spui în absența lui nu se poate folosi împotriva ta. N-ai să pățești nimic. Nu ai decît de cîștigat. N-am vrut niciodată să fim dușmani, Neil. Ce naiba, am băut din aceeași

dictă. Eşti un om cinstit, muncitor, la fel ca mine.

Fallon aştepta, cu buza de jos împinsă înainte.

– Ţi-am adus nişte ţigări, spuse Kovac, întinzîndu-i pachetul.

După ce-l luă, Fallon făcu o mutră.

– Sînt îndoite toate!

– Ei şi? Tot se-aprind.

– Isuse, bombăni el, dar luă una şi încercă s-o îndrepte. Kovac îi dădu o brichetă.

– Sînt doar curios în legătură cu nişte lucruri privitoare la Andy – şi, nu, nu cred că tu l-ai omorît. Nu ştiu dacă l-a omorît cineva. Toată lumea spune că era deprimat. Vreau doar să mi fac o imagine mai clară, atîta tot.

Prin ceaţa de fum, Fallon îşi îngustă ochii, reflectînd: *întrebare-capcană.*

– Vezi, eu sînt poliţist de omucideri, continuă Kovac. Mă uit pieziş la toată lumea, cînd moare cineva pe neaşteptate. Nu e nimic personal. Dacă bătrînul meu ar fi găsit mort, aş anchetat-o şi pe maică-mea, pentru numele lui Dumnezeu. Dar aici mai e şi altă situaţie. Să zicem, dacă Andy voia să se- apropie iar de fiul vostru? Voia să aibă o şansă să-l cîştige din nou, ca să zic aşa. Aşa că, încerca să facă unele lucruri împreună cu Mike, să stea împreună, să vorbească. Poate că el i-a cumpărat televizorul ăla cît toate zilele, din living...

– De ăla Wyatt i l-a cumpărat, spuse într-o fine Fallon.

Se aşeză, privind ţigara strîmbă.

– Ce?

– Ace Wyatt. Îngerul păzitor al bătrînului completă sarcastic Fallon. Mereu a fost aşa, d cînd l-au împuşcat. Wyatt l-a ajutat să-şi plă tească spitalul, i-a cumpărat chestii pentr casă, pentru Andy şi mine... Mike mereu zic că aşa se obişnuieşte – ca între poliţişti. Num asta era, zicea el, o obligaţie. Şi nici nu era m mult. Wyatt n-a vrut niciodată să- şi petrea timpul cu bătrînul, nici cu vreunul din noi. Int în casă şi se purta de parc-am fi avut pur Mare căcănar.

– Mda, e destul de neplăcut, să vă cumpă aşa lucruri.

– Mereu mi-am spus că se simţea vinov fiindcă glonţu-l nimerise pe Mike. Wyatt locu vizavi de Thorne. Pe el îl chemase Thorn ajutor. El ar fi trebuit să fie în fotoliul ăla. D Mike i-a luat-o înainte.

Kovac digeră teoria, gîndindu-se că Fall avea, probabil, o imagine destul de clară. Glo ţul îl nimerise pe Mike în loccul lui Ace Wy iar el nu-l lăsase niciodată pe Wyatt să u Imaginea ştearsă a nobilei legende, spălată ploaia acidă a realităţii.

– Cînd Mike avea nevoie de ceva, îl ch pe Wyatt, continuă Neil, trăgînd din ţigar formă de L. Şi să nu crezi că nu mi-o arun faţă cu fiecare ocazie. Că ar fi trebuit s grijă de el. Că eram fiul cel mare – şi to de rahaturi de-asta. De parcă el a făcut v dată ceva pentru mine.

– Cîţi ani avea Andy la vremea incidentu

– Şapte, opt ani, cred. De ce?

– Cineva mi-a spus că voise să sto

vorbă cu Mike despre cele întîmplate. Să încerce să-l înțeleagă mai bine pe tatăl vostru.

Fallon rîse, tuşi şi pufăi din țigara îndoită.

– Mda, ăsta era Andy. Domnul Sensibilos. Ce să înțeleagă? Mike era un bătrîn acrit şi al dracu', atîta tot.

– Cred că Mike nu voia să vorbească despre cele întîmplate. Andy îți spusese ceva?

După un moment de gîndire, Fallon răspunse:

– Cred că mi-a spus ceva o dată, cu una din ultimele ocazii cînd l-am văzut. A menționat-o în legătură cu faptul că Mike nu voia să zgîndărnească rănile vechi. Eu nu i-am dat prea multă atenție. Ce rost are să le dezgropi pe toate?

Îl studie un moment pe Kovac.

– De fine de ce te interesează?

Kovac analiza informația în minte, combinînd-o cu ceea ce ştia deja, încercînd să-şi amintească ceva ce credea că spusese Mike în ultimele zile de viață.

– Mă gîndeam doar, spuse el, doar ca să umple tăcerea. Andy avea unele probleme de-ale lui. Dacă însemna mult pentru el să se împace cu bătrînul, iar Mike nu voia să coopereze, atunci poate că într-adevăr n-a mai suportat şi s-a sinucis. Şi poate că Mike şi-a ispăşit o...

– Mare minune ar fi şi asta!

Fallon îşi termină țigara şi o strivi de talpa pantofului.

– Niciodată să nu-ți reproşezi nimic, cînd poți da vina pe altul. Aşa era Mike.

Kovac se uită la ceas.

– Deci, dacă acum mergi pe ideea sin
ciderii, în cît timp ies de-aici?

– Nu de mine depinde, Neil, răspunse K
vac, ridicîndu-se în picioare; se duse la uşă
apăsă pe buton, chemînd gardianul. Nu e vi
mea. Avocaţii ăia împuţiţi. Te-aş ajuta, dac
putea. Păstrează ţigările. Măcar atîta pot să f
pentru tine.

Capitolul 31

Ziarul *„Minneapolis Star Tribune"* publi
programul de filmare al lui Ace Wyatt pen
emisiunea *„Crime Time"* în suplimentul d
vertisment din fiecare joi.

O parte din farmecul spectacolului consta
interacţiunea lui Wyatt cu publicul. Era c
rahat de telemarketing, îşi spusese Kovac
cele cîteva ori cînd urmărise programul.
ceva de la Foodd Channel. Ace Wyatt
Emeril Lagasse al aplicării legii.

Crima zilei era reconstituită pe un pati
de hockey din suburbia St. Louis Park. Om
atac – un avertisment despre lipsa spiri
sportiv. Kovac i se legitimă pazniculu
stătea lîngă sectorul îngrădit al tribunei,
rind în plină Ace Mania.

Un covor roşu patru pe patru fusese
pe gheaţă. Camera stătea într-un colţ, lîng
operator plictisit care arăta ca Gandhi cu
diană.

Un alt cameraman, pe patine şi cu camera în mîini, stătea rezemat de rama porții. Patru tineri norocoşi fuseseră aleşi să stea în boxele de penalty.

În spatele lor stăteau alți vreo sută. Multe femei grase şi bătrîni cu aer de papițoi, purtînd tricouri cu inscripția *PRO*Activ!

– Acum vă rugăm linişte, oameni buni! strigă o femeie slabă şi ciolănoasă, cu ochelari cu rame negre şi o haină ce părea făcută din petice de carpetă oliv. Bătu din palme fix de trei ori, iar mulțimea amuți cuminte.

Regizorul, un grăsan care rodea dintr-o ciocolată Slim-Fast, strigă la cei doi actori:

– La locuri! Hai, s-o ardem de data asta!

Unul dintre actori, un tip de vreo cincizeci de ani, în pulovăr cu modele nordice şi nişte blugi albaştri, alunecă şi se clătină pe gheață, fluturîndu-şi brațele ca nişte morişti spasmodice.

– Mă deranjează, Donald, se plînse el. Cum să gîndesc ca în atac, cînd poarta e chiar în spatele meu?

– Tragem cadre strînse, Keith. N-o să vadă nimeni plasa. Gîndeşte mărunt. Dacă tot e musai să gîndeşti.

Actorul se duse la locul lui. Regizorul clătină din cap în sensul de „Doamne, apără-mă de actori...”

Travolt îl zări pe Wyatt stînd separat de public, în timp ce-i era retuşat machiajul.

Imbrăcați ca să nu simtă frigul arenei, doi tineri împinşi de la Hollywood stăteau în spatele porții, gîndind mînzeşte, în timp ce Gaines le fă-

cea un Polaroid: o tînără cu anorexie şi păr roşu-viu sculptat în formă de tufă deorativă p creştetul capului şi un tip de vreo douăzeci ceva de ani, în geacă neagră de piele şi och lari mici, dreptunghiulari.

– Încă una pentru album, spuse Gaines.

Blitzul fulgeră, iar camera scuipă produsul

– Pe spectatori nu pare să-i deranjezo gul, remarcă tipul.

Gaines afişă zîmbetul său cuceritor.

– Îl iubesc pe Căpitanul Wyatt. La fiec înregistrare, trebuie să întoarcem din drum duri întregi. Sînt atît de emoţionaţi că se aici! Ce mai contează, un tremur, acolo?

Fata ţopăia în sus şi-n jos, frecîndu-şi ţele cu mîinile.

– În viaţa mea nu mi-a mai fost aşa de De cînd am coborît din avion, o clipă nu fost cald. Cum puteţi trăi aici, oameni buni?

– Ţi se pare frig? interveni Kovac, pufn dezgustat. Revino în ianuarie. Ai să crezi murit şi-ai ajuns în Siberia. E mai rece curul unui gropar.

Fata îl privi ca şi cum ar fi fost cine ştie creatură de la grădina zoologică. Lui Gaines pieri zîmbetul de pe buze.

– Sergent Kovac. Ce plăcere, spuse el

– Şi pentru mine, i-o întoarse Kovac, surînd scena cu o privire dispreţuitoare. N să vin la circ în fiecare zi. Eu am o slujbă

– Yvette Halston, se prezentă roşcata. V preşedinte, secţia de dezvoltare creatoare televiziunea Warner Brothers.

Tipul întinse şi el mîna:

– Kelsey Vroman, vicepreşedinte, programe reality show.

Programe reality-show.

– Kovac. Sergent. Omucideri.

– Sam!

Wyatt se ridică de pe scaun, alungînd-o pe asistenta de machiaj. Îşi luă bavețica de hîrtie de la gîtul costumului italian bleumarin la două rînduri şi o aruncă în lături.

– Ce te aduce aici? Ai primit rezultatele de la laborator în cazul Fallon?

Vicepreşedinții de la Warner Bros ciuliră urechile, la auzul a doi polițişti adevărați stînd la vorbă.

– Încă nu.

– Am dat vreo două telefoane. Azi vor fi gata.

– Mda, mersi, Ace, replică fără recunoştință Wyatt. De fapt, am venit să te întreb despre altceva. Ai un minut liber?

Gaines veni lîngă Wyatt, cu planşeta în mînă, încercînd să-i arate un program:

– Domnule căpitan, Donald vrea să termine partea înainte de unu. Celorlalți din echipă le-a spus să vină aici la unu treizeci, nu mai devreme, pentru interviuri. Şi-aşa scurtăm pauza de masă cu o jumătate de oră. Sindicaliştii au făcut o criză.

– Atunci, dați pauza de masă acum, ordonă Wyatt.

– Dar sînt gata de filmare!

– Înțeleg că vor fi gata de filmare şi după pauză, nu?

– Da, dar...

– Dar care-i problema, Gavin?

– Mda, Gavin, mîrîi Kovac. Care-i problema?

Gaines îl privi rece.

– Cred că dumneata eşti cel care a subliniat că domnul căpitan Wyatt s-a retras din poliție, spuse el. Are alte obligații decît să-ți rezolve dumitale cazul, dar e un om prea civilizat ca să te expedieze de-aici.

– Gavin... îl dojeni Wyatt. N-am nici o obligație mai importantă decît anchetarea unei crime.

La asta, cei doi vicepreşedinți se umezir amîndoi o dată.

– Ace, toarse roşcata, dai consultații pentru un caz? Nu ne-ai spus! Cred că e foarte interesant! Ce zici, Kelsey?

– Am putea aranja ceva cu diverse agenții de aplicare a legii, pentru un segment săptămînal. Poliția, D.E.A., F.B.I... Să punem consultația la sfîrşitul emisiunii. Cinci minute, *mano a mano*, detectivii între ei. Ace oferă beneficiul înțelepciunii categorice. Îmi place ideea. Adaugă o stare de realitate imediată şi de vitalitate. Ce zici, Gavin?

– S-ar putea să aibă mari şanse de reuşită, replică diplomatic Gaines. Eu nu-mi fac griji decît pentru programul nostru de azi.

– O să se rezolve, Gavin, răspunse neplăcător Wyatt, apoi se întoarse spre Kovac. Hai să mergem sus, Sam. Poți să şi îmbuci ceva în timp ce stăm de vorbă. Avem o firmă de catering fabuloasă. Gavin a găsit-o. Face cele mai bune quiches mici.

Îl conduse pe treptele de ciment spre o cameră cu vedere spre patinoar, printr-o fereastră prelungă. Mîncarea fusese aranjată artistic pe o masă lungă, drapată cu roşu, avînd în centru albumul *„Crime Time"*. Wyatt nu se apropie, dar îi făcu semn lui Kovac să se servească.

– Nu-mi place să mănînc la filmare, îi explică el, destupînd o sticlă de apă. Aşa, rămîn mai pe faţă.

– Pentru asta, ar trebui să te înalţi pe vîrfuri. *Şi să nu-ţi rupi corsetul,* adăugă Kovac în gînd lui. Wyatt părea să nu mai fi respirat normal de cîteva ore.

– Ştiu că n-ai o părere foarte bună despre toate astea, Sam, dar aici slujim o cauză serioasă, replică el. Ajutăm la rezolvarea crimelor, ajutăm oamenii să-şi apere drepturile şi să prevină crimele.

– Să formeze potere.

– Asta *nu* e o crimă.

– Mda, nu mă lua în seamă, răspunse Kovac, răsfoind alene albumul şi încetinind la fotografiile petrecerii de retragere a lui Wyatt. Poze şi instantanee candide – dacă putea să existe vreo imagine candidă a lui Ace. Fotografii Polaroid ale marelui om în culmea gloriei. O imagine a lui Wyatt strîngîndu-i mîna lui Kovac, care arăta de parcă tocmai ar fi apucat un ţipar. O poză cu o reporteră de la Channel Five. Un instantaneu în care Wyatt vorbea cu Amanda Savard. Privirea lui Kovac stărui asupra imaginii.

– Nici emisiunile-concurs nu-mi plac, spuse el, încercînd să-şi amintească dacă o văzuse

acolo în seara aceea; dar fusese prea ocupat să-şi plîngă singur de milă. Mi se spune că am ajuns năzuros la bătrîneţe, da' astea-s baliverne. Dintotdeauna am fost un năzuros.

– Nu eşti bătrîn, Sam, sublinie Wyatt. Eşti mai tînăr decît mine, şi uite unde-am ajuns eu acum. O a doua carieră, excelentă. Pe acoperişul lumii.

– Cred că eu am să mă mulţumesc cu o singură carieră, pînă mă-mpuşcă cineva. Ceea ce-mi aminteşte de motivul pentru care am venit aici.

– Mike, dădu din dap Wyatt. Ai mai aflat ceva despre fiu-său, Neil?

– De fapt, în legătură cu Andy am venit.

Fruntea lui Wyatt se încreţi.

– Cu Andy? Nu înţeleg.

– Sînt curios cu privire la motive, explică vag Kovac. Ştiu că studia cazul Thorne, gîndindu-se poate că Mike ar fi vrut să depene amintiri, eventual să se apropie unul de altul pe calea asta.

– Aha...

– A vorbit cu tine.

O spuse pe un ton afirmativ, ca şi cum ar fi citit-o în însemnări, fără să lase loc de îndoială, deşi nu ştia nimic sigur.

– Într-adevăr, răspunse Wyatt. Mi-a menţionat ceva. Ştiu că Mike nici nu voia s-audă. Erau nişte amintiri prea dureroase.

– Şi pentru tine.

Wyatt dădu din cap.

– A fost o noapte îngrozitoare. A schimbat pentru totdeauna vieţile tuturor celor implicaţi.

– Te-a legat de familia Fallon ca şi cum aţi fi fost rude de sînge.

– Într-un fel, da. Nu treci prin aşa ceva, cu alt ofiţer, fără să se formeze o legătură.

– Mai ales în împrejurările de-atunci.

– Ce vrei să spui?

– Că tu locuiai vizavi. Că familia Thorne te-a chemat în ajutor, dar Mike a ajuns înaintea ta. N-aveai cum să nu simţi că glonţul l-a lovit pe Mike, nu pe tine, hmm? Probabil că şi Mike a simţit asta.

– Farsele sorţii, oftă dramatic Wyatt. Mie nu-mi sosise momentul. Al lui Mike, da.

– Trebuie să fi fost şi puţină vinovăţie. În toţi anii care au trecut de-atunci, te-ai dat peste cap să-l ajuţi pe Mike.

Wyatt tăcu un moment. Kovac aşteptă, întrebîndu-se ce ascundea machiajul. Surpriză? Furie?

– Unde vrei să ajungi cu toate astea, Sam?

Kovac ridică din umeri, luînd un morcov mic de pe un platou.

– Ştiu că Mike a profitat în toţi anii ăştia, Ace, spuse el, rupînd morcovul în două. Mă întrebam doar... Cînd ai făcut marele pas la Hollywood... începînd să cîştigi bani graşi... Mă întrebam dacă nu cumva a încercat să te tapeze de ceva mai mult.

Văzu chipul lui Wyatt înroşindu-se.

– Nu-mi place la ce faci aluzie, spuse acela încet. Am încercat să mă achit faţă de Mike şi familia lui. Şi poate că a profitat într-adevăr şi s-a folosit de vinovăţia mea că nu eram eu cel din scaunul de invalid. Dar asta ne privea nu-

mai pe Mike şi pe mine şi aşa trebuie să rămînă. Amîndoi meritäm mai mult decît ceea ce crezi tu despre noi.

– Nu cred nimic, Ace. Nu sînt plătit ca să gîndesc. Mă întrebam doar atîta tot. Mă cunoşti, întotdeauna trebuie să demontez lucrurile ca să văd ce-au înăuntru.

– Slujba te-a făcut prea cinic, Sam. Poate e timpul să te retragi şi tu.

Kovac îşi îngustă puţin ochii, studiindu-l pe Wyatt, încercînd să se decidă dacă tocmai îl ameninţase.

Wyatt putea da două dintre telefoanele lui faimoase, şi totul se termina. Adio carieră, sau transferul la arhivă, să-l ajute pe Russell Turvey să cotrobăiască prin hîrţoage.

Şi pentru ce? Ca să dezvăluie cumplitul adevăr că Ace Wyatt se simţea vinovat fiindcă era viu şi întreg?

Chiar dacă Mike încercase să stoarcă puţin mai mult de la el, ideea că Wyatt ar fi ucis pentru asta era ridicolă.

Doar dacă nu cumva motivul pentru care-l plătise pe Mike Fallon în toţi anii aceia era legat de un cu totul alt gen de vinovăţie.

– Cît de bine cunoşteai familia Thorne?

În clipa aceea, Gaines bătu în uşa deschisă şi intră, privindu-l pe Wyatt cu sprîncenele înălţate.

– Scuzaţi-mă, domnule căpitan. Kelsey şi Yvette s-au dus să- şi cumpere canadiene. Toată lumea e în pauză de masă. Veniţi să vă întîlniţi cu spectatorii, sau mai durează? întrebă el, accentuînd cuvîntul „durează", cu o privire

spre Kovac. Scoase din buzunarul sacoului o pernuță de mătreață și perie rapid reverele lui Wyatt.

– Nu, răspunse Wyatt, aici am terminat.

Kovac își aruncă morcovul în gură și începu să-l mestece gînditor, în timp ce Wyatt ieșea.

Îl urmă de la distanță, privindu-l cum vorbea mulțimii de oameni care aveau niște vieți atît de goale, încît își consumau o duminică uitîndu-se la porcăria aia.

La fel ca mine, își spuse el cu un zîmbet amar și plecă.

Arhivele online ale ziarului *„Minneapolis Star Tribune"* datau numai din 1990. Kovac își petrecu după-amiaza într-o sală de lectură a bibliotecii Comitatului Hennepin, mijindu-și ochii la microfișe, citind și recitind articolele scrise despre cazul Thorne și împușcarea lui Mike Fallon. Expuneau povestea așa cum și-o aminti și el.

Vagabondul om-la-toate, Kenneth Weagle, luase ceva pentru soția ofițerului Bill Thorne și se părea că se aprinsese după ea.

Venise la ei acasă în seara aceea, știind că Bill Thorne era în patrulare. Se învîrtea prin cartier de suficient timp ca să rețină programul polițiștilor.

O atacase pe Evelyn Thorne în dormitor, o violase, o bătuse, apoi începuse să prade casa. Întîmplător, Bill Thorne trecuse pe-acasă și intrase, fără să bănuiască nimic. Weagle îl împușcase cu un pistol pe care-l găsise în casă.

La un moment dat, doamna Thorne îi telefonase lui Ace Wyatt, care locuia peste drum. Dar, înaintea lui Wyatt, sosise Mike Fallon.

Bill Thorne fusese înmormîntat ca un erou, cu toate onorurile. Articolul era ilustrat cu fotografii.

Lungul convoi al maşinilor de poliție. O imagine granulată a văduvei, cu ochelari negri, consolată de prieteni şi familie.

Conform articolului, de pe urma lui Thorne rămăseseră soția, Evelyn, şi o fiică de şaptesprezece ani, căreia nu i se menționa numele. În fotografie, Evelyn Thorne semăna puțin cu Grace Kelly.

Kovac se întrebă dacă vreuna dintre ele mai era prin zonă. Se întrebă dacă unul din foştii prieteni ai lui Thorne ştia.

Evelyn Thorne fusese o femeie relativ tînără la vremea incidentului. Erau toate şansele să se fi recăsătorit. Acum trebuia să aibă cincizeci şi opt de ani, iar fiica, treizeci şi şapte.

Dacă Andy Fallon studiase cazul, dorind să ajungă la o anumită înțelegere, era posibil să fi cercetat deja aceste aspecte, dar nu exista nici un dosar.

Kovac se întreba dacă n-o putea convinge pe Amanda să-l lase să se uite prin biroul lui Fallon, să caute în computer. Cazul Thorne nu mai era activ. Se putea să n-o deranjeze.

Nici măcar nu ştii dacă va mai vorbi cu tine, *Kovac.*

Asta era.

– Domnule? îl surprinse vocea bibliotecarei făcîndu-l să tresară.

Se întoarse şi o văzu lîngă el.

– Biblioteca se închide, spuse femeia pe un ton de scuză. Mă tem că trebuie să plecaţi.

Kovac strînse copiile articolelor pe care le ridică şi ieşi în frigul de-afară. Se înserase, deşi nu era decît cinci.

Vagabonzii care-şi petrecuseră ziua în căldura bibliotecii erau alungaţi o dată cu el.

Forfoteau pe trotuar, ferindu-se instinctiv de Kovac, pe care-l miroseau ca poliţist. Probabil bibliotecara crezuse că şi el făcea parte dintre ei. Nu se bărbierise, îşi petrecuse după-amiaza ravăşindu-şi părul şi frecîndu-se la ochi.

Se şi simţea ca unul dintre ei, stînd pe strada friguroasă, în cartierul acela cenuşiu şi mohorît al oraşului. Singur, rupt de lume.

Încercă s-o sune pe Liska pe mobil şi-i răspunse poşta vocală; se gîndi s-o cheme pe pager, apoi renunţă. Porni spre casă, ca să se simtă singur şi rupt de lume la căldură.

Vecinul adăugase în expoziţia de pe peluză un contur de placaj pictat reprezentîndu-l pe Santa aplecat, de i se vedeau opt centimetri din crăpătura fundului. Hilar.

Era poziţionat drept spre fereastra de la living-ul lui Kovac. Cîtă clasă!

Kovac se gîndi să-şi scoată pistolul şi să-l împuşte pe Santa în găoz. *Eşti în stare să simţi umorul, muiangiule?*

Casa mirosea tot a gunoi, deşi îl dusese. La fel cum acasă la Andy Fallon mirosea a cadavru. Aruncă articolele despre cazul Thorne pe masa de cafea şi intră în bucătărie. Arse nişte tăiţei rişniţă pe plită, ca să alunge mirosul –

truc pe care-l învățase la locurile crimelor. Să vedem dacă Heloise avea să- l includă în rubrica de sfaturi utile. *Ce facem cînd miroase a hoit în descompunere.*

Se duse la etaj, făcu un duș, luă pe el niște blugi și șosete de lînă și un tricou vechi, și coborî să caute ceva pentru cină, deși n-avea poftă de mîncare.

Dar avea nevoie de calorii, ca să-și țină mintea în funcțiune.

Dacă voia într-adevăr să-i funcționeze mintea în seara aceea.

Singurul aliment comestibil din casă era o cutie de Frosted Flakes.

Mînă un pumn, uscați, și turnă după ei puțin din scotchul pe care și-l cumpărase în drum spre casă. Macallan. Ce mama dracu'.

La stereo, găsi postul de faux jazz unde se transmitea o melodie de faux jazz și se opri la fereastră, ascultînd-o, sorbind din Macallan și uitîndu-se la curul lui Santa.

Asta-i viața mea.

Nu știa de cît timp stătea acolo, cînd auzi soneria. Sunetul era atît de nefamiliar, încît răspunse abia după trei apeluri.

Amanda Savard stătea pe treapta ușii, cu eșarfa de catifea neagră în jurul capului, ascunzîndu-i rănile. O parte dintre ele, cel puțin.

- Ei, spuse Kovac, cred că și tu ești detectiv. N-am adresa în carte.

– Pot să intru?

Făcu un pas înapoi și-i făcu semn cu paharul de scotch.

– Să nu te-aștepți la prea mult. Învăț atît

de pe canalul „Casa şi grădina", dar pur şi simplu n-am timp să le pun în aplicare.

Amanda se duse în mijlocul livingului, îşi scoase eşarfa dar nu şi mănuşile, nici mantoul lung, negru. Nu se aşeză.

– Am venit să-mi prezint scuzele, spuse ea, uitându-se peste umărul lui drept.

Kovac se întrebă dacă putea să vadă poponeţul lui Santa – dar, dacă-l vedea, nu reacţiona.

– Pentru ce? întrebă el. Pentru că te-ai culcat cu mine? Sau fiindcă m-ai dat afară pe urmă?

Amanda arăta de parcă ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu. Îşi ţinea mîinile împreunate, apoi ridică una să-şi atingă părul, lîngă lavilun.

– Nu... n-am... n-am vrut să...

Se întrerupse şi-şi strînse buzele, închizînd pe moment ochii.

– Nu sînt... Nu mi-e uşor... să-mi împărtăşesc viaţa cu alţii. Şi-mi pare rău dacă te-am...

Kovac îşi puse paharul pe masa de cafea şi se apropie. Îi atinse obrazul, mîngîind-o cu degetul mare chiar sub vînătaie.

Pielea ei era rece la atingere, ca şi cum ar fi stat mult timp în faţa casei, înainte de a-şi găsi curajul să vină la uşă.

– N-are de ce să-ţi pară rău, Amanda, spuse el încet. Să nu- ţi pară rău pentru mine, nici în legătură cu mine.

Amanda îi susţinu privirea. Buza de jos îi tremura uşor.

– Nu mă pricep la aşa ceva, spuse ea.

– Taci.

Se aplecă şi-i atinse gura cu a lui. Nu pătimaş, ci blînd. Buzele ei se încălziră, se înmuiară, se deschiseră.

– Nu pot sta, şopti ea, cu vocea încordată de un conflict interior.

– Şşş...

O sărută din nou. Eşarfa căzu pe podea. Kovac coborî cu sărutul pe gît şi-i scoase mantoul de pe umeri.

– Sam...

– Amanda...

Buzele lui îi atinseră pavilionul urechii.

– Te doresc.

O străbătu un fior delicat. Kovac îl simţi trecîndu-i pe sub mîini, în timp ce o mîngîia pe spate. Amanda întoarse capul, iar gura ei o găsi pe a lui. Un sărut tremurător. Ezitant, dar dornic. Plin de dorinţă, dar temător. Deschise ochii şi-l privi printre lacrimi.

– Nu ştiu ce putem avea împreună, spuse ea. Nu ştiu ce pot să- ţi dăruiesc.

– Nu contează, răspunse el, sincer pe moment. Putem avea asta. Putem avea prezentul.

Îi simţea inima bătînd sub pieptul lui, mai cînd trecerea timpului. Nici chiar acum nu putea s-o descifreze, nu ştia ce întrebări puneau sau le răspundea în mintea ei.

Îi simţea tristeţea, goliciunea interioară, singurătatea, conflictul. Recunoştea acele calităţi le răspundea, se pierdea în ele, în timp ce amîndoi se aşezau pe canapea.

Puteau avea acel lucru. Puteau avea momentul prezent. Chiar dacă era tot ceea ce

era sortit să aibă vreodată, Kovac n-avea nimic altceva care să merite, în comparație cu asta.

– Nu pot rămîne, spuse încet Amanda.

Zăcea în brațele lui, amîndoi culcați pe canapea, acoperiți cu mantoul ei.

Pielea ei era caldă. Îi plăcea senzația trupului lui lipit de al ei, a picioarelor amîndurora încolăcite laolaltă. Senzația de a fi unită cu el, ingestia de a fi nedespărțiți.

Dar era o stare pe care nu şi-o putea împlini. Acest lucru o făcea să se simtă goală pe dinăuntru, găunoasă, izolată.

Kovac îi atinse ceafa şi o sărută pe frunte.

– Nu e nevoie, dar poți... dacă vrei. S-ar putea chiar să am nişte cearşafuri curate.

– Nu, spuse ea, făcînd un efort să se mişte, să se ridice; îşi trase hainele pe trup şi se acoperi. Nu pot.

Kovac se săltă într-un braț, răsfirîndu-i uşor părul cu degetele.

– Amanda, nu mă interesează de unde provin coşmarurile. Înțelegi ce vreau să spun cu asta? N-are nici o importanță. Nu mă sperie faptul că le ai.

Are importanță pentru mine. Mă sperie pe mine, îi veni ei să răspundă, dar n-o făcu.

– Mi le poți destăinui, dacă simți nevoia, continuă el. Crede-mă, nimic nu e nou pentru mine.

Nu era adevărat, desigur, dar nici pe-asta nu i-o spuse.

Învățase de mult cînd să discute şi cînd să tacă.

În spatele ei, Kovac oftă.

– Baia e pe hol, în dreapta.

Kovac o privi în timp ce ieşea din cameră, pe jumătate îmbrăcată.

Dacă asta era tot ce putea să aibă, tot era mai mult decît orice îndrăznise să spere.

N-avea decît să-şi păstreze secretele. Scorul era zero la doi pentru Kovac în materie de relaţii profunde, de ce să mai încerce?

Dar ştia el ce ştia. Amanda era o enigmă, un mister.

N-avea să-şi găsească liniştea pînă nu descoperea secretul.

Reţinută cum era, intruziunea lui ar fi nemulţumit-o, şi în cele din urmă ar fi distrus ceea ce exista între ei.

Îşi luă hainele pe el, îşi trecu o mînă prin păr şi se aşeză pe braţul canapelei, sorbind din scotch în timp ce o aştepta să iasă din baie. Reveni în cameră arătînd la fel ca la sosire. Frumoasă, rezervată, deghizată.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, zise ea, adresîndu-se acvariului gol.

– Atunci, nu-mi spune nimic. Voi, şefii, comentă el, făcînd o mutră.

Nu e nevoie întotdeauna de planuri de ocţiune.

Aceste cuvinte părură s-o îngrijoreze. Kovac se duse la ea şi-i atinse faţa cu dosul mîinii.

– Uneori, e nevoie doar să urmărim o pistă şi să vedem unde ne duce, spuse el; Sam Kovac, înţeleptul. Auzi la mine! De parc-aş şti

vorbesc. Am pierdut partida de două ori. Fiecare pistă pe care o urmez duce într-un tunel întunecat, unde trenul vine spre mine. Ar trebui să mă mulțumesc să fiu polițist. La asta mă pricep.

Amanda găsi puterea să-i zîmbească vag. Zîmbetul i se șterse cînd privirea îi căzu pe masa de cafea.

Se încruntă.

– Ce-i asta?

– Cazul Thorne. Împușcarea lui Mike Fallon. Andy îl studia. Întorc și eu pietrele, să văd ce se tîrăște afară.

– Urmezi pista ca să vezi unde duce, comentă ea absentă.

Răsfoi cîteva pagini, fără să le ridice, doar privindu-le.

– Tristă poveste. Ești prea tînără ca să-ți amintești.

– Tristă, murmură Amanda, privind copia alburită a fotografiei văduvei lui Bill Thorne înconjurată de rude.

– Viața te întoarce pe dos cînd nu te-aștepți, spuse Kovac.

– Într-adevăr.

Se îndreptă și-și potrivi eșarfa de catifea, luînd adînc aer în piept, privind iar peste umărul lui.

– Ajunge să spui doar: „Ne mai vedem, Sam", îi zise el. E mult mai plăcut decît „cu bine".

Amanda încercă să zîmbească dar nu reuși, așa că se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe obraz, cu brațele strîngîndu-i-se pe umerii lui.

– Îmi pare rău, şopti ea.

Şi plecă, iar lui Kovac nu-i mai rămase să-l ţină de cald decît sticla de scotch de cincizeci de dolari.

– Nu-ţi pare la fel de rău ca mie, spuse el din uşă, privind-o cum pleca.

Alături, Santametrul număra invers minutele.

Telefonul sună, iar Kovac se grăbi să răspundă.

Nu conta cine era.

– Clubul Inimilor Singuratice, spuse el. Înscrieţi-vă acum. Nefericirii îi place compania.

– Primiţi şi masochişti?

Liska.

– Doi la unu, dacă vii cu un sadic.

– Ce faci, Kojak? Stai în casă şi-ţi plîngi singur de milă?

– N-am pe nimeni altcineva de-a cărui milă să plîng. Viaţa mea e o carcasă goală.

– Ia-ţi un cîine, spuse ea fără compasiune. Ia ghici cine a fost partener cu Eric Curtis pînă cu vreun an înainte de a fi asasinat?

Kovac luă o sorbitură de Macallan.

– Dacă-mi spui că Bruce Ogden, eu ies de la filmul ăsta, Jodie.

– Derek Rubel, răspunse ea. Şi ghici cine era ieri la spital, să- şi facă analiza sîngelui, şi m-a minţit că-şi făcea un vaccin?

– Derek Rubel.

– Meriţi un trabuc.

– Să mă ia dracu'...! murmură Kovac.

– Pe tine, nu, replică Liska. Dar presimt că să-l ia pe Derek Rubel.

Capitolul 32

Steele's era genul de sală de gimnastică unde se cerea să transpiri şi să mormăi de efort. Nu existau cursuri de dans jazz aerobic, nici de yoga.

Pete tot se vedeau numai fiare, trupuri tari şi funduri păroase, în ritmul de heavy metal care bubuia din stereo.

Avea ambianţa unui magazin de maşini-unelte, iar mirosul oamenilor cu exces de testosteron făcea să lăcrimeze ochii unei persoane normale.

Liska îi arătă insigna motociclistei plictisite de la birou şi intră în sala principală. Un moment, stătu pe margine, scrutînd mica mulţime, uimită în sinea ei de trupurile bărbăteşti.

Era uimitor în ce se putea transforma o fiinţă omenească printr-un comportament obsesiv sârguincios şi, în unele cazuri, miracolele chimiei moderne.

O treime din cei prezenţi erau clădiţi ca Incredibilul Hulk.

Rubel stătea într-un colţ, vorbind cu cineva care lucra întins pe o bancă.

Purta un tricou negru cu mînecile tăiate din care ieşeau braţele groase ca şuncile de Virginia. Avea muşchii atît de precis definiţi, încît ar fi putut fi folosit ca model viu pentru un curs de anatomie umană.

Liska îşi croi drum prin labirintul oamenilor

care trăgeau de fiare, identificînd clipa cînd Rubel deveni conştient de prezenţa ei, deşi n-o privi. Simţi schimbarea de energie din aer. Se apropie de bancă şi privi chipul urît al lui Bruce Ogden. Se încorda sub o bară plină cu discuri metalice mari cît roţile de camion, roşu la faţă, gîfîind.

Aruncă o privire spre Rubel.

– La fel de multă gălăgie face şi-n pat?

– N-am de un-să ştiu.

– Aş întreba-o pe prietena lui, dă' n-a avut niciodată nici una, din cîte-am aflat.

Se aplecă din nou asupra lui Odgen, cu o expresie de scuză.

– Tîrfele nu contează. Îmi pare rău.

Odgen scoase un răget şi împinse bara în sus.

– Ce vrei, sergent? întrebă Rubel. Avem treabă aicea.

– Văd şi eu, răspunse serioasă Liska, fără să-şi ascundă ura. Sînteţi vîrîţi pîn-la gît. Şi ţine că am venit personal ca să v-o spun în faţă. Nu v-am dat un telefon anonim, de la o cabină publică. Nici nu v-am trimis fotografii prin poştă. Am coaie mai mari decît voi doi la un loc.

Odgen puse bara în suporturi şi se ridică, mormăind, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă ca apa de ploaie.

– Zău? Am auzit.

Liska îşi dădu ochii peste cap.

– Ei, poftim, aluzii la lesbianism. Eşti cov de nu-mi vine să cred, Domnule Bou. Poate dac-ai înceta să mai încerci s- arăţi ca un

mal heterosexual mascul, mare şi rău, şi ţi-ai mai folosi şi creierul în schimb, n-ai fi acum în rahatul ăsta. Dar acum e prea tîrziu ca să-ţi mai vină mintea la cap. Aţi depăşit linia cînd v-aţi hotărît să-i implicaţi pe copiii mei. De-aici, cale de întoarcere nu mai există. Şi, de vreme ce legea-mi interzice să vă smulg inimile din piept şi să vi le-arăt în timp ce muriţi, am să vă bag pe amîndoi în puşcărie.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică Rubel fără nici o emoţie.

Liska îl privi în ochi, lăsîndu-l să aştepte.

– Îl am pe Cal Springer. E al meu. L-am denunţat. Şi acum, începe distracţia, continuă el cu satisfacţie răutăcioasă. Primul care ajunge la procuror cîştigă. Cal şi cu mine avem întîlnire cu cineva mîine la amiază, în biroul lui Sabin.

Gura lui Odgen se arcui, bosumflată.

– Mănînci rahat, Liska. N-ai aflat nimic, altfel ai scoate cătuşele.

– Nici n-are ce să afle, adăugă Rubel, păstrîndu-şi calmul. Nu există nici un caz.

Liska îi zîmbi.

– Poţi s-o crezi tu mult şi bine, iubiţel. Ce-ar fi să te gîndeşti şi la ce păţesc în închisoare băieţii drăgălaşi ca tine? Am auzit că-i cam nasol. Da-n fond, poate că-ţi place.

Întinse mîna şi-l bătu pe obraz.

– Păcat că nu mai trăieşte Eric, să ne povestească.

Bang! Drept între ochi. Rubel nici nu clipi, nu-şi schimbă expresia, dar simţi lovitura ca şi cum ar fi încasat un glonţ.

Liska simți unda de șoc ricoșînd dinspre, iar Rubel își dădu seama că o știa. Savură momentul. Poate că o mie de momente ca acela ar fi compensat ceea ce simțise văzînd fotografiile lui Kyle și R.J.

Și poate că nu.

Se întoarse să plece și se opri brusc. Doar o clipă. Probabil că Rubel și Odgen nici nu observară. Se îndoia că ezitase mai mult de o fracțiune de secundă. Dar, în acea fracțiune de secundă, contactul vizual se stabiliše. La trei metri distanță, făcînd o pauză între genoflexiunile cu aparatul Smith, stătea Speed.

– Eşti sigur că dispozitivul de activare vocală funcționează? se smiorcăi Springer. Dacă nu pornește?

Barry Castleton îngenunche pe podea în fața lui, lipindu-i cu bandă adezivă reportofonul de talia molicioasă. Ca ofițer însărcinat cu cazul Ibsen, Castleton meritase să afle primul cînd cedase Springer. Liska voia să-l țină personal de zgardă – mai mult din motive personale decît pentru adaosurile în dosarul de activitate – dar nu-l putea exclude pe Castleton din combinație. Era un polițist bun și un om de treabă – patruzeci de ani și ceva, afroamerican, cu tendința de a se îmbrăca asemenea unui profesor englez. Dacă trebuia să-și împărtășească problemele, n-o deranja să i le împărtășească lui.

– Nu-ți face griji, îi spuse el lui Springer. E garantat.

Kovac pufni.

– Pentru un tîmpit talentat nu există nici o garanție.

Se aflau în bucătăria lui Springer: Springer, Castleton, Tippen de la Oficiul Şerifului – fiindcă erau în afara jurisdicției şi voiau să-şi acopere spatele cu oamenii de la comitat – Liska şi Kovac. Doamna Springer plecase la o soră a ei. Liska se întreba dacă avea să se mai întoarcă acasă, cînd se termina totul. Probabil. Dar, în fond, rămînea de văzut dacă soțul ei scăpa de puşcărie, pentru ca doamna Cal să aibă la cine să se întoarcă.

Primul rol al lui Springer în scenariu fusese acela de a închide ochii cînd Odgen plantase probele în casa lui Renaldo Verma. În continuare, Odgen îl avusese la mînă. Una era ca un agent în uniformă să facă o prostie, dar detectivul şef al unei investigații de omucidere era o țintă mult mai mare şi avea mult mai mult de pierdut. Cal Springer, căruia începuse să i se urce la cap traiul pe picior mare, nu-şi putea permite să piardă.

– Nu mă simt bine, se plînse el.

– Mda, simțim mirosul, Cal, mormăi Castleton, ridicîndu-se în picioare.

Liska se opri din plimbatul prin bucătărie, veni spre Springer şi-i dădu un şut.

– Au! exclamă Cal, apucîndu-se de fluierul piciorului.

– S-ar putea să moară un om din cauza ta, şi tu te plîngi că nu te *simți bine?* remarcă ea cu dezgust total. Copiii mei au fost amenințați fiindcă tu n-ai fost destul de bărbat ca să-i spui nu lui Bruce Ogden.

– Puteam să-mi pierd slujba, se apără Springer.

– Iar acum, ai să intri în puşcărie. Grozavă alegere, Cal.

– Nu înțelegi...

Îl privi nevenindu-i să creadă.

– Da, nu înțeleg. Şi *niciodată* n-am să înțeleg. Îl laşi pe Odgen să planteze dovezi ca să poți rezolva un caz şi să-ți înscrii o mare victorie la dosar.

– Ce conta, cu Verma? o contrazise el. Tot un ucigaş era. Ştiam că el o făcuse! Şi... şi... victima era unul de-ai noştri. Nu-l puteam lăsa să scape.

– Acum mai îndrăzneşti şi să pretinzi că te interesează justiția! scuipă Liska spre el cuvintele. Asta nu-i motivația, e justificarea ta. Motivația de a închide ochii în cazul Verma a fost propria ta avansare.

– A, da, şi tu n-ai făcut *nimic,* niciodată, ca să avanezi! ripostă Springer.

– Niciodată n-am contaminat o investigație. Ți-a trecut vreo clipă prin cap că poate Verma *nu* l-a omorît pe Curtis – polițistul gay seropozitiv care-şi schimbase partenerii de patrulă de trei ori în cinci ani şi depusese plîngeri formale de hărțuire?

– Cînd îl aveam pe Verma rece în cazul Franz? Nu.

– Auzi, Springer, mai dă-o-n mă-sa, interveni Castleton. Bobby Kerwin îl avea pe Verma pentru Franz. Tu nici măcar nu erai în combinație.

Springer strînse din fălci.

– A fost un mod de a vorbi. Verma era valabil pentru o crimă identică şi cît de multe spărgeri? De ce să nu-l iau?

– Ar fi putut conta şi faptul că nu aveai nici o probă materială, sugeră Tippen.

Springer se încruntă la el.

– De ce să suspectez alt poliţist, pentru numele lui Dumnezeu? Am vorbit cu toţi foştii parteneri ai lui Curtis. Nu era nimic în neregulă.

– Înseamnă că n-ai ascultat, replică Liska. Ultimul partener al lui Curtis, Engle, mi-a spus – şi nici nu mă cunoaşte personal - că i s-a părut că se întîmplase ceva între Curtis şi Rubel. Nu ţi-a spus asta, cînd anchetai uciderea lui Curtis?

– Nu se lega cu nimic, susţinu Springer. Vroiau să zic, uită-te la Rubel. Nu-i poponar. Şi... şi de ce să-l omoare el pe Curtis? Nu mai lucraseră parteneri de mult timp.

– Din cauza H.I.V.-ului, cretinule. Dacă Eric Curtis l-a infectat pe Rubel cu o boală mortală şi incurabilă, aş zice că ăsta se cheamă mobil, nu crezi?

Springer inspiră, apoi expiră.

– Şi nu ţi s-a părut ciudat că, la două luni după asasinarea lui Curtis, Derek Rubel, care fusese unul dintre partenerii lui Curtis, a devenit dintr-o dată partener cu tipul care măsluise probele? continuă Liska.

Deşi părea gata să facă o criză de nervi, Springer se temea prea tare de Liska, aşa că se stăpîni.

– Oamenii sînt mutaţi de colo-colo tot timpul. Şi-n plus, cazul era deja închis.

– A, da, sigur, cazul era închis. Şi-atunci, ce dacă-i pui crima în cîrcă unuia care n-a comis-o? Că doar a făcut alta, la fel de rea. Iar tu intraseşi deja la apă, cu Odgen. Te-ar fi putut turna la Interne cît ai clipi. Sigur, l-ar fi costat. Dar pe tine te-ar fi costat şi mai mult. Aşa că, atunci cînd Odgen şi Rubel au avut nevoie de un alibi pentru joi seară, Odgen n-a trebuit decît să-ţi dea un telefon.

– Odgen m-ar fi distrus.

– Poliţiştii proşti se distrug singuri, replică încet Liska, amintindu-şi ce-i spusese Savard cînd se dusese la I.A., după descoperirea cadavrului lui Andy Fallon; părea să fi trecut un an de-atunci. Pentru tine n-a contat ce i-au făcut lui Ken Ibsen? îl întrebă.

Springer întoarse capul, ruşinat. Din cauza laşităţii lui, altcineva aproape că plătise cu viaţa.

– Aş vrea să te duc pe sus la spital şi să te pun să stai lîngă patul lui Ken Ibsen cînd vin medicii să-l examineze, continuă ea. Aş vrea să-i iau din memorie ceea ce i-au făcut amîndouă alea două acolo, pe alee, şi să-ţi implantez permanent amintirile în creier, ca să trebuiască să retrăieşti atacul ăla la nesfîrşit cîte zile nenorocite oi mai avea de trăit.

– Îmi pare rău! strigă Springer.

– Da, bine că-ţi pare.

Kovac trecu între ei şi o luă pe Liska de braţ.

– Haide, Tinks. Vor fi aici curînd. Să nu ne cundem pentru petrecerea surpriză.

O conduse în cămara lui Springer, o dobo

îngustă cu rafturi pline de conserve şi veselă. Liska se rezemă de o etajeră, iar Kovac, de cealaltă.

– I-ai prins, Tinks, spuse el încet.

– Sînt în plasă, dar încă n-am tras-o din apă. Îi vreau agăţaţi la uscat.

– Atunci, poate n-ar trebui să-i faci gît singurului om care-o să ţi-i aducă acolo.

– Meritã.

– Meritã exact ce-ai spus – să retrăiască iadul asupra lui Ken Ibsen pînă la sfîrşitul vieţii. Dar va trebui să se mulţumească doar cu o cameră ruinată şi-o celulă de închisoare.

– I-au ameninţat pe băieţii mei, Sam, spuse ea, tremurînd iar cînd se gîndea. Ştii, toată săptămîna m-am gîndit, ce homofob ar bătea un gay într-un mod care să-l expună contactului cu atîta sînge? Nu se lega. Toţi cei pe care-i cunosc sun terorizaţi de S.I.D.A. Cred că pot să o iau de pe colacele de toaletă, de la o strîngere de mînă, din aerul pe care-l respiră. Trebuia să fie cineva care sau habar n-avea de iadul, sau era deja infectat. Şi pe urmă, l-am văzut pe Rubel la spital...

– Rubel nu-l ura pe Curtis fiindcă era gay, spuse Kovac. L-a omorît fiindcă-l infectase. Din răzbunare.

– Iar Odgen a plasat proba în casa lui Varna ca să-l protejeze pe Rubel, fiindcă sînt prieteni.

– Ei sînt ăia răii, Tinks. Şi i-ai prins.

Întinse mîna şi o atinse pe umăr.

– Sînt mîndru de tine, puştoaico.

– Mersi.

Îşi mută privirea şi-şi roase buza.

– Crezi că Springer poate obţine de la el recunoaşterea uciderii lui Andy Fallon?

– S-ar putea. Dacă ei au făcut-o.

Tippen îşi vîrî capul în cămară.

– Au sosit musafirii. La locuri, toată lumea.

Liska îşi scoase arma şi o verifică. Kovac îi urmă exemplul. Măştile de joc se aplicară pe feţe.

Aşa aveau să rămînă, în timp ce Cal Springer încerca să-i facă pe Odgen şi Rubel să se autoincrimineze, pe bandă.

Cînd auzeau destul, capcana avea să se închidă, cu Odgen şi Rubel în bucătărie. Între timp, maşinile de la Oficiul Şerifului patrulau în jurul casei, ca întăriri.

Se auzi soneria.

Urmă o rumoare de voci, deşi Liska nu distingea cuvintele.

Şi-l imagină pe Springer salutîndu-şi vizitatorii, invitîndu-i înăuntru, asigurîndu-i că era de partea lor.

Dar tonul glasurilor se schimbă brusc, iar Cal Springer începu să strige:

– Nuu...!

Cuvîntul fu retezat de o împuşcătură.

– Rahat! răcni Kovac, repezindu-se afară din cămară, cu Liska pe urme.

– Poliţia, nici o mişcare! strigă Castleton.

Încă trei focuri de armă.

Kovac alergă în living, aplecat.

Liska ieşi pe uşa de serviciu, în garaj, spre uşa care dădea pe alee.

Rubel şi Odgen alergau spre camioneta lor.

Rubel, la vreo patru metri în fața lui Liska, cu pistoalele scoase.

– Rubel! strigă Liska și trase, apoi se retrase după ușă.

Îi răspunseră două detunături rapide, un glonț ciupind tocul ușii. De undeva se auziră alte trei împușcături și un țipăt.

Motorul camionetei se ambală, iar mașina intră în marșarier de pe aleea lui Springer. Liska deschise ușa și-l văzu pe Rubel scoțînd brațul pe fereastra portierei; o flacără explodă la gura țevii.

Cu girofarurile și sirenele în funcțione, două mașini de patrulare goneau spre gura fundăturii. Rubel nu încetini, trecînd printre boturile lor.

Una șterse portiera din dreapta a camionetei, cu un trosnet. Rubel goni mai departe, accelerînd, în timp ce mașina cealaltă se întorcea și porni în urmărire.

Bruce Ogden zăcea suspinînd pe alee, tăvălindu-se ca o focă eșuată pe plajă, încercînd zadarnic să-și ducă mîinile la spate.

Liska alergă spre el, cu arma în față, și-i împinse pistolul cu piciorul, la distanță. Kovac era în fugă pe alee, înjurînd încontinuu.

– Springer e mort!

– Ajutor! Ajutor! guița Odgen.

Sub el, pe aleea înzăpezită se întindea o pată închisă. Liska îl privi, cu gîndul la Ken Lam.

O mașină de la departamentul poliției din Mesa Prairie frînă cu zgomot, și doi agenți în uniforme săriră din ea, apropiindu-se în goană.

– Nu-l atingeți fără mănuși, ordonă Liska făcînd un pas înapoi. E contaminat.

– A cui a fost ideea asta măreață? întrebă Leonard, uitîndu- se drept la Kovac.

– A trebuit să acționăm repede, domnule locotenent, spuse Liska. Voiam ca Odgen și Rubel să fie înregistrați pe bandă înainte de a apuca să-și cheme avocații.

Stăteau în livingul lui Cal Springer, lîngă șemineul rece și pomul de Crăciun neluminat. Cal tocmai era împachetat în propriul lui sac de cadouri, cu fermoarul închis, pentru a fi dărui celor de la morgă. Primise un glonț drept în mijlocul pieptului.

– În nici un caz nu ne-am așteptat la așa ceva, spuse Kovac.

– I-am văzut pe Rubel și Odgen încercînd să-l scoată pe ușă, spuse Castleton. Probabil voiau să-l ducă undeva și să-l facă dispărut. Springer știa. A încercat să se retragă. Rubel l-a împușcat înainte să pot face ceva.

– Iisuse!

Leonard privi dezgustat spre sacul cu cadavrul, în timp ce infirmierii de la morgă îl scoteau cu targa pe ușa din față.

– Presa o să fie într-al nouălea cer cu povestea asta.

Și, mda, doamnă Springer, condoleanțele noastre, adăugă Liska în sinea ei.

– Toți polițiștii din zona metropolitană și comitatele din jur au datele lui Rubel, spuse Castleton.

– Probabil o să abandoneze camioneta și

să fure altă maşină, adăugă Kovac. Acum nu mai are nimic de pierdut. Îl prindem şi intră pentru două omoruri şi o agresiune cu circumstanţe agravante. N-o să mai vadă lumina zilei.

Şeful poliţiei din Eden Prairie intră în antreu.

– Locotenent Leonard? Ne aşteaptă presa.

Leonard înjură printre dinţi şi ieşi.

Liska trecu în bucătărie, scoţîndu-şi telefonul ca să-i sune pe băieţi. Speed intră prin spărătorie, se opri în uşă şi o privi.

– E totu-n regulă? întrebă el.

– Nu.

Liska îşi lăsă capul în piept şi formă numărul lui Milo Foreman. Speed aştepta, ascultînd-o în timp ce-i explica succint situaţia şi întreba dacă băieţii puteau rămîne la el pînă duminică. Închise telefonul şi-l puse în buzunar.

– Te-aş întreba ce cauţi aici, spuse ea, dar...

– Am auzit la scanner.

– Serios? Nu i-ai urmărit pe Odgen şi Rubel pînă aici, de la clubul de gimnastică din care nu fac parte?

Speed îşi frecă bărbia ţepoasă, mutîndu-şi privirea.

– Ce căutai acolo, Speed?

Un oftat adînc.

– M-a cerut cu împrumut brigada de narcotice din Minneapolis. Aflaseră despre o problemă cu steroizi, în cadrul departamentului, şi aveau nevoie de un chip nefamiliar.

– De cît timp? întrebă ea, simţind cum îi revine furia, durerea, frustrarea.

Speed ezită din nou, înainte de a continua.

– De două luni.

Liska rîse, clătinînd din cap. *De ce doar aşa de tare?* se întrebă. N-ar fi trebuit să se mire. Poate nici nu se mira. Dar trebuia să se cunoască, existase acea undă de speranţă, acea mică scînteie... După atîţia ani, încă nu reuşise s-o stingă. Nu înţelegea cum de nu mu rise de la sine.

– Deci, interesul tău reînnoit dintr-o dată faţă de viaţa mea şi de băieţi...

– E sincer, Nikki.

– Of, te rog.

Speed veni spre ea.

– Ştiam că te întîlniseşi cu Odgen şi Rube Erau la sală în după-amiaza cînd ai primit cazu Fallon.

– Şi cu ce scop m-ai urmărit cum îl rezo vam? întrebă ea. Niciodată nu mi-ai spus o vorbă...

– Nu pot vorbi despre un caz, Nikki. Ştii asta.

– A, da, dar să mă descoşi de informaţ despre cazul meu poţi.

Îi reveneau în memorie toate întrebările p care i le spusese în săptămîna aceea.

– Mare căcănar mai eşti.

Veni din nou către ea, făcînd-o să se tragă spre bufet, încercînd să pară întristat, î grijorat şi lezat de părerea pe care o ave despre el. Liska se feri, evitînd orice contact

– Nikki, eram preocupat de tine, de băieţi

– Cum te preocupai de noi? îl întrerupse e Ţinîndu-mă în ceaţă? Nespunîndu-mi că n erai alături?

– Nu mi-ai prea cerut să vă stau alături.

– Nu încerca să dai vina pe mine!

Speed îşi desfăcu palmele, făcînd un pas înapoi.

– Credeam că pot sta cu ochii pe voi fără să mi compromit ancheta, şi nici pe-a ta.

– Ca să nu te faci de rîs dacă a mea nu merge, spuse Liska. Sau plănuiai să-ţi iei zborul cu Superman, la sfîrşit, şi să salvezi pe toată lumea? Cît te-ai mai fi umflat în pene, nu? Prindeai pe cei răi, salva fata...

Speed începea să-şi piardă răbdarea, ca întotdeauna cînd şarmul şi falsa sinceritate nu-i mergeau.

– Dacă chiar crezi asta, Nikki...

Liska trase adînc aer în piept, făcînd un efort să-şi stăpînească emoţiile.

– Cred că acum e cazul să plec. Am greşit.

Înăbuşindu-şi încă un oftat, Speed se retrase şi încercă iar numărul îngrijorării prietenului.

– Ascultă, ştiu că nu e nici locul, nici momentul. Voiam doar să mă asigur că totul e bine. Poate-am să trec pe-acasă, mai tîrziu...

– Mai bine nu.

– Pot lua băieţii cu mine mîine după-amiază, dacă vrei.

– Ce vreau eu, răspunse Liska, privind spre stăpînele, pentru că o durea prea tare să-l vadă, e să nu mai am de-a face cu tine o vreme, Speed.

În sfîrşit, înţelese că n-avea nici o şansă. Intuiţia şi farmecul îi puteau rezolva multe

în lumea de zi cu zi, dar pentru ea nu mai ave
nici un travesti nou. Cel puțin, pînă data viitoa
cînd avea să se simtă destul de slăbită ca
creadă în el.

– Mîine, poți să iei cu tine băieții, dacă v
să vă petreceți ziua împreună. Dar nu ca să
apropii de mine.

Speed ezită un moment, ca şi cum ar mai
avut ceva de spus. Nu spuse nimic. Se
toarse în loc şi ieşi.

Liska rămase cu privirea în podea, înc
cînd să-şi limpezească mintea, să se conc
treze din nou asupra muncii, să fie dură. D
nou. Îl văzu pe Kovac sub arcada dinspre c
trul casei.

– De ce nu mă-nvăț niciodată minte? l
trebă ea.

– Fiindcă eşti căpoasă.

– Mulțumesc.

– Ne recunoaştem între noi.

Intră şi o cuprinse cu brațul pe după umă

– Haide, Tinks. Dacă nu te hotărăşti s-o
la fugă şi să-i tragi nenorocitului ăluia v
două gloanțe-n cap, aici ne-am terminat tr
Ajunge pe ziua de azi. Du-te-acasă. Am
plasez o maşină cu stație radio pe stradă.

Liska făcu o mutră.

– N-am nevoie de...

– Ba *ai* nevoie. Tu eşti cea care l-a dep
pe Rubel, puştoaico. Şi ştie unde locuieşti.

O străbătu un fior, ca un deget înghețat

– Ştii, spuse ea, rezemîndu-şi capul
umărul lui, în unele zile îmi doresc să fiu
neriță.

Capitolul 33

Pe la ora şase dimineaţa, ştirea dării în urmărire a ofiţerului Derek Rubel îi atrăsese pe reporterii de la toate reţelele majore de televiziune. Oraşul Minneapolis forfotea de echipe de filmare. Kovac, Liska, Tippen şi Castleton primiseră ordine să nu vorbească nimănui despre eliminarea lui Cal Springer. De interviuri se ocupau Leonard, şeriful Comitatului Hennepin şi şeful poliţiei din Eden Prairie.

Fusese chemat F.B.I.-ul, împreună cu Biroul de Urmărire Penală din Minnesota. Patrulele rutiere din Minnesota şi Wisconsin îşi trimiseseră elicopterele în misiune, căutînd Explorer-ul negru al lui Rubel, o cercetare migăloasă, tip pilă, care declanşa alarme false unele după altele. Statul Minnesota era plin de Ford-uri Explorer negre. Nici unul dintre cele oprite şi verificate nu era al lui Rubel.

Vecinii şi asociaţii lui cunoscuţi erau chestionaţi în legătură cu obiceiurile lui, pentru a veni cu o listă de ascunzători probabile. Ajutoarele de şerif scotoceau pe optzeci de acri de teren de vînătoare, în desişurile de lîngă Zimmerman, o proprietatea care aparţinea în comun unei jumătăţi de duzină de ofiţeri. Nu se găsise nici o urmă că Rubel ar fi fost la cabana dumneaiscă.

Olgen, care încasase două gloanţe în plămînul de focuri, fusese dus cu elicopterul la

Centrul Medical al Comitatului Hennepin, unde starea sa fusese declarată stabilă, după o intervenție chirurgicală de trei ore. Urma să fie interogat, iar sindicatul postase deja un avocat la ușa rezervei de spital.

Kovac lucrase toată noaptea, preferînd să bată la ușile unor necunoscuți decît să stea singur în casa lui pustie. Pînă dimineață, i se epuizaseră toate resursele de sociabilitate. I-a pasă ștafeta lui Elwood și se duse acasă.

Vecinul era afară, în lumina geroasă a soarelui, cu șapca lui de aviator cadrilată, curățindu-și curtea de zăpadă cu o lopată.

– Cîinii dracu'... îl auzi Kovac mormăind, în timp ce cobora din mașină.

Cînd auzi portiera trîntindu-se, bătrînul înălță capul și- l privi pe Kovac prin ochelari strîmbi.

– Hei, am auzit de urmărirea aia! strigă el cu interesul trecîndu-i peste antipatia față de Kovac. Un copoi asasin, hai? Participi și mata?

– Pe mine mă caută, răspunse Kovac. Mi-a scos din minți nesomnul cauzat de baia de lumină orbitoare din vecini.

Vecinul nu se putu hotărî dacă să se arate jignit sau să se prefacă amuzat.

– Ce mai poveste, cu tipul ăsta, spuse el. Se dă la toate televiziunile. Fac chiar și o ediție specială la *„Crime Time"*.

– Un motiv în plus să citesc o carte bună, bombăni Kovac.

Vecinul nu-i dădu atenție.

– Cea mai bună emisiune de la televizor.

– Programe reality-show.

– Îl cunoşti pe tipul ăla? Pe Ace? E ceva! Ala, *da*, poliţist!

– A fost femeie înainte, răspune Kovac, descuindu-şi uşa.

Vecinul tresări uşor, surprins. Îşi îngustă ochii ca două boabe.

– Eşti bolnav la cap! declară el şi se întoarse în partea cealaltă a curţii, ca să caute cahaţi de cîine şi zăpadă galbenă.

Kovac intră în casă. Privirea i se îndreptă spre canapea, şi stătu un moment pe loc înainte de a înţelege.

Fusese cineva în casă.

Articolele pe care le adusese de la bibliotecă erau împrăştiate pe masa de cafea. Servieta fusese deschisă, iar acum zăcea pe jos, pe jumătate ascunsă după un scaun. Ecranul televizorului fusese spart.

Aerul din cameră păru să se îngroaşe, trosnind de electricitate. Kovac o simţea pe piele. Pulsul îi zvîcni. Îşi descheie haina şi vîrî discret mîna înăuntru, scoţîndu-şi pistolul din teacă, în timp ce cu mîna cealaltă îşi lua din buzunar telefonul celular şi forma 911.

Anunţă spargerea în timp ce mergea pe fugă prin casă, cameră cu cameră, observînd pagubele, căutînd să vadă dacă autorul mai era în clădire. Sertarele biroului fuseseră scoase. Dormitorul era scotocit. Banii pe care-i lăsase deasupra dispăruseră, împreună cu ceasul scump pe care-l cîştigase la o tombolă. Asta însemna spargere în scop de jaf. Probabil un toxicoman căutînd valori de amanetat.

Se uită în debara şi fu uşurat să-şi vadă

vechiul pistol 0,38 în cutia de pantofi de pe raft.

Revenind la parter, constată că intrusul intrase pe uşa de la bucătărie. O treabă care părea să fi fost jenant de uşoară. Merita nişte mustrări pentru cum îşi neglija casa, reflectă Kovac, în timp ce se întorcea şi vedea uşa pivniţei întredeschisă.

Aprinse lumina şi ascultă. Nimic. Coborî primele cîteva trepte, apoi se aplecă să privească, încă destul de bine ascuns după perete.

Pivniţa era nefinisată. Ţinea în funcţiune o instalaţie de absorbire a umezelii atmosferice, ca să combată igrasia. Nu conţinea mobilă, nimic care să prezinte interes pentru un hoţ; numai bidoane de vopsea pe jumătate goale, lăzi şi cutii cu dosare vechi.

Cutii care fuseseră luate de pe rafturi şi împrăştiate peste tot.

Telefonul celular sună în buzunarul hainei.

– Kovac.

– Liska. Au găsit camioneta lui Rubel. În Lacul Minnetonka. A ieşit de pe şosea, a coborît malul şi a spart gheaţa.

– Deci e mort?

– Am spus c-au găsit camioneta. Rubel nu era înăuntru.

Atmosfera de pe malul Lacului Minnetonka nu era foarte diferită de aceea din prima zi a sezonului de pescuit. Maşinile şi furgoanele de ştiri se înşirau pe drumul îngust.

Oamenii circulau în sus şi-n jos, aşteptînd să se întîmple ceva. Ajutoarele de şerif delimitaseră un perimetru în care avea acces numai

personalul de aplicare a legii. Imediat lîngă cordon, diverşi reprezentanţi ai presei îşi marcaseră teritoriile. Cel mai interesant spectacol colateral, pe departe, era al echipei de la *„Crime Time"*. Aceeaşi echipă de la patinoar se instalase cît mai aproape posibil de banda galbenă.

Kovac îi privea. Ace Wyatt, înfofolit într-o canadiană groasă, stătea pe covorul său roşu caracteristic, în faţa unei mulţimi de spectatori. În spatele lui, dincolo de banda galbenă, Explorer-ul lui Derek Rubel fusese tras pe mal de un camion de tractare şi stătea cu toate portierele deschise, în timp ce echipa criminalistică de la Biroul de Urmărire Penală din Minnesota îl examina centimetru cu centimetru. După o primă cercetare la faţa locului, autovehiculul urma să fie transportat la garajul Biroului din St. Paul, unde aveau să catalogheze şi să studieze la microscop fiecare fir de păr şi fibră textilă.

Kovac stătu un moment observînd scena, încercînd să şi-o imagineze fără mulţimea din jur. Se aflau pe o prelungire îngustă a lacului care fusese considerată nedemnă de eforturile modernizării. Se zăreau două case mici, destul de aproape pentru a merge pe jos pînă acolo într-o seară friguroasă, dar nu atît de aproape încît locatarii să poată distinge un om sărind dintr-o maşină care cobora spre lac.

Tippen se apropie, cu fesul său ca al lui Dr. Seuss şi mîinile înfundate în buzunarele canadianei.

– Au verificat casele. Una e nelocuită.

Cealaltă nu, dar nu e nimeni acasă, nici vreo maşină în apropiere. Încearcă să găsească pe cineva care-ar putea şti unde sînt locatarii – sau, mai degrabă, unde ar trebui să fie. Pînă acum, nimic.

– Probabil că Rubel circulă cu proprietarul mort în portbagajul propriului său Buick, comentă Kovac. Ce coşmar.

– Chiar aşa. Minnesota n-a mai beneficiat de atîta atenţie de pe vremea lui Andrew Cunanan.

– Andrew Cunanan nu era poliţist. Aici scrie Hollywood cu litere de-o şchioapă.

Kovac îi văzu pe vicepreşedinţii de la W.B. lîngă colţul covorului lui Wyatt, chiar în locul lui Donald cel Gras, regizorul. Roşcata îşi cumpărase o canadiană care părea făcută din folie de aluminiu. Gaines se apropie şi păru să le explice ceva arătînd cu un braţ spre lac undeva, în depărtare, zăpada era presărată cu cabane de pescuit.

Kovac privi din nou în jur, încercînd să se orienteze – treabă cam grea, pentru un orăşean ajuns în labirintul din jurul Lacului Minneota. Dar nu credea că se aflau departe de casa lui Neil Fallon. S-ar putea să fi fost chiar în zona spre care arăta Gaines, deşi pentru Kovac toate cabanele de pescuit păreau asemănătoare.

Wyatt îşi refăcea machiajul, în timp ce un asistent ţinea exponometrul lîngă faţa lui şi anunţa valorile.

– Îşi vine să crezi? întrebă Kovac.

– Oamenii lui se înfiinţaseră aici încă înain

toa noastră, replică Tippen. Rentează să ai prieteni sus-puşi, chiar şi la un freak-show ca ăsta.

– Mai ales la un freak-show ca ăsta. Reality-show.

O rafală de vînt, suflînd dinspre lac, îi ridică fularul roşu al lui Wyatt peste faţă.

Regizorul înjură, apoi se întoarse şi o înjură şi pe femeia cu haina din petice de carpetă, după care anunţă o pauză de zece minute pentru toată lumea şi porni spre rulota *„Crime Time"* parcată pe drum.

Operatorii îşi aprinseră ţigările. Haină de Carpetă se duse pe covor să aranjeze fularul lui Wyatt, cu vicepreşedinţii de la W.B. după ea. Gaines se opri din mers să primească o ceaşcă de cafea de la alt acolit.

Kovac intră şi el în perimetru, uitîndu-se urît la bodyguardul care păşi spre el, la marginea covorului. Malacul se retrase.

– Mereu pe culmile gloriei, nu-i aşa, Ace? întrebă Kovac.

– Păcat că nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine, Sam.

Wyatt stătea absolut nemişcat, în timp ce Haină de Carpetă îi aranja artistic şi dibaci fularul rebel.

– Înţeleg că tu şi partenera ta aţi participat la fiascoul de aseară.

– Mda, mă rog, eu sînt poliţist adevărat, nu doar joc rolul la televizor. După cum ştii, în lumea reală, cu bandiţii adevăraţi, mai intrăm şi-n belele uneori.

– Şi tu pînă unde ai intrat? se interesă Gai-

nes, în timp ce punea ceaşca de cafea în mîna lui Wyatt.

– Înot prin el, Filfizonule. Dacă asta trebuie să fac ca să găsesc ceea ce caut. Cred că-i ştii gustul, pupincurist de profesie cum eşti. Acum se dau şi diplome de colegiu pentru meseria asta?

– Sîntem foarte ocupaţi, sergent, replică încordat Gaines.

– Înţeleg, şi-am să vă las imediat să căutaţi mai departe leacul contra cancerului. Am doar o întrebare pentru Căpitanul America, aci de faţă.

Wyatt oftă zgomotos.

– Începi să mă calci pe nervi, Sam.

– Mda, e talentul meu special. După şueta noastră de ieri, am fost curios, aşa că m-am dus şi-am citit articolele de la cazul Thorne. O poveste al naibii de dramatică, Ace, uitasem. Ar trebui să faci o ediţie specială despre ea. Un film al săptămînii, eventual. Reţeaua l-ar putea difuza ca să facă reclamă noii emisiuni.

– Emisiunea va avea succes prin forţe proprii, răspunse Wyatt crispat. N-am de gînd să profit de cele întîmplate în noaptea aia.

Kovac rîse.

– Toată cariera ai făcut-o. De ce să te opreşti tocmai acum?

– Nu! lătră Wyatt. *Niciodată* n-am urmărit asta. Ceea ce s-a întîmplat cu cariera mea atunci n-a depins de mine.

Se întoarse şi o repezi pe femeia cu haine de carpetă, care continua să moşmondească la hainele lui.

– Da' mai lasă naibii-n pace fularul ăsta!

Vicepreşedinţii de la Warner Bros se uitară la el, apoi unul la altul, apoi la Gaines, în panică la gîndul că fuseseră lăsaţi pe din afară.

– E o poveste tragică, explică Kovac.

– Tocmai de-asta căpitanul nu vrea să se aducă vorba despre ea, spuse Gaines, trecînd între Wyatt şi Kovac; li se adresă vicepreşedinţilor: un prieten al căpitanului a fost omorît, iar altul a rămas paraplegic. Puteţi înţelege de ce nu vrea să mai actualizeze o asemenea traumă.

– Nu, nu pot să înţeleagă, interveni Kovac. Noaptea aia a făcut din Ace un erou. A salvat viaţa altui poliţist. E o poveste făcută pentru Hollywood. Dacă Ace are succes cu emisiunea, îi publicul american va dori s-o audă.

Înclinîndu-şi capul, pentru a privi pe lîngă Gaines, continuă:

– Mă întrebam, Ace, ai menţinut contactul cu văduva lui Bill Thorne, de-a lungul anilor? Mi-a trecut prin minte că s-ar putea s-o intereseze să afle că Mike a murit.

– Nu, răspunse el, am pierdut legătura.

Kovac înălţă din sprîncene.

– Cînd ai rămas atît de apropiat de Mike, ai pierdut legătura cu Evelyn Thorne? După toate prin cîte-a trecut?

– Toţi am trecut prin ele, murmură Wyatt.

– Cînd Andy Fallon ţi-a vorbit despre caz, a menţionat dacă vorbise şi cu ea? Sau cu fiica lui Thorne?

– Nu mai ţin minte.

– Ei, sînt sigur că şi-a notat, continuă Ko-

vac. Numai că încă nu i-am găsit însemnările. Am să te-anunț. În caz că vrei să le citeşti şi tu.

– Trebuie să eliberăm locul, sergent, interveni Gaines, încercînd să-l împingă înapoi. Intrăm în emisie diseară. Încercăm că contribuim la rezolvarea situației, pentru dumneata.

– Frumos din partea ta, copilu', răspunse Kovac. Mă lasă liber să mă concentrez asupra altor probleme. Mersi.

Şi se îndepărtă, aruncînd o privire spre bodyguard.

– Trebuia să te-apuci de lupte. E o lume mai distinsă.

Capitolul 34

– Încă o dată, cetățeni, aceasta este o fotografie a *ucigaşului* cunoscut pe care-l urmărim în seara asta.

Expresia lui Wyatt a fost numită adesea „privire de vultur".

Ochi de oțel. Fălci strînse. O față care inspiră teamă şi încredere.

– Acesta este chipul ofițerului Derek Rubel. Se ştie că a *asasinat* un coleg polițist. E suspectat de alte cîteva crime *brutale*. Omul acesta umblă liber prin țară, şi va fi nevoie de curajul şi vigilența cetățenilor pentru a aduce acest *animal* în fața justiției. Dacă-l vedeți pe Derek Rubel, *nu*-l abordați în *nici* un caz. Acest om e *extrem* de periculos. Ce ai *face*, colega țeană Jane?

– M-aş *duce* la cel mai apropiat telefon şi aş anunța poliția, răspunde femeia.

E chemat un alt spectator.

– Aş *scrie* numărul maşinii!

Ca la un semnal, publicul scandează: *Fii PROActiv!*

Numărul de hot-line şi adresa site-ului de web apar pe ecran. Ecranul se înnegreşte. Admirabil. O mărturie despre puterile ispăşirii şi ale mîntuirii. Un serviciu adus comunității. Împuternicirea celor neputincioşi. Agitația revine. O frică arzînd în golul stomacului şi radiind în afară. Frica de descoperire. Frica de moarte.

Frica de cunoştințele lăuntrice ale propriilor capacități, sub amenințare. Senzația că lumea se învîrteşte tot mai repede şi mai repede, că devine din ce în ce mai mică, şi că descoperirea e inevitabilă. Nu mai e decît o chestiune de timp. Gîndul se repetă la nesfîrşit, în timp ce privirea parcurge fotografiile morții.

Doar o chestiune de timp.

Kovac trebuie să moară.

Capitolul 35

– Mor după emisiunea asta, spuse Liska, închizînd telefonul.

În partea opusă a boxei, Kovac se încruntă. Avea computerul deschis şi receptorul telefonului proptit între umăr şi ureche.

– După ediția de-aseară, sună telefoanele de la hot-line de sar din furcă.

– Cu cîte piste legitime? întrebă el.

– Una şi bună ar fi de-ajuns, răspunse Liska. Da' tu ce problemă ai?

– Nu pot să-l...

– Pe lîngă că nu poţi să-l suferi pe Ace Wyatt.

Kovac se îmbufnă.

– Cam asta ar fi tot.

– Uite, vezi efectul emisiunii? Îi învaţă pe oamenii care simt că n-au nici o putere să se ridice şi să acţioneze. Dacă şi Cal Springer ar fi fost atent la mesajul ăsta, Derek Rubel nu alerga liber acum.

– Ăsta-i tot rostul reality-show-ului.

– Îşi place la nebunie *„America's Most Wanted"*.

– Aia-i altceva. Ce face Wyatt aici e un game-show. Ce-o să urmeze? Procese în instanţă interactive? Oamenii care să se logheze şi să voteze vinovat sau nevinovat?

– Asta se face deja, la *„Dateline"*.

– Excelent. Iar în sezonul următor, vor da la televizor execuţiile din Texas. Poate-l iau ca prezentator pe Regis Philbin.

– Cu cine vorbeşti la telefon? întrebă Liska, observînd în sfîrşit că încă nu rostise nici un cuvînt în receptor.

– Cu Frank Sinatra.

– Kojak, ăla a murit.

– M-a pus să aştept. Donna, de la compania telefonică. Oricum, ce se întîmplă dacă emisiunea le dă o senzaţie falsă de putere şi fac o prostie, de mor?

– Dacă cineva moare fiindcă n-are şir

spinării şi-i prost şi nu se uită la emisiune?

– Nu pot să-l sufăr pe Ace Wyatt.

– W.C. îl promovează pe post de Captain America.

Kovac scoase un sunet sugrumat, de dezgust.

– Tu ai nevoie de aşa ceva, Tinks, nu eu.

– Doar ca să ajung celebră că l-am prins pe Rubel, nu c-am fost omorîtă de el.

Tocmai cînd Kovac îşi trăgea respiraţia ca o întrebe cum mai mergea cazul – cum mergea cu adevărat – în sfîrşit, cineva ridică receptorul de la celălalt capăt al firului.

– Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi, Sam. Ce pot face pentru tine?

– Bună, Donna. Am nevoie de evidenţa de conectare a unui număr din Minneapolis.

– Ai hîrtiile?

– Nu prea.

– Asta ar însemna nu.

– Păi... da. Da' tipu-i mort. Cui să-i mai pese?

– Şi rudele?

– Care morţi, care-n puşcărie.

– Dar procurorul de comitat?

– Donna, n-am nevoie decît să clarific ceva. Nu o să apară în instanţă.

– Hmm... Nu de la mine ai luat-o.

– Niciodată n-am luat-o de la tine, dar nu-mi pierd speranţa.

La asta, Donna cedă. Cucoană de clasă. Kovac îi dădu numărul lui Andy Fallon şi închise.

– După ce te ţii? întrebă Liska.

– Nu-s prea sigur, recunoscu el. Vreau să mă uit la conectările telefonice ale lui Andy, să văd dacă nu sare ceva-n ochi. Andy scormonea prin cazul Thorne, încercînd să intre în legătură cu Mike prin intermediul experienţelor lui. Cînd am scormonit şi eu, Wyatt s-a ofuscat. Vreau să văd...

– Eşti obsedat, Sam, îl întrerupse Liska. Nu-ţi convine Rubel ca asasin al lui Andy? *Dacă* a fost asasinat.

– Nu. Nu se potriveşte. Casa lui Andy era prea ordonată. Uită-te ce-a făcut Rubel – a omorît un tip în bătaie cu-o bîtă de baseball, pe altul era să-l omoare cu-o ţeavă, pe-al treilea l-a împuşcat în piept. Unde-i fineţea?

– Dar ziceai că Pierce ţi-a spus că-l văzuse pe Andy cu alt tip. Dacă era Rubel? S-ar putea să se lege. Andy îl cerceta pe Ogden. Nimeni nu ştia că Ogden şi Rubel formau un cuplu. Prin legătura lui cu Curtis – după ce-i fusese cîndva partener de patrulă – Rubel se apropie de Andy ca să observe cazul din interior, ca să zic aşa. Andy se apropie prea mult de adevăr... Înţelegi?

– Nici vorbă. Rubel era partenerul lui Ogden...

– Ba, la începutul anchetei nu era. Pe atunci nu exista nici o legătură între ei, despre care să ştie cineva. Rubel fusese partener de patrulă cu Curtis, dar Curtis a jurat că nici unul dintre foştii lui parteneri nu-l hărţuia.

– Pînă l-a infectat pe unul.

– Iar dacă Andy a aflat cumva despre seropozitivitatea lui Rubel...

Îl lăsă pe Kovac să gîndească singur fraza pînă la capăt, apoi adăugă:

– Am să-l pun pe Rubel într-un şir de fotografii şi i le arăt lui Pierce.

– N-ai decît, răspunse Kovac. Între timp, cine-a intrat în casa mea? De ce-ar fi făcut-o Rubel? Doar n-am nici o dovadă cu care să-l înfund.

– Putea să fie oricine, din orice motiv. Probabil un drogat în căutarea banilor de la ciorap. Sau poate alt nenorocit pe care-l anchetezi, pentru altceva. Nu trebuie obligatoriu să aibă legătură cu Fallon.

Şi lui Kovac îi trecuse prin minte această posibilitate. Mai avea şi alte cazuri în curs... Ridică receptorul la al treilea apel.

– Omucideri. Kovac.

– Kovac, Maggie Stone la telefon. M-am uitat peste cazul ăla... Fallon, Andy.

– Şi?

– E deja-n pămînt?

– Nu cred. De ce?

– Cred că aş vrea să-mi mai faci o vizită. Sau putea să fi fost asasinat.

Cabinetul lui Maggie Stone din morga Comitatului Hennepin îl ducea întotdeauna pe Kovac cu gîndul la acele articole din ziare despre hoarde nebuni ale căror cadavre erau găsite mumificate printre teancuri de ziare şi reviste şi cutii pe care nu le mai aruncaseră de nouă ani. Încăperea era un labirint de hîrtii şi publicaţii profesionale, cărţi de medicină criminalistică şi reviste de motociclism.

Cînd era vreme frumoasă, Stone circula cu o Harley Hog.

Îi făcu semn lui Kovac să intre, ținînd în cealaltă mînă o gogoașă cu jeleu și zahăr.

Din mijlocul gogoșii se scurgea o zeamă roșie, făcînd-o să semene cam mult cu unele dintre subiectele fotografiilor răspîndite pe birou.

– Le citești vreodată, măcar? întrebă Kovac.

Stone se uita la o fotografie, printr-o pereche de ochelari excentrici și o lupă cu bec.

– Ce să citesc?

Părul ei avea în luna aceea o nuanță bizară de caramel, era tuns stil paj și lins cu briantină. În majoritatea zilelor, arăta de parcă ar fi uitat de pieptene încă de prin anii optzeci.

– Ce-ai găsit?

– Okay.

Întoarse lupa pe brațul articulat, astfel încît Kovac să poată privi și el prin ea, din cealaltă parte a biroului.

– Ceea ce caut pe gîtul unui mort prin spînzurare e un V format din vînătăi sau abraziuni urmînd unghiul streangului. Îl vedem clar aici, spuse ea, arătînd urmele. Și l-ați găsit spînzurat. Știm că a fost spînzurat. Dar mai văd și ceva ca urma unei vînătăi în linie dreaptă, în jurul gîtului – aici.

– Crezi că a fost strangulat, apoi spînzurat?

– Vînătaia nu e clară. Oricine privește cazul ăsta convins dinainte că a fost sinucidere nu măcar n-ar observa-o. Dar simt că e aici. Dacă am dreptate, cred că s-ar putea ca ucigașul să fi pus un strat protector între legătură și gîtul victimei. Cu puțin noroc, dacă ăia de la pompe

lumebre au cosmetizat doar superficial cadavrul, s-ar putea să mai pot culege cîteva fibre din pielea gîtului. Iar dacă vînătaia *există*, pariez că la ceafă e şi mai vizibilă.

Se rezemă de spătar, strînse pumnii şi-i ridică în faţă, demonstrativ.

– Dacă ucigaşul strînge legătura cu mîinile, nodurile degetelor apasă ceafa, lăsînd un şir de vînătăi. Dacă te uiţi la un garou, apăsarea din punctul unde legătura se încrucişează şi se strînge creează o singură vînătaie semnificativă.

– Nu există fotografii ale cefei?

– Nu. Recunosc că n-a fost cea mai meticuloasă autopsie. Dar a venit dînd impresia unei sinucideri clare, şi pe urmă am primit ordin de la voi s-o terminăm cît mai repede, de hatîrul familiei.

– Nu eu am dat ordin, o corectă Kovac, privind încruntat fotografiile.

Studia vînătăile abia vizibile de pe gîtul lui Andy Fallon, chiar sub urmele clare pe care le lăsase laţul. Nervii stomacului i se trezeau la viaţă ca un nod de viermi încîlciţi.

– Eu sînt la baza piramidei, în departament. Presiunile alea au venit de la cineva plasat mai sus în lanţul trofic.

Presiunile proveniseră de la Ace Wyatt.

Kovac se aplecă peste tejghea şi-l văzu pe Russell Turvey aşezat într-un colţ şi răsfoind revista *„Hustler"*.

– Iisuse, Russell. Fă-mi o favoare şi nu-mi da mîna.

Turvey lătră şi mîrîi, cu pieptul sunîndu-i ca tunetul în depărtare.

– Kojak! Christoase! Şi tu ai fi aici, dac-al avea ocazia.

– Cu tine, nu.

Rîzînd, Turvey aruncă revista sub scaun. Se agăţă de tejghea şi-şi trase scaunul pe rotile mai aproape, fără să se ridice.

– Am auzit că Springer a dat în primire, spuse el, mijindu-şi spre Kovac un ochi; celălalt privea mai la stînga. Nu l-am simpatizat niciodată.

Ca şi cum asta ar fi făcut moartea lui Springer inevitabilă.

– Ai fost şi tu acolo, continuă Turvey.

– Jur că n-am apăsat eu pe trăgaci. Martorii mi-e Liska.

– Ha! Argh... Liska, toarse el, cu faţa ca o ilustrare a cuvîntului *lasciv*. E bună, gagica?

– Nu!

– Nici măcar... insistă, balansîndu-şi pumnul flexat.

– Nu, repetă Kovac cu tărie. Putem trece mai departe, te rog? Am venit aici cu un motiv.

Turvey îşi agită o mînă spre el.

– Ce?

– Trebuie să mă uit într-un dosar vechi. Cazul Thorne. Nu-i ştiu numărul, dar am datele...

– Poţi să le ai, îl întrerupse Turvey. Nu aici.

– Eşti sigur?

– Stau aici în fiecare zi, naibii. Crezi că nu ştiu ce e şi ce nu e?

– Dar...

– Știu că nu mai e fiindcă a venit cineva de la I.A. și-a întrebat de el, acum vreo două luni. Puștiul lui Mike Fallon. Nu era aici, și nu-i nici acum.

– Și nu știi unde e?

– Nnț.

Kovac oftă și dădu să plece, întrebîndu-se cine putea să aibă dosarul, sau o copie.

– Mă mir că m-ai întrebat tocmai de ăla, adăugă Turvey.

– Și de ce, mă rog?

– Fiindc-am găsit numărul ăla matricol pe care mi l-ai cerut mai deunăzi. A fost al lui Bill Thorne.

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou, acasă.

Kovac stătea nemișcat, încercînd să asimileze ideea.

– Îl țin minte pe Bill Thorne, continuă Turvey, frecîndu-și bărbia noduroasă. Pe-atunci, eram polițist de patrulă, în Circa a Treia. Era cel mai rău ticălos pe care l-am cunoscut vreodată.

– Ești sigur? întrebă Kovac.

Sprîncenele lui Turvey se înălțară.

– Dacă-s sigur? L-am văzut odată cum i-a scos unei prostituate dinții din gură pentru că-l mințise.

– Ești sigur că a fost insigna lui Thorne?

– Mda, sînt sigur.

Kovac se îndepărtă.

Cuvintele lui Russell Turvey i se învîrteau prin minte.

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou.

Intră la toaletă, dădu drumul la apa rece şi se stropi pe faţă, apoi rămase acolo, cu mîinile rezemate de chiuvetă şi privirea în oglindă.

Revedea în minte zilele trecute, cu imagini ale ei, ale lor împreună. Se gîndi iar la seara de sîmbătă. Făcuseră dragoste pe canapeaua lui. Iar cînd se pregătea să plece, se uitase spre masa de cafea şi văzuse articolele pe care le adusese de la bibliotecă.

Ce-i asta?

Cazul Thorne. Împuşcarea lui Mike Fallon. Andy îl studia. Întorc şi eu pietrele, să văd ce se tîrăşte afară.

Viaţa se întoarce pe dos cînd nu te-aştepţi, spusese el.

Şi te plesneşte drept în faţă.

Coborî la parter, unde circulaţia era mai densă decît de obicei, holul fiind plin de poliţişti şi reporteri dornici de informaţii despre urmărirea lui Rubel. Nimeni nu părea să-l vadă. Kovac stătea la margine, privind peste mulţime, spre camera 126.

Cel mai probabil, era în biroul ei. Cei de la Interne erau ocupaţi să dezgroape mizerii despre Rubel şi Ogden, revăzînd toate rapoartele despre probleme anterioare cu oricare dintre ei. Cel mai probabil, Savard era chemată la ordine de un căpitan dornic să ştie de ce nu duseseră nicăieri investigaţia privitoare la Ogden şi la cazul Curtis.

De ce nu se menţionase niciodată numele lui Rubel cu acea ocazie?

Dacă se ducea acum acolo, putea s-o prindă într-un moment de răgaz. Şi... şi ce? Să-i ceară socoteală ca un soţ înşelat?

Parcă şi vedea scena în minte. Simţea umilinţa. Nu.

Unul dintre reporteri îl zări, iar viaţa reveni la viteza accelerată.

– Hei, Kovac! îl interpelă ziaristul, apropiindu-se şi încercînd să vorbească încet, ca să nu alerteze concurenţa. Am auzit c-ai fost la locul faptei, sîmbătă seara. Ce s-a întîmplat?

Kovac ridică o mînă şi se întoarse.

– Nu comentez.

Se retrase în antecameră, trecu prin mulţimea care înconjura recepţia şi intră în sediu. Liska plecase. Donna, de la telefoane, îi trimisese conectările lui Andy Fallon din ultimele trei luni. O diversiune.

Putea s-o facă în timp ce creierul lui se împiedica şi se poticnea de subiectul Amanda. Deschise computerul, accesă o carte de telefon online şi începu.

Prea multe dintre numere nu figurau pe listă. În prezent, toată lumea îşi dorea anonimatul – şi evitarea agenţilor de telemarketing.

Numerele pe care le identifică nu prezentau prea mare interes. Mike, Neil, restaurante cu mîncare la pachet. Cîteva apeluri către o instituţie numită Hazelwood Home.

Kovac o căută în Paginile Aurii online şi găsi un cămin etichetat discret ca „local de îngrijire". Îngrijirea cui?

Un azil pentru Mike, poate? Deşi Mike Fallon nu păruse să aibă cu adevărat nevoie de

aşa ceva. De o menajeră, da. Dar de un cămin? În nici un caz.

După ce termină de confruntat listele, Kovac începu să dea telefoane la numerele netrecute în carte şi, de cele mai multe ori, îi răspunseră voci înregistrate.

Unul dintre roboţii telefonici era al Amandei Savard. Fallon o sunase acasă de mai multe ori, în ultimele lui cîteva zile de viaţă. Andy Fallon examinase cazul Thorne.

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou. Negase cu sînge rece că Andy i-ar fi menţionat cercetările private din cazul Thorne.

La *dracu'!* Numai de-ar fi avut însemnările lui Fallon... Trebuia să existe undeva dosarele alea... şi laptopul...

Sau putea să traverseze clădirea şi s-o întrebe pe Amanda direct despre insigna lui Thorne.

Instinctul îi spuse să n-o întrebe.

Sau, poate, nu era instinctul...

Avea insigna lui Bill Thorne. Îl văzuse pe Andy Fallon în noaptea dinaintea morţii. Fusese la el în casă. Andy îi telefonase frecvent acasă, chiar înainte de a muri.

Mor după rebusuri, îşi spuse Kovac, cu un sentiment vicios şfichiuind prin el ca un bici.

Amanda Savard se culcase cu el. De două ori.

El scormonea prin cazul Andy Fallon. Andy Fallon scormonise prin cazul Bill Thorne. Amanda avea insigna lui Bill Thorne.

Luă receptorul şi formă numărul de la Hazelwood Home.

Hazelwood Home era un sanatoriu psihiatric.

Kovac îşi înhăţă paltonul şi ieşi în fugă.

Vîntul sufla peste zăpadă, ridicînd o pulbere fină în aer, astfel încît, din capătul aleii, Hazelwood Home părea învăluit în ceaţă.

Fost conac privat, sanatoriul era un omagiu întins şi exagerat adus lui Frank Lloyd Wright. Liniile lungi, joase, orizontale, dădeau impresia că edificiul stătea chircit la pămînt.

Copaci bătrîni uriaşi acopereau peluza înzăpezită.

Dincolo de curte, peisajul arăta deschis şi mlăştinos, la fel ca multe regiuni de la vest de Minneapolis.

Kovac parcă sub copertina de la intrare şi intră pe lîngă exponatele sărbătoreşti contradictorii din hol – Crăciunul într-o parte, Hanukkah în cealaltă.

Impresia copleşitoare din holul de la intrare era întunecimea. Tavanul cu grinzi joase părea prea coborît.

Se uită după cea mai tînără şi mai fără experienţă angajată de la recepţie, o reperă şi se apropie.

O fată angelică, blondă naturală, cu buclele lunse ca ale unui pudel.

Pe ecusonul cu numele scria „Amber". Amber făcu ochii mari cînd Kovac îi arătă insigna, folosind-o pentru a o atrage mai departe de femeia în vîrstă care vorbea la telefon.

– E pe undeva pe-*aici?* întrebă fata, îngrijorată.

– Poftim?

– Omul acela, şopti ea. *Ucigaşul*. Pe el îl căutaţi?

Kovac se aplecă spre ea.

– N-am libertatea să spun, răspunse el tot în şoaptă.

– O, Doamne...!

– Trebuie să-ţi pun cîteva întrebări, Amber, continuă el, scoţînd o fotografie a lui Andy Fallon pe care o luase din casa lui Mike. L-ai văzut pe omul ăsta pe-aici?

Fata păru dezamăgită că fotografia nu era a lui Derek Rubel, dar îşi reveni repede.

– Da, l-am văzut. A fost aici de vreo două ori.

– Recent?

– De cîteva săptămîni. Şi el e ofiţer de poliţie, continuă ea, îngustîndu-şi ochii. Sau, cel puţin, aşa *susţinea*.

– Şi ce căuta aici? Cu cine a vorbit?

Kovac n-o scăpa din ochi pe femeia vîrstnică de la celălalt capăt al recepţiei.

Într-un loc ca sanatoriul Hazelwood, regula discreţiei era sfîntă.

Amber părea prea inocentă ca să înţeleagă sensul acelui cuvînt.

– A venit în vizită la doamna Thorne, spuse ea simplu, clipind din ochi.

– Trebuie să înţelegeţi, domnule sergent, că Evelyn trăieşte într-o lume numai a ei, spuse doctoriţa, în timp ce mergeau pe coridor, spre camera lui Evelyn Thorne. Va fi conştientă de prezenţa dumneavoastră. Va interacţiona cu

dumneavoastră. Dar la conversație va participa numai ea.

Psihiatra era o femeie înaltă, cu expresie blîndă şi o coamă deasă de păr blond.

– Vreau doar să-i pun cîteva întrebări despre polițistul care a vizitat-o, răspunse Kovac. Sergentul Fallon. A vorbit cu dumneavoastră?

Doctorița păru tulburată.

– Am schimbat cîteva cuvinte cu domnul Fallon. Nu ştiam că venise cu probleme de-ale poliției. Mi-a spus că era nepotul lui Evelyn. M-a întrebat dacă vorbeşte vreodată despre asasinarea soțului ei.

– Şi vorbeşte?

– Nu. Niciodată. A suferit căderea psihică la scurt timp după moartea lui.

– De-atunci e permanent în starea asta?

– Da. În unele zile se prezintă mai bine, în altele mai rău, dar de cele mai multe ori stă ascunsă în mintea ei. Acolo se simte în siguranță.

Doctorița se uită prin geamul uşii, apoi ciocăni de două ori şi intră.

– Evelyn, ai un vizitator. Domnul Kovac.

Kovac se opri lîngă uşă, simțind că primise un pumn în burtă. Evelyn Thorne stătea într-un fotoliu de piele, privind pe fereastră, îmbrăcată într-un trening negru.

Era slabă, genul de slăbiciune cauzată de nervozitate. Părul îi încărunțise. Şi-l purta pieptănat înapoi şi prins cu o panglică de catifea. În fotografia din ziar păruse să semene puțin cu Grace Kelly. În realitate, semăna prea mult cu altcineva.

Întoarse capul spre el, cu ochii cam goi, dar gura i se arcui într-un zîmbet binevoitor.

– Vă cunosc!

– Nu, doamnă, nu ne-am cunoscut, răspunse Kovac, pornind spre ea.

– Domnul Kovac vrea să-ți pună cîteva întrebări despre tînărul care te-a vizitat, Evelyn, spuse psihiatra.

Evelyn nu-i dădu nici o atenție.

– Ați fost prieten cu soțul meu, îi spuse ea lui Kovac.

Doctorița îi aruncă o privire cu sensul de „v-am spus eu", şi plecă.

Încăperea era spațioasă, cu mobilă normală, mai puțin patul de spital, acoperit cu o cuvertură înfloratâ. *Un loc deloc rău ca să treacă orele trăite înăuntrul realității proprii,* îşi spuse Kovac. Probabil costa bani serioşi. Se întrebă dacă Wyatt achita şi acea notă de plată. Nu era de mirare că avusese nevoie să se ducă la Hollywood.

– Sînteți foarte amabil că ați venit, spuse formal Evelyn Thorne. Vă rog să luați loc.

Kovac ocupă fotoliul din fața ei şi-i întinse fotografia pe care i-o arătase şi lui Amber.

– Doamnă Thorne, vi-l mai amintiți pe Andy Fallon? A fost recent la dumneavoastră.

Evelyn luă fotografia, zîmbind în continuare.

– O, ce tînăr chipeş! Băiatul dumneavoastră?

– Nu, doamnă. E băiatul lui Mike Fallon. Vi-l mai amintiți pe Mike Fallon? A fost ofițer de poliție. A venit la dumneavoastră acasă în seara cînd v-a murit soțul.

Nu ştia dacă auzise un singur cuvînt din cele spuse. Nu părea.

– Cresc aşa de repede, spuse ea, ridicîndu-se din fotoliu şi pornind spre o mică etajeră cu o mulţime de reviste şi o Biblie. Şi eu am fotografii, spuse ea, scoţînd o revistă de la fundul unui teanc. *„Redbook"*. Crede că le-a luat ea pe toate. Nu-i place ca lumea să vadă fotografiile de familie. Dar a trebuit să păstrez cîteva.

Scoase un plic de manila din revistă şi luă din el cîteva instantanee.

– Fiica mea, spuse, arătîndu-i-le mîndră lui Kovac.

Kovac nu voia să le atingă, ca şi cum astfel, neatingîndu-le, neprivindu-le, ar fi ţinut adevărul la distanţă. Dar Evelyn Thorne i le puse în mîini.

În fotografie era mai tînără. Mai slabă. Părul îi arăta altfel. Dar nu încăpea nici o îndoială că era fiica lui Evelyn şi a lui Bill Thorne: Amanda Savard.

Capitolul 36

Amanda Savard era fiica lui Bill Thorne.

Îşi amintea singurul indiciu din articolele vechi de-atîţia ani: *Thorne a lăsat în urmă o soţie şi o fiică.* Atîta tot. Nici un nume, nici o fotografie.

Savard era numele de fată al lui Evelyn. Alta putuse să afle de la ea. Probabil Amanda

îl preluase după crimă. Altfel, nu s-ar fi putut angaja niciodată în poliție, fără ca oamenii să comenteze.

Andy Fallon lucrase pentru Amanda Savard, fiica lui Bill Thorne. Cercetase asasinarea lui Bill Thorne, în noaptea cînd Mike Fallon fusese împuşcat, iar Ace Wyatt devenise un erou. Ace Wyatt îi plătise bani lui Mike Fallon ani de zile. Andy Fallon era mort. Mike Fallon era mort...

Kovac stătea în parcarea întunecată a clădirii cu sediul firmei Wyatt Productions. La a treia țigară fumată în două ore, capul îi bubuia. Groaznică zi. Se simțea bătut. Se simțea bătrîn. Curios, se considerase prea cinic ca să mai fie deziluzionat sau dezamăgit. *Ce banc, Kovac...*

Clădirea era amorfă. O construcție de cărămidă cu un etaj, ca o mie de alte edificii asemenea din suburbiile vestice.

Parcarea se golise în ultima oară, iar juriștii şi stomatologul care foloseau clădirea se urcaseră în maşini şi plecaseră, înscriindu-se în traficul dens al orei de vîrf de pe şoseaua 494.

Wyatt îl aştepta. Îl aştepta de zece minute. Kovac îl lăsa să aştepte, lăsa să plece angajații. Lincoln-ul stătea parcat într-un loc rezervat de lîngă fațada clădirii. Kovac parcase cu trei rînduri mai în spate, izolat. Pagerul sună, şi se uită la display. Leonard. Dă-l în mă-sa.

Opri motorul şi traversă parcarea, intrînd în clădire. Biroul circular de la recepție era pustiu, telefonul suna în gol.

Un avizier de pe perete arăta că birourile

Wyatt Productions erau la etaj. Kovac trecu pe lîngă lift, urcă scara şi intră neobservat în antecameră.

La fel ca în restul clădirii, toate erau cenuşii – pereţi, covorul, tapiţeria mobilei pătrătoase. Pereţii erau acoperiţi mai ales cu fotografii ale marelui om primind laude şi felicitări pentru tot felul de fapte remarcabile, fiind onorat pentru serviciile altruiste aduse comunităţi. Fotografii cu el împreună cu celebrităţile locale, cu legendele instituţiilor de aplicare a legii, cu staruri de cinema agăţate pe platourile filmelor turnate în zona metropolitană.

Individul nu întîlnise niciodată o cameră de luat vederi în faţa căreia să-şi arate latura cea rouşită. Inclusiv a lui Evelyn Thorne.

Kovac îşi trase nasul şi clătină din cap.

Mînerul uşii biroului se întoarse şi se auziră două glasuri, vorbind cînd mai tare, cînd mai încet.

– ...asemenea publicitate... inacceptabil, Gavin, spunea Wyatt.

– ...situaţia poate fi dezamorsată... negări... replica Gaines.

– Ce mama dracului, trebuie să... imaginezi... publicul meu e din Mijlocul Americii, pentru numele lui Dumnezeu!

– Îmi pare rău...

Uşa se închise din nou. Kovac se apropie, lipind urechea. Apoi Gaines ieşi, arătînd roşu la faţă şi furios.

– Ce e, Filfizonule? întrebă Kovac. Te dor genunchii de cît te- ai tîrît toată ziua?

– Îmi dau seama că nu ai pic de respect

pentru ceea ce fac, Sergent, spuse el. Nu e nevoie să mi-o aminteşti de fiecare dată cînd ne întîlnim.

– Dar îmi place cum ţi se dilată nările, Gavin.

Gaines părea gata să îndoaie o bară de fier cu dinţii.

– Căpitanul Wyatt te aşteaptă.

– Perfect. Sînt un om ocupat.

Kovac se duse la uşă, apoi întoarse capul spre mîna dreaptă a lui Wyatt.

– Poţi să pleci, Gaines. Căpitanul n-o să mai aibă nevoie de tine. Vom vorbi despre vechile vremuri.

Wyatt stătea la fereastră, cu privirea afară, în gol. Întunericul se lăsase cu o oră în urmă, greu ca o nicovală. Privi imaginea lui Kovac reflectată în geam.

– Nici o veste despre Rubel, spuse el.

O afirmaţie seacă.

– O să afli înaintea mea.

– N-ar trebui să participi la căutare?

– Cînd toţi cetăţenii tăi bat tufişurile? Au să ţi-l aducă legat fedeleş. Poate fi invitatul special al următoarei tale emisiuni.

Wyatt răspunse franc:

– S-ar putea. Îmi place ideea cîte unui interviu ocazional cu un personaj negativ. Să vadă şi publicul cum funcţionează o minte perversă.

Petrecuse prea mult timp cu vicepreşedinţii de la Warner Brothers.

– Am şi alte cazuri în lucru, spuse Kovac. Uciderea lui Mike. Uciderea lui Andy...

Auzindu-l, Wyatt îl privi drept în ochi.

– Nu te-a sunat nimeni? se prefăcu şocat Kovac. Stone crede că Andy a fost strangulat înainte de a fi spînzurat.

Lui Wyatt îi fugi sîngele din obraji.

– Ce?

– Urme pe gît, îi demonstră Kovac cu degetul. Slabe, dar vizibile. Medicul care a făcut autopsia nu le-a observat. I-am cerut doctoriței Stone să revadă personal raportul, în caz că tipului i-a scăpat ceva – din cauza presiunilor exercitate de sus asupra lui. Am făcut bine, nu? Altfel, ar fi dus micul secret cu el în mormînt.

– De ce...?

Kovac îl vedea pe Wyatt cum îşi forța mințile, încercînd să-şi adune picioarele sub el, încercînd să pară inteligent şi neştiutor în acelaşi timp.

– Crezi că a avut vreo legătură cu Rubel?

– Personal, nu. Cred că e o coincidență destul de stranie că, mai întîi, Andy a murit şi a părut o sinucidere, apoi a pățit-o şi bătrînul lui, şi a trecut tot drept sinucidere. Nu ți se pare ciudat?

Faimoasa frunte a lui Wyatt se încreți.

– Deci îl suspectezi pe Neil de ambele crime?

Kovac îi ignoră întrebarea, simțindu-se prea obosit şi stors emoțional ca să danseze menuetul minții.

– Am găsit-o pe Evelyn Thorne. Şi Andy o găsise. Te-ai aştepta să sfîrşesc la fel ca el, sau ca Mike?

– Nu înțeleg despre ce vorbeşti.

– Iisuse Christoase, Ace, explodă Kovac, ajuns la capătul răbdării. N-am timp de baliverne din-astea! Totul se leagă de Thorne! Andy a aflat ceva despre ceea ce s-a întîmplat în noaptea aia, ceva ce atunci n-a mai văzut nimeni, pentru că n-au vrut să vadă, sau pentru că era o problemă de familie, aşa că au ascuns-o. Ceva între poliţişti. Thorne era poliţist, şi tu, şi Mike. Singurul mort care nu era poliţist a fost nenorocitul ăla de Weagle.

– Weagle a atacat-o pe Evelyn! replică Wyatt. A... a bătut-o. A violat-o. L-a împuşcat pe Bill. L-a omorît. L-a împuşcat şi pe Mike.

– Oare? întrebă Kovac. Fiindcă mă întreb, Ace, de ce oameni preocupaţi de cazul ăsta, asociaţi cu cazul, mor dintr-o dată, dacă s-a întîmplat aşa cum am auzit cu toţii pe-atunci.

Wyatt se îndepărtă, ducîndu-se la birou. Se retrăgea, sau se adăpostea... Ken nu-l scăpa o clipă din ochi, cu toţi muşchii încordaţi, gata să acţioneze. Se poziţionă astfel încît să-l vadă şi pe Wyatt, şi uşa.

– Ce ţi-a spus Evelyn? întrebă Wyatt. Nu e sănătoasă. Sînt sigur că medicii ţi-au spus că are adesea halucinaţii.

– Mi-ai spus că pierduseşi legătura cu ea. Că nu ştiai unde era.

– Încercam s-o protejez. Evelyn nu şi-a revenit niciodată după cele întîmplate. Întotdeauna a fost... fragilă. În noaptea aceea, s-a rupt ceva în mintea ei. Medicii n-au reuşit s-o vindece. S-a retras într-un loc sigur, într-o lume a ei proprie. Pare să fie fericită acolo, în cea mai mare parte a timpului.

– Mi-a arătat fotografii, spuse Kovac. Poze din cartier, de la picnicuri, cu prietenii. Ştii, nu avea nici o fotografie de-ale lui Bill. Nici una cu soţul ei.

– Amintiri dureroase.

– Cît de dureroase? întrebă Kovac.

Wyatt închise ochii, împingîndu-şi mîinile prin păr.

– Ce rost au toate astea, Sam? Au trecut de-atunci douăzeci de ani.

Kovac îl privi lung, se uită prin biroul directorial luxos, se gîndi la cariera pe care şi-o făurise Ace Wyatt din noaptea cînd cineva îl împuşcase mortal pe Bill Thorne.

Dacă totul era o minciună? O casă din cărţi de joc.

O legendă izvorîtă din sînge.

Cu emisiunea lui Wyatt gata să se extindă la nivel naţional, ce s-ar fi întîmplat dacă Andy Fallon găsise răspunsul la această întrebare?

– Mor oameni, Ace, spuse el. Dacă nici acum nu vezi rostul, stai rău.

Faţa lui Wyatt deveni ca o mască de granit – masca rolului.

– Nu mi-ai arătat nici o dovadă că morţile astea sînt legate unele de altele, sau de trecut. Nu cred.

– Recunosc că, în momentul de faţă, încă mai caut, mărturisi Kovac. Probabil la fel cum căuta şi Andy. Dar cred că a găsit ceva – motiv pentru care a murit – şi cred că ştiu unde a ascuns ceea ce a găsit. Dacă e acolo, Ace, nu mi mai scapă. E mai bine pentru toată lumea să dăm cărţile pe faţă acum. Ştii la ce mă

refer? Tu. Savard. Ştiu că e fiica lui Thorne.

Wyatt privi prin el.

– Vrei să spui că bănuieşti că am făcut ceva rău, declară el sec. N-am făcut nimic. N-ai nimic de cîştigat dacă răscoleşti trecutul, Sam. Pot avea de suferit oameni, cariere, reputaţii. Degeaba.

– Cred că din cauza asta au murit doi oameni, răspunse Kovac. Nu mai e degeaba, Ace. De restul, puţin îmi pasă.

Se duse la uşă şi puse mîna pe mîner, întorcînd privirea spre legenda vie. Un om pe care nu-l plăcuse niciodată – şi totuşi, în adîncul lui mai exista un loc unde-i părea rău.

– Evelyn îţi trimite salutări, spuse el încet şi ieşi.

Era atît de obosită...

Ziua de muncă începuse şi se sfîrşise. Savard rămăsese sechestrată în biroul ei. Ascunzîndu-se. Evitînd presa, evitînd plecarea acasă. Stinsese luminile, cu excepţia lămpii de pe birou, şi stătea pe scaun, lăsînd tăcerea s-o învăluie. Ce uşurare, să stea nemişcată, privind fotografia pe care o făcuse, o developase şi o înrămase ea însăşi, cu ani în urmă. Un peisaj de iarnă.

De aceea fotografia peisaje, nu oameni: din torită nemişcării. Dacă găsea nemişcarea în jurul ei, putea spera s-o atingă şi în interior... Fie şi doar pentru scurt timp. Fie şi numai cît timp se pierdea în frumuseţea golaşă a fotografiei. Pentru acele cîteva momente, putea scăpa de

succes de tensiunea care-i trepida în centrul ființei.

În seara aceea, nemişcarea nu dura. O cacofonie de sunete îi invada creierul.

Întrebări furioase, întrebări directe, ordine, directive. Toate acelea, şi mesajul de la Hazelwood, primit la poşta vocală.

Era atît de obosită...

Kovac ştia.

Nu fusese decît o chestiune de timp. În dosul minții, o ştiuse întotdeauna. În inima ei, sperase ceva mai mult: o falie în timp unde evenimentele să poată fi capturate, blocate, separate, izolate.

Ce idee frumoasă! Doar dacă...

Dar trecutul era otrăvit şi greu de oprit, infiltrîndu-se pe lîngă marginile stavilelor pe care şi le înălțase.

Închise ochii şi plăsmui o imagine, amintirea trecătoare a unei vremi cînd se simțise iubită şi în siguranță. Dorise atît de mult s-o accepte... Nu voia să mai poarte acea greutate. Era atît de obosită...

Cînd deschise ochii iar, îl văzu în fața ei. Panica i se încleştă în piept ca un pumn şi se întrebă dacă momentul era real sau ireal. În ultima vreme, coşmarurile deveniseră atît de frecvente, încît îi era tot mai greu să-şi dea seama.

Stătea acolo în umbră, tăcut, inexpresiv, cu gulerul hainei ridicat. Un sentiment de groază începu să-i crească în suflet.

– Eşti fiica lui Bill Thorne, spuse el şi ridică pistolul.

Capitolul 37

Kovac conducea maşina încet, derulînd totul în minte, încercînd să pună în ordine cronologică lucrurile pe care le aflase în ziua aceea, completînd golurile cu deducţii logice. Încercînd să nu reacţioneze la nimic într-un mod emotiv. Încercînd să-şi alunge sentimentul de trădare. Încercînd să nu-şi reamintească faptul că tot timpul avusese dreptate: că ea mai bine să nu dorească mai mult.

Barul lui Neil Fallon era închis, părînd abandonat. Arăta ca o dărăpănătură pe care o ocoleau pînă şi vagabonzii – cabanele grosolane, casele de pescuit la copcă, hambarul cu scule, magazia unde-şi ţinea Fallon bărcile – toate întunecate şi lipsite de viaţă, cu excepţia şobolanilor. Singurele lumini proveneau de la două vecuri de serviciu montate pe stîlpi şi de la reclama Coors ale cărei tuburi de neon bîzîiau în mica vitrină a barului.

Kovac parcă sub un bec şi coborî. Îşi scoase maglite-ul din grămada de boarfe de pe podeaua din spate, apoi se duse la portbagaj şi scotoci prin pungile de hîrtie şi trusele de probe, scoţînd în sfîrşit ranga de schimbat cauciucuri.

Vîntul nu slăbise. Temperatura scăzuse. Nu era o noapte pentru plimbări la lumina lunii. Kovac porni totuşi, spre hambarul cu bărci. Avea simţurile mai ascuţite, era hiperconştient

de frig, de felul cum îl simțea în nas, în plămîni; hiper-conştient de sunetul pantofilor pe zăpada bătătorită. Se opri lîngă hambar şi privi în lungul malului.

La lumina lunii, nu putea să vadă locul unde camioneta lui Derek Rubel trecuse prin gheață, dar nu era departe. Stînd printre clădirile pustii din mijlocul pustietății, Kovac îşi spunea că era genul de loc unde un om putea să dispară într-o altă dimensiune, fără să-l mai vadă nimeni.

Acesta era un secret pe care merita să-l cunoască. Îl reținu pentru viitor. Presimțea că fuga avea să pară o soluție potrivită, după ce se termina totul.

Pistolul se descărcă, detunînd asurzitor.

Amanda zvîcni, sărind de pe scaun, cu brațele zburîndu-i în lături.

Apoi se trezi.

Cabinetul era gol.

Stătea în spatele biroului, cu inima bătîndu-i nebuneşte, cu plămînii zbuciumîndu-i-se ca şi cum ar fi alergat o milă. Simțea mirosul propriei transpirații. Hainele îi erau umede. Emoțiile îi creşteau întruna în piept, sufocînd-o. Strivind-o. Un suspin întretăiat i se desprinse din gît, şi se aruncă spre birou, dînd din brațe, răsturnînd lampa, împrăştiind totul de-a valma, în jur, pe jos, pretutindeni. Bătu cu pumnii în tăblia biroului, plîngînd, zbătîndu-se, furioasă, îngrozită.

Cînd adrenalina îi secă şi izbucnirea se sfîrşi, se aşeză la loc pe scaun, forțîndu-şi mintea să funcționeze.

Oricît s-ar fi amăgit în toți acei ani, întot-

deauna fusese numai o chestiune de timp. Şi timpul trecuse.

Deschise sertarul biroului şi scoase pistolul.

Cu ranga, Kovac desprinse tăblia belciugului de pe uşa veche. Tăblia, cu lacăt cu tot, se întoarse într-o parte, iar Kovac intră în hambar. Aprinse lanterna, ca să găsească priza.

Vreo şase bărci de diverse tipuri şi mărimi fuseseră depozitate pentru iarnă. Le ocoli, privind numele. *„Hang Time"*, *„Miss Peach"*, *„Azure II"*. Alese una numită *„Wiley Trout"* şi urcă scara. Cînd coborî, ţinea un rucsac mare şi greu de o chingă căptuşită.

– Lasă-l jos, Kovac.

Oftînd, Kovac mută rucsacul într-o parte.

– Lasă-l jos, sau ce?

– Sau te omor acolo unde eşti.

– În loc de a mă omorî mai tîrziu, aşa încît să pară sinucidere? Nu glumeai cînd ai spus că faci tot de ce are nevoie căpitanul.

– Nu, nu glumeam, răspunse Gaines. Pune rucsacul jos.

– Cred că bănuieşti că înăuntru e ceva de valoare.

– Nu contează ce e înăuntru. Lasă-l jos.

– Aha, făcu Kovac, întorcînd capul şi încercînd să vadă ce ţinea Gaines spre spatele lui. Fiindcă, vezi tu, înăuntru nu e decît umplutură de ziare. Dar ai să mă omori mai întîi, iar de dovezi te vei ocupa pe urmă. Ştiu c-o să sune ca un clişeu, însă n-o să-ţi meargă, Gaines. E prea tîrziu. Prea mulţi oameni ştiu prea multe.

– N-aş crede, replică sigur pe sine asistentul lui Wyatt. Suspectezi doar, nu ştii nimic. Nu faci decît să cauţi la nimereală, şi eşti singur. N-ai o anchetă oficială. N-ai vorbit cu Leonard despre suspiciunile tale. În momentul de faţă, nu ai nici o dovadă. Singurii oameni care ştiau ce investiga Andy Fallon sînt cei care au ceva de pierdut. Neil Fallon a fost acuzat azi de asasinarea tatălui său. Legistul n-o să schimbe concluzia despre moartea lui Andy.

– Pari al naibii de sigur de toate astea, răspunse Kovac. Wyatt ţi-a spus c-o să aranjeze să se rezolve aşa?

– Wyatt nu ştie.

– Nu ştie că ai omorît pentru el, că i-ai lichidat pe oamenii care-i puteau distruge imaginea din ochii publicului american? Ce altruist eşti, Gavin. Ai merita să-ţi dea o primă. Sau asta o să vină mai tîrziu? Cînd se va consacra, cînd emisiunea o să dea lovitura şi va începe să curgă cu bani? Atunci ai să-i arăţi fotografiile sau benzile video, sau cine ştie de dovezi ai dosit? Ca să vadă cît de mult îl iubeşti.

– Gura.

– Şi cum ai să explici moartea mea? întrebă Kovac, foindu-se pe picioare, schimbîndu-şi subtil poziţia; încă nu vedea ce avea Gaines în mîini. Am să-ţi spun de pe-acum, Filfizonule, n-am să te las s-o faci să treacă din sinucidere. Dacă e să cad, am să cad dînd şuturi.

– Am eu nişte idei. Pune sacul jos.

– Cu Andy ţi-a mers uşor, nu? continuă Kovac. Vine la Wyatt să- i pună cîteva întrebări nevinovate. Tu vezi că Ace începe să se ne-

liniştească. Poate te hotărăşti să faci şi tu nişte cercetări, să încerci să afli ce ştie Andy. Poate nici măcar nu-şi dă seama ce-a descoperit, aşa că nu-şi face nici o grijă. Tu arăţi bine, el tot aşa. Vă întîlniţi de vreo două ori. Nu i se pare prea ciudat cînd apari la el cu o sticlă de vin...

– N-am vrut să-l omor, îl întrerupse Gaines, iar Kovac îi auzi emoţia din glas, un amestec straniu de regret şi plăcere. Nu-s un criminal.

– Ba eşti. Ai crezut că găsise ceva cu care putea să-ţi ruineze viitorul. Ai plănuit totul. L-ai drogat. L-ai strangulat cît era inconştient, ca să nu se zbată. Pe urmă, l-ai spînzurat de grindă şi ai lăsat ştreangul să termine treaba.

– N-am vrut.

– Şi pariez că ai stat acolo uitîndu-te la el în timp ce dădea din picioare şi se zbătea. E uluitor cît de repede se termină, nu-i aşa?

– I-am spus că-mi părea rău, insistă Gaines. Şi-mi părea. Dar ar fi distrus totul. L-ar fi distrus pe Căpitanul Wyatt. Am muncit prea mult pentru şansa asta. E aici, aproape, la un pas. Se întîmplă – emisiunea, contractul cu reţeaua. Mi-ar fi luat totul. Pentru nimic. Pentru ceva vechi de douăzeci de ani. Pentru un lucru care nu se mai poate schimba. Nu puteam lăsa să se întîmple asta.

– Ştii ce s-a întîmplat în noaptea aia?

– Ştiu că Mike Fallon ştia. Şi-a ţinut gura în tot timpul ăsta, fiindcă Wyatt l-a plătit. Andy ghicise. Dacă-l făcea pe taică-său să vorbească... Nu puteam să-l las.

– Wyatt trebuie să bănuiască, Gavin. Crezi c-o să te mai ţină pe lîngă el, dacă află că eşti

un asasin? E polițist, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă are minte, o să te dea-n gît chiar el, ca să scape. Gîndeşte-te ce ediție specială ar ieşi din asta!

– Lasă naibii rucsacu' jos!

– Eşti un criminal, repetă Kovac. Dacă află...

– Şi el e! zbieră Gaines. Lasă jos sacu'!

Kovac nu avu timp să digere dezvăluirea. Surprinse cu coada ochiului mişcarea brațului lui Gavin şi se aruncă înainte. Ciocanul cu gheare îi atinse doar razant partea dinapoi a capului, nimerindu-i în plin umărul. Oricît era de gros paltonul, simți durerea ca un junghi de foc, arzîndu-i muşchiul.

Kovac se rostogoli pe spate, în timp ce Gaines dădea iar orbeşte spre capul lui, înfigînd ghearele ciocanului în pămîntul de pe jos.

– Aruncă-l, Gaines! strigă Liska. Eşti arestat!

– Are pistol! răcni Kovac, în timp ce Gaines îl scotea din haina descheiată şi o lua la fugă.

Răsucindu-se într-o parte, Kovac ajunse sub barcă. Dar Gaines nu mai urmărea acum decît să scape şi alerga deja, cu rucsacul în mina stîngă şi pistolul în dreapta. Îşi îndreptă brațul înapoi şi trase un foc. Liska trase şi ea. Gaines îşi continuă goana, către uşa dinspre luc a hambarului.

Liska se repezi pe-alături, în timp ce Kovac sărea în picioare şi-şi scotea arma. Gaines se ascunse după ultima barcă şi mai trase două gloanțe. Liska se feri în dreapta, în timp ce al doilea proiectil se înfigea în bordajul din fibre

de sticlă, la cinci centimetri de capul ei. Apoi Gaines se repezi pe uşă afară.

Kovac ieşi pe o uşă laterală şi se ghemui după cîteva butoaie de carburant, ascultînd, încercînd să audă încotro fugea Gaines. Nu distingea decît vîntul.

– Elwood e cu maşina, spuse Liska gîfîind, în timp ce venea lîngă el. Tippen a trimis încoace maşinile cu staţie.

Întinseseră cursa din mers. N-avuseseră timp să discute cu Leonard. Şi nici chef. Kovac recunoştea că momeala nu era prea grozavă, dar auzise şi reconstituise destule ca să încerce. Dacă ţineau planul secret şi nu muşca nimeni, nu pierdeau nimic. Dacă i-l prezentau lui Leonard, iar acesta îl respingea, nu cîştigau nimic.

Kovac îşi scoase o mănuşă, îşi atinse partea dinapoi a capului şi-şi văzu degetele însîngerate. Înjură printre dinţi.

– Încotro a luat-o? Dacă iese de pe proprietate, ne trezim cu încă un Rubel pe cap, şi atunci să ne vezi la muncă pe şantier.

– O să fim *sub* şantier. Leonard o să ne omoare.

Kovac se duse la ultimul butoi şi scrută cît putea de mult din curte. Nici urmă de Gaines, ceea ce însemna că se putuse refugia într-o clădire, şi ajungeau într-o situaţie de remiză. Apoi, dintr-o dată, se auzi bîzîitul furios al unui mic motor, şi nu mai avu timp să gîndească.

Snowmobilul ţîşni pe uşa din capătul hambarului de scule, repezindu-se drept spre Kovac. Acesta îşi propti bine picioarele şi trase un

foc, nimerind botul scuterului, apoi sări într-o parte, se rostogoli şi se ridică, luînd-o deja la goană.

Gaines accelerase la maximum, îndreptîndu-se spre lac, către zona deschisă de la est de cabanele de pescuit. Aparatul sărea peste troienele întărite. Kovac alerga după el, sperînd doar să nu-l scape din ochi. Mai trase două focuri din fugă, fără a spera să nimerească.

Snowmobilul atinse malul şi decolă, aruncîndu-l pe Gaines din şa. În aer, scuterul se răsuci de sub el, începînd să cadă cu coada în jos şi Gaines încă agăţat de ghidon.

Kovac se grăbi şi mai tare. O vedea pe Liska venind prin stînga.

Scuterul lovi gheaţa cu un capăt, spărgînd-o. Sunetul fu ca un tunet. Gaines căzu lîngă snowmobil şi rămase o clipă nemişcat.

– Atenţie la gheaţă! Atenţie la gheaţă! strigă Liska, în timp ce Kovac alerga pe debarcader.

Gaines îşi revenea deja după impact, chinuindu-se să se ridice în picioare, cu rucsacul pe umeri.

Snowmobilul se scufunda, iar gheaţa din jurul spărturii se crăpa pîrîind. Încă un pocnet, şi scuterul dispăru.

– Lasă-te păgubaş, Gaines! strigă Kovac. N-ai unde să te duci!

Gaines ridică pistolul şi mai trase un foc. Kovac se trînti pe ponton. Urletul lui Gaines îl făcu să ridice capul.

– E-n apă! ţipă Liska.

Cu un sunet ca un guiţat strangulat, Gaines îşi aruncă un braţ peste marginea spărturii. Ko-

vac coborî de pe debarcader, încercînd gheața cu piciorul.

– Ține-te bine, Gaines! Nu te mișca.

Dar Gaines era în panică săltînd prin apă, încercînd să sară din copcă, nereușind decît să rupă tot mai mult din gheață și să se scufunde iar.

Kovac se lăsă în patru labe, repartizîndu-și greutatea pe o suprafață mai întinsă, și începu să se tîrască spre gaura care tot creștea.

– Gaines! Nu te mai zbate! strigă el.

Îl auzea pe Gaines gîfîind, țiuind. Temperatura apei avea să-i aducă rapid trupul în stare de șoc, blocîndu-i sistemele. Greutatea hainelor ude urma să-l tragă la fund ca o armură. Rucsacul devenise o nicovală legată de umerii lui. Mușchii aveau să-i fie prinși de cîrcei, agravîndu-i panica.

– Lasă-mă să te-apuc de braț! răcni Kovac, întinzînd mîna.

Sub el, auzea gheața trosnind.

În loc de a-l lăsa să-l prindă, Gaines dădu înnebunit cu ghearele spre el, dar nu reuși să se agațe. Alți cîțiva centimetri de gheață cedară, iar din piept îi țîșni un sunet de groază animalică.

– Nu te mai mișca, fir-ai al dracu'! zbieră Kovac. Stai locului!

Se concentră asupra brațului lui Gaines și se repezi înainte, apucîndu-l. Gheața de sub pieptul lui se rupse, și căzu în apă cu toată partea de sus a trupului.

Era atît de rece, încît parcă ar fi intrat într-un zid cu toată viteza. Instinctiv, începu să dea din

mîini, ca şi cum s-ar fi putut împinge înapoi dintr-un corp solid. Simţi mîinile lui Gaines, împingîndu-l, trăgîndu-l, încercînd să-l ia cu el. O altă forţă îl trăgea din spate, ancorîndu-i picioarele.

Kovac îşi ridică smucit capul şi ieşi la suprafaţă, tuşind, zbătîndu-se, încercînd să se tîrască înapoi pe gheaţa intactă.

– Sam! strigă Liska.

Era în spatele lui, pe burtă, ţinîndu-l de un picior. Kovac rămase nemişcat. Avea deja degetele amorţite. Scuipînd apa pe care o înghiţise, privea gaura din gheaţă.

Gaines dispăruse. Apa era nemişcată şi neagră în lumina lunii.

O clipă, Kovac se întrebă cum era momentul înecului: acea secundă scurtă de sub apă, orbit, încercînd să iasă la aer şi simţind deasupra numai gheaţă.

Apoi închise uşa peste acea parte a minţii şi se tîrî înapoi spre debarcader.

Capitolul 38

– Şi zici că *eu* sînt ambiţioasă, spuse Liska. În viaţa mea n-am omorît pe cineva doar ca să fiu avansată.

Stăteau împreună în maşina lui Kovac. Unităţile de la Oficiul Şerifului ajunseseră la locul faptei, iar Tippen le luase în primire. Unul dintre ajutoare îi împrumutase lui Kovac un pulovăr uscat. Luase şi o tunică vînătorească murdară

din atelierul lui Neil Fallon, ca să şi-o pună pe deasupra. Mînecile îi ajungeau pînă la jumătatea antebraţelor şi mirosea ca un cîine ud.

– Ai vorbit despre asta, spuse Kovac.

Cineva adusese cafea. O bău fără să-i simtă gustul, la fel ca scotchul cu care venise Tippen.

– Aia nu se pune.

Tăcură un moment.

– Cît crezi că ştie Wyatt? întrebă Liska.

Kovac clătină din cap

– Nu ştiu. Cred că bănuieşte, de-acum. Totul datează de pe vremea lui Thorne. Mai mult ca sigur, ştie perfect ce s-a întîmplat în noaptea aia.

– Şi a rămas secret atîţia ani.

– Pînă cînd Andy Fallon a început să sape. Probabil despre asta vorbea Mike cînd a spus că nu putea să-l ierte pe Andy pentru ceea ce făcea, că Andy distrusese totul, că-i spusese să renunţe. Credeam că se referea la dezvăluirea lui Andy... Iisuse, atîţia ani...

– Crezi că Wyatt l-a omorît pe Thorne? întrebă Liska.

– La concluzia asta am ajuns. Evelyn Thorne era îndrăgostită de el.

– Dar cum a putut afla Gaines?

– Nu ştiu. Poate că Andy făcuse aceeaşi legătură şi i-a spus ceva. Poate că văzuse însemnările lui Andy. Nu ştiu.

– Cum intră în combinaţie tipul care a fost acuzat de crimă?

– Nu ştiu.

Rămăseseră multe secrete ale celor întîm-

plate în noaptea aceea, cu atîția ani în urmă, își spuse Kovac. Pe lîngă Ace Wyatt, mai exista doar o singură persoană în viață care le putea spune. Amanda.

– Vrei să vorbești cu Wyatt între patru ochi? îl întrebă Liska. Vin și eu, dacă ai nevoie de mine...

– Nu, murmură el. Trebuie s-o fac eu. Pentru Mike. Cu toate cusururile lui, a însemnat ceva pentru mine, odată...

Liska dădu din cap.

– Eu mă întorc la birou, apoi mă apuc de hîrtiile aventurii ăsteia.

– De ce nu te duci acasă, Tinks? E tîrziu.

– Băieții stau la maică-mea, din cauza lui Rubel. Acasă n-am la ce să mă duc, decît la o mașină de poliție cu doi tîmpiți care stau de pază pe alee.

– Nici o veste despre Rubel?

– Multe ponturi. Multe alarme false. Sper să-l scoată ceva la suprafață, dacă n-a ajuns deja în Florida.

– Ți-e frică? o întrebă Kovac, privind-o.

Susținîndu-i privirea, Liska confirmă.

– Da. Pentru mine. Pentru băieți. Trebuie să mă gîndesc tot timpul c-o să-l prindem la timp.

Tăcură din nou.

– Mă simt foarte bătrîn, Tinks, spuse Kovac în cele din urmă. Și obosit.

– Nu te gîndi la asta, Sam, îl sfătui ea. Dacă încetezi să te miști timp destul ca să te gîndești, n-ai să te mai ridici.

– Îmbucurătoare veste.

– Auzi, mi-am pierdut șansa unei cariere la

Hollywood, se încruntă ea cu falsă furie. Ce vrei de la mine?

Kovac îşi mai găsi destulă energie ca să chicotească, apoi tuşi. Încă-l mai dureau plămînii de la apa rece.

– Ştii...

Liska întinse mîna şi-l bătu pe obraz.

– Mă bucur foarte tare că Gaines nu te-a omorît, colega.

– Mersi. Mersi că mi-ai salvat viaţa, colega. Acum aş fi putut să fiu cu el, sub gheaţă.

Cumva, chiar şi în toiul nopţii, toate locurile de parcare din jurul primăriei erau ocupate. Liska intră în zona de urgenţă din faţa clădirii şi lăsă maşina acolo. A dracului să fi fost dacă-n noaptea aia parca într-un garaj.

Se bucura în secret că avea şansa să revină la birou. Întotdeauna îi plăcuse să fie acolo noaptea, cînd cea mai mare parte a oraşului dormea. Era mai bine decît acasă. Dacă se ducea acasă, ar fi avut prea mult timp să se gîndească la starea jalnică a vieţii ei personale, prea mult timp să simtă dorul băieţilor.

În holuri era linişte. Agenţii federali instalaseră forţa operativă pentru capturarea lui Rubel în sediul lor propriu de pe Washington Avenue. Acolo se desfăşura acum acţiunea.

Se opri în faţa uşii de la I.A., gîndindu-se cît de stranii puteau fi ciclurile vieţii. Cu o săptămînă în urmă, ar fi scuipat pe jos cînd auzea de Afacerile Interne.

În cîteva zile, văzuse destui poliţişti corupţi ca să-i ajungă pe toată viaţa.

Nimeni n-o observă cînd intră în sediu. Poate că avea să stea acolo toată noaptea, îşi spuse în timp ce-şi băga poşeta în sertar. Putea să doarmă sub birou, ca vagabonzii care-şi căutau ascunzători după ce toate localurile se închideau.

Porni computerul, se întoarse să-şi scoată haina... şi-l văzu în capătul boxei pe Derek Rubel, cu un pistol în mînă.

– Povesteşte totul. De la început.

În cameră domnea o asemena tăcere, încît Savard o auzea apăsîndu-i timpanele.

Wyatt stătea la birou, privind-o, privindu-i pistolul. Pusese un mic reportofon în faţa lui. Erau la el acasă. Numai ei doi. Wyatt se căsătorise o singură dată în anii trecuţi din noaptea morţii lui Bill Thorne. Nu durase.

– Povesteşte, insistă ea. Mi se consumă banda.

O privi rănit.

– Amanda... de ce faci asta?

– Andy Fallon e mort. Mike Fallon e mort.

– Nu i-am omorît eu.

– Atîţia ani, şopti ea. Atîţia ani, n-am putut să spun... din cauza mamei. Pentru ceea ce-a făcut în noaptea aia. Omul acela era deja mort. Nu l-am mai putut salva. Am crezut că pot s-o dreg cumva, s-o îndrept în alt mod...

Mult timp, îşi îngăduise să creadă că era o pedeapsă suficientă: să-i împiedice pe alţi poliţişti denaturaţi să facă rău oamenilor.

Să păstreze secretul necurat al propriei ei familii, secretul familiei de poliţişti din care fă-

cuse parte tatăl ei. În acelaşi timp, îşi dedicase viaţa penetrării secretelor oamenilor din M.P.D., nelăsînd poliţiştii din departamental ei să scape după fapte ca a lui Bill Thorne, ca a lui Ace Wyatt.

Wyatt îşi ispăşise şi el pedeapsa. Dar nu conta. Tatăl ei rămînea mort... cu excepţia coşmarurilor. Weagle rămînea mort... mai puţin în coşmarurile ei. Iar acum, Andy... şi Mike Fallon...

– Nu pot trăi cu toate cadavrele astea în cap, spuse ea, cu vocea tremurîndu-i; făcu un gest cu pistolul. Începe să povesteşti. Hai!

– Amanda...

Glasul lui o zgîria pe nervi ca o lamă de brici: condescendent, superior. Savard întoarse pistolul puţin mai la dreapta şi trase un glonţ în perete, lîngă capul lui.

– Am spus să povesteşti! ţipă ea.

Wyatt deveni alb la faţă, apoi roşu. Sudoarea îi şiroia pe obraji. Mirosul înţepător de amoniac al urinei ardea aerul.

– Nu... mai... suport... scrîşni ea printre dinţi.

O parte a creierului ei îşi dădea seama că se comporta irațional. Dar, în fond, şi asta făcea parte din problemă, nu? Fusese prea raţională, prea practică, pentru prea multă vreme, suprimînd oroarea, teama, conştiinţa faptului că ceea ce se întîmplase nu era just şi că ea ar fi putut împiedica totul.

– Am să-ncep eu în locul tău, propuse.

Apoi se prezentă şi anunţă data şi locul, începînd înregistrarea în stilul oricărui interoga-

toriu de poliție. Declară subiectul şi data incidentului. Wyatt o privea fix.

– Am iubit-o pe mama ta, spuse el. Ceea ce-am făcut, pentru ea am făcut, ca s-o apăr. Ştii asta, Amanda.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Acum se apără singură. Nimeni n-o mai poate atinge. Nu pot lăsa să mai moară oameni, fără să fac nimic. Nu e drept. Am devenit polițistă ca să împiedic să se mai întîmple asta. Înțelegi? Din cauza acelei nopți sînt ceea ce sînt. M-am făcut polițistă ca să păzesc poliția şi nimănui să nu i se mai întîmple aşa ceva. Şi totuşi, s-a întîmplat.

– Nu eu i-am omorît, Amanda. Pe Andy... Pe Mike... Nu i-am...

– Ba da. Nu înțelegi? Povesteşte.

– S-au sinucis, insistă Wyatt, dar fără convingere. Nici măcar să se mintă singur nu putea.

Lacrimile i se rostogoleau pe față. Tremura vizibil.

Privi reportofonul, probabil întrebîndu-se dacă Amanda dorea să înregistreze povestea pe bandă fiindcă plănuia să-l omoare după ce o termina.

– Bill Thorne a fost cel mai crud om pe care l-am cunoscut vreodată, începu el, cu glasul tremurîndu-i. O chinuia pe mama ta, Amanda. Ştiai asta. Nu-l mulțumea nimic din ce făcea. Îşi descărca furia pe ea. O bătea. Totuşi, ție nu ți-a făcut nimic, nu-i aşa, Amanda?

– Nu, şopti Savard, tremurînd la rîndul ei. Nu m-a lovit niciodată. Dar ştiam. Vedeam. Vo-

iam să-l oprească cineva, dar nimeni n-o făcea vreodată... fiindcă era polițist. Ai văzut ce-i făcea – ochii învinețiți, urmele... Ai văzut. Şi ceilalți polițişti vedeau. Şi toți se făceau că nu vedeau nimic. Niciodată n-am putut înțelege asta, continuă ea. Ceilalți, poate, dar tu... Pe tine te iubea. Cum l-ai putut lăsa să continue?

– Mama ta nu voia...

– Nu. Nici să nu pronunți scuza asta. Că nu voia o situație jenantă, că nu voia să creeze probleme. Era o femeie maltratată.

Wyatt îşi mută privirea, ruşinat.

– Fiindcă era polițist, continuă ea. Ai lăsat să se ajungă la ceea ce s-a întîmplat în noaptea aia fiindcă nu puteai da de gol un ticălos ca Bill Thorne.

Nu-i răspunse. Nu exista nici un răspuns.

– În noaptea aia... începu ea.

– Am primit un telefon de la ea că era ceva în neregulă. Se isterizase. Bill venise acasă pe neaşteptate. Băuse. Obişnuia să bea în timpul programului. Nu-i păsa de alte reguli decît ale lui. A...

Se întrerupse, apoi reluă, retrăind emoțiile acelei nopți.

– A violat-o. A bătut-o.

Privind tăblia biroului, cu lacrimile curgîndu-i tot mai tare, urmă:

– Evelyn nu mai suporta. A luat un pistol şi l-a împuşcat. Două gloanțe în piept. Pe urmă, m-a chemat pe mine. N-o puteam lăsa să fie pedepsită pentru ceea ce-i făcuse Bill. Nu puteam avea încredere că tribunalul ar fi fost de partea ei. Dacă se afla că ne întîlneam? Un

procuror l-ar fi considerat un mobil valabil. Ar fi putut s-o închidă.

– Aşa că l-ai găsit pe Weagle...

– Era pe-acolo. Prin cartier. Cînd am traversat la voi, l-am văzut pe stradă. Nu ştiam ce văzuse sau auzise.

Wyatt îşi lăsă capul în mîini şi începu să suspine.

– L-am chemat în casă... şi l-am împuşcat. Cu treişoptul lui Bill. O, Iisuse... Pe urmă a venit Mike... iar eu eram acolo, cu cadavrul. Am intrat în panică...

– Iisuse Christoase, exclamă Kovac, deschizînd uşa biroului.

Îl privi pe Wyatt, care plîngea, înecat, fără să ridice ochii.

– L-ai împuşcat pe Mike Fallon.

Liska stătea încremenită. Prin minte îi treceau mii de gînduri într-o fracţiune de secundă. Să-l atace, să urle, să arunce cu ceva, să încerce să se adăpostească.

Slavă Domnului că-i sunase pe băieţi mai devreme şi le spusese că-i iubea.

– Lasă pistolul jos, Rubel, spuse ea pe un ton remarcabil, ridicol de colocvial.

– Curvo.

Purta ochelarii cu oglindă. Nu i se vedeau ochii.

Nu era bine.

– Ai făcut bine c-ai venit aici, continuă Liska. N-o să-ţi facă nimeni nimic. Aici eşti în familie.

– Nu-i treaba ta-n mă-ta!

– Ai omorît un om, replică ea. Cum să nu fie treaba mea?

În spatele lui, îl văzu pe Barry Castleton apropiindu-se încet, cu ochii căscați şi arma în mînă.

– Pune pistolul jos, repetă ea. N-ai să ieşi din clădirea asta, Derek.

– Ce-mi pasă mie? replică Rubel. Ştiam, cînd am intrat. Sînt un mort pe picioare. N-am nimic de pierdut. Mai bine să mor acum, repede. Şi c-un supliment – pot să te iau cu mine, curvo.

– L-ai pus pe Mike în scaunul ăla, spuse Kovac, intrînd în cameră. Atîția ani, i-ai lăsat pe toți să creadă că tu erai marele erou. L-ai pus în scaunul ăla nenorocit.

Wyatt plîngea tot mai tare, bolborosind printre mîini:

– N-am vrut! Am intrat în panică. Cînd mi-am dat seama... am făcut tot ce-am putut ca să-l salvez. Tot timpul îmi ziceam că praful se alesese de cariera mea, că avea să spună... Totuşi, l-am ajutat să supravieţuiască...

– Şi ai ajuns un erou.

– Ce puteam să fac? Am încercat să mă achit față de el.

– Mda, sînt sigur că un televizor cît toate zilele a rezolvat totul, i-o întoarse Kovac. Ştia că tu l-ai împuşcat?

– Susținea că nu-şi mai amintea totul. Şi totuşi... uneori... anumite comentarii... M-am gîndit că poate...

– Şi nimeni n-a verificat niciodată datele ba-

listice, pe lîngă că toate gloanțele erau de calibrul treișopt, comentă Kovac. Fiindcă toți erați polițiști, în afară de vagabondul mort cu cazier. Și-n plus, aveai și un martor – pe Evelyn. Sau erau două? adăugă el, privind-o pe Savard.

Amanda Savard nu-și lua ochii de la Wyatt.

– Mi s-a spus să stau în camera mea, să declar că nu văzusem nimic. Am făcut-o datorită mamei, fiindcă vina ar fi căzut în seama ei.

– Iisuse...

Kovac trase aer în piept, simțind că-i venea rău.

– Mike era eroul, insistă Wyatt. Mike era eroul.

– Mike e mort. L-a omorît Gaines. Din cauza ta. Și l-a omorît și pe Andy, spuse Kovac. Știai că Andy se interesa de noaptea aia. A venit la tine. Și pe urmă, a murit. Nu se putea să nu știi...

– Nu! strigă Wyatt. Am crezut că s-a sinucis. Serios...

– Puteai să oprești totul, îl întrerupse Savard, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Și *eu* puteam să opresc totul. Andy a venit și la mine. După ce a găsit-o pe mama. Atunci ar fi trebuit să intervenî. Sînt polițistă.

Cu privirea răsfrîntă în interior, repetă:

– Puteam să opresc totul.

Ținea pistolul cu o mînă care-i tremura tot mai tare.

– Îmi pare rău... Îmi pare atît de rău, Andy...

– Nu l-ai omorît tu, Amanda, spuse cu blîndețe Kovac, simțind cum furia-i era înlocuită de teamă cînd o văzu cum își privea arma din

mînă. Lasă-mă să iau eu pistolul. O să se termine totul, acum, în noaptea asta. Am să te ajut.

– Prea tîrziu... murmură ea, cu ochii goi. Îmi pare rău. Îmi pare-aşa de rău...

– Dă-mi pistolul, Amanda.

Savard privi arma şi o ridică, întorcînd ţeava spre sine.

– Aruncă pistolul, Rubel! strigă Castleton. Eşti înconjurat.

Rubel îndreptă ţeava de nouă milimetri spre pieptul lui Liska şi scoase un răget animalic, înroşindu-se la faţă, cu tendoanele gîtului încordîndu-i-se ca nişte frînghii sub pielea întinsă.

– Dă-mi pistolul, Amanda, i-l ceru Kovac, păşind spre ea; tremura tot pe dinăuntru. Acum s-a terminat, iubito.

– Aş fi putut opri totul.

– Amanda, te rog...

Îl privi în ochi.

– Nu înţelegi.

– Amanda.

– A fost numai vina mea.

– Nu, şopti Kovac, întinzînd încet mîna. Îi tremura ca a unui om beat.

– Ba da, dădu ea încet din cap, mîngîind trăgaciul cu degetul. Toţi au murit din cauza mea.

Castleton mugi şi el, repezindu-se la Rubel.

Liska vîrî mîna în buzunarul hainei.

Rubel întoarse capul, doar o secundă. O secundă era de ajuns.

Bastonul tactic se extinse cît era de lung, iar Liska sări înainte şi într-o parte, lovind din răsputeri.

Oasele antebraţului lui Rubel plesniră în aceeaşi clipă cînd pistolul se descărcă, glonţul găurind un perete. Apoi Rubel se prăbuşi pe podea, urlînd, zvîrcolindu-se.

Liska lăsă bastonul să cadă şi ieşi din boxă.

– Amanda... şopti Kovac.

Mai tîrziu, urma să retrăiască acea clipa, ştiind că ceea ce văzuse în ochii ei era o reflectare a propriilor lui speranţe care mureau.

– Amanda... dă-mi pistolul.

– Nu, răspunse ea încet. Nu, Sam. Nu înţelegi? Puteam opri totul acum douăzeci de ani. Nu mama mea l-a împuşcat pe Bill Thorne. Eu l-am omorît.

Kovac n-avea să-şi mai amintească niciodată sunetul pistolului care se descărca.

N-avea să-şi amintească urletele – al lui Ace Wyatt, al său propriu.

Memoria lui urma să păstreze numai imagini.

Jerba de sînge şi materie cerebrală.

Fracţiunea de secundă cînd în ochii Amandei se citi uimirea, înainte de a se stinge.

El însuşi, aşezat pe jos, ţinîndu-i trupul în braţe, ca şi cum conştiinţa s-ar fi desprins, retrăgîndu-se ca să scape de oroare.

Dar nu exista nici o scăpare. Nici n-avea să existe vreodată.

Capitolul 39

– A telefonat Tippen, spuse Liska.

Vocea-i suna ca dracu'. Tinler Bell cu heroină. Palidă, cu cearcăne vinete sub ochi şi părul zbîrlit în toate direcţiile. Cine putea şti cînd dormise ultima oară? Kovac abia dacă-şi amintea cînd dormise *el*. Şi totuşi, oricît se simţea de epuizat, ultimul lucru pe care-l dorea era să se ducă acasă. Serviciul era refugiul lui. Şi al lui Liska.

Aşa că veniseră la birou. O nouă zi începuse, strălucitoare şi rece. Stăteau pe treptele din faţă ale casei lui Gavin Gaines, pentru percheziţie, în căutarea oricăror indicii care l-ar fi putut implica în asasinarea lui Andy şi cea a lui Mike Fallon. Căutînd orice ar fi sugerat că Ace Wyatt avusese cunoştinţă despre acele crime.

Kovac privea soarele, un glob portocaliu palid pe un cer de cel mai pal albastru, cu un halou în jur. Soare cu dinţi. Era un ger de crăpau pietrele.

Nu pe bune.

– A zis c-au găsit dosarele lui Andy, spuse Liska. În barcă. Ai intuit bine.

– Neil mi-a spus că Andy fusese acolo duminică după-amiază. Dosarele nu erau nicăieri. Nici la Gaines, altfel nu m-ar fi urmărit. Deşi pariez că i-a luat laptopul şi l-a distrus în noaptea cînd l-a omorît.

– De ce crezi că Andy a ascuns dosarele şi

pe urmă l-a primit pe Gaines în casă?

– Nu ştiu. Poate că nu voia ca Gaines să le vadă, şi atîta tot. Cu siguranţă, nu-l credea în stare să omoare pentru ele.

– Ce-o să se întîmple cu Wyatt?

Kovac ridică din umeri.

– Omuciderea nu se prescrie. Avem banda cu mărturisirea lui despre uciderea lui Weagle şi împuşcarea lui Mike.

– Iar avocatul va spune că a mărturisit sub presiune, şi că nu i se citiseră drepturile, şi bîra-bîra-bîra.

– Mda. Aş zice că nu există dreptate pe lumea asta. Dar există. Uneori, durează doar cam mult pînă se împlineşte. Şi uneori, cînd se împlineşte, nu e tocmai aşa cum ne-am aşteptat.

Nu spuseră nimic un moment, stînd doar tăcuţi, cu privirea spre stradă.

– Îmi pare rău pentru Savard, zise Liska.

Kovac nu-i destăinuise sentimentele lui pentru Amanda. Ce rost ar fi avut să audă cineva? Era destul de rău că trebuia să le suporte. Şi mai rea ar fi fost compasiunea altcuiva.

Mila. Dar îi povestise cele întîmplate acasă la Wyatt. Îi spusese ce ştia, ce reconstituise, ce-i explicase Wyatt după aceea.

Şi-o putea imagina uşor pe Amanda, la şaptesprezece ani, vulnerabilă şi speriată; avea nevoie de dreptate, şi n-o primea de la oamenii pe care ar fi trebuit să se poată sprijini.

Făcuse singurul lucru despre care credea că i-ar fi salvat mama: îşi împuşcase mortal tatăl. Apoi, Evelyn Thorne făcuse singurul lucru

despre care credea că i-ar fi salvat fiica: îşi asumase culpabilitatea.

După care intrase Wyatt în combinaţie, şi tragedia se escaladase în spirală.

Acum îşi amintea ce-i spusese Amanda vineri seara, în bucătăria ei. *Am încercat să iau toate hotărîrile cu gîndul că erau spre binele tuturor. Uneori, cineva are de suferit, dar decizia o iau din motive juste. Ar trebui să însemne şi asta ceva, nu?*

– Şi mie îmi pare rău, murmură el într-un tîrziu, mulţumit că ochelarii de soare îi ascundeau ochii şi emoţiile. Pentru Wyatt n-a mai rămas nimic, continuă, scoţîndu-şi o ţigară din buzunar şi prinzîndu-şi-o pe buză. E terminat. N-a mai rămas nimic pentru el...

Nici pentru mine, adăugă în gînd, dar n-o spuse.

Avea meseria, singurul lucru la care se pricepuse vreodată.

Cumva, acum nu i se mai părea de ajuns. Nu credea că i-ar fi umplut golul din suflet. Poate că nimic n-avea să-l umple vreodată.

– Tu cum te simţi? o întrebă.

Liska ridică din umeri, punîndu-şi ochelarii de soare.

– Acceptabil, după ce am văzut moartea cu ochii. N-aş vrea să mi se întîmple în fiecare zi.

Îi dădu un cot, zîmbind afectat.

– Vezi? Slujba aia la Hollywood ar fi fost de mine. Bani pe degeaba.

Tăcură iar un moment, apoi Liska urmă:

– Mi-a fost frică. Şi încă-mi mai e. Nu vreau să mă gîndesc cum ar creşte băieţii fără mine.

Cineva îndreaptă un pistol spre mine, iar eu glumesc. Dar nu-i de rîs.

– N-ai să mă părăseşti, nu-i aşa, Tinks?

Nu-i răspunse imediat, iar cînd o făcu, nici nu era un răspuns.

– O să-mi iau o vacanţă. Să duc copiii undeva, într-un loc plăcut. Să ne bronzăm.

Elwood veni la uşă şi scoase capul.

– Haideţi să vedeţi ceva.

Intrară în casă şi-l urmară printr-un labirint plin de poliţişti, urcînd scara pînă în dormitor, iar de-acolo într-o debara spaţioasă.

Gaines fusese un maniac al hainelor. Debaraua era plină cu bare de care atîrnau costume şi cămăşi.

Pe rafturi se înşirau pulovere şi încălţăminte. Cineva dăduse la o parte hainele de pe bara din fund, dezvăluind o operă de artă secretă.

– Iisuse... fu singurul comentariu al lui Kovac.

Gaines acoperise peretele cu fotografii şi articole decupate din ziare, toate despre Wyatt. Omul, emisiunea, tranzacţia cu reţeaua W.B. Polaroide ale lui Wyatt în cincizeci de ambianţe diferite, strîngînd mîini, pozînd cu oficialităţi şi fani. Fotografii cu ei doi, în diverse locuri. În centru, imaginea lucioasă a lui Wyatt. Un adevărat altar.

– Pfui, făcu Liska, strîmbînd din nas. Mai vrea şi altcineva să facă un duş?

– Pe astea le-am găsit într-un plic, pe raft, spuse Elwood, dîndu-i lui Kovac un teanc de Polaroide.

Andy Fallon spînzurat de grinda din dormitor. Plan întreg. Gol. Mort de curînd. Un primplan al feței. Mike Fallon, mort în scaun.

– Poze pentru album, spuse Kovac, amintindu-şi cuvintele lui Gaines de cînd făcuse fotografii la petrecerea lui Wyatt şi la patinoar, cu vicepreşedinții de la W.B.

– Crezi că le-a făcut ca să-l şantajeze pe Wyatt mai tîrziu? întrebă Elwood.

Kovac se uită de la Polaroide la colaj şi din nou la ele.

– Nu, răspunse el, înapoindu-i fotografiile. Nu cred.

Epilog

Funeraliile Amandei Savard aveau loc joi. La o săptămînă după ale lui Andy Fallon. Kovac se duse singur, unul dintre cei douăzeci şi ceva de oameni din micuța capelă a salonului de pompe funebre. Amanda avusese o viață restrînsă şi controlată, între propriile ei ziduri de apărare. Kovac bănuia că era unul dintre puținii oameni care zărise vreodată cîte ceva dinăuntrul zidurilor.

Evelyn Thorne era şi ea acolo, cu doctorița. Nimeni nu putea şti dacă înțelegea sau nu ce se întîmpla. Stătu tăcută pe tot parcursul slujbei, privind fotografia pe care o adusese cu ea. Amanda la cinci ani.

Cu ochii strălucitori şi foarte serioasă. Avea părul legat cu o fundă de catifea albastră. I-o arătase lui Kovac de trei ori. O parte din el ar fi vrut s-o ceară, s-o păstreze, dar n-o făcu.

Slujba era simplă, referindu-se mai mult la existența lumească. Cenuşă pentru cenuşă şi țărînă pentru țărînă. Ce distilare inadecvată a vieții: te naşti, trăieşti, mori.

Nu se ținură discursuri. Nu se oficie nici un serviciu lîngă mormînt. Nu fu îngropată alături de tatăl ei.

Detaliile implicării Amandei în moartea lui Bill Thorne fuseseră ascunse presei.

Înmormîntarea ei nu era considerată demnă de atenția mass-media. Cea a lui Mike Fallon întruni o mie de profesioniști ai aplicării legii din tot Midwest-ul de nord, şi apăru pe prima pagină a ziarului *„Star Tribune"*. Kovac nu se duse.

După slujbă, cînd toți participanții plecaseră, reveni în capelă. Stătu aşezat mult timp, privind sicriul închis, neîngăduindu-şi să se gîndească la ceea ce-ar fi putut să fie.

Antreprenorul de pompe funebre se apropie şi-l privi cu expresia unui chelner la ora închiderii.

– Nu vă grăbiți, spuse omul cu un zîmbet politicos, retrăgîndu-se spre jardinierele cu plante de pe marginea sălii.

Kovac se ridică şi vîrî o mînă în buzunar.

– Pot să las ceva pentru ea? Sau e prea tîrziu?

– Sigur că puteți, răspunse blînd antreprenorul, revenind. O să am grijă.

Kovac scoase insigna pe care o purtase în patrulă, cu ani în urmă, cînd era proaspăt angajat. O privi, îşi trecu degetul mare peste ea, apoi i-o întinse antreprenorului de pompe funebre.

– Aş dori s-o ia cu ea.

Omul o luă, dădu din cap şi zîmbi cu blîndețe.

– Mă voi îngriji s-o primească.
– Vă mulţumesc.

În parcare mai rămăseseră doar două maşini. A lui şi a lui Liska. Stătea rezemată de portieră, cu braţele încrucişate pe piept.

– Te simţi bine? îl întrebă ea, cu ochii îngustaţi.

Kovac întoarse privirea spre clădire.

– Nnă, nu prea... Mi-am încălcat o regulă. Am aşteptat prea mult.

Liska dădu din cap.

– Şi eu am încălcat-o pe asta... Deci, cred că ne putem plînge de milă reciproc.

Kovac îşi înfundă mîinile în buzunare, cocoşîndu-şi umerii împotriva frigului. Un colţ al gurii i se arcui.

– Nu mi-e milă de mine, mi-e ciudă.

Un moment, Liska nu făcu decît să-l privească, nu cu expresia ei de poliţist, ci cu ochii unei prietene. Apoi se apropie şi-l cuprinse în braţe. Kovac o îmbrăţişă şi el, strîngînd ochii ca să nu plîngă. Stătură astfel cam un minut, poate două. Cînd se retrase, Liska îi dădu un pumn în braţ şi încercă să zîmbească.

– Auzi, ne avem unul pe altul, nu? Haide, colega, am să-ţi fac cinste.

Kovac zîmbi vag.

– Îţi rămîn dator... colega.

Sfîrşit